DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

DİNLEDİĞİNİZ için TEŞEKKÜRLER

JULIA WHELAN

GO!

"Dünyadan neyi istersen gizle ama samimi olduklarından hiçbir şey gizleme. Samimi olan her şey güzeldir."

Bir zamanlar en yakın arkadaşıyla ünlü bir oyuncu olmanın hayalini kuran Sewanee için kader farklı bir yol çizmiştir. Geçirdiği bir kazadan sonra sahnelerden bir adım geri çekilmiş ama sesli kitap anlatıcısı olarak başarılı bir kariyer inşa etmiştir. Bir kitap fuarı için gittiği Las Vegas'ta yakışıklı ve gizemli bir adamla baş döndürücü bir gece geçirir. Kafasında o özel akşamın anılarıyla evine döndüğünde ise hayatın onun için ilginç sürprizleri olduğunu görür. Aşk romanlarıyla isim yapmış bir yazar, kitaplarını onun seslendirmesini istemektedir, hem de sektörün en ateşli ve gizemli ismi Brock McNight'la birlikte! İkili iletişime geçer geçmez kıvılcımlar çakmaya başlar, birbirlerini görmeseler bile gerçek bir bağın kurulduğu ortadadır. Ancak Sewanee hâlâ Las Vegas'ta tanıştığı adamı düşünmektedir ve kendisini bir anda bir aşk üçgeninde bulur.

Yiten hayalleriyle birlikte aşka inancını da kaybeden Sewanee nihayet özlemini çektiği samimiyet ve kabullenmenin peşine düşecek, onun için yazılmış hikayeyi keşfedecektir.

"Julia Whelan'ın öykü anlatma yeteneğini ve zekice esprilerini mutlu sonlara inanmayan alaycı bir sesli kitap anlatıcısıyla karıştırırsanız ne elde edersiniz? Saf sihir."

– Jodi Picoult

THG
0989670
VDI

ISBN: 978-605-72660-3-3
9 786057 266033

KDV'den muaftır.

facebook.com/goyayinlari
instagram.com/go_kitap

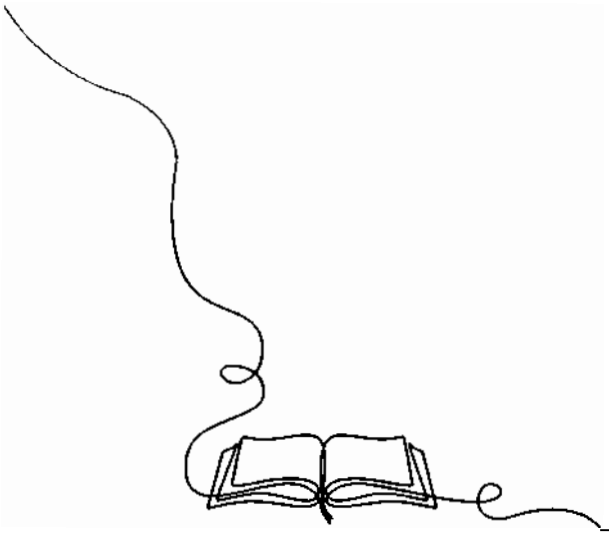
DİNLEDİĞİNİZ için TEŞEKKÜRLER

JULIA WHELAN

Çeviren: Seyhan Dönmez

GOI

Sevdiklerimize
Özellikle eşlere
Özellikle benimkine

1. KISIM

Bütün edebiyat iki hikâyenin birinden ibarettir: Bir adam yolculuğa çıkar ya da şehre bir yabancı gelir.

– Leo Tolstoy

Önsözler flört etmeye benzer, yeri ve zamanı vardır. Ama bazen okuyucuyu kıstırıp dilinizi boğazına sokmanız gerekir.

– June French,
Love Comes Hard serisinin USA Today çok satan yazarı,
Cosmopolitan söyleşisinden

BİRİNCİ BÖLÜM

"Bir Kadın Yolculuğa Çıkar"

İŞLER YATIŞMAYACAK ŞEKİLDE KIZIŞIYORDU. BU KEZ DEĞİL. BUNU gözlerinde görebiliyordu. Adamın gözbebekleri titriyordu. Son üç haftaki nazik adam gitmişti. Şimdi nezaketle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Tam bir hayvana dönüşmüştü.

Gözleri birbirine kenetlenmişti, başlamaya hazırdılar. Adam elini kaldırıp kadının beyaz bluzuna koydu. Kadının kalp atışlarını avucunda hissediyordu. Islak ve ateşli bir öpücükten sonra kadını kalçalarından tutup kucağından kaldırdı. Kadın korkudan bir çığlık atarak...

"İçecek bir şey alır mısınız?"

... adamın pahalı ipek döşemeli kanepesine sırtüstü devriliverdi.

"Hanımefendi?"

"Bu yaptığımız yanlış," diye hırladı adam. "Sen benim stajyerimsin. Ayrıca büyükbabam Caroline'le evlenmem için üsteliyor."

"İçecek bir şey alır mısınız?"

Bıkkın sesi duyunca cam kenarında oturan Sewanee Chester irkilerek ses geçirmeyen kulaklıklarını ateş almışlar gibi hızla çekip çıkarıverdi. "Efendim? Affedersiniz! Ne dediniz?"

"İçecek bir şey alır mısınız?"

"Ah. Su alayım. Lütfen."

"Buzlu mu olsun?"

"Ee, evet... lütfen."

Sewanee tepsisini indirdi, hostes suyunu uzattı. Sewanee teşekkür etmeye fırsat bulamadan koridor tarafında oturan kadın orta koltuktaki kızına dönerek hem hayvanlarla hem de çocuklarla konuşurken kullanılan o cırlak, sevgi dolu sesle sordu: "İçecek bir şey ister misiiiin?"

"Meyve suyu!"

"Hangisindeeeeen?"

Sewanee kulaklıklarını yeniden takınca sesli kitabı durdurmadığını fark etti. Şimdi kadının bluzu çıkmıştı. Sewanee içini çekerek kitabı durdurdu, uçağın Wi-Fi'ına bağlanarak Mark'a mesaj yazdı:

Günaydın. Senden nefret ediyorum.

Gönder tuşuna basarak suyundan bir yudum aldı.

Yirmi saniye sonra cevap geldi:

Sana en beğenilenlerden birini gönderdim!

SEWANEE:

Adamın gözbebekleri titriyor Mark.
GÖZBEBEKLERİ.

Mark yazarken (karşı tarafın yazdığını belli eden baloncuklar, baloncuklar, baloncuklar... yetmişine merdiven dayadığından Sewanee ona müsamaha gösteriyordu) Sewanee suyunu yudumladı.

MARK:
Züppelik etme. Hepimizin profesör babası yok tatlım.

SEWANEE:
Bunun züppelikle ilgisi yok. YA DA babamla.
Bu ANATOMİ ile ilgili bir şey.

Mark bu son mesajı görmezden geldi:

Bilgilendirme için çok teşekkürler.

SEWANEE:
Önemli değil. Ayağın nasıl?

MARK:
Hâlâ kırık. Senden n'aber?

SEWANEE:
Panelin adını değiştirmek istiyorum.

MARK:
Rol Yapmak: Aşk Romanlarında Aşk ve Seks Anlatımı'nın nesi varmış?

SEWANEE:
Ben şey düşünüyorum...
Aşk Romanlarında Anlatım: Kulak Temizliği
Nasıl Yapılır?

Sewanee suyunu kafasına dikerek bitirdi. Buz küpleri bardağın kenarından dişlerine öyle sert çarptı ki su boynuna ve tişörtüne döküldü.

"Döktün!"

Sewanee çocuğa yapmacık yapmacık gülümseyerek bardağını tepsinin köşesindeki yuvarlak girintiye bıraktı. Bu küçük girinti türbülans sırasında bardakların devrilmesini hiç engellemiş miydi acaba?

MARK:
Aşk romanları hakkında ne düşündüğünü biliyorum ama bunu açmak zorundasın. Lütfen ciddiye al.

SEWANEE:
*Aşmak.

Bir erkek uçuş görevlisi hoparlörden anons yaptı: "Bayanlar baylar, içecek servisini yeni bitirdiğimizi biliyorum ama birkaç dakika sonra Las Vegas'a inişe geçeceğiz. İniş esnasında tüm elektronik aygıtlarınızı kapatıp..."

Sewanee telefonuna baktı. Mark yazmayı bitirmişti.

MARK:
Fanlar çıldırıyor. Facebook gruplarını
görmen gerek. Bileğin gibi değil.

SEWANEE:
*bildiğin. Bunu konuşmuştuk. Anladım.

MARK:
Silktiğimin otomatik düzeltmesi!
BiblioCon'dan bahsediyoruz! Elli bin
katılımcı var ve aşk romanları bunun en az
üçte birini oluşturuyor.

"Tepsinizi kaldırır mısınız hanımefendi?"

Sewanee söyleneni yaptı.

"Koltuğunuzu da kaldırmanız gerekiyor."

"Kalkmıyor." Sewanee mesaj yazmaya devam ediyordu.

Uçuş görevlisi Sewanee'nin koltuğunu öne çekmek için anneyle çocuğun üzerinden uzandı. Küçük kız ona yardım etmek için döndü ama sonra pes ederek yapış yapış ellerini havaya kaldırdı. "Kalkmıyor!"

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Sewanee.

"Bir şey değil."

SEWANEE:
Anladım dedim Mark. Muhteşem!
Olağanüstü! Bir kitap kapıyorsun ve bir kitap
kapıyorsun ve kaptın kitabı.

MARK:
Eğlenmeyi unutma, Oprah. Vegas bebeğim!
LOL

Sewanee e-postalarını açıp inanılmaz sayıdaki BiblioCon etkinliklerini yeniden inceledi. Etkinlikleri aşk romanlarıyla sınırlayıp yazarlarla söyleşileri, imza günlerini, kokteylleri gözden geçirdi, bir de yardım amaçlı düzenlenen bir müzayede vardı. Ön plana çıkarılmış etkinliklerden birine yüksek sesle güldü: Erkek bir modelle akşam yemeği. Sonra önerilen bir yığın paneli inceledi: Çapraz Kılıçlar: Kendi Kılıcınız Olmadığında Eşcinsel Aşk Romanları Yazmak; Dönem Kıyafetleri ve Nasıl Çıkarıldıkları Hakkında. Bir de elbette sesli kitap yapımcılığı üzerine kendi paneli vardı, aslında iki gün önce kendi arabasıyla ayağını çiğnememiş olsaydı panele Mark – Sewanee'nin danışmanı, patronu ve ev sahibi– başkanlık edecekti. Sal adını koyduğu o kırmızı Karmann Ghia otomobil, on beş yıl önce partneri Julio'nun ölümünün ardından San Francisco'dan kaçtığından beri Mark'ın en uzun ilişkisiydi.

Sewanee, BiblioCon konusunda Mark'a yardım etmekten mutluydu ama iki sorun vardı. Belki de üç. Esasen Mark'ın stajyeri olmasına, Hollywood Hills'te bulunan evindeki kayıt stüdyosunu işletmesine yardım etme karşılığında evin misafirhanesinde kalmasına rağmen Sewanee, Mark gibi bir sesli kitap yapımcısı değildi, bir seslendiriciydi. İkinci sorun da aşk romanları okuyan bir seslendirici olmamasıydı. Bunu başta, işi yeni yeni öğrenirken yapmış, pek çok anlatıcının yaptığı gibi takma bir isim kullanmış ama kariyerinde yükselmeye başladıktan sonra takma adını emekliye ayırmış, aşk romanlarını bırakmış ve bir daha da arkasına bakmamıştı. Son olarak da aşk romanlarını hiç sevmezdi.

Aşk romanları standına ait değildi.

Mark'ın ilettiği bilgileri tekrar kontrol etti. Ertesi güne kadar işi yoktu. Sabah panel, günün geri kalanında konferans salonu katında stant görevi ve yazarların sesli kitap yapımcılığı hakkındaki sorularını yanıtlama. Pazar öğleden sonra uçakla dönüş. Hayatındaki zahmetsiz bir kırk sekiz saat. Ayrıca en iyi arkadaşıyla aynı anda Vegas'ta olacaktı, o da konferansa katılmaya ikna edilmişti. Ama çok farklı nedenlerle.

"Sen bir korsan mısın?"

Sewanee irkildi, başını çevirince küçük kızın ona baktığını gördü.

Kızın annesi de irkildi. "Hannah!"

"Korsana benziyor."

Anne çocuğuna sarılıp ağzını münasip şekilde kapattı. "Kusuruna bakmayın. Daha dört yaşında."

"Yakında beş olacağım!" Hannah'nın sesi ağzına yastık bastırılmış gibi geliyordu.

"Sorun değil." Sewanee kıza anlayışla gülümsedi. "Hayır, korsan değilim."

Hannah annesinin elinden kurtulup Sewanee'ye döndü. "Ama gözünde bant var."

"Hannah." Annesinin sesi bu kez daha sertti. Los Angeles ebeveynlik standartlarına göre fazla sert kabul edilebilirdi. Kadın kızına dönerek koltuğunun ucuna kaydı, kemerini açıp çocuğunun *tam karşısına* geçerek *göz göze olacak şekilde* eğildi, herhalde bu şekilde öğretilmişti. Bir ders anı yaşamak üzerelerdi. "Tanımadığımız insanlara özel sorular sormuyoruz

tatlım. Sen çok ama çok akıllısın, meraklı olman da çok hoş ama insanların özeline saygı göstermeliyiz, tamam mı?" Tiz evcil hayvan sevme sesi geri gelmişti.

Hannah tekrar Sewanee'ye döndü. "Peki onu neden takıyorsun?"

Annesi onu kendisine çevirdi. "Ama bu özel bir soru, değil mi ballı lokumum?"

"Bana ballı lokumum deme demiştim. Bundan nefret ediyorum."

"Affedersin."

Hannah kıvranarak tekrar Sewanee'ye döndü. "Acıyor mu?"

Çaresizce bir girişim daha. "Hannah!" Ama Sewanee bu sorulara alışkındı. Şu anda soruları barda sarhoş bir adamın soruyor olmaması rahatlatıcıydı.

"Hayır. Artık acımıyor."

"Ama ama acımıyorsa neden onu..."

Ne var ki Sewanee'nin sabrı buraya kadardı. "Seninle sohbete devam etmek isterdim," dedi boynundaki Bluetooth kulaklıklarına hafifçe vurarak "ama işimi bitirmem gerek." Yardım etsin diye kızın annesine baktı.

"Ah, elbette! Çocuklar dört yaşında öyle meraklı oluyorlar ki..."

"Beş!"

Sewanee başını iki yana salladı. "Hiç sorun değil. Sadece hiç zamanım kalmadı ve bunu dinlemeyi bitirmezsem yeni bir iş aramak zorunda kalabilirim."

Doğaçlama deneyimi, oyunculuk eğitimi ve hikâyelerde yaşayarak geçirilmiş bir çocukluk yüzünden Sewanee yalan

söyleyebiliyordu. Kolayca. Herkese söylediği kadar kendine de. Boynundaki kulaklıkları kaldırıp kulaklarına yerleştirdi. Telefonunda oynat butonuna bastı. Ses gelmiyordu. Sesi yükseltti. Hâlâ gelmiyordu. Sesi sonuna kadar açtı.

Göz ucuyla annesinin elleriyle kulaklarını kapatıp Hannah'yı göğsüne çektiğini gördü, kadın pörtlemiş gözlerle Sewanee'ye bakıyordu.

Hayır.

Tanrım, hayır.

Kulaklığı çıkardığı anda sesi sonuna kadar açılmış olan telefondan gelen şu sözleri duydu:

"Kadının bacaklarını ayırdı, titreşen gözlerini mahrem yerine dikti. Daha şimdiden nabız gibi atıyor, ışıldıyor..."

Sewanee durdurma butonuna öyle sert bastı ki telefon fırlayıp yere düştü. Telefonu yerden almaya çalışırken sesli kitap devam ediyordu:

"'Söyle,' diye inledi. 'Duymak istiyorum.' Kışkırtıcı bir dil darbesi indirdi. Kadın inledi. 'Söyle, seni...'"

Telefon Hannah'nın havada sallanan Disney prensesi baskılı ışıklı spor ayakkabılarının altına düşmüştü. Sewanee telefonu aldı, doğruldu ve üç vuruşta sesli kitabı durdurdu... "Sik" kelimesinden hemen sonra.

Şakağını delen bakışları görmezden gelerek gözlerini telefona dikti. Rahat görünmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Sonra hiçbir şey olmamış gibi (inkâr, ustalaştığı bir başka beceriydi) sırtını tamamen anneyle çocuğa dönüp pencereden bakmaya başladı.

Kendini toplayıp iniş manzarasını gerçekten idrak edince Las Vegas'ın gündüz vakti son derece sönük göründüğü kanaatine vardı. Geceleri yanan neon ışıkları adeta Vegas Viagrası gibiydi.

Koltuğunda kımıldandı. Ayrıca kim bir çocuğu Las Vegas'a götürür ki? diye düşündü, mantıksız da olsa haklıydı. Muhteşem ebeveynlik. Böyle anneler tanıyordu. Lanet olsun, kendi annesi de böyleydi. Yumuşak, aşırı sevecen. O da Hannah gibi büyütülmüştü. Los Angeles'ın batı yakası (annesinin ip gibi yoga kollarından, üstünkörü boyanmış saçlarından, tamamen nemlendirilmiş cildinden anlayabilirdiniz), *duyguları* olan okullar, çocukları için en iyisini isterken çocuklarının en iyisi olması için her şeyi yapan ebeveynler. Her şey olabileceğini, her şeyi yapabileceğini, hayallerini gerçekleştirebileceğini, özel olduğunu, kutsanmış olduğunu söyleyen ebeveynler. Herkese *nazik* davran, herkese *saygı göster*, doğruyu söyle, çok çalış, o zaman her şey yoluna girecek. Sonsuza kadar mutlu yaşayacaksın.

Eh, bol şans Hannah.

Çünkü gerçekte işler böyle yürümüyordu.

Göz bandı takan, otuzunu aşmış son derece sıradan bir kadın Vegas uçağında bozuk bir koltukta porno dinliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

"En İyi Arkadaş"

SEWANEE, VENETİAN'IN ASANSÖRÜNDEKİ YALDIZLI AYNADA KENDİNE baktı. Yıkanmamış saçlar, sarkmış kot pantolon, buruş buruş tişört, fermuarının yanında geç yapılmış kahvaltıdan tanımlanamayan bir leke bulunan kapüşonlu eşofman üstü. VIP salonunda anahtarı veren kadının afallamasına şaşmamak gerekirdi.

Asansörün kapısı otuz beşinci katta açılınca yön levhalarını takip ederek sağa doğru ilerledi. Doğru kapıyı bulunca durdu, sırt çantasını (sağ omzu arada bir hâlâ ağrıdığı için dikkatle) çıkarıp seyahat çantasının üstüne koydu. Kartla kapıyı açtı.

Onu mermer bir koridor karşıladı. Kayarcasına ilerleyip kaldığı misafirhanenin banyosundan daha büyük olan bir tuvaletin önünden geçti. Tam karşıda bütün otelin ihtiyaçlarını karşılayacak kadar büyük bir mutfak ve bar vardı. Sonunda zemini daha alçak, tavana kadar camlarla kaplı, Vegas'ın ana caddesi olan Strip'e bakan fazlaca modern bir oturma odasının ortasında duruyordu.

"Nihayet gelebildin!"

Sola döndü, burada da uzun bir koridor vardı. İki kez Altın Küre'ye, bir kez Oscar'a aday gösterilmiş (bu çelişki üzerine konuşmuyorlardı), L'Oreal modeli ve UNICEF elçisi Adaku Obi'nin bornozlu ve yalınayak vaziyette ona doğru koştuğunu gördü.

Sewanee ne olduğunu anlamadan Adaku üstüne atılıp onu sımsıkı kucakladı. Adaku'nun kucaklamaları hep sallanmakla başlar, sonra meditasyonvari bir kıpırtısızlığa bürünür ve derin yoga nefesleriyle sona ererdi. Kız anı yaşamayı biliyordu. Bir anlığına da olsa.

Adaku geri çekilip kocaman gülümsedi. "Ne kadar çılgınca değil mi?! Burası muazzam! Aptalca!" Adaku daima ünlem patlamalarıyla konuşurdu ama Sewanee temponun başarıyla doğru orantılı olarak arttığını fark etmişti. "Tahmin et ne oldu?! Asla tahmin edemezsin, ben söyleyeyim. İki yatak odası var!" Sewanee'yi muzipçe itti.

Sewanee de onu itti. "Sadece iki mi?"

Adaku kahkaha atarak Sewanee'yi tekrar itti. "Şimdilik iki tane buldum! Yani benimle kalmak zorundasın!"

Sewanee odayı gözden geçirip başını iki yana salladı. "Mark, Rio'daki süitimin ücretini ödedi bile."

Adaku ters ters ona baktı. "Rio'daki tüm odalar 'süit' değil mi zaten?" Süit derken kelimeyi parmaklarıyla tırnak içine almıştı.

Sewanee gülümseyerek Adaku'nun elini tuttu. "Kalmadığım otelin faturasını Mark'a ödetemem."

"Ne kadar?"

Sewanee, Adaku'nun elini sıkıp salladı. "Yo, yo, yo. Bundan nefret ettiğimi bilirsin." Adaku'nun dudaklarını büzdüğünü görünce ekledi, "Surat yapma lütfen."

"Ne suratı?"

"Ne suratı olduğunu biliyorsun."

"Neden bahsettiğini..."

"Oo!" Sewanee, Adaku'nun elini bırakıp pencereye gitti. Kahretsin. Manzara muhteşemdi.

Adaku geçen yıl *New York Times* çok satanlar listesinin bir numarası olan kitaptan uyarlanan bir filmde oynuyordu. Yazarla bir sahne röportajı, bir VIP tanışma toplantısı, imza saati ve uluslararası basınla gezi gibi etkinliklere katılacaktı. Aşk romanları standıyla işi yoktu. BiblioCon'da asıl etkinlik bizzat kendisiydi.

Sewanee camdaki yansımadan Adaku'nun arkasından yaklaşıp kollarını iki yana açtığını gördü, aşağıda toplanmış halkına konuşma yapan bir kraliçe gibi görünüyordu. "Hayallerimizi yaşıyoruz, Swan! Kulüpte özel masam, elimin altında bir limuzin ve yirmi dört saat emrime amade bir uşağım var!"

Sewanee duraksadı. Chicago'nun beyaz banliyölerinde doğup büyümüş, sevimli ama talepkâr iki Nijeryalı doktorun üçüncü kızı olan Adaku, sonunda büyük çaba harcayarak eriştiği başarının tadını çıkarmak istiyordu. Bu uzun zamandır beklenen bir şeydi. İnsanlar başarıya daha hızlı ulaşacaklarını sanıyordu. En iyi yardımcı kadın oyuncu adaylığı beraberinde özel jetler, çatı süitleri ve Porsche marka arabalar

getirmemişti. Adaku ilk evini daha yeni almıştı, L'Oréal'den kazandığı parayla Echo Park'ta aldığı iki odalı küçük bir evdi bu. Önüne ilk kez burada kırmızı halı seriliyordu. Adaku Obi bir filmde oynuyordu ve stüdyo onu mutlu etmek istiyordu.

Bunu hak etmişti de. Ve evet, eğlenceliydi. Ama Sewanee tedbiri elden bırakmak istemiyordu. Adaku'yu biraz dizginlemek istiyordu. Hayatın bir anda değişebileceğini söylemek istiyordu. Ama bu isteği bastırıp Adaku'nun taktiklerinden birine başvurdu: Adaku istediğini söyleyemediği zaman konuyu değiştirirdi. "Neden şampanya içmiyoruz?"

Adaku kendine has kahkahasıyla gülüp Sewanee'nin omuzlarını sıktı. "Havalı buzdolabında soğuyor da ondan!" Koşturarak giderken omzunun üstünden bağırdı. "Hem de Cristal marka!"

Sewanee tekrar pencereye dönüp düşüncelerini iyice yokladı. Arkadaşı adına gerçekten mutluydu. Bunun Adaku'yla ilgisi yoktu. Sorun Adaku değildi.

Mantar tıpanın fırladığını, şampanyanın lıkır lıkır döküldüğünü, sonra da Adaku'nun çıplak balerin ayaklarının mermerdeki zarif patırtısını duydu.

Pencereden odaya döndü, Adaku köpüklü kadehi uzatırken doğruca Sewanee'nin gözlerinin içine bakıyordu. "Hayallerimizin gerçekleşmesine."

Sewanee kadehini kaldırdıktan sonra hayatında içtiği en kaliteli şampanyadan büyük bir yudum aldı.

"Tamam! Ne yapmak istiyoruz? Sana sözünü ettiğim şu yemek daveti var ama o zamana kadar boşum. Eğlence başlasın!"

Sewanee arkadaşı hakkında her şeyi bildiği için, Adaku'nun fazlaca hareketli yönüyle karşılaşan herkes tersini iddia etse de onun hiç kokain kullanmadığını biliyordu.

"Ne istersen! Saat üçe kadar otele giriş yapamam, yani..."

Adaku gözlerini devirdi ve Sewanee, Rio'dan kaçmasına ilişkin başka bir tartışmanın başlamak üzere olduğunu görünce hemen atıldı: "Bu akşam yapacak işlerim var, yani eğlenelim ama fazla da abartmayalım. Yarın akşam tamamen boşum. Sırası gelmişken yanımda beş yüz dolar getirdim, ya kırmızıya ya siyaha oynayacağım. Daha karar vermedim. Bakarsın şansım yaver gider."

"Bana kalırsa şansın yaver gidiyor! Uzun zamandır." Adaku yeniden kadehini kaldırdı. Sewanee kıkırdayarak kadeh tokuşturdu, sonra ikisi de aynı anda hiç düşünmeden, "Seni seviyorum," dedi. Şampanyalarını yudumladılar, dilindeki patlayan şekerleri andıran baloncukların keyfini çıkaran Swan birden mutlu olduğunu fark etti. Adaku onu mutlu ediyordu.

Adaku kadehini Sewanee'nin heykele benzettiği bir sehpanın üzerine bırakıp ellerini çırptı. "Şimdi! On dakika sonra bir telefon görüşmem var, en fazla yarım saat sürer, en azından basın danışmanımın söylediği bu, sonra da keyfimize bakarız!" Sewanee'nin kadehini doldururken "Kadehini alıp spa'nın tadını çıkar," dedi –bir başka uzun koridoru işaret ederek– "biraz kendine gel!" –Swan'i tepeden tırnağa süzdü– "ve partiye hazırlaaaaan!" Son kelimeyi söylerken Stevie Nicks gibi döne döne, kadehten taşan şampanyayı döke saça odadan çıktı.

Sewanee gülümseyerek diğer kocaman koridora girdi, banyonun kapısına gelince olduğu yerde kaldı.

Ah peki. Gerçek spa. Bir buhar odası vardı, bir sauna, bir de masaj masası, ortada da bir Japon küveti. Sewanee hangisinden başlayacağını bilemedi. Küvet onu çağırıyordu, soyunup –göz bandını falan da çıkarıp– mükemmel şekilde kırk derece sıcaklığa ayarlanmış suyun içine girdi.

Suya alışırken aklına Washington Heights'taki stüdyo daire geldi. Öğrenciyken Adaku'yla birlikte kaldıkları daire. Soba sönünce battaniyelerin altında birbirlerine sarılıp "ünlü olduğumuz zaman" oyununu oynarlardı. Julliard maddi manevi iliklerini kurutsa da sadece gençliğin ve tecrübesizliğin verebileceği sonsuz bir iyimserliğe sahiptiler. Ünlü olduğumuz zaman her akşam suşi yiyeceğiz. Ünlü olduğumuz zaman insanlar bizi sokakta durdurup çalışmalarımızı ne kadar beğendiğini söyleyecek. Ünlü olduğumuz zaman doğru dürüst bir ısıtma sistemimiz olacak. Ünlü *olduğumuz* zaman.

Sen değil. Ben değil. Biz.

Sewanee o zamanlar bir hayalin ne de çabuk seninle alay eden bir şeye dönüşebileceğini bilmiyordu.

VEGAS SABAHLARI Sewanee'nin sandığı kadar sönük çıkmamıştı. Adaku'yla birlikte vitrinleri gezip insanları izlemişlerdi, şimdi Venetian Grand Canal Shoppes'ta güzel bir barda iki koltuğa oturmuş pahalı içkilerini yudumluyorlardı. İçkiler bedava ama pahalıydı. Adaku bir peçeteye "Roy'a sevgilerle, Adaku" yazıp

imzalayınca hevesli garsonları votka sodalarını içine altın pullar serpilmiş tatlı bir şeye dönüştürmüştü. "Ağır metal zehirlenmesinden endişelenmemiz gerekiyor mu?" diye espri yaptı Sewanee garson gidince. Adaku içkiyi kokladı, "Ama güzel bir ölüm olur," deyip bir yudum aldı. Sewanee de aynını yaptı.

"Ee, BlahBlah nasıl?" diye sordu Adaku.

Sewanee içini çekti. "Fiziksel olarak iyi. Zihnen? *Memento*'yu seyretmiş miydin?"

Adaku yüzünü buruşturdu. "BlahBlah... senin kim olduğunu hâlâ hatırlıyor mu?"

"Evet. Ona sesli kitaplarımı getirmeye başladım, sanırım ben orada yokken sesimi duymak yanında olduğum zaman kim olduğumu hatırlamasına yardımcı oluyor."

"Harika. Peki ya baban?"

"Onu da hatırlıyor. Maalesef."

Adaku kıkırdadı. "İhtiyar bornoz nasıl demek istemiştim."

Sewanee bir kahkaha attı, boş kadehlerini masaya bıraktılar, sanki bunu bekliyormuş gibi Roy yanlarına geldi. "İyi misiniz kızlar? Yoksa biraz daha mı altına ihtiyacımız var?"

"Benim barmen sihirbazım!" diye cıvıldadı Adaku. "Abrakadabra lütfen!" Boş kadehleri havaya kaldırdı.

"Emriniz olur." Roy kadehleri aldı. "Hemen dönerim." Giderken sihirle yok oluyormuş gibi ıslık sesi çıkardı.

"Bir erkeğe yaptıramayacağın bir şey var mı?" diye sordu Sewanee.

"Bağlanmak?" Sewanee gülerken Adaku başını çevirip içeriyi gözden geçirdi, radarına bir şey takılmasını bekliyordu. "Erkekler demişken, hoş birini görüyor musun?"

Sewanee bakmadı. "Hayır."

"Hadi ama! Vegas'tayız!" Adaku eğilip şeytanca sırıttı. "Vegas'ta olan Vegas'ta..."

"Tabii korunuyorsan." Adaku kıkır kıkır güldü ama Sewanee kedi tıslaması gibi bir ses çıkardı. "Sanırım boğazıma altın pullardan takıldı."

O anda yine aynı ıslık sesini çıkararak Roy görününce Sewanee öksürüğünü bastırdı.

"İşte ortaya çıktı!" diye haykırdı Adaku. "Muhteşem Roy!"

"Sizin için başka ne gibi sihirler yapabilirim hanımlar?" diye sordu Roy Vegas sırıtışıyla.

Adaku, Sewanee'nin gözlerine baktı. Aralarında sessiz bir diyalog gerçekleşti. *Ona ne dersin,* diye sordu Adaku. Sewanee başını hafifçe öne eğdi. *Hayır.*

Adaku onu umursamadan Roy'a döndü. "Bu arada, bu benim en yakın arkadaşım, Sewanee."

"Shauney mi?"

"Hayır, Sewa-nee."

Sewanee yerinde büzüldü. "Bana Swan diyebilirsin."

"Demek bu masa havalı isimlilerin masası." Roy elini cam sileceği gibi salladı. "Ee Swaaan, demek sen de önemli bir şahsiyetsin, ha?"

"Şey, evet." Sewanee bir kez daha boğazını temizledi. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

"Ha!" Roy parmağını silah gibi doğrultarak başka bir ses çıkardı. "*Piyuv piyuv.* Sen de mi ünlüsün demek istedim."

Adaku öne eğildi. "Kendisi gezegenin en ünlü sesli kitap anlatıcısıdır!"

Sewanee bir elini havaya kaldırdı. "Hiç de..."

"Sesli kitap mı?" Roy kaşlarını yukarı kaldırdı. "Tam da benim ilgi alanım! Dinlediğim kitapların içinde senin seslendirdiklerin de var mı acaba?"

Sewanee kokteylinden bir yudum aldı ve altın pulu yerinden çıkarmanın sırrının daha fazla altın pul olduğunu keşfetti.

Bu arada Adaku söze girdi: "Onu kesin dinlemişsindir. Yani hep önemli kitapları seslendiriyor! Ne kadar ödül varsa aldı! *Them Hills*'i dinledin mi?" Sewanee adama karşı doğru yaklaşımı bulduğu için Adaku'yu tebrik etmeliydi. Eğer Roy seslendirdiği kitaplardan birini dinlediyse bu muhakkak geçen yılın aşırı erilleştirilmiş çok satan Western'i olmalıydı. Kadın bakış açısından anlatılan *Butch Cassidy and the Sundance Kid.*

Roy meşrubat otomatı gibi aydınlandı. "Ahbap, o kitap muhteşemdi! O sen miydin?"

Sewanee elleriyle beceriksizce kendini işaret etti.

Roy, Sewanee'ye şimdi onu bambaşka bir gözle görüyormuş gibi baktı. "Muhteşem iş çıkarmışsın! Dur biraz, *Butch and Sundance*'ta oynayan adamla tanışıyor musun? Yani kaydı birlikte mi yaptınız?"

Adaku ve Sewanee önce birbirlerine, sonra Roy'a baktılar. "Hangi adam?"

"Adam işte! Seslendirmeyi yapan."

Adaku ve Sewanee tekrar birbirlerine baktılar. "O bir adam değil," dedi Adaku.

"Hayır, *Butch and Sundance*'taki adamı diyorum."

"Haaa o adam. Evet, o bir adam değil." Adaku bu işten fazla zevk almıştı.

"*Kim* adam değil?"

"Seslendiren adam."

"Adam değil mi?"

"Hayır."

Adaku, Roy'un devrelerini yakmadan Sewanee araya girdi. "Söylemeye çalıştığı şey seslendirmeyi benim yaptığımdı."

Roy bir an afalladı. Uzun bir an. Gözlerini kıstı. "Anladım." Adaku'ya döndü. "Erkekler de dahil bütün kitabı onun seslendirdiğini düşünüyorum sanıyorsun!" Roy bir kahkaha attı. "Yok artık, daha neler! Ama neden böyle düşündüğümü sandığını anlayabiliyorum."

Adaku'nun kafası bozuk bir robot gibi boynunun üstünde döndü. "Güzel. Açıklığa kavuşturduğumuza sevindim!"

Roy, Swan'e döndü. "Ee, adam kimdi peki?"

Sewanee bir isim uydurup kurtulmayı düşündü. Adaku gülen yüzünü içkisine gömdüğü için şu anda yardımcı olamıyordu. Sewanee bir kez daha denedi. "Roy?" Ses tonu anaokulu öğretmenlerininki gibiydi. "Adam? Adamlar? Hepsi bendim."

Roy başını arkaya attı. "Yapma ama! Adam..."

"Roy?" Aynı ses tonu. Roy yeniden Sewanee'ye baktı. "*Them Hills*'i kaydederken, yani kitaptaki karakterleri... Bütün seslendirmeyi bana yaptırdılar. Butch ve Sundance dahil."

Sessizlik. "Bütün sesleri mi?"

"Bütün sesleri," diye tekrarladı Sewanee.

Roy kaskatı kesildi. Sonra başını yana eğdi. Komut bekleyen bir labradora benziyordu.

Sewanee sesini alçaltıp artık iyice alışmış olduğu o tonla konuşmaya başladı. "Günün birinde öleceksin, işte o zaman aslında hiç yaşamadığını fark edeceksin, Butch."

Roy aval aval yüzüne bakıyordu.

Sewanee içkisinden bir yudum alıp bekledi.

Sonunda, "Vay," dedi.

Adaku masaya vurdu. "Muhteşem, değil mi?"

Ses Roy'u şaşkınlığından sıyırdı. Şimdi hayran hayran bakıyordu. "Bunu nasıl yapıyorsun?"

Sewanee eliyle yaklaşmasını işaret edip gizemli bir sesle konuştu. "Kimseye söyleme. Ne demek istediğimi anladın mı?"

Roy bir perdenin arkasına bakmasına izin verilmiş gibi görünüyordu. Yavaşça başını salladı. "Tabii ya. Kesinlikle." Bilmiş bilmiş göz kırpıp bara döndü.

Adaku bir an düşündü. Sonra omuz silkti. "Tamam, o olmaz!"

"KART ALAYIM!"

Yirmi bir masasına oturmuşlardı. Adaku oynuyor, Sewanee seyrediyordu.

Krupiye bir sonraki kartı çevirdi. "Yirmi bir."

"Bam!" Adaku, Sweanee'yi çekip yanına oturttu. "Hadi! Oyna!" Önüne yirmi beş dolarlık bir fiş destesi iterek krupiyeye döndü: "O da oynuyor."

"Senin paranla olmaz."

"Şş. On dakika! On dakikacık! Şanslı günümdeyim. Sonra da gidip rulet masasını buluruz."

"Yapacak işlerim..."

"Kitaplar bir yere kaçmıyor, Swan."

"Deste değiştiriyoruz hanımlar," dedi krupiye, "birkaç dakika alır."

Sewanee rahatlayarak arkasına yaslandı.

Ve arkalarında iki adamın durduğunu sezdi.

"Pardon?" Daha uzun boylu olan hafifçe Adaku'nun omzuna dokundu.

Sewanee, Adaku'nun omzunu çekerken bir yandan da onun *evet benim buyurun* gülümsemesiyle bakışını izledi. "Selam!"

"Vay canına. Gerçekten sensin! Emin olamamıştık."

"Ben emindim," dedi daha kısa boylu olan. "Acura Oboe!"

Sewanee sesli bir şekilde içini çekti ve anında ayak bileğine Adaku'dan bir tekme yedi.

Adaku daha da çok gülümsedi. "Adaku Obi."

"Evet." Uzun boylu adam parmağını şıklattı. "Ben Chuck. Bu oksijen israfı da Jimbo."

Chuck'ın gözlerinde Sewanee'nin hiç hoşuna gitmeyen donuk bir ışık vardı. Adam Adaku'ya bakıp duruyordu. "Sana bir şey söyleyeyim mi? Bana şu şeyi hatırlatıyorsun..." Arkadaşına döndü. "Jimbo, Sheniqua'yı hatırlıyor musun?"

Jimbo sessizce güldü. "Sheniqua'yı hatırlamam mı?"

Sewanee buna asla alışamayacaktı, bazı erkeklerin söyleyebileceklerini sandığı şeylere. Roy zararsızdı. Ama bu ikisi? Bu ikisi daha ortaya çıkmadan önce bile nerede ortaya çıkarlarsa çıksınlar baş belasıydılar, hele ki Adaku söz konusu ise. Sewanee karışıp karışmamayı düşünürken adamların aksanlarını çıkardı. Doğu yakası. New York değil. Banliyöleri değil. Kesinlikle Boston değil. Jersey. Belki kıyı kesimi. Badda Bing.

"Baksana." Chuck bir elini Adaku'nun sandalyesinin arkalığına koyup eğildi. "Yanlış anlama ama beyaz erkeklerden hoşlanır mısın?"

Sewanee ayağa kalktı. "Yeter." Adaku alçak ve sert bir sesle, "Yapma," dedi.

Chuck koca ellerini havaya kaldırdı. "Öylesine sordum!"

Jimbo kıkırdadı. "İçkiyi biraz fazla kaçırdık da, anlarsın ya." Yumruklarını yarım yamalak tokuşturmayı başardılar.

Sewanee birkaç yıl önce ünlü olmanın kısa bir dönem boyunca eğlenceli olduğunu biliyordu. Şimdi ise gözaltında olmak gibi geliyordu.

Adaku kumarhane görevlisinin gözlerine baktı. Bu kadarı yetmişti.

Chuck bundan habersiz Adaku'ya yaklaştı. "Çok özel birisin. Işıldıyorsun. Yaramaz birisine benziyorsun."

Sewanee iyi eğitilmiş sesiyle "Yaramaz!" diye tekrarladı, alçak perdeden söylemesine rağmen herkese duyurmuştu. "Yaaa, raaa, maaaz."

Chuck ilk defa dönüp ona baktı, orada oturuyor olmasına şaşırmış gibiydi. "Ben de onu dedim ya."

"Hayır, sen 'ya-ra-ma-ğız' dedin, doğrusu 'ya-ra-maz' olacak."

"Ee?"

"Yaramaz diye bir kelime var, yaramağız diye bir kelime yok."

Chuck güdük parmaklarından birini sakalları uzamış çenesine koyarak düşüncelere dalmış gibi bir poz takındı.

Arkadaşına döndü. "Hey Jimbo, 'cadaloz' diye bir kelime var mıydı?" Tekrar Sewanee'ye baktı. "Bunu doğru söyledim mi?"

Arkadaşıyla gülerken iri kıyım iki adam göründü. Biri Chuck'ı dirseğinden tuttu. "Beyler, lütfen bizimle gelin." Kısa bir süre itirazlar yükseldi: Kötü bir niyetimiz yoktu, sadece biraz eğleniyorduk, hayranlarına böyle mi davranıyorsun, zaten hiç de seksi değilsin. Ama adamlar tarafından en yakın çıkışa götürülmeye başlamışlardı bile.

Sewanee yerine oturdu. Adaku'ya bakıp "Tamam," dedi, "o da olmaz!" Birbirlerine bakıp hüzünle gülümserlerken Chuck omzunun üstünden son bir kez bağırdı:

"Hey cadaloz, Define Adası'nda görüşürüz!"

ADAKU, SEWANEE'Yİ RİO'YA limuzinle götürmekte ısrar etmişti. Sewanee dördüncü kattaki odasına girip perdeleri açınca ortaya görkemli bir otopark manzarası çıktı, bir fincan çay yapıp en sevdiği beyaz arka plan gürültüsü olan golf kanalını açıp çalışmaya başladı. Önce Mark'ın ertesi sabahki panel için verdiği soruları gözden geçirdi.

Sonra birkaç hafta içinde kaydedeceği bir kitap için hazırlıklara başladı, kelime listesini çıkarıp doğru telaffuzları buldu, hikayenin duygusal akışını tespit edip sözdizimsel olarak zorlayıcı paragraflarda soluklanma noktalarını işaretledi, karakterler arasındaki ilişkilerin haritasını çıkararak sesleri ve aksanları şekillendirdi. Kitap hazırlığı onun için

oynayacağı bir oyunun provası ya da bir filmin çekiminden önce canlandıracağı karakteri araştırmak kadar önemliydi. Ama Sewanee Chester yedi yıldır ne sahneye ne de kamera karşısına çıkmıştı.

Birkaç saat sonra acıktığını fark ederek arkasına yaslandı ve saçıyla oynar gibi dalgın dalgın göz bandının sağ kulağının üzerindeki lastiğiyle oynamaya başladı. Başlarda ne zaman yalnız kalsa göz bandını çıkarırdı. Artık bant bir parçası haline gelmişti. Telefonu alıp oda servisinden yemek istedi.

Sonra nefret ettiği bir şey yaptı: Facebook'a girdi.

Kazadan sonra bir şeyler paylaşmayı bırakmıştı. Birden bir sürü destek postu yağmış ama sonra arkası kesilivermişti. İnsanlar nişanlarının, düğünlerinin, ilk köpeklerinin, ilk evlerinin, ilk çocuklarının, sonra ikinci çocuklarının fotoğraflarını paylaşırken Sewanee'nin son etiketlendiği fotoğraf hastanede çekilmişti. Yanında Adaku vardı, ikisi de başparmaklarını kaldırıp havalı havalı poz vermişti. Sewanee zamanda öylece donup kalmıştı.

Ama sonra Mark gidip şöyle demişti: Aşk romanı hayranları deliye döndü, Facebook gruplarını görmelisin.

Sewanee de Dixie Barton'ın sayfasına girdi, bu aşk kitapları üzerine kariyer yapmış ve ertesi günkü panele katılacak bir anlatıcı arkadaştı. Gerçek adı Dixie Barton değil, Alice Dunlop'tu. 1940'larda ünlü bir vodvil dansçısı olduğu için Dixie Barton takma adını seçmişti. Sewanee "Dixie"nin dahil olduğu gruplara baktı:

Aşk Gülleri

Gece Yarısı Kovboyları

Her Şey Aşk İçin

En çok üyeye sahip olan gruba tıklayınca –yirmi bin?! başka bir boyuta geçti.

Günde en az elli paylaşım vardı, bazıları yeni yayınları haber veriyor (*Katy Gerçekten Başardı* serisinin 14. kitabı bugün çıkıyor! Gel kollarıma bebeğim!), bazıları belli bir kitaba ya da anlatıcıya duyulan sevgiyi içeriyor ("Rüyalarımda Joe Kincaid'in sesini duymaya başladım."), bazıları da tavsiye istiyordu ("Komik bir aşk üçgeni kitabı önerecek olan var mı?") Yazarlar ve anlatıcılar da bu gruplara üyeydi. Ama üyelerin çoğu hayranlardan oluşuyordu.

Sewanee sayfada gezindikçe hayranların günde bir kitap dinleyebildiğini keşfetti. Ayrıca en sevdikleri anlatıcılar için videolar yapıyorlardı. Bir anlatıcının yeni kitabını sabırsızlıkla bekliyorlardı çünkü o anlatıcının kataloğundaki tüm kitapları zaten dinlemişlerdi.

Sewanee aşk romanlarının ne kadar popüler olduğunu biliyordu ama anlatıcıların kendi takipçileri olduğunu görünce şaşırmıştı. Hayranlar kadınları seviyordu... ama erkeklere tapıyorlardı. Özellikle tek bir isim, Brock McNight bu alanda kral gibi görünüyordu. Yorumlardaki dobralık bunu açıkça ortaya koyuyordu. "Herkes kralı selamlasın" ve "tek boynuzlu atımız" ve "Brock McNight! Seni ağzıma alırken bana bunu okumanı istiyorum!"

Yürü be!

Sewanee adamın gerçek isminin Brock McNight olmadığından emindi. Bahis konusu kitapların açık saçık içeriği pek

çok anlatıcıyı –tıpkı yazarlar gibi– takma isim kullanmaya yöneltiyordu. Bu bir sektör standardıydı ve herkesin bunu yapmak için kendince nedenleri vardı ama sihirbazlar gibi onlar da gizlilik yemini ederdi. Sayfanın başına sabitlenmiş bir gönderi, izin almaksızın bir anlatıcının gerçek kimliğini "ifşa eden" dinleyicilerin gruptan atılacağını bildiriyordu.

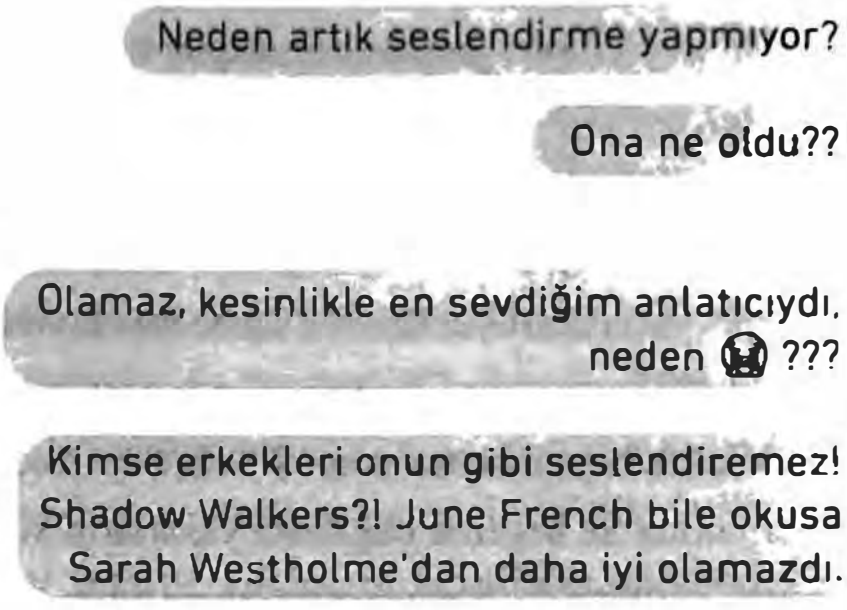
Güzel.

Sewanee'ye sesli kitap işine girmesini ilk öneren Mark'tı. Ortak bir arkadaşlarının otuz seyircili deneysel tiyatro gösterisinde yan yana oturuyorlardı ve sahnedeki kıvranışlardan ikisi de zerre etkilenmemişti. Perde arasında sesli kitaplar hakkında iki dakikalık bir sohbetten sonra Mark, Sewanee'ye kartını verip bir takma ad seçerek bağımsız yazarların kitaplarıyla başlamasını söylemişti. Sewanee de takma adını seçmişti. Klasik ortaokul algoritmasını kullanarak ilk köpeğinin adıyla (sadık olduğu kadar aptal bir labrador olan Sarah) büyüdüğü sokağın adını (babasının ders verdiği Kaliforniya Üniversitesi kampüsünden bir kilometre kadar uzaktaki Westholme) birleştirdi. Sarah Westholme kulağa son derece gerçekçi bir isim gibi geliyordu. Bazı anlatıcılar tam tersini yapıyordu. Tüylü Tırıs. Uzun Yaprak. Hatta sadece kuir erotik edebiyat kaydeden son derece eşcinsel, son derece liberal bir anlatıcı eşcinsellik karşıtı Cumhuriyetçi senatör Linsey Graham'ın adını kullanıyordu ve "Gel, yiyorsa beni mahkemeye ver," diyordu.

Sektör –hem sesli kitaplar hem de bağımsız aşk romanları açısından– Sewanee "emekli olduğundan" beri çok gelişmişti. Sarah'nın adının dahi kalmadığına emindi. Yine de kimse

bahsediyor mu diye görmek için eski takma adını Facebook grubunun arama satırına yazdı.

Hem de nasıl bahsediyorlardı. O bir muammaydı. Romantik kategorisinin beyaz balinasıydı. İletilerde şunlar vardı:

Shadow Walkers seslendirdiği son aşk serisiydi ve o kitapları sevmişti. Ama zaten seriyi June French yazmıştı. June French sevilmez miydi? June, doksanlarda aşk romanlarının sembolü haline gelen yazardı ve bu kategorinin kök salmasında önemli rol oynamıştı. Yayınevinden ayrılıp bağımsız bir yazar olarak Shadow Walkers'ı çıkardığı zaman sesli kitaplar için Sarah'yı tutmuş ve satışlar patlamıştı.

Sewanee'nin bırakmaktan üzüntü duyduğu tek aşk romanları yazarı June olmuştu. Birlikte iyi iş çıkarıyorlar, Sewanee'ye gerçek hayatta da arkadaş olabileceklerini düşündüren e-posta yazışmaları yapıyorlardı. Hatta June'a başına gelenlerden, neden artık kamera önüne geçmediğinden bahsettiğini bile hatırlıyordu. Daha birkaç hafta önce June'un

öldüğünü öğrendiğinde –sesli kitap camiasında haberin yarattığı şok dalgası hâlâ sürüyordu– hiç beklemediği kadar sarsılmıştı.

Kapının çalınmasıyla irkildi. Bir anlığına –kısacık bir an da olsa– kendini bir June French romanında hayal etti. Kapının arkasında onu hangi macera bekliyordu?

Of, doğru ya. Yemek söylemişti.

Bilgisayarını kapatıp kalktı, göz bandını düzelttikten sonra kapıyı açtı, karşısında otuz yıl önceki en parlak çağında bile bir aşk romanının kapağını asla süslemeyecek bir adam vardı. Adam servis arabasını içeri soktu, Sewanee faturayı imzaladı, adama yüklüce bahşiş verdikten sonra kapıyı kapattı.

Kapağı açınca soğuk patates kızartması, bir gün önceden kalma hamburger ekmeği ve muhtemelen ondan daha da bayat bir köfte ve başka bir yemekten kaldığından şüphelendiği garnitürü buldu.

Fantezi sona ermiş, gerçek hayata dönmüştü.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Ödül"

ERTESİ SABAH SEWANEE PANEL İÇİN RUJ RENGİNE KARAR VERMEYE çalışırken kendini banyodaki aynaya bakakalmış buldu, göz bandı takılı değildi. Ne kadar alışırsa alışsın kendini oraya bakmaktan alamıyordu. Her seferinde ilk kez görüyormuş gibi hissediyor, her seferinde bunun son olmasını umut ediyordu.

Eskiden sağ gözünün olduğu yer deriyle kaplıydı ve yanmış gibi görünüyordu. Yanmamıştı. Deri bu kadar büyük bir alanı kaplamaya yetmediği için böyle görünüyordu. Gözünün üstündeki perdeye eşlik eden uzun, pürüzlü yara izi elmacık kemiğine dek uzanıyordu. Tıpkı bir nehir ağzı gibi yanağının çukurunda bir halice dönüşüyordu.

Başını eğip yeniden ruja baktı. Kırmızı. Kesinlikle kırmızı. Cesur ol.

Yanındaki tezgahta duran cep telefonu çalmaya başladı.

Sewanee kimin aradığına baktı: Seasons. Büyükannesinin kaldığı bakımevi. Yıllardır ekranda "Seasons" yazısını

defalarca görmüş olmasına rağmen gerildi. Son aylarda gerginliği Blah'nın akıl sağlığıyla birlikte kötüleşiyordu. "Alo?"

"Sewanee?" dedi tanıdık ses.

"Amanda. Her şey yolunda mı?"

"Şey, küçük bir olay yaşadık da."

Sewanee dönüp tezgaha yaslandı. Düzgün ofisinde, masasının arkasında oturan enerjik ve becerikli Amanda gözünün önüne geldi, muhtemelen Noel temalı kazağını sandalyesinin arkasına atmıştı, kıvırcık kır saçlarında ren geyiği boynuzlu bir bant vardı. "Ne oldu?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim. Babanı aradık ama cevap vermedi."

Her zamanki gibi. "Sorun değil, neler oluyor?"

"Şey," Amanda içini çekti, "BlahBlah dün akşam odasını terk etmiş." Bakıcılar bile büyükannesinin takma adını benimsemişti. Barbara kendisine "büyükanne", "nine" ya da diğer yaşlı çağrışımı yapan sözlerle hitap edilmesini sevmiyordu. Sewanee küçükken Barbara diyemezdi. Dili sadece BlahBlah'ya dönüyordu. Sewanee'nin babası bu ismin çenesi düşük annesine tam uyduğunu düşündüğü için adı BlahBlah kalmıştı.* "Hademelerimizden biri onu bu sabah saat iki buçukta ortak salonda bulmuş. Tennessee'de bir otelde olduğunu ve sosyeteye takdim balosuna hazırlandığını sanıyormuş. Hademeyi de kavalyesi zannetmiş."

Sewanee gözünü kapadı. "Bu sabah nasıl?"

"Uyandığında dün geceyi hatırlamıyordu. Kahvaltıda her zamanki gibi keyfi yerindeydi."

---

* Blah blah, İngilizcede çok uzun ve anlamsız konuşmalar ya da konuşanlar için kullanılan bir ifade. (e.n.)

"Tamam," diye fısıldadı Sewanee başını arkaya atarak. "Bu iyi bir şey. Değil mi?"

"Evet ama mesele şu ki onu kendi güvenliği için gece boyunca odasına kilitlemek zorunda kaldık. Durumu ağırlaştı, gelecekteki bakım ihtiyaçlarını tekrar değerlendirmemiz gerekiyor."

"Bu... bu ne anlama geliyor?"

"Yakın bir zamanda demans bölümüne almamız gerekeceğine inanıyoruz."

Sewanee büyük, kilitli kapıyı görmüştü. Kırmızı harflerle yazılmış yazıyı gayet net hatırlıyordu: DEMANS BAKIM BİRİMİ. KAPIYI KAPALI TUTUNUZ. Bara giden koridordaydı. Evet, Seasons'ta bar vardı. Bir de yoga salonu. Huzurevi 1950'lerin Amerika'sını yansıtacak bir Hollywood film seti gibi dizayn edilmişti: Ana koridor ana caddeydi, salonda berber dükkânlarının renkli direğinden vardı, küçük markette bir gazoz makinesi ve müzik kutusu bulunuyordu. Ölümün Disney'ten fırlamış gibi sunulması Sewanee'nin sinirini bozuyordu. Ama Blah'nın hoşuna gidiyordu. Ayrıca Burbank'ta, Warner Bros. stüdyolarının hemen karşısında ve Smokehouse'un yanında oldukları için buradaki herkes büyükannesi gibi gösteri dünyasındandı.

Birlikte yaşadığı kız kardeşi Bitsy ölünce Blah'nın burayı seçmesinin nedeni de buydu.

Diğer huzurevleri alışveriş merkezlerine ya da müzelere geziler düzenlerken Seasons'ın gezileri Hollywood Forever Mezarlığı önünde klasik filmlerin izlendiği sinema gecelerinden

(ve büyükannesinin şakayla karışık söylediği gibi "eski dostları ziyaretten") oluşuyordu. İzleyici olarak dizi çekimlerine ve talk show'lara gidiyorlardı. Cumaları halka açık "happy hour"ları vardı ve Swan çoğu kez bunlara katılıp Blah ve arkadaşlarıyla martini içerdi.

Yıllar önce Seasons'ı ilk kez gezdikleri zaman Amanda bir gün Demans Bakım Birimi'ne nakli gerekirse Blah'nın sevdiği dünyadan izole edilmeyeceğini söylemişti, eğer isterse huzurevi bölümündeki aktivitelere katılabilecekti. Katılabilirse. Sewanee de Blah da o zaman bunun üzerinde durmamıştı. İkisi de dedikoducu, kikirdek, gözleri pırıl pırıl, küfürbaz, müzik ve dans seven BlahBlah'nın kilitli kapılara ve yirmi dört saat izlenmeye ihtiyaç duyabileceği olasılığını ciddiye almamıştı.

"Yine de babana ulaşmaya çalışayım mı, yoksa onunla sen mi iletişime geçersin?" diye sordu Amanda.

"Hayır, ben ulaşırım."

"Tamam. Lütfen en kısa zamanda beni aramasını söyle."

"Elbette. Teşekkür ederim, Amanda."

Sewanee telefonu kapatır kapatmaz rehberden babasının numarasını buldu.

Durdu.

Derin bir nefes alıp numarayı aradı.

"Sewanee, muhabbet etmeye vaktim yok, iyi misin?"

"Ben iyiyim." Gerçekten sorduğu yoktu. Vakti olmadığı da doğru değildi. Sewanee de inadına, "Ben sadece umutlarımız ve hayallerimiz hakkında uzun ve samimi bir konuşma yapmak istemiştim baba," diyerek onu sinir etmeye çalıştı.

Babasının sarsılmaz kalkanına karşı tek silahı bu kinayeli konuşmalardı ve bunu ustalıkla yapıyordu.

"Bir şey mi istiyorsun?"

"Evet. Bakımevinden aradıklarında telefonu açmanı istiyorum."

Küçük bir duraksama. "Her şey yolunda mı?" diye sordu babası tıpkı Sewanee'nin de Amanda'ya sorduğu gibi. Aradaki fark ses tonundaydı. Sewanee bu ses tonunu tanıyordu. Ses tonlarını tanımak onun işiydi. Babasının işi bölünmüştü, sabırsızlanıyordu. Ama –Sewanee'yi sarsan da buydu– aslında her şey yolunda olmasın diye dua ediyordu. Sewanee'nin midesi bulandı.

"Hayır," dedi yutkunarak. "Dün gece bir şey olmuş, ciddi bir şey değil ama Amanda beni –aslında seni– arayıp Blah'nın demans birimine geçmesi gerektiğini söylemek istemiş. Yani Amanda seninle konuşmak istiyor."

"Neden?"

Sewanee durdu. "Neden mi? Her şeyi... konuşmak için?"

"Umutlarını ve hayallerini mi?"

Sewanee espriye yanıt vermedi, Henry de devam ettirmedi. Sessizlik fazla uzayınca Sewanee, "Pazartesi günü ziyaretine gidip birlikte öğle yemeği yemeyi planlıyordum," dedi. Yine ses yoktu. "Orada buluşmaya ne dersin?" Yutkunma sesi gelmeseydi –Sewanee kahve olduğunu tahmin ediyordu– telefonun kapandığını sanacaktı. "Baba?"

Hafif bir kıkırdama. "Buna gerek yok. Sen gidip yemeğini ye, siz hanımlar her şeyi yoluna koyarsınız, ondan sonra konuşuruz."

"Tamam. Seni pazartesi akşamı ararım." Yine sessizlik. "En azından ne olduğunu bilmek ister misin?"

"Swan, pazartesi konuşuruz, kapatmam gerek." Babası telefonu kapattı.

SEWANEE SAHA ÇİZGİSİNE KOŞAN bir hücum oyuncusu gibi boynuna asılı BiblioCon kimliğiyle devasa kongre salonunda kalabalığı yararak ilerlemeye çalışıyordu. Katılımcıların sayısı şaşırtıcıydı. Çalışma hayatının büyük kısmını kulaklarında sadece kendi yumuşak sesini duyarak kulaklıklarla geçirmiş ve mutlak sessizliğe her şeyden çok önem veren biri olduğu için ortamın gürültüsü omuzlarını boynuna doğru çekmesine neden oluyordu.

Cebindeki telefonu titreşti, sadece bir kez, mesaj.

ADAKU:
Geldin mi?

SEWANEE:
Evet. Panele gidiyorum.

ADAKU:
Bir saniyeliğine yeşil salona gelsene.

SEWANEE:
Yeşil salon mu var?

ADAKU:
Kuzeybatı köşesinde.

SEWANEE:
Neyim ben, Macellan falan mı?

ADAKU:
Starbucks'ın yanında. Üstünde benim afişim asılı.

Sewanee gözlerini salonda gezdirdi. Üstünde Adaku'nun yakın plandan çekilmiş yüzü olan *Girl in the Middle* filminin afişini gördü ve oraya doğru yürümeye başladı. Bir yandan da hızlı hızlı mesaj yazıyordu:

Sadece on dakikam var.

ADAKU:
İki dakika yeter.

Kapıyı bulduktan ve salonu koruyan iri yarı adam tarafından boynuna asılı kimliği kontrol edildikten sonra özel bekleme alanına götürüldü, onu beklemekte olan Adaku elindeki plastik bardaktaki kahveyi Sewanee'ye uzattı.

"Teşekkürler," dedi Sewanee kahveyi alarak.

Adaku hiçbir şey söylemeden elinden tutup onu bir koridordan geçirerek kadınlar tuvaletine sürükledi. Boş olduklarından emin olmak için iki bölmeyi çabucak kontrol etti, sonra neredeyse Sewanee'nin üstünden atlayarak kapıyı arkalarından kilitledi.

"Neler oluyor, birini mi öldürdün?" diye sordu Sewanee kahvesinden bir yudum alarak. Adaku ellerini birbirine

kavuşturdu ama konuşamıyor gibi bir hali vardı. Sewanee dikkatle yüzüne baktı. "İyi mi, kötü mü?"

Adaku'nun ağzından köpek ulumasına benzer bir ses çıktı. "İyi, Swan. Çok iyi. Hem de hamburger kadar iyi."

Sewanee, Adaku'ya ölmeden önce son bir dilek hakkı sunulsa onun In-N-Out Burger'den hamburger söyleyeceğini biliyordu. Adaku bir ampul gibi vızıldıyordu. Sewanee de vızıldamaya başladı. "Ne oldu?"

Adaku ellerini ovuşturdu. "Sana sözünü ettiğim şu Lysistrata Ormanda projesi vardı ya?" Sewanee başını salladı. "Turnayı gözünden vurdum. Büyük ikramiye."

Sewanee kaskatı kesildi. "Büyük ikramiye mi?"

Adaku'nun çenesi titredi. "Bizim büyük ikramiyemiz."

Sewanee sonradan ilk tepkisinin, içgüdüsünün, kıskançlık değil mutluluk olmasına sevindi. Yüzündeki gülümseme gerçekti, boğazından kopan haykırış içtendi, ardından gelen gözyaşları sevinç doluydu. Bir gülüp bir ağlıyorlardı ve bir noktadan sonra hangisinin hangisi olduğunu anlamak imkansız olmuştu. Hüzünlü bir duygu karışımıydı. Sewanee arkadaşına, kalan tek gerçek dostuna, hayatında uzun zaman boyunca süreklilik arz eden şeye sarıldı ve Adaku'nun kalbinin kendi kalbi üstünde hızla attığını hissetti.

"Bir milyon dolar," diye fısıldadı Adaku titreyerek. "Lanet olası bir milyon dolar."

"Başardın!" dedi Sewanee heyecanla.

Adaku geri çekilip Sewanee'nin perişan yüzünü yumuşak ellerinin arasına aldı. "Biz başardık! 181. sokaktaki o boktan pizzacıda..."

"Tony hakkında böyle konuşmaya nasıl cüret edersin?"

Adaku'nun gözyaşları gülümseyen dudaklarını kapladı. "2,99 dolarlık iki dilim pizza ve bir kola indirimli menümüz üzerine söz vermiştik. Birimizin otuz beşinden önce bir milyon doları olacaktı."

Sewanee onu tekrar kendine çekti, gülüşünün yerini gözyaşlarının aldığını hissedince boğazı tıkandı. "Başardın. Sen..." Birden Adaku'yu iterek kendinden uzaklaştırdı. Bunu dostça yaptığından emindi. "Tanrım, seninle o kadar gurur duyuyorum ki!"

Adaku yüzünü kuruladı. "Yani vergiler ve komisyonlardan sonra dört yüz bin dolar gibi bir şey kalıyor ama..."

"Tamam, boş ver o zaman."

Konuşmadan birbirlerine baktılar. Adaku'nun gözleri bulutlandı. Yüzünde ciddi bir ifade belirdi. "İkimiz de biliyoruz ki sen bunu çok uzun zaman önce başaracaktın. Eğer o orospu ço..."

"Sen de kazansan, ben de kazansam, sonuçta biz kazanmış oluyoruz. Unuttun mu yoksa?"

"Ama bu hiç adil değil..."

"Yapma," dedi Sewanee, Adaku'yu omuzlarından tutarak. "Bir filmde oynamak karşılığında bir milyon dolar alıyorsun."

Adaku yeniden gülümsemeye başladı. "Daha yeni aradılar ve bunu paylaşmak istediğim tek kişi sensin. Burada olduğun için çok mutluyum!"

Sewanee gördüğü bir kehanetten uzaklaşmaya çalışan bir kâhin gibi geri çekilip ellerini havaya kaldırdı. "Görüyorum...

geleceğimizde galon galon şampanya görüyorum." Adaku bir kahkaha attı. "Ama şu anda senin iki dakika doldu ve ben geç kalmak üzereyim."

Adaku hemen fırladı. "Tabii, tabii! Affedersin." Kapının kilidini açtı. "Bu akşam ne yapmak istersin? Düşünüyordum da..."

"Ne istersen!"

"Bir kulübe gitmeye ne dersin? Özel masamızda..."

"Evet, hepsini yapalım bebeğim, ama şimdi gitmek zorundayım!"

Adaku kapıyı açtı. "Koş koş! Geç kalacaksın! Daha kaç kez söyleyeceğim?"

Sewanee güldü, Adaku'nun kolunu sıktıktan sonra çıktı.

Koridorda koşar adım yürürken çenesinin kilitlendiğini hissetti.

Kongre salonuna yeniden girerken göğsü sıkışıyordu.

Aşk romanları standını bulup panelin yapılacağı salonun yerini tespit ederken aklında tek bir kelime vardı. Neden. Tekrar edip duruyordu. Neden. Neden. Neden.

Ruh hali işte bu kadar çabuk değişebiliyordu. İçindeki bu tehlikeli, görünmez anafor bu hayatta onu hâlâ korkutan tek şeydi ve ilk yılın ardından ilaçları bırakmakla, terapiden ilaçlardan da çabuk vazgeçmekle yanlış yapıp yapmadığını sorgulamasına neden oluyordu. Çünkü bu hiç de iyi değildi. Çünkü kafasında yedi yıl önce o hastane yatağında yatıyor ve neden onu kurtarma zahmetine girdiklerini merak ediyordu.

SALON YAZARLAR ve hayranlarla dolup taşıyordu. Merdivenlere oturmuşlar, duvarlara dayanmışlar, arkadaşlarının kucağına yaslanmışlardı. Ustalıkla seçilmiş, akıllı yetenekli insanlar olan panel katılımcıları salondakilerin odağındaydı. Alice Dunlop, namı diğer Dixie Barton; Kraliyet Drama Sanatları Akademisi'nde eğitim görmüş, yirmi yıldır okuduğu meşhur İskoçyalı serisiyle obsesif hayranlar edinen ve kinayeli kızlık adını aşk kitapları için kullanan yetmişlik İngiliz Mildred Prim ve Ron Studman. Ron görünmekten hoşlanan az sayıdaki aşk romanı anlatıcısından biriydi çünkü insanlara durmadan genişleyen bir beli ve durmadan geriye çekilen bir saç çizgisi olan orta yaş üstü biri de olsan bir seks sembolü olabileceğini göstermek istiyordu, tabii belli niteliklere sahipsen. Ron'un durumunda bu yetenek sesiydi ve hayranları da onu bu yüzden seviyordu.

Ron şu anda kalabalığı avucunun içine almıştı. En bilindik sesiyle konuştuğu zaman ön sırada oturan bir grup kadından ıslıklar yükseldi: Seamus adında seksi bir İrlandalı vampir.

Sewanee, Mark'ın ondan istediği her şeyi kapsayacak şekilde hazırlanmıştı. *Sizce sesli kitaplar şu an neden revaçta? Bir kitabı kaydetmeye nasıl hazırlan*ıyorsunuz? Bir seks sahnesini kaydederken en iyi yaklaşım hangisidir? Bir anlatıcının gerçek adını ifşa edenler neden halkın huzurunda idam edilmelidir? Artık panelin sonu gelmişti, Sewanee panele parlaması için son bir şans veren bir soru sordu. *Neden aşk romanları bu kadar popüler?* Sewanee'nin keyfi cevap veren her üyeyle birlikte daha da yerine geldi. İşini yapmıştı, hem

de başarıyla. Mark sevinecekti, organizatörler de memnundu. Adaku'yla geçireceği geceyi iple çekiyordu, Adaku kutlamayı, başarısının her zerresinin keyfini çıkarmayı hak etmişti.

Ron soruya cevap veren son katılımcıydı ve her zamanki gibi hayal kırıklığına uğratmadı. "Kadınlar artık zevki sonuna kadar keşfediyorlar. Utanmak geçmişte kaldı! Sonsuza kadar mutlu yaşamak mümkün. Hatta mutluluk tam karşınızda oturuyor bile olabilir!" Sonra seyircilere göz kırptı.

"Pekala," dedi Sewanee salona. "Düşüncelerini bizimle paylaştıkları için katılımcılara teşekkür ederim. Birkaç dakikamız kaldı, sorularınızı alalım."

Ön sıradaki kadınlardan biri ayağa fırlayıp Ron'dan göğsünü imzalamasını istedi. Dört bir yandan ıslıklar yükseldi. Ron kabul etti.

Birkaç sıra arkadan bir kadın ayağa kalkıp mikrofonu aldı. "Selam. Sanırım şunu sorarak hepimiz adına konuşmuş olacağım: Brock McNight kim?" Kalabalık alkışlamaya başladı. "Ciddiyim! Bilmek istiyoruz."

Ron dudaklarına fermuar çekiyormuş gibi yaparken geri kalan katılımcılar başını iki yana salladı.

Sonraki soru da Brock McNight'la ilgiliydi. Bir sonraki de. Sewanee, "Brock McNight'la ilgili olmayan soru var mı?" diye sordu.

Biri Sewanee'ye bir soru sordu: "Siz aşk romanları seslendiriyor musunuz?"

"Hayır." Sewanee kelimeyi fazla vurgulayarak söylediğini fark etmişti. Gülümseyerek katılımcıları işaret etti. "Bu işi uzmanlarına bırakıyorum."

"Sewanee zor kitapları seslendiriyor," diye söze girdi Ron. "Başka kimsenin dokunamayacağı kitapları. Üç yüz karakterli fanteziler, yirmi farklı aksanlı uzun savaş romanları, klasikler, dev kitaplar. Ne kadar uzunsa o kadar iyi, ne kadar kalınsa o kadar iyi, hepsini o yapıyor."

"Hımm, demek öyle," dedi Sewanee imalı imalı, izleyiciler kahkahaya boğuldu. Etkinlikleri kahkahalar içinde bitirmeyi uzun zaman önce öğrenmişti. Bunu ona BlahBlah öğretmişti. "Tamam, harika konuklarımıza bir alkış daha..."

Sewanee kıvırcık saçlı genç bir sarışının ayağa kalkıp askılı elbisesini düzelttiğini fark etti. Kadın seslendi. "Affedersiniz. Küçük bir soru sorabilir miyim?"

Sewanee arka duvardaki saate göz atarken mikrofon kadına ulaştırıldı.

"Çok teşekkür ederim," dedi kadın. "Bizimle konuşmaya zaman ayırdığınız için de çok teşekkürler." Belirgin bir güneyli aksanı vardı. O kadar belirgindi ki Sewanee bir an numara mı yapıyor acaba diye düşündü. Yüksek sesle, genizden ve son heceyi soru sorar gibi tonlayarak konuşuyordu. "Şey, sormak istediğim şey? Bu işe başlamanın en iyi yolu nedir?"

"Sana stantta daha fazla bilgi verebilirim," dedi Sewanee, "ama önce okunmasını istediğiniz kitabınızın bir taslağını..."

"Ah hayır!" diye kıkırdadı kadın. "Ben yazar değilim! Oyuncuyum?"

Sewanee duraksadı, beyni teklemişti.

Ron devreye girdi. "Yapmanız gereken ilk şey..." –mikrofona eğilip İrlandalı vampir sesiyle konuşmaya başladı– "panelden sonra gelip Seamus'u görmek."

"Ron," dedi Sewanee azarlar gibi, "Seamus'u bırak, gitsin artık." Seyirciler güldü. "Pekala, herkese teşekkürler..."

"Yani, okumayı seviyorum?" Kız saçını kulağının arkasına atıp devam etti. "Ayrıca Los Angeles'ta oyunculuk dersleri alıyorum?" Ah Tanrım: ellerinde *bu bir soru değil, yorum* tiplerinden biri vardı. "Yani o yüzden de, ne bileyim, benim için harika bir iş gibi geldi de?"

Bir kez daha katılımcılardan biri Sewanee'yi cevap verme zahmetinden kurtardı. "Ee," diye başladı Mildred, "bu işin kendisine uygun olduğunu düşünen herkese yapacağı en iyi şeyin penceresiz bir odaya girip bir kitabı yüksek sesle okumak olacağını söylüyorum, her hatada durup yeniden cümlenin başına dönmek. Bunu sekiz saat yaptıktan sonra hâlâ mükemmel bir iş olduğunu düşünecek mi diye."

Seyirciler kıkırdadı. Sewanee gerçekleri dile getirdiği için sessizce Mildred'e teşekkür etti.

"Sizleri dinleyince fark ettim," diye devam etti kız – evet, devam etti!– "aşk romanlarını seslendirmek çok güzel olurdu."

Sewanee hastalıklı merakına yenik düştü, otobanda kaza yapmış bir arabanın yanından geçerken yavaşlar gibiydi. "Neden?"

"Şey, oyunculuk yeteneğimi falan kullanarak insanlara umut aşılayabilirim?"

"Nasıl?"

"Az önce söylediğim gibi? Aşk romanlarını seslendirerek? Dünyanın aşkın ne olursa olsun sonunda galip geleceğini ve

gerçekten de sonsuza kadar mutlu yaşayabileceğimizi bilmesi harika olmaz mıydı?"

Sewanee kendini toplayarak alaycı görünmemeye çalıştı. "Harika olurdu, tabii gerçek olsaydı ama... herhalde burada bıraksak daha iyi olacak."

Kız şirin şirin yüzünü astı. "Birilerinin bu umuda ihtiyacı var gibi görünüyor?"

Bu, bardağı taşıran son damlaydı.

"Umudum var. Gerçek umut, boş beklenti değil. Aşk romanları harika bir kaçıştır ama..." Sewanee kısa –söylemek üzere olduğu şeylerin özünü düşünmesine yetmeyecek kadar kısa– bir duraksamadan sonra devam etti, "Bak, insanlara bir şey vermek istiyorsan gerçeği ver. Onlara açık ol. Aşk romanları gerçek hayatı yansıtmaz, aşk Tanrı vergisi bir hak değildir, oyuncu olmak hayatı daha güzel kılmaz –aslında daha da kötüleştirebilir– ve sonsuza kadar mutlu yaşamak da saçmalığın daniskasıdır."

Salonun arka tarafından biri deli gibi el sallıyordu, kongrenin logosunu taşıyan bir tişört giymiş olan kadının elinde bir kağıt altlığı vardı. Vodvil dansçılarını hatırlatan bir tavırla Sewanee'nin bileğine vurdu. Büyü bozuluverdi.

Sewanee sessiz kalabalığa baktı, söyledikleri bir volkanın boğucu külleri gibi kongre salonuna çökmüştü.

Kahretsin.

Durup düşündü. "Bunları daha önce kongre salonu katında birinin söylediğini duydum ve kulaklarıma inanamadım. Ne yani, sonsuza kadar mutlu yaşamak saçmalıktan başka bir şey değil mi?"

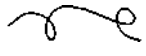
"Hayır!"

Onları yeniden avucuna almıştı. "Pardon, züppeler standındakilerin sizi duyduğunu sanmıyorum! Bu saçmalık mı?!"

Yeri göğü inleten bir cevap: "HAYIR!!!" Seyirciler alkışlayıp ıslık çalmaya başladı.

Bir Blah-izm kuralı daha? Seyirciyi kendi tarafına çek.

Sewanee alkışlar arasında bağırdı, "Katılımcılara tekrar teşekkürler, unutmayın, önümüzdeki bir saat boyunca 2186 numaralı stantta imza veriyoruz. Hepinize güzel bir gün diliyorum!"

AYRILAN SÜRENİN SONUNA geldiklerinde imza standındaki yoğunluk azalmıştı. Ron uğrayıp Sewanee'yi kucakladı, viski soda içip biraz oyun oynamak için kumarhaneye gideceğini söyledi. "Sen de bir şeyler içmelisin," dedi içten, sevimli, iyi kalpli, hınzır Ron. Sewanee bir içkiye ihtiyacı olduğunu kabul etti. Mildred ayağa kalktı, sırtını esnettikten sonra Sewanee'nin eline hafifçe vurarak gitti.

Alice ise Sewanee'yi standın perdelerinin arkasına çekip gözlerinin içine baktı: "Swan."

"Biliyorum."

Alice iç geçirerek elini koca kalçasına koydu. "Durumu kurtardın, gerçekten. Ama tatlım... her şey yolunda mı?"

"Evet, hayır!" diye cıvıldadı Sewanee. "O kız yüzünden, sanıyor ki o *sesle*..."

Alice başını iki yana salladı. "Ona söylemek bize düşmez.

Bir aya kalmaz Instagram'da bitki yağları falan satmaya başlar. Ama sorunun o olduğunu sanmıyorum."

"Yani..." Sewanee yere bakıp başını iki yana salladı, derin bir nefes aldı. "Ben biraz... keyifsizim. Son zamanlarda." Alice'in dikkatle ona baktığını hissetti.

"Biliyorsun, aşk romanlarını severim. Sadece anlatmayı değil. Okumayı da."

Sewanee başını kaldırdı.

"On yıl önce, çocuklar büyüyüp evden ayrıldığında, Bob'un bir ilişkisi olduğunu ve evi kaybedeceğimizi öğrendim, sonra annem hastalandı, *sonra* da bir yumru buldular..." Alice elini göğsüne, sağ memesinin üstüne götürdü. "Her şeyden çok benim için mutlu bir sonun hâlâ mümkün olabileceğine inanmak istiyordum. Neredeyse bir dine inanır gibi." Sewanee ağzını açtı ama Alice konuşmayı sürdürdü. "Korkma, tuhaflaşmayacağım."

Sewanee'nin elini tuttu. "Muhteşemsin. Yetenekli ve naziksin, genç yaşta bir sürü zorluk çektin, alaycı olduğun için seni suçlamıyorum. Ama işlerin nasıl gideceğini bilmiyorsun. İyi de olabilir kötü de. O yüzden sonunda her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundasın."

Sewanee, Alice'in söylediklerini çürütecek alaycı bir cevap aradı. Babasının söyleyebileceği türden bir şey. Ama bulamadı.

O da hiçbir şey söylemedi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"Beni Baştan Yarat"

"HADİ GÖRELİM!" DİYE HAYKIRDI ADAKU, SÜİTİN İKİNCİ YATAK ODASININ kapısını şöyle bir tıklattıktan sonra içeri daldı.

Sewanee odanın ortasında duruyordu. Kendi etrafında alaycı bir şekilde döndü.

Adaku ellerini ağzına götürdü. "Swan," dedi parmaklarının arasından.

Sewanee boy aynasına döndü.

Güzel görünüyordu. Seksi görünüyordu. Başka biri gibi görünüyordu.

Sewanee standı saat dörtte kapattıktan sonra Ron saat on birde bir içkiye ihtiyacı olduğunu söylediğinden beri hayalinde yudumladığı Last Word kokteylini içmek için hızlıca en yakındaki bara gitmişti. Ancak barda kokteyl için gereken malzemeler yoktu. Bu nedenle odasına dönüp eşyalarını aldıktan sonra işini iyi bilen bir bar bulmak amacıyla Strip'e gitmeye niyetlenmişti. Onun yerine hemen kafayı vurup yatmış, bir saat sonra da Adaku'dan gelen ve saat altıda süitte olmasını

söyleyen mesajın sesine uyanmıştı. Çabucak duş almış, dışarı çıkarken yanında getirdiği sade kıyafeti giyip göz bandını taktıktan sonra taksiyle Venetian'a gitmişti.

Adaku onu bekliyordu, yanında bir saç ve makyaj sanatçısı ve Sewanee'nin bedeninde üç tasarım elbise getirmiş bir stilist vardı. Sewanee yarım ağız itiraz edecek olduysa da Adaku'nun bu konulardaki öngörülerinin neredeyse her zaman doğru çıktığını hatırladı. Neye ihtiyacı olduğunu ondan daha iyi biliyordu. Sewanee kendisinin de tam olarak anlayamadığı nedenlerden ötürü bu akşam biraz daha farklı hissediyordu, daha başkaydı, biraz daha az kendisi gibiydi.

Adaku'ya yaranmak isteyen stilist Sewanee'nin giyeceklerinde hızlı bir değişiklik yapmıştı: mükemmeliyetçi dikkatini orada olmamasını istediği altı kiloluk fazlalığa çekmeden kıvrımlarını düzleştirmeyi başaran dar bir elbise. İşi günde yüz sayfa boyunca oturmayı gerektirmeden önce öyle bir fazlalık yoktu aslında.

"Üzerinde çalışılması", saç ve makyaj uzmanlarının sadece onu en iyi görünüme kavuşturmak için uğraşması, Sewanee'nin hoşuna gitmişti. Böyle bir deneyim yaşamayalı çok uzun zaman olmuştu. Şimdi kumral saçları soldan ayrılmıştı ve büyük kısmı göz bandının üzerinden sağ omzuna dökülüyordu. Annesinin gözleri gibi buz mavisi olan sol gözü hafifçe dumanlıydı. Dudakları kırmızı, elmacık kemikleri belirgindi. Kontürleme. Bronzlaştırıcı. Daha kalın kaşlar. Ve memeler! Onlar da nereden çıkmıştı?

Swan'ın her zaman eleştirel bakan gözlerine bile büyüleyici görünüyordu.

"Evet!" Adaku ellerini çırptı. "Gösterin kendinizi dudaklar, gösterin kendinizi kalçalar!"

Sewanee arkadaşının sevinç dolu yüzüne baktı. "Sana ne kadar teşekkür etsem az."

"Hadi ama. Bunu senin için yapmadım, kendim için yaptım. Artık herkes benim yerime sana bakacak."

Sewanee'nin morali düzelmiş, güneşin sıcaklığı sisi dağıtmıştı.

Adaku onun güneşiydi.

"Ya sen!" diye haykırdı Sewanee, Adaku'ya doğru yürüyerek. Adaku gümüş payetli kısa tulumu, bilek hizasındaki fermuarlı topukluları ve koyu bordo dudaklarıyla her zamanki gibi muhteşem görünüyordu. Saçları havalı bir şekilde düzleştirilip stilistinin bizzat onun için tasarladığı hindistancevizi yağlı saç serumuyla parlatılmıştı. "Vergilerden önceki bir milyon dolar gibi görünüyorsun." Kahkaha attılar, Adaku'nun ona gururla baktığını görünce Sewanee onu kendine çekip sarıldı. "Aptalca ama kendimi daha iyi hissediyorum."

"Arada bir süslenmece oynamak şart."

Süitin kapı zili çalınca Adaku kollarından sıyrılıp koşarak odadan çıktı. Sewanee aynaya bir kez daha baktıktan sonra Adaku'nun peşine düştü, arkadaşının kapıyı açtığını, birine bol bol teşekkür ettikten sonra da kapattığını duydu.

Antrede gördüğü şey karşısında olduğu yerde kalakaldı.

"Neden... çantalarım burada ne arıyor?"

Bacaklarının arasına yeni bir şişe Cristal sıkıştırmış olan Adaku parmaklarıyla folyoyu çabucak açarken o karşı konulmaz ekran gülümsemesiyle "Rio'daki odandan çıkış yapıldı," dedi.

Oldu bitti.

"LAS VEGAS'TA içinde kitaplar olan bir bar bulmayı ancak sen becerebilirdin."

Venetian'ın kumarhane katında kütüphane temalı bir bara yerleşmişler, ısıtmayan şöminenin önündeki büyük kanepede oturuyorlardı, etrafları sırtları yazılı olmayan eski ciltli kitaplarla dolu maun raflarla çeviriliydi. Sewanee kitapların sahte olduğundan emindi. Vegas böyleydi: Her şey gerçek gibi görünüyordu ama hiçbiri öyle değildi. Gerçi bu akşam bunu umursadığı yoktu. Hepsi fantezinin bir parçasıydı.

Kadın garson masanın yanında durdu. "Birer tane daha alır mısınız, Bayan Obi?"

"Şimdilik böyle iyiyiz, teşekkürler!"

"Başka bir şey isterseniz işaret edin, ne olursa." Diş macunu reklamlarını aratmayan bir gülümsemeden sonra yanlarından ayrıldı.

Adaku başıyla içeri yeni girmiş bir adamı işaret etti. "Ona ne dersin?" Bu akşam bunu ilk söyleyişi değildi.

"Neden elimde bir ağla kapının yanında beklemiyorum?" Sewanee sırıttıktan sonra kokteylinden bir yudum aldı. "Ciddiyim, rastgele biriyle takılmayacağım. Bu gece bizim gece—"

Adaku'nun telefonu çalıyordu. Arkadaşı telefona hızlıca göz attı. "Bir saniye, affedersin. Menajerim arıyor." Telefonu açtı. "Alo? Manse? Manse... beni duyabiliyor musun?" Uzun, bakımlı parmaklarından biriyle kulağını tıkadı. "Biraz bekle... evet, biliyorum, bir saniye." Ayağa kalktı, özür diler

gibi Swan'a baktıktan sonra aceleyle bardan çıktı, muhtemelen sessiz bir tuvalet koridoruna gidiyordu.

Beş dakika sonra süklüm püklüm geri döndü. "Ee, şey..." Oturdu ama uçmaya hazırlanan bir kuş gibi kanepenin kolçağına tünemişti. "Benden nefret etme."

"Teklifi iki milyona mı çıkardılar?"

"Gitmem gerek."

"Tamam." Sewanee çantasına uzandı.

"Hayır. Los Angeles'a. Bu akşam. Yani hemen."

Sewanee kafasını jetonu geç düşen bir çizgi film karakteri gibi salladı. "Ne?"

Adaku içkisini alıp kafasına dikti. "Sana sözünü ettiğim şu Angela Davis filmi vardı ya? O rolü istiyorum. Ne var ki yapımcı role uygun olmadığımı düşünüyor. Adam Paris'te mi Floransa'da mı ne yaşıyor, o yüzden ona ulaşamadım. Ama bu akşam Los Angeles aktarmasıyla Hawaii'den dönüyor, uçağı doksan dakika sonra inecek. Manse yapımcının asistanına orman filminden bahsetmiş, asistanı da adama uçaktayken bir e-posta yollamış, adam da benimle buluşup bir şeyler içmeyi kabul etmiş."

"Dur biraz, onunla Los Angeles havaalanında mı buluşacaksın?"

"Evet. Kırk beş dakika sonra kalkacak olan bir Southwest uçağı var. O yüzden hemen gidiyorum." Eğilip Sewanee'yi yanağından öptü. "Gece yarısı dönerim."

Sewanee'nin gözleri yuvalarından fırladı. "Bir de geri mi döneceksin?"

"Kutlama yapıyoruz! Dönüş biletim ayarlandı bile!"

"Aa, bunu yapmana hiç..."

"Yarım saat sonra ünlü şefin et lokantasında akşam yemeği rezervasyonun, kulüpte bir masan ve şoförün var. Her şeyini odaya bırak. Sana eşlik edecek birini bul! Dört saat sonra görüşürüz! Kaçtım!"

Sewanee cevap veremeden Adaku kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile. Kadın garsonun yanından geçerken Sewanee'yi ve içkisini işaret etti, ona bir içki daha söylediği açıktı.

Sewanee arkasına yaslandı. Derin bir nefes aldı.

Barda yalnız başına otururken kendini şimdiden tuhaf hissediyordu, kavalyesini bekliyormuş gibi bir hali vardı. Hatta göğüs dekoltesine bakarak müşteri beklediği bile söylenebilirdi. İçki siparişini iptal etmesine fırsat kalmadan garson içkiyi getiriverdi, sanki Adaku personeli sırf ona hizmet etsin diye yarlamıştı.

İçkisinden koca bir yudum alarak düşündü.

Neden tek başına akşam yemeğine, sonra da bir kulübe gidecek, neden arabayla tek başına dolaşacaktı ki? Saçmaydı. Yukarı çıkar, kahve içerek kitap hazırlığını bitirir ve Adaku'nun dönmesini beklerdi. Bu son içkiyi de içip odaya çekilecekti.

Garsonun gözlerine bakıp evrensel *hesap lütfen* hareketini yaptı. Arkasına yaslanıp bekledi. İçkisini yudumladı. Yanakları yanmaya, omuzları gevşemeye ve tüm salona bir filtre uygulanmış gibi bar daha seksi bir havaya bürünene dek içti.

Kafayı tam bulmadan önce gün boyunca zaman ayırmaya çalıştığı şeyi yaptı. Büyükannesini aradı.

"Alo?" Sewanee büyükannesinin yüzüklerinin plastik ahizedeki tanıdık tıkırtılarını duyabiliyordu. Büyükannesini cep telefonuna alıştırmaya çalışmıştı ama tuşlar çok küçüktü, büyükannesi her nasılsa uluslararası numaraları tuşluyor, sonra da telefonu kanepede unutuyordu, sonunda sabit hatta dönüyorlardı.

"Selam BlahBlah!" Bir sessizlik olunca büyükannesi onu tanımadığını söylemeden hemen ekledi: "Ben Sewanee."

Büyükannesinin sesi hemen yumuşadı. "Bebek surat! Sevgili kızım nasılmış bakalım?"

Sewanee hem duyduğu rahatlamadan hem de mutluluktan gülümsedi. "İyiyim. Hâlâ Las Vegas'tayım."

"Las Vegas'ta mısın? Orada olduğunu bilmiyordum."

Biliyordu. En azından unutmadan önce. "Bir konferans için geldim."

"Umarım eğlenmeye vakit buluyorsundur." Büyükannesinin sesindeki hırıltı içtiği sigara ve martinilerin sonucuydu. Tennessee aksanından eser kalmasa da (yerellikleri içlerinden sökülüp alınan aktörler kuşağındandı) hâlâ güneyin asaletini ve görgüsünü taşıyordu. Vaktiyle küfür eder, içer, o partiden bu partiye koşardı ama bunları her zaman zarafetle yapardı.

"Büyükbaban bir keresinde beni Las Vegas'a götürmüştü."

Sewanee bu hikâyeyi son zamanlarda pek çok kez dinlemişti. Ama son günlerde hep böyle oluyordu ve idare etmesi gerektiğinin farkındaydı. "Eğlenmiş miydin?"

"Ne geceydi ama! Rat Pack'i görmüştük. Frank, Dean, Sammy ve... of, diğerinin ismini hatırlayamadım."

"Peter bilmem ne değil miydi?" Amanda cevap vermekle yetinmek yerine Blah'yı hafızasını kullanmaya zorlamasını söylemişti.

"Evet! Evet! Lawford, Peter Lawford." Sonra mırıldanarak devam etti. "Zaten hiçbir zaman pek önemli olmadı. Hiçbir şey yapmazdı. Neyse, şovdan sonra Marvin beni kulise götürdü –Sands Otel'deydik– ve Frank ve Dean'le tanıştırdı. Tabii Sammy'yle ve... kahretsin! Diğeri kimdi? Neyse boş ver. Frank elimi tutup şovu nasıl bulduğumu sordu, ben de hemen cevabı yapıştırdım: 'Grubunuza bir de hanım almalısınız.' Marvin yerin dibine geçti –zaten her şeyden yerin dibine geçerdi– ama Frank ve Dean gülmekten yarıldı!" Blah'nın kahkahası kuru bir öksürüğe dönüştü. "Frank'in eli beklediğimden daha yumuşak."

Sewanee geçmiş zamandan şimdiki zamana geçişi fark etti ve büyükannesini geçmişe yönlendirmeye çalıştı. "Büyükbabam Sinatra'yı tanıyor muydu?"

İşe yaramıştı. "Ah evet. Frank, Marv'in ilk resimlerinden birini yapmıştı, yani tanışıklıkları hayli eskiye dayanıyordu. McCarthy meselesi yüzünden çok üzgündü. Frank yani, Marv değil. Ah o orospu çocuğu. McCarthy'ye diyorum, Sinatra'ya değil." Bir sessizlik oldu. "Ziyaretime gelmek ister misin, Bebek Surat?"

"Las Vegas'tayım."

Blah dilini şaklattı. "Yok artık, daha demin söyledin ya. Yemin ederim kafam birbirine dolanmış misinalar, yemler ve kurşunlarla dolu eski bir kutuya döndü. Yaşlanmak lanet olası kuşlar içindir."

Sewanee gülümsedi. "Pazartesi günü öğle yemeğine gelirim, olur mu?"

"Yerinde olsam gelmezdim. Pazartesi tavuklu salata günü."

"Seni seviyorum, Blah. Pazartesi görüşürüz."

"Ben de seni seviyorum, Bebek Surat. Hadi gidip eğlen. Hayatta bir kez genç ve güzel oluyorsun. Tadını çıkar."

"Bakalım..."

"Hiç durma Swan!" Bir sessizlik oldu. "Seni ne zaman görebilirim?"

Sewanee sabırla içini çekti. "Pazartesiye ne dersin?"

"Bugün günlerden ne?"

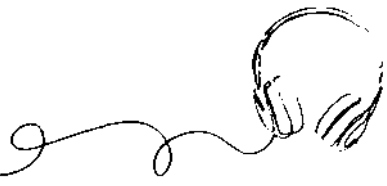
"Cumartesi."

"Mükemmel! Ama haberin olsun, pazartesi tavuklu salata günü." Blah öpücük sesleri çıkardıktan sonra kapattı.

Garson hesabı getirince (hesap pusulası gerçek bir kitabın arasına kitap ayracı gibi sıkıştırılmıştı ve Sewanee kitabın *Jane Eyre* olduğunu fark etti) Sewanee ona teşekkür etti. İçkisinden bir yudum daha aldı, alçak masanın üzerine eğilip kitabı açtı ve tepesinde bir ses duydu:

"Selam."

BEŞİNCİ BÖLÜM

"Muhteşem Zampara"

SEWANEE BAŞINI KALDIRIP SESİN SAHİBİNE BAKTI. SON DERECE ÇARPICI bir adam elleri belinde ona bakıyordu. "Şey. Selam."

"Gidiyor olamazsın. Daha yeni tanıştık."

Bu tam bir gülümsemeydi. Bayat espriyi çekici hale getiriyordu.

Ah, Tanrı aşkına. Swan buna hazır değildi. Bu uzun ince, geniş omuzlu, gözlerinin etrafında bronz kırışıklar olan, kirli sakallı, yavaş yavaş içilecek pahalı bir kokteyli andıran adama hiç hazır değildi.

Sewanee tekrar hesap pusulasına baktı ama adam, "İzin verir misin?" dedikten sonra Sewanee'nin cevap vermesine fırsat bırakmadan aralarında münasip bir mesafe bırakarak uzun kanepenin diğer ucuna oturdu. "*Cheers*,"* deyince Sewanee bir anlığına salakça adamın ona kadeh kaldırdığını sandı. "Burası da amma kalabalık, değil mi?" O anda adamın ona kadeh kaldırmadığını, İngiliz olduğunu anladı. Teşekkür yerine

* *(İng.)* Şerefe. (e.n.)

cheers. Senin iznine ihtiyacım yok ama ben bir centilmenim, o yüzden yine de sordum demek yerine *cheers*. Kemerini bağla, uçuyoruz yerine *cheers*.

Sewanee tekrar hesaba döndü ama adam hâlâ görüş alanındaydı. İçkisinden bir yudum alıp kadehi bıraktı.

Adam eliyle garsona işaret etti. Güzel takımının ceket düğmesini açtı. Koyu kırmızı kravatını gevşetti. Vücudunu Sewanee'ye doğru kaydırıp bir ayağını dizinin altına kıstırarak kolunu kanepenin arkalığına attı. Bir kedinin yalınlığıyla, araçları farklı doğrultulara yönlendiren bir trafik polisinin ustalığıyla hareket ederken "Ne içiyorsun?" diye sordu.

Aksanını daha iyi duyunca Sewanee önceki kanısını değiştirdi. İrlandalı.

Chuck ve Jimbo gibi adamlardan ve daha öncekilerden bıkmış olabilirdi ama gardını almıştı. Bu yüzden mesafe koyup kendini biraz gizlemek için paneldeki kızın konuşmasını taklit etti. "Cin."

"Sek cin galiba."

Sewanee masada duran kadehine bir göz attı. Boştu. Bitirmişti.

"Vegas barları işte. İnsanın kıçından donunu alırlar."

Sewanee sırıtmamak için kendini zor tuttu. Odaklanacak başka bir şey bulmaya çalıştı. Daha fazla hesabı inceliyormuş gibi yapamazdı. Ama o anda *Bay Seni Bana Sayıyla mı Verdiler* sordu: "Bir içkiye daha ne dersin?"

"Aslında," diye başladı Sewanee, bacağını indirip bu kez aksi yönde tekrar bacak bacak üstüne atarken. "Benim..."

"En azından bu kadarını yapayım." Garson kadın göründü. "Ciddiyim." Adam kadına da aynı gülümsemeyi sundu. "N'aber canım?" Sonra Sewanee'ye döndü: "Cin martini, değil mi?"

Garson Sewanee'nin kadehini aldı. "Aslında Last Word içiyor."

Adam, Sewanee'ye baktı. Doğruca yüzüne. "O zaman öyle olsun. Bana da aynısından."

Garson duraksadı. "Ne olduğunu biliyorsunuz, değil mi? Aylardır bu içkiyi ısmarlayan ilk kişi kendisi. Last Word..."

"Yeşil Chartreuse, limon suyu ve kiraz likörü... Luxardo mu kullanıyorsunuz? Luxardo ailesi bu likörü 1821'den beri yapıyor da... ha, bir de süslemek için küçük siyah kirazlardan rica edelim."

Sewanee şaşkınlığını gizlemek için gülümsedi. "Cini unuttun."

"Son sözü sana bıraktım."

Bu adamın gülüşü genç Harrison Ford'unkini gölgede bırakırdı.

Sewanee imzaladığı ve içine yüklü bir *bu mutlu tatilin hesabını bir başkası ödüyor* bahşişi kattığı hesabı garsona uzattı, garson kız "Carter içkilerinizi hemen getirecek," dedi.

Garson gidince Sewanee arkasına yaslanıp bunun tadını çıkarmaya karar verdi, artık bu yaşanan her neyse. "Çok iyisin."

"Yok yahu, eşek herifin tekiyimdir, gerçekten, bekle de gör."

Belki rahat tavırları yüzündendi. Belki de gömleğinin altındaki geniş göğsü yüzünden. Ya da aksanı yüzünden, üstelik aynı aksanı kendisinin de yapabilmesine rağmen. Belki de

sadece hoş bir takım giymiş hoş bir adam olduğu içindi. Etkilenmesi için birden fazla neden vardı.

Peki, adamı ona çeken neydi? Neden onu seçmişti? Gözünün önüne dökülen saçlarının göz bandını gizlediğini fark etti. Bunu kasten yapmamıştı. Kasten yaptığı şey şimdi saçını geriye itmesiydi. Hiçbir şey gizlemeden, meydan okurcasına adamın yüzüne baktı.

Adam oralı bile olmadı. Hiç umursamamış gibiydi. Yine gülümsedi. "Ee, birbirimizi biraz tanımaya ne dersin?" Bara bir göz attı. "Ya da en yakın kiliseye gidebiliriz çünkü bana deli olduğun çok açık."

Sewanee sessizce güldü.

"Tamam, önce ben başlayayım. İşte bilmek isteyeceğin şeyler." Rahat bir tavırla kayıp Sewanee'ye yaklaştı. "Üç saat sonra Dublin'e uçuyorum. Valizimi gönderdim bile ve istersen bagaj fişini de seve seve gösterebilirim. Böylece yalan söylemediğim de anlaşılmış olur. Sadece ve sadece güzel bir kadınla bir içki içip bugünkü rezaleti unutmak istiyorum. Las Vegas'ın eğlenceli bir yer olması gerekir, değil mi? Otuz altı saattir buradayım ve her saatim bok gibi geçti."

"Ben de pek eğlendiğimi söyleyemem."

Adam haklılık sevinciyle elini dizine vurdu. "Yanıltıcı reklam dedikleri tam da bu işte!"

"Vegas'ın müdürüyle konuşmak ister misin?"

"Hayır. Ben seninle konuşmak istiyorum." Bir anlık ne olur-birimiz-bir şey-söylesin sessizliğinden sonra elflere benzeyen dar omuzlu bir garson içkileri getirdi. "Mükemmel zamanlama dostum." Garson hafifçe kızardı. Adamın yarattığı

etki evrenseldi. Sonra Sewanee'ye dönüp kadehini kaldırdı. "Neye içelim?" Yüzünde anlamsız bir ifade belirdi. "Vegas'a? Hayır, çok aptalca. Hayata? Hayır, dehşet verici. Öyleyse şeye..."

Sewanee öne eğilip adamın gözlerine baktı. "Neye?.."

Adam yeniden gülümsedi. "O zaman böylece bırakalım. Şeye!"

Kadehlerini tokuşturup düşünceler içinde birer yudum aldılar. Sewanee kadehini masaya koyup adama baktı. Kaşını kaldırdı. *Ee?* Adam da gözlerini Sewanee'ye dikmişti. Karar verilmişti. "Harika. Galiba aşık oldum," dedi adam.

Sewanee'nin derinlerinde bir şey seğirdi, tek bir kez, tıpkı kış uykusuna yatmış bir ayının böğründeki gibi. Başını çevirdi. İrlandalı içkisini bırakıp elini uzatınca yeniden ona baktı. "Nick."

Yarım saniye kadar tereddüt ettikten sonra adamın elini tuttu. "Alice."

Bu gerçek değildi. Bunların hiçbiri gerçek değildi. Bu akşam kendisi gibi hissetmiyordu, öyleyse neden kendisi olsundu ki? Adamın hoş bir tokalaşması vardı. Parmakları güzeldi. Sewanee yüzük var mı diye baktı. Sadece sağ elinin orta parmağında vardı. Tuhaf bir yerdeydi ama sorun yoktu.

Sewanee elini çekip hemen içkisini aldı. "Nerelisin?" diye sordu. Paneldeki kızın aksanını taklit ettiği halde genizden konuşma ve cümleyi soru sorar gibi bitirme kısmını buna dahil etmemeye özen göstermişti çünkü... öyleydi işte.

"İrlanda." Sewanee gözlerini devirince Nick kıkırdadı. "O kadar mı belli? Dublinliyim."

Sewanee başını yana eğip Nick'e baktı. "Kuzeyden mi güneyden mi?" Nick de başını yana eğdi. "Aksanın."

Nick daha da gülümsedi. "Ne olmuş aksanıma?"

"Karman çorman." Gerçekten de Ron'un vampiri Seamus'un aksanı bile daha orijinaldi.

"Madem öyle söyleyeyim hanımefendi, çocukluğumda çok yer gezdim. Annemle babam ayrıydı." İçkisini alıp bir yudum daha içti. "Ya sen?"

"Teksas."

İnanmamış gibi yüzünü çarpıttı. "Bana daha çok Doğu Virginia gibi geldi."

"Sence Doğu Virginia diye bir eyalet var mı?"

"Şey," dedi Nick içkisinden bir yudum daha alarak. "Batı Virginia olduğuna göre."

Olanlardan bu kadar keyif almamalıydı. Ama birkaç Last Word'den sonra...

BlahBlah haklıydı. Swan hayatın tadını çıkarmalıydı. Üstünde pahalı bir elbise vardı, saçları yapılmıştı, Adaku dört saat sonra dönecekti, Nick de üç saat sonra gidiyordu. Tıpkı Kül Kedisi'ndeki gibiydi. Gece yarısı her şey sona erecekti ama o zamana kadar... hiç durma, Swan.

"Tek bir içki demiştim ama bence anlatacak daha çok şeyimiz var. Birer tane daha içsek mi?" dedi Nick.

Adaku omzuna tünemiş olsaydı şu anda ne diyeceğini biliyordu: Bu adam tam senlik!

"Bir saniye, lafını unutma." Telefonunu aldı. "Mesaj geldi de." Gelmemişti. Mesajı okuyormuş gibi yaptı. "Of.

Arkadaşından gelmiş. Akşam yemeğine yetişemeyecekmiş. Şu işe bak." Nick'e baktı, Nick'in gözlerinden bir şey geçer gibi oldu. Anlamlı bir şey değildi ama yine de bir şeydi. Nick başını çevirdi, kadehini üstlerindeki kristal avizeden süzülen ışığa doğru kaldırıp sapını parmaklarının arasında yuvarladı. Sonra kadehin içindeki kürdanı alıp ağzına soktu. Dudaklarıyla siyah kirazı yavaşça kaydırdı.

"Ee," dedi Sewanee hiç düşünmeden, "kocaman biftekleri ve aylık araba taksitinden daha pahalı şarapları olan bir yerde rezervasyonum var ve her şeyi arkadaşımın hesabına yazdıracağım." Hemen ekledi, "Öyle yapmamı söyledi. Mesajda yani. Yoksa asla öyle bir şey..." *–kes şunu–* "bana katılacak zamanın var mı?"

Nick yavaşça dönüp garsonun gözlerine baktı. "Hesap lütfen, çok teşekkür ederim." Tekrar Sewanee'ye dönerken kürdan ağzının sağ tarafına yuvarlanarak durdu. "Açlıktan ölüyorum."

Sewanee kendi kürdanını alıp dikkatle kiraza baktı. "Ben de," dedi, sonra da kirazı dişleriyle çekip ağzına kaydırdı.

ALTINCI BÖLÜM

"Vegas'ta Olanlar"

"EE NİCK. NE İŞLE MEŞGULSÜN?"

Nick son karidesi ağzına atmıştı. "Hayatımda yediğim en güzel karides kokteyli." Anlaşılan ağzı doluyken konuşmakta bir sakınca görmüyordu, bu da Sewanee'nin anlam veremediği şekilde çekici bulduğu bir başka şeydi.

Kıkırdayarak arkasına yaslandı. "Çok iyi."

Nick ağzındakini yutarak öne eğildi. "Gerçekten çok iyi. Üstelik yavru ıstakoz kadar da büyükler. Kocaman karidesler! En lezzetli böcekler."

Evet, açıklanamaz şekilde çekiciydi.

Garson mezenin kalıntılarını toplarken Sewanee hayran hayran cam masanın yüzeyinde dans eden mum ışığını izliyordu. Nick'in yemek gelince kollarını sıvayarak masaya dayadığı yanık tenli kollarını izliyordu. Hafif dumanlı başının, Nick'in ela gözlerindeki ışıltının, hayatta hiç satın almadığı türden bir elbisenin bedeninde yarattığı zevkin tadını çıkarıyordu.

Sorusunu yinelemeye fırsat kalmadan garson elinde bir şişe şarapla çıkageldi. Büyük bir kadehe biraz şarap doldurup Nick'e doğru itti, Nick de kadehi Sewanee'ye doğru iterek garsonun bu akşam kararları kimin verdiğine dair cinsiyetçi varsayımını düzeltmiş oldu. Sewanee bu basit jestten etkilenerek garsona döndü, "Beyefendi için de alabilir miyiz?"

"Elbette!"

Nick de içkisini alınca kadehleri birbirine doğru eğip hafifçe çalkaladılar, kokusuna bakıp birer yudum aldılar. Şarabı ağızlarının içinde dolaştırırken anlık bir duraklama oldu. Aynı anda ellerini birbirine uzatan iki insan gibi birlikte yuttular.

Aynı anda, "Vay canına," dediler. Sonra güldüler. Sonra daha yüksek sesle, "Vay canına," deyip tekrar güldüler.

Sewanee garsona döndü. "Harika. Teşekkürler. Şarabı lütfen bir karafa aktarır mısınız?"

"Elbette. Hemen." Garson yanlarından uzaklaştı.

Sewanee tadımlık şarabını bitirip mutlulukla iç geçirdi, içinden Adaku'ya teşekkürler yağdırıyordu.

Nick onu izliyordu. "Aktaralım, değil mi?" Kalan şarabını kafasını dikti.

"Biraz fazla sert. Havalandırılması gerekiyor." Şarabını bitiren Nick'i izledi. "Ee, ne işle meşgulsün?"

"Neden Amerikalılar hep 'Ne iş yapıyorsun?' diye sorarlar?"

Sewanee sepetten bir dilim ekmek alıp üstüne garsonun maltlı ghee yağı dediği şeyden sürdü. Bunun ballı tereyağı olduğundan şüpheleniyordu. "Sohbetteki boşlukları dolduruyor."

"Tanrı'ya şükürler olsun, zira bu akşam boyunca rahatsız edici sessizlikler gerçekten canımı sıktı."

Sohbetlerinde hiç kesinti olmamıştı. Bir saattir şakalaşıyor, birbirlerini yokluyor ve ikisi de diğerinden büyük keyif alıyordu.

Garson sürahiyle gelip iki büyük kadehe şarap doldurduktan sonra gitti.

"Bana kalırsa," dedi Nick şarabından bir yudum alarak, "birini gerçekten tanımak istiyorsan 'neler yapmaktan hoşlanırsın' diye sormak çok daha doğru olur."

Sewanee bir kaşını kaldırdı. "Hadi oradan. Kaçamak cevaplar vermeyi kes."

Nick bir kahkaha attı. "Kaçamak cevap vermiyorum! Anlatsam sıkılırsın." Bir dilim ekmek aldı. "Firma alım satımıyla uğraşan bir yatırım şirketinde çalışıyorum."

"Yani finansla."

"Lütfen fazla heyecanlanmamaya çalış, daha bitmedi." Nick öne eğilerek alaycı bir sesle fısıldadı, "Ben iş bitiriciyim. Bir anlaşmayı nihayete erdirmek için son derece çekici olman gerekir, fark etmediysen söyleyeyim, ben de bir hayli çekiciyimdir."

"Yok, fark etmemiştim."

"Ha, halbuki insanların bende ilk fark ettiği budur." Sırıtarak şarabından bir yudum aldı. "Sende önce neyi fark ederler?"

"Zekamı," dedi Sewanee ruhsuz bir sesle.

"Şahane bir seklikte." Kadehini kaldırdı. "Tıpkı kaliteli bir şarap gibi. Ama *benim* sende ilk fark ettiğim bu değildi."

"Öyle mi?" dedi Sewanee uzatarak.

"Evet. İlk fark ettiğim şey dudaklarındı."

Sewanee içine yayılan uğultuyu görmezden geldi. "Hadi ama."

Nick kadehi dudaklarına götürmüşken durup düşünceli bir tavırla restorana bakındı. "Hayır, haklısın. Bacaklarındı. O anda başın öne eğikti. Yani kronolojik olarak..." Kadehinin üstünden Sewanee'ye baktı.

Sewanee gözlerini Nick'e dikti. "Sorabilirsin."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Onu değil. Çekinme. Nezaket gösterip sormaktan kaçındığın göz bandını sor."

Nick afallamış gibiydi. "Sormaktan kaçınıyor değilim, ne bandı ne de başka bir şeyi. Konusu açılmadı da ondan. Tıpkı bacakların gibi, bir an öncesine kadar konumuz değillerdi."

Sewanee, Nick'in işinde neden iyi olduğunu anlayabiliyordu.

Nick ekmeğine yağ sürerken kendini hiç kasmadan konuşmayı sürdürdü. "Bir aksesuar? Kendini ifade şekli? Sahte dövme ya da numarasız gözlük gibi bir şey mi? Ne de olsa burası Vegas."

"Hayır."

"Peki öyleyse. Geçici bir şey, değil mi?"

"Hayır."

"Peki."

Bir sessizlik oldu. Aralarındaki ilk gerçek sessizlik.

Sewanee öne eğildi. "Merak etmiyor musun?"

Nick omuz silkerek ikisine de şarap doldurdu. "Elbette ediyorum. O elbisenin altında ne olduğunu merak ettiğim gibi

onu da merak ediyorum çünkü senden bahsediyoruz ve sana dair her şeyi merak ediyorum ama bu merakı tatmin etmek bu akşam söz konusu değil." Sürahiyi bırakıp bir an masaya baktı.

"Yine de bir şey söyleyebilir miyim?" O kadar eğildi ki yüzleri arasında ancak bir karış mesafe kaldı. Sonra Sewanee'nin gözlerine baktı. Gözlerinde kahverengi benekler vardı. "Dünyadan neyi istersen gizle ama samimi olduklarından hiçbir şey gizleme. Samimi olan her şey güzeldir. Ee, sen ne iş yapıyorsun?"

Sewanee soruyu duymadı. Kelimelerin bir araya gelerek bir soru oluşturduğunu işitti ama ne sorulduğunu duymadı. İdrak etmesi biraz zaman aldı. Süregiden sessizlikte kadehini alıp şarabından bir yudum içti, amacı kendini toplamak için vakit kazanmaktı.

Nick'e uyduruk bir isim söylemiş ve Teksas aksanıyla konuşmuştu. Oyunu bırakmak için artık çok geçti, o yüzden yalanını sürdürdü. "Yayıncılık sektöründe çalışıyorum." Kitaplar ve işlerin nasıl yürüdüğü hakkında bilgi sahibiydi. Ne de olsa gerçekten yayıncılık sektöründe çalışıyor sayılırdı. Nick gidene kadar buna devam edebilirdi. "Editörüm."

"Oo. Zeki kız. Peki ne tür kitaplar hazırlıyorsun?" Sewanee içini çekip gerçekten bu yoldan gitmek isteyip istemediğini düşündü. Bu sırada Nick iç çekişini farklı yorumladı. "Şimdi de sen mi beni sıkacaksın? Ne tür kitaplar? Teknik kullanım kılavuzları mı? Mikrobiyoloji ders kitapları mı? Espri anlayışın gibi kuru şeyler mi?"

"Tam tersi."

"Daha önce ıslak okuma diye bir şey duyduğumu sanmıyorum." Nick şarabından bir yudum daha aldı.

Devam etmekten başka yapacak bir şey yoktu. "Aşk romanları."

Nick neredeyse ağzındaki şarabı püskürtecekti. Güç bela yutkundu, "Harika," dedi boğuk bir sesle.

Biftekleri görünmüştü. Yemek, evet. Yemek iyi fikirdi. Sewanee içtiği kadehlerin sayısını karıştırmıştı.

"Tanrım," diye mırıldandı Nick bifteğini keserken, "enteresan birisin. Peki nerelisin?"

"Doğu Virginia."

Nick gülerek biftek parçası takılı çatalını Sewanee'ye doğrulttu. "Öyleyse şunu açıklığa kavuşturayım." Bifteği ağzına atıp şehvetle inledi. Çıkardığı ses Sewanee'nin dikkatinden kaçmadı. "Aşk romanları derken kastettiğin... of, şu film senaristinin adı neydi? The Notebook'un senaryosunu yazan adamı diyorum."

"Nicholas Sparks. Hayır. O romantik öyküler yazıyor."

"Aşk. Romantizm. Arada ne fark var?"

Sewanee şimdiden pişmanlık içindeydi. Neden? Bunu neden yapmıştı? "Kurgu roman diye bir şey var, değil mi? Romantik öyküler kurgudur."

"Bak sen," dedi Nick alaycı bir sesle.

Sewanee güldü. "Unutma, sen sordun. Kurgu şemsiyesi altında kadınlara yönelik kurgu kitaplar da vardır. Genellikle kadınlar tarafından yazılır ve şey hakkındadır... hayat. Kazananların, kaybedenlerin, ölenlerin olduğu romanlar. Herkes için geçerli evrensel gerçekler yani."

"Öyleyse neden kadınlara yönelik oluyor?" Sewanee'nin dudaklarını büzdüğünü görünce Nick başını salladı. "Tamam. Söylediğim cinsiyetçi kaçtı. Devam et."

"Bir de aşk öyküleri var. Bir kurgunun aşk öyküsü sayılması için iki şey gerekli."

"Bundan sınav yapacak mısın, kalemim yok da."

"Bir: Bir mutlu son olması gerekir. Oğlan kızı elde eder, oğlan kızı kaybeder, oğlan kızı geri alır. Genellikle işin içinde ayaklara kapanma falan da olur. Hayvan evcilleştirilir, tüm engeller aşılır ve gerçek aşk kendine bir yol bulur."

"Peri masalı."

"Kesinlikle," diye mırıldandı Sewanee, bir an için o günkü paneli düşünerek. Şimdi üstünden on yıl geçmiş gibi geliyordu. "Aslında bir kısaltması var. SKM."

"Sonsuza kadar mutlu?"

Sewanee gülümseyerek bifteğini ısırdı. "Kaleme ne gerek var?"

Nick düşüncelere dalarak lokmasını çiğnedi. "Bu aşk romanları popüler mi?"

"Kurgu satışlarının yaklaşık yüzde otuz beşini oluşturuyorlar."

Nick başını kaldırdı. "Yayıncılığa başlamalıyım! Tanıdığın iyi bir editör var mı?" Tabağına baktı. "Yalnız biftek var ya..."

"Çok müstehcen."

"Şu anda vahşi bir sırtlan gibi etimi ıssız bir köşeye sürüklemiyor oluşum, arkadaşlığından aldığım keyfi gösteriyor." Sewanee gülerek ağzına koca bir lokma daha attı. "Peki ikincisi ne? Aşk romanları hakkında?"

"Birbirine aşık olan iki kişiyle ilgili olmalı." Sewanee bir an Sarah adıyla kaydettiği kitaplardan bazılarını hatırladı. "Şey, aslında artık iki kişiden fazla da olabilir. Ama aşk hakkında olmalı."

Nick bir an düşündü. Çatalını hafifçe tabağına vurdu. "Bunun romantik bir öyküden ne farkı var?"

"SKM."

"Tamam. Yani aşk öyküleri mutlu sonla bitemez mi?"

Bu kadarı Sewanee'yi aşıyordu. Başını çevirip elini kadehine uzattı. "Sınırlar bulanık... duruma göre değişir. Pazarlama meselesi. Çoğunlukla." Bunun doğru olup olmadığını hiç bilmiyordu.

"Bu kadar mı?"

"Şey." Sewanee yutkundu. "Ayrıca... Genellikle –hep olmasa da hemen hemen her zaman– yani, tür zaten bu özelliğiyle tanınır ama *genellikle*..." Nick şimdi dikkatle Sewanee'ye bakıyordu. "Seks vardır. Uzun uzun anlatılır. Sayfalarca seks vardır."

"Yaaaaa." Sesli harfi saçmalığa varacak dek uzattı. "Müstehcen. Zırva. Açık saçık. Hızla inip kalkan göğüsler. Zonklayan uzuvlar ve bunun gibi şeyler."

"Otuz yıldır örtmece kullanmıyoruz ama..."

"Kız kurusu teyzenin kese kağıdına sarıp komodininin çekmecesine sakladığı türden kitaplar mı?"

Sewanee başını iki yana salladı. "Bu kitapları kimlerin okuduğunu bilsen ağzın açık kalır." Şarabından bir yudum daha aldı. "Bu kitapları asıl kimin okuması gerek, biliyor musun?

Erkeklerin. Tabii kadınların nelerden etkilendiğini anlamak istiyorlarsa."

Nick peçetesiyle ağzını sildi. "Bunun yerine sorabiliriz. Sen nelerden etkilenirsin, Alice?"

Sewanee olası cevapları kafasından geçirdi, hepsi de alaycıydı. Sonra durdu. Verecek cevabı yoktu. O kadar uzun zaman geçmişti ki bilmiyordu. Bu yüzden soruyu savuşturdu. "Asıl *sen* nelerden etkilenirsin?"

"Meraktan," dedi Nick hiç düşünmeden. "Bir noktada durup merak etmeden yaşayan insanları hiç anlayamam. Hani, burası iyi, artık başka bir şey istemiyorum diyenleri. Kuyuya gidip susuzluktan ölen adamın hikâyesini duymuşsundur."

"Hayal kırıklığıyla yaşayamayacağı için kuyuya bakmayı göze alamayan adam."

"Susuzluktan ölüyor. *Vah vah.* Ben mi? Kesinlikle o kuyuya bakardım. Evimde bir dönemeçte kaybolan bir yol tablosu var, sanata düşkün biri değilim, tek tablom da budur. Çünkü her zaman o dönemeci almak zorundayım. Buna *mecburum*."

"Romanın bir sonraki sayfası gibi."

"Güzel bir kadından yemek teklifi almak gibi."

"Tanrım, gerçekten iyisin."

"Bariz bir masumiyetle, 'Biraz sert. Havalandırılması gerek,' diyen bir kadından."

Sewanee kaşlarını çattı. "Evet, gerçekten de öyleydi."

"Evet. Ama inan bunu söylediğinde şarabı düşünmüyordum." Çabucak Sewanee'nin elbisesine baktı, sonra başını çevirme nezaketini gösterdi. Kendi kendine konuşuyormuş gibi

mırıldandı, "Seni daha iyi tanısaydım herhalde utanırdım." Az sonra cesaretini toplayıp Sewanee'ye baktı. "Ama tanımıyorum. Utanmıyorum da."

Sewanee farkında olmadan dilini dudaklarının üzerinde gezdirdi. "Şey. Merakını gidereyim mi? Hem öyleyim hem de değilim." Cevap dudaklarından sürahideki şarap kadar yumuşacık akmıştı.

Nick kaskatı kesilerek bunun ne anlama geldiğini düşündü. Sewanee kafasına dank ettiği anı gördü. Nick'in gözleri kocaman açıldı, ağzından kontrolsüz bir kahkaha döküldü. "Tanrım." Peçetesini tabağına atıp yavaşça alkışladı. "Benden bu kadar. Kazandın."

"Oyun mu oynuyorduk?"

"Kesinlikle."

"Ve kazanmayı seviyorsun."

"Kim sevmez ki?"

İkisi de gülümseyerek şarabını yudumladı. Sewanee, Nick'in saatine baktığını görünce hiç düşünmeden sordu: "Gitmen mi gerekiyor?" Sesinin boğuk çıktığını duyunca şaşırdı. Sessizce boğazını temizledi. Neyse ki ertesi gün kayıt yapması gerekmiyordu; hiçbir şey boğazını kırmızı şarap kadar kurutamazdı.

"Hemen değil. Ama birazdan."

Sewanee boyun eğerek hesabı getirmesi için garsona işaret etti.

"Merak ettim de," dedi Nick. "Senin şu aşk romanlarında, birbirleriyle konuşuyorlar mı yoksa doğruca işe mi koyuluyorlar?"

"Elbette konuşuyorlar. Konuşmak ön sevişmedir. Konuşmazlarsa işin geri kalanı bir işe yaramaz."

Nick yavaşça gülümsedi. "Hadi ya."

SEWANEE VE NİCK BİFTEKLE, trüf mantarlı patatesle ve Margaux şarapla tıka basa dolmuş bir halde gülüşerek kumarhane katındaki restorandan çıktı. Nick tekerlekli valizini ve ince evrak çantasını arkasından sürüklüyordu. Sewanee gayri ihtiyari Nick'in koluna girdi, bir Vegas kumarhanesinde gezinen biraz rüküş giyinmiş, biraz sarhoş, yanlış kararlar almaya eğimli sıradan bir çift gibiydiler. Bir şey dikkatini çekince Sewanee adımlarını yavaşlattı.

Nick, Sewanee'nin bakışlarını takip etti. "Oynamak ister misin?"

Sewanee dudağını ısırdı. "Pek emin değilim. Beş yüz dolarla geldim ve tek bir bahis oynayacağıma kendime söz verdim. Hepsini kırmızıya ya da siyaha."

"Tamam." Nick rulet masasına yöneldi. "Hangisini seçeceğini görmek istiyorum."

Sewanee onu çekip durdurdu. «Sanırım kazanmanın tadını çıkaramayacak kadar sarhoşum. Ama kaybetmeyi hazmedecek kadar da sarhoş değilim." Gitmeye yeltendi.

Nick yerinden kımıldamadı. "Buraya gelip beni dinler misin?" Sewanee uysal bir şekilde başını sallayınca Nick derin bir nefes aldı. "Bu bir sıkıntı değil. Ucunda ölüm yok. Kazansan da kaybetsen de masadan kalkıp gidiyorsun. Asıl heyecan

oyunda, değil mi? Bizim yaptığımız da bu." Sewanee'ye yaklaştı. "Kaybedecek beş yüz dolarla geldin. O parayı tuvalete de düşürebilirdin ve bir daha hiç görmezdin." Bir an susup Sewanee'nin gözlerine baktı. "Kesin beş yüz dolardan daha önemli şeyler kaybetmişsindir."

Sewanee bir an gözlerini kırpıştırarak Nick'e baktı. "Haklısın, sen eşek herifin tekisin," dedikten sonra masaya doğru yürümeye başladı.

Çantasını açıp küçük bir cüzdan çıkardı, cüzdanın içinden bütün parayı aldı. *Hiç durma Swan*. Paraları masaya koydu, krupiye onları alıp karşılığında fiş verdi. "Bahisler oynansın, bahisler oynansın," diye seslendi.

Nick arkasından ona yaklaştı, vücudunun ön tarafı bir mıknatıs gibi onu kendisine doğru çekiyordu. Sewanee hiç tereddüt etmeden bütün fişlerini kırmızıya koydu. Nick kulağına fısıldadı, "Kazanmak ya da kaybetmek." Nick'in sesi kulağından girip boynundan aşağı inerek küt diye göğüs boşluğuna düştükten sonra akşam yemeğinden beri şişmekte olan kısmına sızarak birikmeseydi hemen cevap verecekti. Kendini toparladı. "Kazanmak ya da kaybetmek."

Krupiye küçük beyaz topu alıp havalı bir atış yaptı. "Son bahisler lütfen."

Topun dönüşünü izlediler.

"Bahisler kapandı, bahisler kapandı."

Top rulet çarkında dönerken Sewanee, Nick'in hafifçe öne çıktığını hissetti. "Neden kırmızı?" diye fısıldadı Nick.

"Biftek. Şarap. Kravatın. Dudaklarım."

Top dönmeye devam ediyordu.

Döndü.

Döndü.

Döndü.

Top yavaşlarken Sewanee öne doğru biraz daha eğildi. Top zıplamaya başladı, siyah 35, kırmızı 7, yeşil 00, siyah 17, kırmızı 14. Ve durdu.

Kırmızı 14.

Sewanee zıplamadı. Çığlık atmadı. Kocaman açılmış gözlerle ve aralanmış dudaklarla yavaşça Nick'e dönüp mırıldandı: "İnanılmaz."

Nick güldü. "İnanılmaz olan sensin."

Ve Sewanee onu öptü. Saf ve neredeyse çocuksu bir *teşekkür ederim* öpücüğü olarak başladı.

Ama ergenliğe varacak kadar uzun sürdü.

Nick birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi ateşli bir öpücükle karşılık verdi. Sewanee'nin iki yanında duran ellerini tuttu, ağzı hem yumuşak hem sertti, sıcak ve güçlüydü, Sewanee'nin bu dünyada varlığını unuttuğu güzel olan her şeydi.

Nick geri çekildi, Sewanee gözlerini açınca Nick'in gülümsediğini gördü. "Kazancını alsan iyi olur."

"Aldım bile."

Kahkahası onları birbirinden ayırdı. Sewanee, krupiyenin fişlerini alıp karşılığında bin dolar verdi, Sewanee parayı çantasına koydu. Nick koluna girip onu kumarhanenin sessiz bir köşesine götürdü. Yani cumartesi akşamı bir Las Vegas kumarhanesinde olabilecek kadar sessiz bir köşeye.

İkisi de soluk soluğa kalmıştı. Nick'in gözleri hafifçe dol. nuklaşmış, kravatı yana kaymıştı. Sewanee, "Gitmeni istemi. yorum," derken bacakları titriyordu.

"Gitmek istemiyorum," dedi Nick.

Ayrıldılar. Gülmeye başladılar. Durmadan gülüyorlardı. O kadar güldüler ki iki büklüm oldular. Sewanee, Nick'i ha. fifçe itti, Nick de onu itti, Sewanee topuklu ayakkabılarla dengesini kaybedip döne döne bir kumar makinesinin önün. deki deri koltuğa çarptı, bunun üzerine daha da çok gülmeye başladılar. Neden? Hiç komik değildi ki. Bunun komik bir yanı yoktu.

Ama eğlenceliydi. Seksiydi. Sewanee'nin hayalini kurduğu ama hiç yaşamadığı bir samimiyet dengesiydi.

Saniyeler birbirini kovaladı. Bir dakika geçti. Soluklar düzene girdi. Doğruldular. Nick yaklaşıp Sewanee'nin yüzünü ellerinin arasına aldı. Birbirlerine hafifçe gülümsediler.

Sonunda Nick'in elleri omuzlarına indi. "Dublin'e yolun pek düşmüyordur herhalde."

Sewanee başını iki yana salladı. Cevap verirken Teksas aksanıyla konuşmaya dikkat etti. "Yolum hiçbir yere düşmedi." Bunun kulağa nasıl geldiğini anlayınca ekledi, "Yani Dublin'e hiç gitmedim."

Nick transtan çıkmış gibi oldu. Ellerini kollarından kaydırarak çekti. Tekrar derin bir nefes aldı.

Sewanee kollarını göğsünde kavuşturdu, birden üşümüştü. "Belki de böylesi daha iyi," dedi.

"Nasıl yani?"

"Belki bütün hikaye bu kadardır. Zaten ne kadar bir olasılık var ki?"

"Ne için?"

"Bunun hayal ettiğimiz kadar güzel olması için."

Nick sırıttı. "Peki ya olasılık yüksek olsaydı?"

Sewanee dudağını ısırdı.

Roy'ların üstesinden gelebilirdi. Chuck'ların ve Jimbo'ların –Jim ve Chuckbo'ların?– üstesinden gelebilirdi. Nick müstesnaydı. Hiç keşfedilmemiş bir denizdi.

Bir yandan Sewanee, Nick'in gitmesine ve akşamın sona ermesine hazırdı. Perde kapanır, evin ışıkları yanar, makyaj silinirdi. Diğer yandan düzmece aksanı, kurmaca kişiliği bırakıp işi gerçeğe dökmeye de hazırdı. Perde açılır, ışıklar kısılır, her şey nihayete varırdı.

Ama bu imkansızdı.

"Sen olsan hikayenin geri kalanını nasıl yazardın?" diye sordu.

"Ne demek istiyorsun?"

Sewanee yaklaştı. "Gerçekten sınav yapıyorum."

Nick parmağını ona doğru uzattı. "Kaleme ihtiyacım olduğunu biliyordum."

"Kurgu kadın romanları nasıl biter? Aşk hikayeleri nasıl sonlanır?"

Nick güldü. "Tamam. Harika. Başlıyorum." Derin bir nefes aldı. "Kurgu kadın romanları... yalnız bu isimden hâlâ nefret ettiğimi de belirteyim."

"Bir de bana sor."

Nick duraksadı. "Gidip gitmeme konusunda kararsız kalıyorum. Kendimden sonsuza dek nefret edecek olsam da gidiyorum. Büyük ihtimalle bir nişanlım var. Muhtemelen bir savaş da var. Bu haksızlıkla mücadele ederek bambaşka hayatlar yaşıyoruz."

Sewanee o kadar kocaman gülümsedi ki çenesi ağrıdı.

"Otuz yıl sonra karşılaşıyoruz." Nick eliyle kumarhaneyi işaret etti. "Yine burada. Pek çok şey olmuş. Pek çok fedakarlık. Yine de sonunda burada birlikteyiz."

Sewanee başını yana eğdi. "*Iy*," diye başladı ama Nick elini kaldırıp onu susturdu.

"Ama. Tedavisi olmayan gizemli bir hastalığım var. Ve ö*lüyorum*. Mutlu son yok!" Zafer kazanmışçasına gülümseyip güzel bir masa hazırlamış da beğenmesini istiyormuş gibi ellerini uzattı.

Sewanee bir kahkaha attı. "Bravo! Peki aşk romanı versiyonu?"

"O kolay." Nick biraz yaklaştı. "Uçuşumu iptal ediyorum. Yukarı çıkıyoruz. Sonra da... şey." Boğuk bir sesle fısıldadı. "Seks sayfası." Sewanee kahkaha attı. "Fantezi gerçek oluyor, değil mi? Ertesi gün ayrılıyoruz ama sen... hamilesin. Sonraki sahne: Bir Yıl Sonra. Okyanusun öbür kıyısında bir iş. Oğlunu –oğlumuzu– sarıp sarmalayıp işteki ilk günün için ofise geliyorsun ve bir de bakıyorsun yeni patronun... benim. Tabii şok oluyorsun. Bana oğlumuzdan bahsetmiyorsun –nedenini tam olarak bilmiyorum ama bahsetmiyorsun– ve iş yerine uygun davranmak üzere anlaşıyoruz. Sonra. Günün birinde.

Arzularıma yenik düşüyorum ve seni istiyorum, yok, sana sahip olmam gerektiğini düşünüyorum."

Sewanee kıkırdadı, yanakları kızarmıştı. Nick biraz daha yaklaştı. "Seni çekip odama götürüyorum. Kapıyı kilitliyorum. Erkeksi tavırlarla, hırıldayarak falan, masanın üstünde ne varsa aşağı atıyorum. Seni kucaklayıp masaya oturtuyorum, tam kenarına. Beni delirten eteğini yukarı sıyırıp..."

"Tamam tamam, Bay Hızlı Öğrenci. Anladım."

"Emin misin?"

"Özellikle yapıyorsun."

"Hem de nasıl!"

Sewanee derin derin iç geçirdi. "Peki sonra?"

"Pekala. Bundan sonra benimle çalışamayacağını anlıyorsun. İşten çıkıyorsun. Ben de peşine düşüyorum ve..." Sewanee'nin omzunun üstünden ötelere bakarak düşündü. "Ve... sana para teklif ediyorum çünkü elbette ben bir milyarderim ve sana hayalindeki hayır derneğini kurman için gereken parayı teklif ediyorum. Kedilerle ilgili bir dernek. Ama sonra başka bir odadan bir ses duyuyorum... Bu terk edilmiş bir kedinin sesi mi? Yoksa bir bebeğin mi?"

"Of olamaz," diye soludu Sewanee.

"Bir *bebeğin* mi var? Seni aşüfte!"

"Bebeğin senden olduğunu söylüyorum."

"Tanrım hayır, daha değil. Çünkü nasıl tepki verdiğimi görüyorsun ve ben şerefsizin tekiyim... affedersin, bunu söylemeyi unuttum..."

"Belliydi zaten, daha başından belliydi."

"Teras kattaki daireme ya da şatoma ya da işte her ne boksa oraya gidip kör kütük sarhoş olana dek içiyorum. Sonra... sonra..." Nick, Sewanee'ye bakarak çaresizce gözlerini kırpıştırdı.

"Bir ağabeyin varmış."

"Bir ağabeyim var! Milyarder bir ağabey! Ve?.."

"O bebek hakkındaki gerçeği biliyor."

"Nasıl?"

"Çünkü birlikte çalışıyorsunuz..."

"Para basıyoruz!"

"Benimle tanıştıktan sonra ağabeyin durumu anlıyor."

"Nasıl?"

"Anlıyor işte."

"Tamam. Sonunda yaptığım hatayı anlayıp senden af diliyorum."

"Ayaklarıma kapanıyorsun!"

"Ayaklarına kapanıp af diliyorum."

"Ben de kabul ediyorum. Çünkü bütün hayallerim gerçek oluyor."

"Ve tüm sorunlarımızı çözüp sonsuza kadar..."

"Mutlu yaşıyoruz," dedi ikisi birden.

"Harika," dedi Nick nefes nefese ve ona öyle bir baktı ki Sewanee ellerinin aynı anda vücudunun her yerinde olduğunu hissetti. Nick'in gözlerine baktı. Sonra Nick başını eğip gözlerini yere dikti. Sonra da saatine. Elini uzattı. "Alice."

Sewanee elini tuttu. "Nick."

"Seni bulduğum gibi bırakıyorum."

Pek sayılmaz, diye düşündü Sewanee.

Nick elinde kokteyl tepsisiyle yanlarından geçen bir kadın garsonu durdurdu. "Affedersiniz. Taksiye binmek için hangi kapıdan çıkmam gerekiyor?"

"Nereye gideceksiniz?" diye sordu garson.

"Havaalanına."

"Bu akşam gidemezsiniz."

"Pardon?"

"Havaalanı kapalı. İçecek bir şey ister misiniz?"

"Ne? Hayır, hayır teşekkür ederim, havaalanı kapalı da ne demek?"

"Kar yüzünden. İnanabiliyor musunuz?"

"Affedersiniz, *kar* mı?"

Sewanee yaklaştı. "Las Vegas'a ne zamandan beri kar yağıyor?"

"Hiç yağmaz," dedi garson. "Son yağdığında ilkokul bire gidiyordum ve okul tatil olmuştu. Muhteşemdi."

Nick de Sewanee de telefonunu çıkardı.

"Havayolu şirketi bir saat önce mesaj göndermiş." Nick daha fazla bir şeyler biliyor olabilirmiş gibi valize baktı. "Bir oda tutmam gerek."

"Ah evet, o da mümkün değil." Garson tepsisini kalçasına yasladı. "Az önce öğrendiğime göre bu gecelik yerimiz kalmamış."

"Ne? Nasıl?"

"MGM'de boks maçı, Beyoncé konseri ve kitap fuarı olduğu için şehir ağzına kadar doldu. Bir de üstüne yüzlerce uçuş iptal olunca?" Nick'in felce uğramış gibi baktığını görünce

hafifçe koluna dokundu. "Şimdi bir içki ister misiniz?"

"Hayır, hayır teşekkür ederim."

"Peki, kumarhane bütün gece açık olacak! Bol şans!" Garson gülümseyerek yanlarından ayrıldı.

Hâlâ telefonuna bakmakta olan Sewanee, "Bütün uçuşlar iptal edilmiş. Gelişler de gidişler de. Arkadaşım Los Angeles havaalanında kaldı," diye mırıldandı.

Nick bir elini saçından geçirdi. "Üniversiteden beri sabahlamamıştım." Güldü. "Kar?! İnanamıyorum."

"Tamam," diye mırıldandı Sewanee telefonunu çantasına koyarak. "Az sonra yapacağım şeyi yanlış anlamanı... neyse. Bir odam var."

Nick bir kaşını kaldırdı. "Aşk hikayesinde senin sıran mı?" Sewanee hafifçe güldü. "Dur tahmin edeyim. Küçücük tek bir yatak var."

"Aslında iki. Çok büyük yataklar. Çok büyük odalarda. Çok büyük ayrı odalarda. Hepsi çok büyük. *Yağmur Adam*'daki otel odası kadar büyük." Düşünmeden Nick'le aralarına biraz daha mesafe koydu. "Geceyi benimle geçirmende benim açımdan sakınca yok. Tabii senin için de yoksa."

"Yok. Ama senin için sorun olmaz mı? Gerçekten çok naziksin ama..."

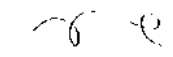
"Süit o kadar büyük ki başka bir eyalette uyuyormuşum gibi olurum. Sorun yok. Benim için dert değil. Senin için de sorun yoksa tabii."

"Yok tabii!"

"Öyleyse anlaştık." Sewanee doğruldu. "Tamam mı?"

"Tamam." Nick başını salladı. "Sen önden buyur."

Sewanee önde Nick arkada kumarhaneden çıkıp köşeyi döndüler.

SEWANEE SÜİTE NICK'İ önden girmesine izin verdi. Görevli uğrayıp ışıklardan bazılarını açmıştı. İçerisi loştu. Romantik. Seksi. Nick gözlerini geniş odada gezdirdikten sonra camdan manzaraya baktı. Sewanee'ye dönüp sırıttı. "Sanırım idare eder."

İç tarafa doğru yürüyüp oturma odasına girdi, geniş sırtının yansıması pencereye vuruyordu. "Büyülü bir tarafı da var, değil mi?"

"Evet," dedi Sewanee, Nick'e doğru yürüyüp sağ tarafına geçerek camdan neon ışıklarıyla dolu geceye baktı. Şehrin sahnedeki algı projeksiyonları gibi parlayıp sönen ışıkları yüzlerinin rengini durmadan değiştiriyordu. Yan yana durup yerden tavana kadar uzanan camlardan dışarı baktılar. Kendi yansımalarının ötesinde uzanan bulvarın üstüne beyaz bir örtü serilmişti. Yumuşak kar taneleri gökyüzünden konfeti gibi dökülüyordu. Sewanee bunun hiç unutmayacağı bir manzara olduğunun farkındaydı.

Nick mırıldandı, "Bir şeyler söylemek istiyorum. Önemli şeyler. Şairane. Atalarımın ruhuyla falan ilgili şeyler. Ama bu gece ilk kez söyleyecek laf bulamıyorum."

"Ön sevişmen bitti mi yani?"

"Utanmaz." Yine bir sessizlik oldu. "Puantilizm akımından bir tabloya benziyor, değil mi? Hepsi bu. Söyleyecek başka sözüm yok."

"Eh. Que Seurat, Seurat."*

Nick başını geriye attı. Sonra kahkahası pencereye vurup camdan aşağı kayan bir kar tanesi gibi eriyip gitti, Sewanee camdaki yansımasında adamın gözlerinin vücuduna kaydığını fark etti. "Senin romanlardan birinde olmaya bundan daha fazla yaklaşamayacağıma eminim," diye mırıldandı. "Mecaz yaptım galiba, değil mi?" Elini şöyle bir sallayarak odaya, ışıklara, yağan kara baktı. Ve sonra da Sewanee'ye.

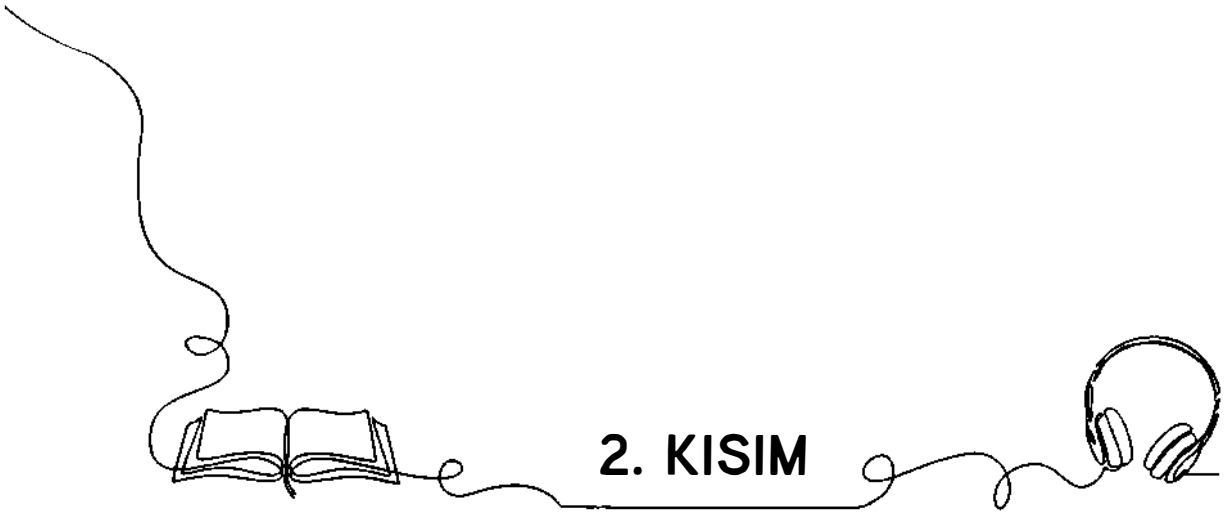
Sewanee camdan dışarı bakmayı sürdürdü. Sanki giysileri –her biri– üstünden kayıp gitmiş gibi hissediyordu. Şimdiye dek hiç böyle bir şey hissetmemişti. İstediği her zaman bu olmuştu. "Buna ne dendiğini tahmin et."

"Eminim şaşaalı bir şeydir. Takdiri ilahi? Göksel müdahale?"

Sewanee kıkırdadı. Sonunda Nick'e döndü. "Kar yüzünden mahsur kalma deniyor."

---

* Yazar burada, *Que sera* şarkısıyla puantilist ressam Paul Seurat'nın adını birleştirerek kelime oyunu yapıyor. Puantilizm, yani noktacılık 19. yüzyıl sonlarından itibaren Fransız yeni izlenimci ressamların kullandığı bir tekniktir. Bu teknikte çok sayıda nokta bir araya getirilerek renk illüzyonları yaratmak amaçlanır. (ç.n.)

2. KISIM

Kişisel trajedini unut. Hepimiz daha en baştan kahpeliğe uğradık ve yazabilmek için canının fena halde yanması lazım. Ama canın gerçekten yandığında acını kullan, onunla sahtekarlık yapma.

–Ernest Hemingway

Acıdan beslenerek yazmaktan söz edenler hep erkeklerdir, değil mi? Belki de sevinçten yazmayı denemek lazım. Anlıyoruz, dünya zor bir yer. Tam da bu yüzden yazıyorum: Bundan kaçmak için. Bu zavallı sanatçı ayaklarını bırakın artık yahu.

–June French, *Cosmopolitan*

YEDİNCİ BÖLÜM

"Teklif"

SEWANEE, KEURIG KAHVE KAPSÜLLERİYLE DOLU KUTULARIN SON İKİSİNİ de Mark'ın garajına taşıdı. Mark'ın Sal adını verdiği sevgili Karmann Ghia model arabası garajın bir tarafını kaplıyordu, diğer tarafta aralarında dar bir koridor olan iki raf ünitesi uzanıyordu. New York'taki marketler gibi her bir santim değerlendirilmişti. Raflar kağıt bardaklar ve tabaklarla, kafeinli içecek şişeleriyle, karışık abur cubur dolu büyük boy kutularla ve yedek kayıt malzemeleriyle doluydu: mikrofonlar, kablolar, preamplifikatörler, kayıt mikserleri.

Sewanee kutuları en üst rafa koymak için parmak uçlarında yükseldi, ayakları kavis çizerek yükselip bacakları gerilince içine bir akım hücum etti. Gözünü kapadı, kendini serin çarşafların üstünde yatarken hayal etti, sırtı yay gibi gerilmişti, başını zevk içinde yana çevirmiş dışarıda yağan karı seyrediyordu. Gözünü açtığında hâlâ kar yağıyordu, tam orada, garajda.

Toz. Kutuları koyduğu raftan dökülen tozlardı bunlar.

Kendini toplamaya çalışarak işini çabucak bitirip aradaki kapıdan Mark'ın evine geçti.

"Mark'ın stüdyosu" demek herhalde daha doğru olurdu. Kişisel yaşam alanı mutfağın bitişiğinde çift kişilik büyük bir yatak ve neredeyse bir o kadar büyük bir masanın bulunduğu tek bir odadan ibaretti. Evin geri kalanı tamamen işe ayrılmıştı. İki Keurig kahve makinesi, üç mikrodalga fırın, elektrikli bir çaydanlık, çaylarla dolu bir dolap, Sewanee'nin her sabah çıkardığı atıştırmalıklar ve temizliklerinden sorumlu olduğu için ona yüzlerceymiş gibi gelen fincanlar. Her türden süt ve süt tozuyla, çeşni ve soslarla ve sesli kitap anlatıcısının ağız şıpırtısına karşı gizli ilacı olan yeşil elmalarla dolu sebzeliğiyle kocaman bir buzdolabı. Yeşil elmanın neden işe yaradığını kimse bilmiyordu (belki de asidi yüzündendi) ama gerçekten yarıyordu. Alice bir keresinde hepsinin yeşil elma dövmesi yaptırmasını önermişti ama biri –büyük ihtimalle Mark– yeşil damlacıkların hastalık gibi görüneceğini ileri sürmüştü.

Üst kattaki dört odanın her birinde bir kabin ve ses sistemi vardı. Salon ve oturma odaları Mark'ın çalıştırdığı editörler ve mühendisler için birer çalışma alanı haline getirilmişti. Şu anda bile, pazar akşamı olduğu halde, içeride düşük seviyeli bir uğultu vardı, iki editör kulaklıkları kulaklarında masalarına eğilmiş ses kaydını dinleyerek okudukları metinle karşılaştırıyor, bir hata yakaladıkları zaman durup işaretleyerek seslendirici için yapılacak düzeltmeleri not alıyorlardı. Sewanee yeni gelen mühendisin kaydı dinlerken kalemle bacağında mükemmel bir ritim tutturduğunu fark etti. Demek o da

müzisyendi. Bu alışılmadık bir şey değildi. Sektördeki mühendislerin çoğu müzisyenlikten geliyordu.

Tüm bu adamlar (çalışanların çoğu erkekti) gençti ve stüdyodaki sıcak komün ortamından zevk alıyorlardı. Hollywood Hills'te her şeyden yüksekte olmak, eve gitmeden önce diğerleriyle Franklin'de bir şeyler içmek hoşlarına gidiyordu. Yıllar içinde Mark'ın salonunda çok sayıda grup kurulmuştu.

Sewanee çoğu günler kendini erkek öğrenciler derneğinin müdiresi gibi hissediyordu. Yani dernek nazik, hafiften aykırı tipli ineklerle dolu olsaydı.

Yanından geçtiği iki editör de onu fark etmedi. Ta ki Mark çalışma odasından, "Swan!" diye bağırana kadar. Garaj kapısının sesini duymuştu. Mark her şeyi duyardı.

Sewanee yatak odası ve ofis karışımı odaya girince Mark'ı ince uzun, sırım gibi bedeniyle masasına oturmuş halde buldu. Alçıdaki ayağını uzatmış tel çerçeveli gözlüklerinin ardından bilgisayar ekranına bakıyordu.

"Selam!" dedi Sewanee neşeyle. "Havaalanından eve giderken Costco'ya uğrayıp kahve kapsülü aldım. Sherman Way'de açtıklarına gittim. Bölge acayip gelişiyor. Burbank'a uçmak da harika. İnsan neden Los Angeles Havaalanını kullansın hiç anlamıyorum. Ayağın nasıl oldu?"

Mark şimdi Sewanee'ye bakıyordu. "Kafein mi, yoksa kokain mi?"

"Seni görünce heyecanlandım da ondan."

"Ben de seni görünce."

"Ee." Sewanee yutkundu. "Eminim Vegas'ta neler olup bittiğini duymak istiyorsundur."

Mark derin bir nefes aldı. Yüzü ciddileşti. "Gerçekten inanılmaz."

Sewanee kaskatı kesildi. "Ne demek istiyorsun?"

Mark başını iki yana salladı. "Çok trajik."

"Ne?"

"Ne mi? Haberler bundan bahsedip duruyor!"

"Kardan mı?"

"Ne karı? Hayır, oyuncu kadını diyorum!"

Sewanee bir sandalye çekip oturdu. "Tamam, ciddi ciddi soruyorum: Sen neden bahsediyorsun?"

"Detayları bilmiyorum ama oyuncu olmaya özenen bir kadın otuz sekiz katı asansör kullanmadan inmiş, ne demek istediğimi anladın herhalde."

Sewanee'nin ağzı açıldı ama hiç sesi çıkmadı.

Mark devam etti. "Tek bildikleri kadının oraya kitap fuarı için gittiği. Galiba Doğu Teksas'tanmış. Bilmediğine inanamıyorum."

Sewanee'nin ağzından birkaç kelime döküldü. "Ben... haberim yoktu, ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Eh, o biliyormuş! Anlaşılan aşağı düşene kadar 'Sonsuza kadar mutlu yaşamak diye bir şey yoktur!' diye bağırmış."

Sewanee şaşkınlık ve panik arasında gidip gelerek konuşmaya çalıştı. "Dur biraz... sen... nasıl... ne..."

Mark gülmekten yarılıyordu. Gümüş rengi saçları yüzüne düşerken gözlerinin kenarlarında Clint Eastwood'unkileri andıran kaz ayakları ortaya çıktı.

Sewanee neredeyse sandalyeden düşüyordu. "Seni pislik!

Seni adi pislik!" Hızla başını kaldırdı. "Sen nereden biliyorsun o kadını?"

Mark gözlerindeki yaşları sildi. "Sabah Alice buradaydı, bana olanlardan bahsetti. Kendimi tutamadım."

"Tanrım, çok adisin!" Sewanee ayağa kalktı. "Yapacak işlerim var." Kapıya doğru yürüdü.

"Adiliğim sayende! Dur gitme, seninle bir şey konuşacağım."

"Gerek yok, Brooklyn Köprüsü'nün bir kısmı zaten bana ait." Sewanee yürümeye devam edip odadan çıktı.

"Swan! Ben ciddiyim, geri gel. Üzgünüm ama ödeşme zamanı gelmişti. Geçen ay sergilediğin küçük güç gösterisini hatırlıyor musun? 'Mark, aman Tanrım, Sal'in yolcu koltuğunu gördün mü?' Ghia'mın benim için ne kadar kıymetli olduğunu biliyorsun. Şimdi ödeşmiş olduk."

Sewanee dönüp hışımla odaya girdi, kollarını kavuşturarak meydan okur gibi Mark'ın karşısına dikildi. "Ne?"

"Otursana."

"Böyle iyiyim."

"Güzel, ben de ayakta durmanı istiyorum."

Sewanee kendini tutamayıp hafifçe güldü. Mark'la ilişkileri böyleydi. Birbirleriyle oynuyorlar, yokluyorlar, deniyorlardı ama hangisinin ihtiyacı olursa öteki her zaman yanında oluyordu. Ya da öyle olsun istiyorlardı. İkisi de birbirleri için kabul edeceklerinden çok daha fazla şey yapmışlardı, hem de yapmak zorunda olmadıkları halde. Bu düzen işe yarıyordu çünkü birbirlerini iki insanın cinsellik söz konusu olmadan birbirini sevdiği gibi seviyorlardı.

"Sana bir teklif var," dedi Mark.

"Peki." Bu alışılmadık bir şey değildi. Çoğu zaman teklifler direkt Sewanee'ye yapılırdı ama onu bulamadıklarında Mark'a ulaşırlardı. Ama Mark'ın gülümseyişi Sewanee'yi şüphelendirmişti. "Ne?"

"Gayet... uygun bir teklif."

Sewanee biliyordu. Anlamıştı. "Aşk romanı, değil mi?"

"Hem evet hem hayır."

"Mark."

"Ketumluk etmeye çalışmıyorum. Bu gerçekten farklı bir roman." Mark ellerini kavuşturdu. "June French'i hatırlıyor musun?"

"Elbette. İşe onun sayesinde başladım. Aşk romanları seslendirdiğim zaman. Ama artık o tür işleri seslendirmiyorum."

"Geçenlerde öldü."

"Çok üzülmüş gibisin."

"Biliyor muydun?"

"Biliyordum. Ama bilmiyor olsaydım haberi bana bu şekilde mi verecektin?"

"İşimi kolaylaştırmaya niyetin yok, değil mi?"

"Küçük güç gösterinden sonra hayır."

Mark gözlerini devirdi. "June'un kendisinin aksine son derece hayatta olan yapımcısı aradı. Elinde gün ışığına hiç çıkmamış bir proje var. Sarah Westholme'la çalışmak istemiş..."

"Yine de aşk romanı seslendirmek istemiyorum."

"Swan, beni bir dinle." Mark öne eğilip bilgisayarında e-postayı açtı, boğazını temizleyerek seslendirici sesine

büründü. Kitlelere siyasal tarih okuyan sesini. Meşhur Edebiyat Dede'nin sesini. "Sevgili Mark, adım Jason Ruiz, son projesinin ses kaydını çıkarmak için June French'in mirasçılarıyla çalışıyorum. June'un anlatıcılarından biri olan Sarah Westholme'la irtibata geçmeye çalışıyorum. Bağlantıyı sizin kurabileceğinizi söylediler.'"

"Ne yazık ki aşk romanlarıyla ilgilenmiyorum."

"Şşt. 'Bu biraz alışılmadık bir proje ve June onu Sarah'nın seslendireceğini düşünerek yazdı. Sarah, June'in en sevdiği seslendirici, hayranlarının da gözdesiydi."

"Çok hoş ama ben gerçekten..."

"Susar mısın?" Mark gülümsüyordu ama söylediğinde ciddiydi. "'Proje ikili anlatım şeklinde olacak. June'un niyeti bu yeni romanı kendi platformunda haftada bir yayınlanacak birer saatlik bölümler halinde bir diziye dönüştürmek."

"Akıllıca," dedi Sewanee. "Ama ne yazık ki..."

"Tanrı aşkına, Swan... 'Serinin tamamı yaklaşık sekiz saat sürecek ve Sarah ile erkek seslendirici arasında paylaştırılacak. Sarah'nın artık aşk romanları seslendirmediğini biliyorum...'" Mark özellikle vurgulayarak okumaya devam etti, "'ama June bu iddialı ve benzersiz proje için onunla bir kez daha çalışmak istiyordu, karşılığında da hoş bir ödeme yapmaya hazırdı.'"

Sewanee içini çekti. "Mark, meselenin para olmadığını biliyorsun."

"Hoş bir ödemeden bahsediyor, Swan. Paul Newman/Robert Redford/*Outlander*'daki oğlan kadar hoş. Seans başına ödenen standart ücretin çok ötesinde."

Sewanee etkilenmemeye hazırlanarak ellerini havaya kaldırdı. "Ne kadar öte?"

Mark e-postaya döndü. "'Sarah'ya brüt hasılatın yüzde otuz üçünü teklif etmeye hazırız. Bunun ne kadar edeceğini bilmesek de tamamen şeffaf olmak adına söylemeliyim ki aboneler bölüm başına doksan dokuz sent ödeyecek ve şimdiden yirmi bin ön siparişimiz var, üstelik daha seslendiricilerin isimlerini bile açıklamadık. Erkek seslendiriciyle anlaştık...'" Mark bu kısımda başını kaldırıp kibirli bir tavırla dudaklarını büzdü, "'Brock McNight daha önce hiç June French kitabı seslendirmemiş olsa da hayranlar son derece heyecanlanmış durumda. Projede bu iki etkili ismi kullanmanın bölümlerin indirilme sayısını son derece artıracağına eminim. June'un bunu göremeyecek olması ne kadar üzücü olsa da –falan falan falan– lütfen bu e-postayı Sarah'ya ulaştırın, ayrıca konuyu gizli tutmanızı rica ediyorum. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Jason.'" Mark arkasına yaslanıp ellerini fit karnının üstünde birbirine kenetledi. "Söz sende."

Sewanee yeniden oturdu. Gözlerini Mark'ın yüzüne dikmişti. Mark sabırla ne söyleyeceğini bekliyordu. Sewanee sonunda cevap verdi: "Genellikle parayla motive olmam ama bu... kabul etmek zorundayım ki..."

"Kabaca bir hesap yaptım, tavsiyemi duymak ister misin? Bence motive ol."

"Aşk romanları seslendirmiyorum..."

"Bunu bir kez daha söyleyecek olursan..."

"Bitirmeme izin vermedin ki! Aşk romanları seslendirmiyorum ama bunu düşüneceğim."

Mark eliyle masasına vurdu. "Tek duymak istediğim buydu. Tabii Vegas'ta olup bitenler hakkında ağzımın suyunu akıtacak bir şeyler söylemeyeceksen."

Konu aniden değiştiği için hazırlıksız yakalanan Sewanee'nin yanakları haince kızardı. Bunu fark eden Mark kaşlarını kaldırdı. "Bayan Chester!"

Sewanee'nin utancı apaçık ortadaydı. "Gittiğime memnunum, başka bir diyeceğim yok." Ayağa kalktı.

Mark ellerini havaya kaldırdı. "İstemiyorsan Bay Aygır'ın yatak odasındaki maharetlerinden bahsetmek zorunda değilsin tabii."

Sewanee'nin ağzı açık kaldı. "Bu Alice'le aramızda kalacaktı!" Mark bir kahkaha attı, Sewanee biraz durduktan sonra, "Teşekkür ederim," dedi. "Her şey için. Sen olmasan ne yapardım bilmem."

"Perişan olurdun," dedi Mark sevinçle.

Sewanee gitmek üzere döndü ama sonra geri dönüp Mark'a sarıldı.

SPOR SALONUNA GİDEMEDİĞİ GÜNLERDE hiç değilse kulübesinden Mark'ın evine inip çıkarak spor yaptığını bilmek Sewanee'nin içini rahatlatıyordu: Yokuşta iki yöne doğru altmış dört basamak.

Bu akşam bir de valizini taşıdığı için tam anlamıyla spor yapmış sayılırdı.

İçeri girip oturma odasının ışığını yaktı, valizini yere bırakıp koluyla alnını sildi. Kapüşonlu svetşörtünü çıkarıp odanın diğer ucundaki kayar kapıya doğru yürüdü, küçük evi havalandırmak için kapıyı açınca aralık akşamının ılık havası içeri doldu.

Sewanee balkona çıktı. Mark'ın Los Angeles şehir merkezine bakan evinin manzarası muhteşemdi. Konuk evinin manzarası da aynıydı ama spor yerine geçen altmış dört basamaktan sonra manzara daha da büyük bir derinlik kazanıyordu.

Hollywood ayaklarının altındaydı. Sağda baraj gölü uzanıyordu. Onun arkasında da şehrin titreşen ışıkları. Bazen Grauman's Chinese Theatre'da, Egyptian'da ya da Dolby'deki bir ödül töreninde projektörlerin ışığı gökyüzünü tarardı ama bu gece hiç ışık yoktu. Sessiz bir pazar akşamıydı. Beyaz farlar ve kırmızı stop lambaları Highland, Cahuenga ve Vine caddelerini birbirinden ayırıyor, hepsi ekose bir kumaşın üzerindeki paralel çizgiler gibi 101 numaralı otoyoldan ayrılıp geri dönüyordu. Uzakta, hafifçe sağa doğru, ışıklar yerini Pasifik'e bırakarak kayboluyordu. Asıl görülecek şey ise arka tarafındaydı. Sewanee balkonun sol yanına doğru yürüyüp döndü, başını kaldırıp çoğu insanın bu kadar yakından görme şansı bulamadığı devasa Hollywood tabelasına baktı. Tabelayı görmek her zaman kendisini evinde gibi hissetmesini sağlamıştı.

Bu akşam batı tarafında bir sis tabakası vardı, şehrin bu tarafı da biraz pusluydu, bu nedenle gün batımı bir kase parlak şerbetten çok, dökülüp yavaşça yayılan çilekli milkshake'e benziyordu.

Sewanee bunların hiçbirini hafife almıyordu. İnsanlar her akşam bu manzarayı görmek için milyonlarca dolar öderken o, stüdyoyu işletmek karşılığında orada bedava oturuyordu.

İçeri girdi, dar uzun mutfağa geçip –mutfakta hâlâ 1930'lardan kalma flamingo pembesi fayanslar duruyordu– su ısıtıcının düğmesine bastı. Kullanışlı oturma odasına gidip televizyonda Golf Channel'ı açtı. Eşyalarını çabucak boşalttı, su ısıtıcı ıslık çalmaya başlayınca mutfağa dönüp Julliard'dan mezun olduğunda annesinin hediye ettiği tek kişilik mini çay takımında kendine bir fincan zencefil çayı yaptı. Marilyn, tek başına olmanın yalnız olmak anlamına gelmediğini unutmasın istemişti. Çay takımı bağımsızlığın bir sembolüydü ve Sewanee ona bayılıyordu.

Sonunda iki kişilik koltuğa yerleşip bacaklarını altına topladı ve hayatının değerlendirmesini yapmaya koyuldu.

Yirmi dört saat içinde ne kadar şey değişebilirdi?

Bir zamanlar bunun cevabını biliyordu: Her şey değişebilirdi. Ama bu kez farklıydı. Bu kez hemen somut bir değişiklik olmamıştı. Sanki bir tohum ekilmiş, ufukta bir değişim umudu belirmişti.

Kafasını dağıtmak için telefonunu çıkarınca annesinden bir Whatsapp mesajı geldiğini gördü. Mesajı açtı.

Bugün Santorini'deyim. Burası çok güzel. Her yer sarhoş gençlerle dolu. Bana üniversitedeki hafta sonlarını hatırlatıyor 😂 Bir hafta buradayım. Bir ara görüntülü konuşalım. Umarım Vegas'ta eğlenmişsindir. Orada kar yağdığını hiç hatırlamıyorum.

Not: Stu bu fotoğrafı göndermemi istedi.

Fotoğrafta Marilyn kocaman bir dönerli sandviç ısırıyordu. Havalı bir fotoğraf değildi ama canlı ve mutluluk doluydu, Sewanee annesini o kadar özlemişti ki kendini bir an o masaya ışınlanmış da annesinin kiraz çiçeği kokulu parfümünü içine çekiyormuş gibi hissetti.

Saate baktı, olanları annesiyle konuşmayı çok istiyordu. Her ana kız gibi onların da uzun, dolambaçlı ve çatışmalarla dolu bir yolculukları olmuştu ama yolları tam yeniden birleştiğinde Marilyn gerçek bir yolculuğa çıkmıştı. Annesi adına mutluydu ama arada bir böyle zor geldiği de oluyordu: Yunanistan'da gece yarısıydı ve Sewanee kendi başının çaresine bakmak zorundaydı.

İş, diye düşündü. Oradan başlamak akıllıca olur.

Söylediklerinin ne kadar saçma olduğunu biliyordu, bunu Mark'ın yüzünden okumuştu. Başka bir seslendiricinin bu kadar para için yapmayacağı şey olmazdı, bunu biliyordu. Böyle bir fırsat insanın karşısına kolay kolay çıkmazdı.

Aşk romanlarının hayat tasvirine inanmıyorsa ne vardı yani? Realitenin bekçisi değildi ya. İstediğine inanabilir, başkalarının istediği şeye inanmasını boş verip tonlarca para kazanabilirdi. Bu proje de kendi kişisel bakış açısını tıpkı daha önce kaydettiği bilimkurgu, fantezi ya da spekülatif kurgular kadar yansıtıyordu.

Adaku'dan mesaj geldi:

Eve vardın mı?

SEWANEE:
Evet. Valizin benim arabada. Yarın akşam uğramak ister misin?

ADAKU:
Olmaz. Salı akşamına ne dersin?

SEWANEE:
Tamamdır.

ADAKU:
Ayrıca bana her şeyi anlatacaksın

Sewanee kıkırdadı. Gecenin ikisinde Adaku'ya mesaj atıp biriyle tanıştığını söylemişti. Aslında tam olarak şöyle demişti: **Beni güzelleştirmek için yaptığın her şeyi mahvettiğim için üzgünüm.** Sonra da çarşafı göğsüne bastırarak yatağın kıyısında otururken çektiği fotoğrafı göndermişti; göz bandı çıkmış, makyajı akmış, ruju dağılmış, saçları karman çorman kuş yuvasına dönmüştü. Arkada çırılçıplak uyuyan Nick görünüyordu. Beş dakika sonra Nick uyanmıştı ve gece devam etmişti.

Sewanee cevap yazdı:

Söz.

Telefonunu elinden bıraktı.

Ertesi gün Seasons'a gidip Blah'yı görecek, Amanda'yla ve babasıyla konuşacaktı.

Çayını bitirdi, fincanı kucağında bırakarak dalgın dalgın camdan dışarı baktı. Fincanın sıcaklığı eteğinden tenine sızınca ısıya bacaklarını açtı, oradaki zevkli sızlamayı yatıştırdı.

Hayallere dalmıştı. Bir yataktaydı, bir adam başını boynuna gömmüştü. Başını kaldırıp ağzını kulağına dayayarak fısıldadı: "Çok güzelsin. Her şeyinle çok güzelsin."

BUZLU ÇAY VE TAVUKLU SALATADAN oluşan öğle yemeğinden sonra Sewanee ve Blah odaya geri döndü.

Blah önden yürürken Sewanee dengesini kaybetme ihtimaline karşı hemen arkasından geliyordu. İçeri girer girmez Blah kapıyı kapatırken Sewanee de büyükannesinin gözdesi olan sallanan sandalyenin karşısındaki küçük kanepeye doğru yürüdü.

"Pıst!" dedi Blah, Sewanee dönünce büyükannesinin kapıyı işaret ettiğini gördü. "Mitzi'ye inanabiliyor musun? Yüzünü ne hale getirmişler!" diye fısıldadı büyükannesi, halbuki odada yalnızdılar. "Sen buna yüz gerdirmek mi diyorsun? Bence düpedüz cinayet!" Blah söylene söylene küçük mutfağa gitti, mutfakta bir mini buzdolabı, bir kahve demliği ve mikrodalga fırın vardı. "Tanrı aşkına, ne beceriksizlik." Blah tezgahtan bir paket Mallomars kurabiyesi aldı. "Eskiden yine yüzüne bakılabiliyordu, şimdi ucubeye dönmüş." Blah'nın esprileri, keskinliğini yitirmekte olan zekasına direnen son kaleydi ve Sewanee'nin içinde, esprilerin varlığı sona erdiğinde Blah'nınki de erecekmiş gibi bir his vardı.

Kıkırdadı. "O kadar da kötü değil, Blah."

"O kadar da kötü değil seviyesinde kalmalıydı. Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin, bebek? Kurabiye alsana."

"Hayır, teşekkürler, tıka basa doydum."

"Ben de, ben de." Blah çıkardığı kurabiyeleri yeniden plastik kabına koydu.

BlahBlah'nın yemekle arası yoktu. Fazla yemezdi. Yanında her zaman kurabiye bulundursa da öğünlerini doğru düzgün bitirmezdi. Sıkıştırınca ekonomik bunalım zamanında doğduğu için böyle olduğunu iddia ederdi ama Sewanee bunu ona alıştıranların stüdyolar olduğunu biliyordu. Sanki ertesi gün deneme çekimi için soyunup bikini giymesini isteyeceklermiş gibi boğazına hâkim olmaya çalışıyordu.

Sewanee ve Blah oturdu. Blah bir ömür boyu geliştirdiği sallanma ritmiyle sallanmaya başladı. O sandalyede emzirilmiş, Henry'yi o sandalyede emzirmişti ve şimdi orada otururken zamanın dışındaymış gibi görünüyordu. Sewanee ileri geri sallanışını izlerken kah ayakları yere değmeyen küçük kızı kah o küçük kızı doksan iki yıllık hayatı boyunca içinde taşımış olan yaşlı kadını görüyordu.

"Aç mısın? Yiyecek bir şeyler ister misin?"

"Hayır, teşekkür ederim. Tokum."

"Ben de ben de."

"Bugün tavuklu salata çok güzeldi."

"Tavuklu salatadan nefret ediyorum. Ben ton balığı seviyorum."

"Doğru, unutmuşum."

"Hafızan çok zayıf, Bebek." Blah göz kırptı.

İkisi de yine gülümsedi, Sewanee sohbetlerinde bir duraklamanın başladığını hissetti. Blah'nın esprileri bir yana, artık sohbetleri eskisi gibi akıcı değildi.

Sewanee değişimi bir yıl kadar önce fark etmişti. Blah telefonda konuştuklarını unutuyordu. Sonra gittikleri filmi, sergiyi ya da Adaku'nun doğum günü partisini unutmuştu. Sonra da Seasons'a neden taşındığını hatırlamamaya başlamıştı. Sewanee ona ablasının öldüğünü ve Bitsy'nin çocuklarının evi satabilmesi için taşınması gerektiğini hatırlatıyordu. Orada otuz yıldan fazla yaşadığı halde kendini misafir olarak hatırlaması ilginçti. Henry bunun hüsnükuruntudan ileri geldiğini düşünüyordu: Blah kendi zihninde ablasının Sherman Oaks'taki küçük çiftlik evinde değil, Beverlywood'daki şık parti evindeki versiyonunu tercih ediyordu. Belki de Henry haklıydı.

"Aç mısın, bebek? Yiyecek bir şey ister misin?" diye tekrarladı Blah üçüncü kez.

"Hayır, değilim." Yavaş yavaş ilerleyen bunama zorlayıcıydı ama son zamanlardaki bu atak dehşet vericiydi. Blah'nın bu durumun farkında olup olmadığını öğrenmesi gerekiyordu. "Son zamanlarda hafızan nasıl?"

"Bilmem, bugün günlerden ne?"

Sewanee gülümsedi. "Ben ciddiyim. Hatırlamakta zorlanıyor musun?"

Blah gözlerini devirdi. "Ben yaşlıyım, her şeyde zorlanıyorum."

Sewanee bir sonraki soruyu sormak zorunda kalmamayı dilerdi. "Cuma akşamı ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Blah sallanmaya devam ediyordu. "Bir şey mi oldu ki?"

"Carlos gece yarısı seni oturma odasında bulmuş."

"Hayır, öyle bir şey olmadı."

"Oldu, Blah. Carlos'un dediğine göre kendini Tennessee'de sanıyormuşsun ve sosyeteye takdim partine hazırlanıyormuşsun."

Blah sustu. Sewanee de sustu. Aralarındaki bakışma Sewanee'nin öğrenmek istediği her şeyi söylüyordu.

Blah ayağa kalktı. "Kurabiye ister misin, Bebek?"

"Hayır."

Blah fısıldadı. "Mitzi yüzünü nasıl gerdirmiş gördün mü?"

"Blah..."

"Annen nasıl?" Köşedeki mini buzdolabının üstündeki paketten bir kurabiye çıkardı. "Bir ara gelip benimle öğle yemeği yemeli."

Sewanee köşesinden kurabiyeyi kemiren Blah'yı izliyordu. "Annem artık burada yaşamıyor."

Blah kemirmeyi kesti. "Ne zamandan beri?"

"Boşanmadan beri."

"Ne boşanması?"

Ciddi miydi? "Annemle babamın boşanmasından bahsediyorum."

"Tabii, elbette. Son zamanlarda o kadar çok kişi boşanıyor ki!" Blah güldü. Başka bir kurabiye alıp sallanan sandalyesine döndü. "Memleketine mi döndü?"

"Gideli bir yıl kadar oldu. Ölene dek büyükanneme baktı. Sonra da Stu'yla tanıştı."

BlahBlah başını sallayarak kurabiyesini kemirdi. "Stu ne kötü bir isim ama Stu'lar hep iyi olur. Nasıl tanıştılar?"

"Güzel bir hikayesi var. Dinlemek ister misin?"

BlahBlah yarısı yenmiş ilk kurabiyesini sehpaya koydu diğer elindeki ikinci kurabiyeyi ise bırakmadı. Arkasına yaslandı. "Hikayelerini dinlemeye bayılıyorum."

Sewanee de arkasına yaslanıp parmağını koltuğun yıpranmış kolçağında gezdirdi. "Büyükannem öldükten sonra annem evi boşaltıp garaj satışı düzenlemişti. Satış esnasında garajın önündeki eski bir Victrola gramofonun yanında dolanan bir adam dikkatini çekmiş."

"Marv'ın eski Victrolası mı?"

"Hayır, büyükannemin. Ama haklısın, senin de Victrolan vardı. Neyse, adamın yanına gidip..."

"Benimkine ne oldu?"

"Bi-bilmem." Sewanee, Bitsy'nin evinden beri onu görmemişti. Bunu Henry'ye sorabilirdi.

Ama Blah gizeme pek takılmamış gibiydi. Elindeki kurabiyeyi ısırdı, yarısı yenmiş olan sehpanın üstünde öylece duruyordu.

"Annem adamın yanına gidip 'Yardımcı olabilir miyim?' demiş. Adam da şöyle cevap vermiş, 'İnanamıyorum, çocukluğumda bizde de bu modelden vardı. Acaba..."

"İşe bak, herkesin Victrolası mı varmış?"

Sewanee güldü. "Galiba öyle. Neyse, adam anneme elinde hiç plak var mı diye sorunca..."

"Annende yok muymuş? Benimkiler duruyor. Bir yerlere koymuştum."

"Hayır, annemde... annemde de plaklar duruyormuş. Dolabı açıp 78 devir bütün plakları çıkarmış. Adam onları bir

karıştırdıktan sonra durup 'Çalıştırabilir miyim?' demiş. Annem başını sallayınca da eski Victrola'yı güzelce kurmuş ve üzerine bir plak yerleştirmiş. Ella Fitzgerald çalmaya başlamış."

"Ah, Ella Fitzgerald! Hangi şarkı peki?"

"*I'll Chase the Blues Away.*"

"Vay canına!" Blah şarkıyı söylemeye başladı. Sesi ince ve çatallaşmış olduğu halde şarkı söyleyebiliyordu. "*I'll chase the blues away...*"

"Evet, bu şarkı. Sonra anneme dans etmeyi teklif etmiş. Hemen orada, evin önünde. Annemin üstünde eşofman altı ve çamaşır suyu lekeli bir tişört varmış, birden ağlamaya başlamış, dans etmeyi bırakmışlar, adam anneme sarılmış. Şarkı bitince ayrılmışlar, 'Adım Stu,' demiş adam, annem de 'Ben de Marilyn,' demiş. O zamandan beri birlikteler."

"Annen hâlâ Seattle'da mı?"

Seattle değil, Portland'dı. Annesi Portlandlıydı ama BlahBlah zaten bunu hep unuturdu, hep Seattle'la karıştırırdı. "Hayır. Stu geçenlerde Nike'tan emekli oldu. Hiç evlenmemiş, çocuğu da yok ve şirkette bir hayli yükselmiş. Hem de içinde konutlar olan lüks yolcu gemilerinde bir daire satın alacak kadar."

"Daireleri olan yolcu gemileri mi?"

"Evet. Üstelik gemi dünyayı dolaşırken istediğin zaman inip binebiliyorsun. Annemler yaklaşık bir yıldır gemideler."

"Ne kadar güzel! Ben de alabilir miyim?"

"Şey, çok pahalılar."

"Ah, pahalıya patlayacaklarının farkında mısın? Bu masalı gibi," diye mırıldandı Ulah. "Herif Nan kanlı bıçaklı çıktı." Bunu diyip bir söylenti bi Nawanee bir an için Ulah'ın eski gelinine dair her şeyi hatırlayacağını sandı.

"Evet, cinayetten hak ediyor."

"Kral dünyayı dolaşırken diğer hanımlarının neler yaptığını bilir!"

"O... Ulah, Ulah."

Ulah'ın yüzü sarktı. "Bu konuda bir şeyler söylemeliydi." Nawanee kıkırdadı. Başka ne yapabilirdi ki? "Annem bunu başa çıkabiliyor mu?"

Nawanee ne diyeceğini bilemedi. Bir şey söyleyemedi. Bu kavgayı bir kez daha anlatmayacaktı. "İdare ediyor."

Kapı çalınınca Ulah'Ulah kötü bir Walter Matthau taklidiyle seslendi, "Girilir!"

Kapı açıldı. Amanda gülümseyerek başını içeri uzattı. Nawanee öğle yemeğinde ona mesaj atıp geldiğini haber vermişti. "Seni Hana *The Sunshine Boys*'u izlettiğinden beri! Her defasında beni kandırıyorsun. Rahatsız ediyor muyum?"

Ulah *The Sunshine Boys*'tan, *Barefoot in the Park*'tan ya da *The Odd Couple*'dan alıntı yaptığı her seferde olduğu gibi Neil Simon'ın bir keresinde ona nasıl kur yaptığını anlatmaya başladı. Ayağa kalktı. "Kurabiye ister misin?"

Amanda abartılı bir tavırla elini karnına götürdü. "Ah, ne şekkürler, yeni yedim. Sevgili torununu bir dakikalığına çalabilir miyim?"

Nawanee ayağa kalktı. "Zaten gitmem gerekiyor."

"Bir şeyler kaydediyor musun?" diye sordu Blah Blah gözleri parlayarak.

"Evet! Polisiye bir roman." Sewanee kaşlarını oynattı.

Blah hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Daha fazla aşk hikayesi kaydetmelisin. Bu dünyaya daha fazla aşk lazım. Daha az suç, kötülük ve cinayet."

Sewanee yanına gidip büyükannesini kucakladı. "Sen öyle diyorsan öyledir." Çekilip büyükannesinin yüzüne baktı. "Cuma akşamı bir içkiye ne dersin?"

"Anlaştık, bebek."

Sewanee büyükannesini yanağından öptükten sonra Amanda'nın peşinden dışarı çıktı. Blah arkasından yüksek sesle fısıldadı: "Çıkarken Mitzi'nin yüzüne bir bak! Cinayet diye asıl buna derim!"

AMANDA ONA demans birimini gezdirince Sewanee etkilendiğini kabul etmek zorunda kaldı. Gerçekten güzeldi. Tertemizdi. Sessiz sakin, konforlu ve aydınlıktı. Ama kapıdan girdiği anda karnında rahatsız edici bir yumru oluşmuştu ve Sewanee bunun endişeden mi, üzüntüden mi yoksa önsezilerinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Ziyaretine ne kadar giderse gitsin büyükannesini gittikçe daha az görecekti.

Amanda, Sewanee'nin temiz hava almaya ihtiyacı olduğunu anlamış gibi onu bahçeye yönlendirdi. "Pekala. Ne düşünüyorsun?"

"Harika bir yer," dedi Sewanee dürüstçe. "Beklediğimden çok daha iyi."

Amanda gülümsedi. "Çok sevindim. Alanımızda pek çok ödül aldık. Haberin var mı, bilmiyorum ama bu yıl şehrin bir numaralı bakımevi seçildik."

"Bunu bilmiyordum! Barbara Chester iyi seçim yapmış." Bir banka oturdular. "Bunu duyunca babam da sevinecek. Birazdan onunla konuşacağım. İletmem gereken başka bir şey var mı?"

"Elbette bakım ücretinde hatırı sayılır bir artış olacak." Sewanee başını salladı. "Büyükannen aylığı altı bin sekiz yüz dolar olan birinci seviyeden başlayacak." Sewanee tam olarak emin olamasa da bu, büyükannesinin şu anda ödediğinin iki katı kadar olsa gerekti. Amanda devam etti: "Bakım seviyesi yükseldikçe ücrete bin dolar ekleniyor."

"Peki, en kötü senaryo nedir? Yani buradaki biri... aslında burada olmadığı zaman?"

"En yüksek bakım seviyesi ayda on üç bin dolar."

Bunu duyunca Sewanee'nin soluğu kesildi. "Vay canına. Tamam. Yani sorun yok. Blah en iyisini hak ediyor. Onun için her şeye değer." Sewanee yutkundu, ağlamamak için kendini zor tuttuğuna şaşırmıştı. "Affedersin, ben..."

"Hayır, önemi yok. Bunlar kolay şeyler değil." Amanda susup kendini toplaması için Sewanee'ye zaman tanıdı. "Bakımevini ilk gezdiğinizde bahsettiysem bağışla ama son olarak şunu söylemek zorundayım ki sigortayla sözleşmemiz yok. Yani dışarıdan yardım söz konusu değil."

Sewanee başını iki yana salladı. "Bunun sorun yaratmayacağına eminim. Büyükannemi ne zaman o bölüme geçirebiliriz?"

"Blah'ya bağlı." Amanda ren geyiği işlemeli hırkasına iyice sarınarak kollarını kavuşturdu. "Cuma günkü olay yaşanmamış olsaydı bir müddet daha orada kalmasını uygun bulurdum. Ama böyle durumlarda günler çok hızlı geçer. Tahminde bulunmak zor." Bir an sustu. "Yerinizde olsam adını bir an önce bekleme listesine yazdırırdım. Ama elbette bu size kalmış. Bir odanın boşalması muhtemelen birkaç ayı bulur."

Sewanee sessiz kalınca Amanda içini çekti. "Zor olduğunu biliyorum. Aynı şeyleri annemle yaşadım."

"Çok üzüldüm." Sewanee, Amanda'ya saygı duyuyordu. Amanda samimi bir ilgi gösteriyordu ve dürüsttü. Son derece kusurlu bir sistemde elinden geleni yapan iyi bir kadındı. "Babamla konuşacağım ama büyükannemin adını listeye almanızı isteyeceğinden eminim. Bu esnada benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Amanda gülümsedi. "Şu kitapları okumaya devam edebilirsin. İşe gidip gelirken onlar sayesinde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Ama BlahBlah'yla aynı fikirdeyim. Yakında bir aşk hikayesine ne dersin?"

KAYITLA GEÇEN uzun bir öğleden sonranın ve bir kase besin değeri yüksek çorbanın ardından Sewanee koltuğuna yerleşip babasını aradı. Amanda'nın söylediği her şeyi babasına anlatıp istediği şekilde rapor verdikten sonra, "Yani tek yapman

gereken aramak, sonrasında Amanda onu hemen bekleme listesine alacak," dedi.

"Ya, hepsi bu kadar mı?"

"Evet."

"Tek bir şey soracağım: Siz hanımlar defineyi tam olarak nerede buldunuz?"

"Ne?"

Henry derin bir nefes aldı. "Büyükannen dört yıl önce hiç istemediğim halde Seansons'a taşındı. Oysa sağlık sigortasını kabul eden son derece uygun bir bakımevi bulmuştum, karşılayamayacağı bir bakıma gereksinimi olacak kadar yaşarsa diye. Ama beni dinlemedi. Seasons diye tutturdu."

"Yani?"

"Yani bana birikimlerinin yavaş yavaş suyunu çekmesini izlemekten başka yapacak bir şey kalmadı. Son bir yıldır ödemelere ben de destek oluyorum. Bahse girerim sana bundan bahsetmemiştir."

Sewanee babası onu görebilirmiş gibi bir elini kaldırdı. "Baba. Bir dakika. Büyükannemin emekli aylığı yok mu? Hem Tennessee'de mera olarak kiraladığı araziye ne oldu? Ne bileyim belki bir..."

"Hazine mi vardır?"

"Hazine demeyi kes artık!"

"Hiçbir şey kalmadı, Swan. Neyi varsa sattı. Aylık geliri şu anki bakımevi masrafını bile karşılamıyor." Duraksadı. "İşte bu yüzden zaten bildiğim şeyleri öğrenmek için Seasons'a gitmek yerine en iyisinin ne olacağını bana sorabilirdin..."

Sewanee ofladı.

"Oflayıp puflamak zorunda mısın? Bir şey söylemek istiyorsan kelimeleri kullan. Böyle sesleri hayvanlar çıkarır."

Sewanee yine ofladı. Bu kez daha yüksek sesle.

"Sewanee..."

"Kelimeleri mi istiyorsun? Güzel. Gerçekten büyükanneme destek olacak durumun yok mu? Yoksa sadece intikam almaya mı çalışıyorsun?"

Henry bir kahkaha attı. "İntikam mı? Beni eleştirmeye hakkın yok tatlım. İşim yok. İpotek edecek evim yok. Avukatlar ne kadar birikimim varsa silip süpürdü, emekli aylığımın yarısını annen alıyor ve düşünmem gereken bir de kendi hayatım var." Sessizce güldü. "Belki Marilyn'in zengin sevgilisi yardım edebilir."

Sewanee telefonu kulağından uzaklaştırdı, neredeyse yere çalacaktı. Telefonu telsiz gibi ağzına götürdü. "Annemin sevgilisinden kendi annenin bakım masraflarını ödemesini mi istiyorsun yani, çözümün bu mu?"

"Şakaydı." Babası yukarıdan bakan profesör sesini takındı. Şimdi sesi sabırsız çıkıyordu, bıktığı belliydi. "Bak, bu senin sorumluluğunda değil. Bundan sonrasını ben hallederim."

Sewanee bundan hiç hoşlanmamıştı, hem de hiç. "Ne yapacaksın?"

"Büyükannenin rahat edeceği bir yer biliyorum."

Sewanee iyice sinirlendi. "Baba. Hayır! Büyükannem Seasons'ta mutlu, herkes onu tanıyor, seviyor. Arkadaşları var. Orada kalması gerek."

"İnsanlar ölür, Swan. Bazı kararların verilmesi gerekir. Bu kararlar duygulara dayanabilseydi çok güzel olurdu ama maalesef iş gelip paraya dayanıyor." Henry ne kadar duygusuz bir sesle konuştuğunu fark etmiş olmalıydı ki daha yumuşak bir sesle ekledi: "Umurumda değil sanıyorsun ama benim için gerçekten önemli. Bunu bilmeni istiyorum. Keşke... bunlar zor şeyler. Kahretsin, Sarah konusunda karara varmaya çalışırken de çok zorlanmıştım."

Sewanee duraksadı. "Sarah mı? Köpeğimiz mi? Sen neden bahsediyorsun? Karar vermekle bir ilgisi yoktu ki. Sarah araba çarptığı için öldü."

"Hayır, araba çarptı ama Sarah yaşıyordu. Ama ameliyat on bin dolar tutuyordu, biz de onu uyutmalarını istedik." Uzun bir sessizlik oldu. "Şimdi hatırladım, bunu sana söylememeye karar vermiştik."

"Sarah'yı öldürdünüz mü yani?!"

"Hayııır," dedi Henry içini çekerek, "Sarah'yı sürücü öldürdü. Ben sadece müdahale etmemeye karar verdim. Sarah on iki yaşındaydı."

"Ne olmuş yani?!"

"Bu hatırı sayılır bir süre. Doksan iki yıl hatırı sayılır bir süre. Bak, büyükanneni bir buz parçasının üstünde denize itmiyorum. Para kalmadığında milyonlarca insanın başına gelen budur. Sistem böyle işliyor."

"Ama sistem berbat! O bakımevleri berbat!"

"Abartmaktan vazgeç, Dickens romanlarındaki cehennem gibi yerlerden söz etmiyoruz."

"Bunu bilemezsin. Seasons'a bile doğru düzgün gitmedin. Onu ziyarete giden sen olmayacaksın, seni Seasons'taki tombala gecelerine bile götüremedim!"

"Nerede olduğunu bilmiyorsa ne fark eder?"

Sewanee'nin soluğu kesildi. "Baba!"

"Swan. Hakikaten ne fark eder?"

Sewanee sadece, "Yirmi yıl sonra sana bu konuşmayı hatırlatırım," diyebildi.

"Beni dinlemiyorsun ki. Anlatmaya çalıştığım..."

"İyi geceler." Sewanee telefonu kapadı.

Saatler sonra Sewanee yatağında uzanıyor ama uyuyamıyordu.

Bu meseleyi halletmek istiyordu.

Herkesin mutlu olmasını istiyordu.

Yine Las Vegas'ta olmak istiyordu.

Sonunda saat dörde doğru kalkıp duş aldı, yanına almak için çay yapıp altmış dört basamağı inerek arabasına gitti ve Mark'a mesaj yazdı:

June French'in adamlarına söyle, teklifi
kabul ediyorum.

Boş otoyoldan Batı Los Angeles'a doğru ilerledi, Bundy yakınındaki sekiz daireli apartmana varınca makul bir saate –sabahın altısına– kadar arabada oturup bekledi, sonra gidip babasının kapısını çaldı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Karar"

HENRY CHESTER YİRMİ BEŞ YAŞINDAYKEN VE NEW YORK'TA YAŞARKEN babasının cesedi bir hizmetçi tarafından daktilosunun üstüne yığılmış halde bulunmuştu, yanındaki bardakta iki parmak Old Smuggler viski, Paramount Pictures kül tablasında üç sigara –birinden hâlâ duman çıkıyordu– vardı, babası kalbi pes ettiği için ölmüştü.

Marvin bir senaristti. Sewanee, Henry'nin babasının çalışma odasından gelen daktilo sesinin (güzelce dengelenmiş bir sarkaçlı saatin tiktakları gibi) küçükken onu sakinleştirdiğini söylediğini hatırlıyordu. Henry o zaman kendini güvende hissediyordu çünkü babası bir şey yapıyor, bir şey ortaya koyuyor, üretiyordu. Ama Barbara kelimenin tam anlamıyla bir oyuncuydu. Sahnede olsun olmasın daima oynuyordu. Henry için sonuna kadar kurulmuş bir saatin hatalı öngörüsüzlüğüne sahipti.

Henry Brooklyn'den ayrılıp eve döndü, babasının yasını tuttu, dizginleri eline aldı ve hayatta hiçbir şeyi tek başına halletmemiş elli küsür yaşında bir kadının ilk kez her şeyin üstesinden gelmeyi öğrenmesine yardımcı oldu.

Ama Barbara bu yardıma karşı koydu. Kendisi halledebilirdi. Ne var ki Henry halledemeyeceğini, sadece hallediyormuş gibi yapacağını biliyordu. Hallediyormuş gibi rol yapacaktı. Bunca şeyden sonra, Henry'nin ona yardım etmek için yaptığı fedakârlıklardan sonra, Barbara yine de Barbara olacaktı.

Sekiz ay sonra Barbara, Henry'nin tahammül edemediği bir yatırım uzmanıyla çıkmaya başladıktan sonra, heriften kolonya kokusu gibi yayılan palavraların kokusunu alınca pes etmişti. Marvin'in çalışma odasına gidip kendine biraz Old Smuggler koymuş, daktilonun tuşlarına dokunarak kolay yolu seçtiği için babasını kıskanmıştı.

Birkaç yıl içinde sahtekar herif ortadan kaybolmuş, eve haciz gelmiş, Barbara da Bitsy'nin yanına taşınarak sonraki otuz yılı Seasons'taki dört yıla harcayacağı parayı biriktirmekle geçirmişti.

Sewanee tüm bunların Henry'yi nasıl kızdırdığını gayet iyi biliyordu. Her telefon görüşmesinden sonra iç çekmelere, göz devirmelere, havaya kaldırılan kollara tanıklık ederek büyümüştü. Babası için üzülüyordu ama Blah'ya daha da çok üzülüyordu. Otuz beş yıl sonra bu irade savaşının sona erme vakti gelmişti. Birinin buna son vermesi gerekiyordu. Bu biri de anlaşılan Sewanee olacaktı.

Babasının terliklerini sürüyerek kapıya doğru yürüdüğünü duyabiliyordu. Henry zinciri açmadan kapıyı aralayıp dışarı baktı. Tek çocuğunu görünce gözlerindeki uyku mahmurluğu yerini endişeye bıraktı. "İyi misin?"

"İyiyim. Sana söylemem gereken bir şey var." Sesi boğuk çıkıyordu.

"Telefonunu mu kaybettin?"

"Kapıyı aç. Lütfen." Lütfen derkenki ses tonu kapının açılmasını garantiledi. Babasını ikna etmeye yetecek itaatkâr bir küçük kız sesiydi. Babası kapıyı kapatıp bir mahkumu hücresine sokar gibi muntazam hareketlerle zinciri açtı. Kapı yeniden açıldı, Henry çoktan kapıdan uzaklaşmıştı.

Üstünde Sewanee'ye yüzü kadar tanıdık gelen eski bornozu vardı. Lime lime bornozunu tamamlayan yamalı deri koltuğa oturdu. Elindeki kahve o kadar koyuydu ki başka bir boyuta açılan bir portal gibi görünüyordu. "Kahve ister misin?" diye mırıldandı. "Dünden kalma ama istersen koy kendine."

Sewanee mutfağa gidip kupa bulmak için birkaç dolabı hızla açıp kapadı. Lavaboda kirli bir kupa bulup sudan geçirdi. Biraz kahve doldurup fincanı küçük mikrodalga fırına koydu, fırın çok eski olduğu için düğmenin yerini ancak tahmin ederek bulabildi. Beklerken etrafa göz gezdirdi.

Babası eskiden burada yaşamıyordu. Üç yıl önceki boşanmadan sonra aile evi satılınca Henry önce Wilshire Bulvarı'ndaki çok katlı bir apartmanda saygın bir profesöre yaraşır fiyakalı bir daireye taşınmıştı. Kapı görevlisi. Vale. Spor salonu. Sewanee o zamanlar yeni bir başlangıç yaptığı için babası adına çok seviniyordu. Ne de olsa boşanmadan annesini sorumlu tutuyordu (bildiği kadarıyla bunun için hiç kışkırtılmamıştı) ve o zamanlar babasının küçük kızıydı.

Ama ertesi yıl babasının *tek* küçük kızının kendisi olmadığını öğrenmişti Her şey bir anda ortaya çıkmıştı: Henry işini

kaybetmek üzereydi çünkü evliyken bir master öğrencisiyle ilişkisi olmuştu.

Wilshire'daki o havalı dairede, oturma odasının iki ucunda gönülsüz iki silahşor gibi durmuşlardı. Marilyn biliyor muydu? Babasını bu yüzden mi terk etmişti? Evet, diye itiraf etmişti Henry. Ama her şey annesi yüzündendi. Bir eş gibi davranmamıştı, uzun zamandır da böyleydi. Onun uğruna, ailesi uğruna yaptığı fedakarlıklara rağmen onu hiç takdir etmemişti. Ama o kız – adı Kelly idi– yaptıklarını takdir etmiş, ona saygı duymuştu. Ve evet, kız onu kandırmıştı, durmadan peşinden koşmuştu, Sewanee ileride bunu anlayacaktı, nasıl sevgiye aç bir adam olduğunu vesaire. Sewanee bu varsayımı reddederek öğretmen ve öğrenci arasındaki güç dengesizliğinden söz etmişti ama Henry bas bas bağırmıştı. "Güç dengesizliği mi?! Kim kimi işinden attırıyor?!" Asıl güçlü olan kızdı! Onu kullanmıştı!

Onu kullanmıştı.

Bunun üzerine söylenecek bir şey kalmamıştı.

Eski mikrodalganın biplemesi iniltiyi andırıyordu. Sewanee az çok ısınmış kupayı alıp oturma odasına gitti. Mutfakla oturma odasının arası uzun değildi. Eski bir kanepenin yanında tıklım tıkış bir kitaplık vardı. Sehpa yoktu, lamba yoktu, televizyon bile yoktu çünkü Henry televizyona "inanmazdı". Sadece eski kanepe, eski deri koltuk, Henry, lime lime bornozu ve koyu kahvesi vardı.

Sewanee alaycılığını rafa kaldırmak için elinden geleni yaptı ama bu alçak bir raftı. "Dekorasyonuna bayıldım."

"Otursana."

Sewanee oturdu, kupayı dudaklarına götürüp hafifçe üfledikten sonra koyu kahveyi yudumladı. Burayı kasırgalıkla, heyecanla ve cevaplarla gelmişti ve babasının bunu zayıflatmasına izin vermeyecekti. Yüzünde manidar bir gülümseme belirdi.

"Cevezeliğe heveslenmek için biraz erken değil mi?" Babasının ses tonu bir orman yangınını söndürebilirdi.

Sewanee hiç oralı olmadan cevap verdi. "Artık Blah'ya dönüşünmene gerek yok. Bakım masrafını ben karşılayacağım."

Sözleri bir araya getirilmeyi bekleyen balonlar gibi havada asılı kaldı. Ama Henry balonların süzülüp gitmesine izin verdi. Sewanee hiç konuşmadan babasını süzdü. Yaşına göre hâlâ çekiciydi, biraz göbeği vardı, hafif yamuk bir burun, biraz da gıdısı çıkmıştı ama Adaku bir keresinde Gabriel Byrne'ye benzediğini söylemişti ve Sewanee o zamandan beri ne zaman babasına baksa onu görür olmuştu. "Bu beklenmedik para tam olarak nereden geliyor, Swan?" diye sordu babası sonunda.

"Hazine buldum!" Sewanee, Henry'nin de ona katılmasını umarak bir kahkaha attı. Ama babası gülmedi. "Bir seslendirme işi aldım," dedi sevinçle, hâlâ havada süzülenlere yeni bir balon daha ekledi.

"Seslendirme işi."

"Evet. Önemli bir seslendirme işi. Hayatta karşıma bir kez çıkacak ve büyükannemin bakım masraflarını karşılayacak bir iş. Hepsini!" Son bir balon.

Henry gözlerini kahvesine dikti. Sesi delik deşikmiş gibi yorgun çıkıyordu. "Geleceğini güvenceye almak için hayatta

bir kez karşına çıkacak bir fırsatı bu kadar gereksiz, bu kadar boş bir şeye mi harcayacaksın?"

"Her şeyden önce geleceğimle ilgili bir sorunum yok, ikincisi... Gereksiz mi? Boş mu? Sen ciddi misin?"

"Gelecekte ne olacağını bilemezsin, Swan."

Pat.

"Sorun yaşamayacağını bilemezsin."

Pat.

"Bunu öğrendin sanıyordum."

Pat.

Babası kendi kendine söylendi: "Yemin ederim seninle konuşmanın da onunla konuşmaktan bir farkı yok."

Ve *pat.*

Artık aralarında balonlar olmadığı için Sewanee babasını açıkça görebiliyordu, hem de hiçbir şey açık olmadığı halde. "Seni anlamıyorum," dedi dişlerini sıkarak. "Denedim... ama anlayamıyorum."

"Elbette anlamazsın." Monoton. Ölü bir ses.

Sewanee başını iki yana salladı. "Neden sevinmiyorsun? Bunu büyükannem kadar senin için de yapıyorum. Neden bunu göremiyorsun? Özgürsün. Kimsenin kimseye borcu yok. Başka ne istiyorsun?"

Henry ona bakmıyordu. Bornozunun yıpranmış kuşağına bakıyordu. "Hiçbir şey istemiyorum. Hiçbir şey, hiçbir şey istemiyorum." Kupasını elinde çevirdikten sonra kalan kahvesini kafasına dikti.

"Anlamıyorum. Bunu sana söylemek için büyük bir mutlulukla, büyük bir heyecanla geldim ama..."

"Haklısın. beni anlamıyorsun. Hiçbiriniz anlamıyorsunuz." Mağazada unutulmuş bir çocuk gibi sesi titriyordu.

Bu kırılganlık Sewanee'yi şaşırttı, bu yüzden hemen ayağa kalkmadı. Kalkınca elini uzatıp aklına gelen tek şeyi söyledi. "Kupanı ver de yıkayayım."

Babası başını iki yana salladı. "Ben hallederim. Tamamen işe yaramaz ya da... çaresiz değilim, ben çaresiz değilim."

"Baba..."

Henry kalkıp mutfağa gitti. Sewanee onun kupasını lavaboya koyduğunu duydu.

Kendini toplayıp kapıya yürüdü. Ama kapıyı açınca bir türlü eşikten adımını atamadı. Olduğu yerde kalmıştı, ne dışarı çıkabiliyor ne de geri dönebiliyordu. Köprüler kurmaya gelmişti, onları havaya uçurmaya değil. Babası neden hiç olmazsa ortada buluşmuyordu? Gözlerini boşluğa dikti. "Minnettar olacağını sanmıştım."

Henry dudak bükerek koltuğuna döndü. "Bu ailede kimsenin minnet duyma kapasitesi yok."

Hınç. Sewanee kendisini babasının bornozu kadar lime lime hissetti. Öfkesi alevlendi. Hayat hiçbiri için planlandığı gibi gitmemişti ama yaralanan sadece Henry miydi?

"Kendine iyi bak baba."

Tam dışarıdaki taze sabah havasını içine çekmişti ki babası, "Benim sıram geldi diyorsan devam et. Ama işe yaramayacak. Göreceksin. Tek gözle de olsa göreceksin."

Sewanee daha cümle sona ermeden babasının pişman olduğunu anlamıştı; bunu, göreceksin kelimesinin zayıf, titrek

telaffuzundan sezmişti. Biraz bekledi, normal birinin, "Bağışla. Özür dilerim. Öyle demek istemedim," demesine yetecek kadar bekledi. Babası hiçbir şey söylemedi.

Sewanee dönüp onun yüzüne bakmak istedi. Ona bağırmak istedi. Yanına gidip aptal koltuğunun tepesine dikilmek, göz bandını çekip almak, onun yarasına dokunmasını sağlamak, yüzüne bastırıp öptürmek istedi. Bunların yerine diğer gözünden süzülen yaşı silip dışarı çıktı. Kapıyı açık bıraktı.

ŞEHRİN BATI YAKASINDA şimdiden sabah trafiği vardı. Sewanee'nin o sabah başka bir şeyle daha savaşacak hali kalmadığından doğu yerine batıya yönelmişti. Okyanusa ihtiyacı vardı. Uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Nefes almaya ihtiyacı vardı çünkü Henry'nin dairesine girdiği andan beri nefes alamıyordu. Bir saat sonra asla bulamayacağı park yerini kolayca bulup arabanın arkasında bulundurduğu ceketini alarak Palisades Parkı'nın uçurum tarafındaki yürüyüş yoluna doğru yöneldi. En yakın bank eski bir uyku tulumunun içindeki bir adam tarafından işgal edildiği için Sewanee parmaklığa yürüdü, dirseklerini parmaklığa dayayıp okyanusun üstüne çökmüş sabah sisine baktı.

Gökyüzü aydınlanmaya başlamıştı. Sewanee derin bir nefes aldı.

June French projesine katılma fikrinin zihnine yerleşmesine izin verdi. Yükselmekte olan güneşi sırtında hissederek gözünü kapadı, dalgaların ritmik sesinin onu okşamasına,

sıcaklığın, rüzgarın ve çarpan dalgaların onu bir Jane French romanında bütün detaylarıyla uzun uzun anlatılan o yere götürmesine izin verdi.

Bu kadar yeni hatıralara sahip olmak hâlâ biraz şaşırtıcıydı.

Kazadan bu yana hayatında birkaç erkek olmuştu, hepsi de sıradan, ilgisiz adamlardı. Seks onun için bir nostalji egzersizi olmuştu: Bir şeyler hissedebileceğini kendine hatırlatmanın bir yolu. Hiçbir zaman istekli olmamıştı. Vegas'a kadar. Nick'e kadar.

"Olaya bak!"

Sewanee'nin zihninin gezindiği yerler yüzünden ses gereğinden fazla yılışık gelmişti. Sewanee duymazdan gelmeye çalışırken sesin ortaya çıktığı kadar hızla yok olması için dua ediyordu.

"Sewanee Chestah! Bu popoyu nerede görsem tanırım!"

Sewanee tahmin ettiği kişi olmasın diye dua ediyordu. Gerçekten dua ediyordu.

Arkasına döndü.

Tam da o olmasın diye dua ettiği kişiydi.

On yıl daha yaşlanmıştı. Üstü çıplaktı. Başının arkasında koşucu gözlükleri vardı. Likralı koşu şortu giymişti. Sewanee'nin tek söyleyebildiği "Aman Tanrım," oldu.

"Şaka yapıyorum," dedi Doug Carrey o boğuk Boston aksanıyla. Sonra beklendiği üzere bir kahkaha attı. Doug başkaları ona katılsa da katılmasa da her söylediğine gülerdi. "Vay canına!" Bakışlarını Sewanee'nin vücudunda gezdirdi. "Harika görünüyorsun!"

Sewanee heyecandan yoksun söylenmiş bir *ta-ta* gibi ellerini hafifçe havaya kaldırdı. Doug kucaklamak ister gibi bir hareket yaptıktan sonra vazgeçti. "Of, çok terliyim." Sewanee'yi yanağından öperken elini beline koyup sıktı. Bu analitik bir dokunuştu, sanki vücudunun şu anki gerçekliğiyle hatıralarındakini karşılaştırıyordu.

Geri çekilirken bir ses çıkardı. "Dünyada onca batakhane varken, değil mi?"* Taklit konusunda berbat olmasaydı etkileyici olabilirdi. Onun Humphrey Bogart'ı, Gilbert Gottfried'a daha yakındı. "Vay be, ne kadar oldu? Beş yıl mı?"

"Bence en az sekiz."

"Yapma ya! Gerçekten mi?"

Gerçekten. Bana güven, Doug.

"Eh, hiç yaşlanmamışsın." O dergi kapaklarına yaraşır gülümseyişi yeniden ortaya çıktı.

"Sen de," dedi Sewanee, sonra Hollywood ilişkilerinin yazılı olmayan kuralına uyarak yalanını sürdürdü: Bir aktörün başarısını açıkça takdir etmek. "Tommy Callahan."

Tanıştıklarında Doug, aksiyon filmi yıldızı olma yolunda hızla ilerliyordu ama kazandığı parayı çarçur etmiş, avantajını kaybetmiş, parasızlık yüzünden bir aile komedi dizisinde oynamaya başlamak zorunda kalmıştı. Artık hep bir serseriden, elinden geleni yapan bekar bir babaya dönüşen Tommy Callahan olarak kalacaktı.

Sewanee kendini ona bakmaktan alamıyordu. Yıllar ona pek de merhametli davranmamıştı, değil mi? Çatlamıyor, lekelenmiyor ya da kırışmıyordu, sadece giderek bulanıklaşıyordu.

---

* *Casablanca* filminden bir replik. (ç.n.)

Ama erkekler böyleydi. Yine de spora devam ediyorlardı.

"Evet, başarılı bir iş." Güldü. Nedenini bilmeden Sewanee de güldü. "Ama eğer birisi birinci lige çıkacaksa bunun hep sen olacağını düşünürdüm. Sen ne alemdesin? *Huzurlu* görünüyorsun."

"Ee, şey, ben... sesli kitap işiyle uğraşıyorum."

Doug parmağını şıklattı. "İşte zeka. Kesinlikle geleceğin işi. Herkes yapabileceğini sanıyor ama bu bir yetenek. Bambaşka bir yetenek. Ben de bu işlere giriyorum."

"Harika," dedi Sewanee. Ama asıl buna bir kahkaha atılır diye düşündü.

"Yüzün radyoluk olduğundan falan değil." Doug göz kırptı. Sonra parmağını havada çevirerek gözünü işaret etti. "Gözüne ne oldu?"

"Bir kaza geçirdim."

Doug yüzünü buruşturdu. "Hadi ya. Bir defasında gözüme rimel fırçası girdi. Makyajcı kız çok gergindi ve birisi karavanın kapısını çarparak kapatınca" -dilini şaklattı– "tam isabet! Tam bir ay o gözündekinden takmak zorunda kaldım. Sen ne kadar takacaksın?"

Sewanee gözünü ayakkabılarına dikti.

Sekiz yıl önce bu adamın onun yatağına girmek için yapmadığı şey kalmamıştı. Sewanee onu aylarca oyalamıştı. Acı dolu her mesajdan, çalıştığı meyhaneye gelip sırf onu seyretmek için barın bir ucuna kök salmasından, onu öpmesine izin verdiğinde genzinden kopan iniltileri duymaktan zevk alırdı. Onlarınki çok uzun süren bir dans, bir kovalamaca, bir avdı

ve sonu acı verici olmamıştı. Başından beri çıkara dayanan bir ilişkiydi. Doug ona taptığını hissettirmek için aylarını vermişti, Sewanee de ona istediğini yapması için birkaç gece ve sonra da her şey sona ermişti.

Ayrıca ilişkilerinin tamamı Nick'e dair tek bir düşünce kadar bile heyecan verici değildi.

"Bozukluğun var mı?"

Sewanee başını kaldırdı. Banktaki adam uyku tulumuna sarınarak yanlarına gelmişti.

Doug ince şortunu yoklar gibi yaptı. "Ah, kusura bakma birader." Sewanee'ye bakarken uzaklaşmaya başlamıştı bile. "Seni gördüğüme sevindim. Numaram sende duruyor, değil mi? Ara beni." Başparmağıyla işaret parmağını açarak elini kulağına götürdü. "Birlikte Dunkin' Donuts'a gideriz." Koşarak uzaklaştı.

Tabii ya, rüyanda görürsün.

Sewanee elini ceketinin cebine soktu, valelere bahşiş vermek için bıraktığı bir dolarlık banknotlardan birkaçını çıkarıp adama verdi.

"Teşekkürler. O komedi dizisinde oynayan adam mıydı?"

"Şey... evet."

Herhalde şaşkınlığını umduğu kadar saklayamamıştı çünkü adam hemen bir açıklama yaptı. "Eskiden ben de oyuncuydum."

"Ya."

"Herif beş para etmez bir oyuncu."

"Evet."

Adam paraları cebine tıkıştırıp bankına döndü ve uyku tulumunun altına kıvrıldı.

Sewanee yavaş yavaş Hollywood'a döndü, stüdyonun lavabosunda sabah koşturmacasından kalan kahve kupalarını yıkadıktan sonra Mark'ı çalışma odasında buldu. Kapının pervazına vurunca Mark başını kaldırıp gülümsedi.

"Parayla motive olmak nasıl bir duygu?"

BÜTÜN GÜN faturalarla uğraşıp sonra da kabinde birkaç saat geçiren Sewanee, Adaku'yu kapıda bulunca sevindi. "Gelsene!" diye seslendi iki kadehe roze şarap doldurarak.

"İşte bu yüzden harika bir popon var," dedi Adaku mutfak duvarının öbür tarafından, soluk soluğa kalmıştı. Köşeyi döndü ve Sewanee'ye sarılarak iki yana sallandı.

Sewanee, Adaku'nun kulağına doğru kıkırdadı. "Haftanın dört günü hocayla çalışıyorsun."

"Yine de bu merdivenler beni öldürüyor!"

"Al bakalım." Sewanee şarap kadehlerinden birini Adaku'ya verdi. Tam Los Angeles Havaalanı'ndaki içkili görüşmenin nasıl geçtiğini soracaktı ki Adaku doğruca anlatmaya başladı.

"Görüşme çok acayip başladı. Konuşmak bir yana adam benimle tanışmak bile istemiyordu." İçkisinden çabucak bir yudum aldı. "Klasik yapımcı ağzı yaptı, ben de tüm gücümle yüklendim, sonunda 'kültürel' olarak Angela Davis'i oynayacak kadar 'siyah' olmadığımı itiraf etti."

Sewanee tam içkisini yudumlarken durdu. "Bu ne anlama geliyor?"

"Her zamanki anlama: Hiçbir şey. Seni *görmek istedikleri* gibi görüyorlar. Siyah, beyaz, uzun, kısa, şişman, zayıf... buna mahkumsun."

Sewanee dudaklarını büzdü. "Kaç yaşında bu herif?"

"Çok yaşlı. Çok da *beyaz*."

"Angela Davis'in hayat hikayesini çekmek için biçilmiş kaftan."

"Tesadüfe bak. Ben de ona belki de bu filmi çekecek kadar 'kültürel olarak siyah' olmadığını söyledim."

Sewane'nin gözleri dışarı fırladı. "Amantanrımseniseviyorum, o ne dedi peki?"

Adaku kadehini kaldırıp gülümsedi. "İşi almış bulunuyorum."

Sewanee bir kahkaha attı. "Yine formundasın! Şerefe." Kadeh tokuşturduktan sonra hiç düşünmeden verandaya doğru yürüdüler. Yağmur yağmadığı sürece Sewanee'nin ayakkabı kutusu kadar odasına tıkılmamayı tercih ediyorlardı.

Adaku, elinde kadeh ve şişe olan Swan'ın geçmesi için kayar kapıyı açtı. "Tamam, hadi başla bakalım! Her şeyi bilmek istiyorum! Her detayı! Özet geçmek, sansürlemek yok. Can alıcı noktaları bilmem gerek, adamın o meme uçlarına neler yaptığını da!"

Sewanee bir kahkaha attı, bir garaj satışından beş dolara aldığı ve tepeye çıkarabileceği kadar hafif olan iki plastik sandalyeye oturdular. Sonra Sewanee yarım saati Adaku'nun ağzını açık bırakan, dizlerini dövmesine ve nutkunun tutulmasına neden olan hikayeyi anlatarak geçirdi. Adaku'nun hiç nutku tutulmazdı.

Sewanee anlatmayı bitirince içkilerini tazeledi. Sessizlik sinir bozucuydu. "Lütfen bir şey söyle. Aslında dur, bir şey söyleme. Olan oldu ve hiç pişman değilim. Karakterime biraz ters olduğumu biliyorum ama..." Adaku'nun çenesini geriye çektiğini görünce hemen düzeltti. "çok ters, tamam karakterime çok ters ama..." Şişeyi yere bırakıp arkadaşına baktı. "Yıllardır geçirdiğim en güzel geceydi ve bunun nedeni seks değil."

Adaku bir kaşını kaldırdı.

"Sadece seks değil."

Adaku, Sewanee'yi dikkatle süzdü. Sonra yüzünde yavaş yavaş bir gülümseme belirdi. Dudaklarından tek bir kelime döküldü. "Kahretsin."

Sewanee ayağa fırladı. "Bir şeyler atıştırmam lazım." İçeri girip sinirlerini yatıştırmayı çalıştı. Geceyi tekrar yaşamak olanları daha gerçek, daha kalıcı kılmış gibiydi. Artık bir başkasına anlatılan, tetkik etmeye, eleştiriye açık bir hikayeden ibaretti. Kendi zihninin dışında... fazla gelmeye başlamıştı. Belki de pişman olacağı bir şeydi.

Adaku için bulundurduğu glütensiz kinoalı krakerleri alıp dışarı çıktı.

Adaku duvara yaslanmış açılıp kapanır sehpayı alıp sandalyelerinin arasına yerleştirirken Sewanee de yerine geçti. "Konuşulması gereken çok şey var," diye mırıldandı Adaku. Sewanee başını iki yana salladı. "Konuşulacak bir şey yok."

Adaku dudağını ısırdı. "Gerçekten çekip gittin mi? Birbirinize telefonlarınızı falan vermeden ayrıldınız mı yani?"

"Kim olduğum hakkında yalan söyledim."

"Evet ama..."

"Ayrıca unutma, o da bana herhangi bir teklifte bulunmadı, yani onun da samimi davranmamış olması ihtimali yüksek." Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Ah, Tanrım. Kim bilir gerçekte kimdi? Yüce Tanrım, inanamıyorum..."

"Yok yok, dur biraz. Kötü düşünme. Adam seksiydi. Güvendeydin." Adaku uzanıp Sewanee'nin bacağını sıktı. "Bu mutlu bir son."

"Pek çok mutlu sondan biri," diye mırıldandı Sewanee.

Adaku gülerek arkasına yaslandı. Manzaraya bakarak içini çekti. Sonra yan yan Sewanee'ye baktı. "Gerçi yüzükle yaptığı şu şey..."

Sewanee inledi. "Yapma."

Adaku bir elini kaldırdı. "Öylesine söylüyorum. Aşk romanlarından fırlamış gibi."

Sewanee öne eğildi. "Of! O da ayrı mesele." Adaku'ya June French projesinden bahsetti. Ona nasıl reddedemeyeceği bir teklif yaptıklarından.

Adaku başını yana eğdi. "Artık aşk romanlarıyla ilgilenmediğini sanıyordum."

"Öyleydi ama teklif ettikleri para çok büyük."

"Paraya mı ihtiyacın var? Beklenmedik bir şey mi oldu?"

Sewanee BlahBlah'dan bahsederse Adaku'nun yardım etmek isteyeceğini biliyordu. Ama Adaku'nun başarısının, onu kendi başarısızlığından kurtarmasını istemiyordu. Dostluklar böyle değişiyordu; lanet olsun, aileler böyle değişiyordu.

Yardım dargınlığa böyle dönüşüyordu. Bu yüzden eşofmanındaki kraker tozlarını silkeleyerek cevap verdi, "Bu işi yaparak kazanabileceğim paranın bir sınırı var, ne kadar revaçta olursam olayım bir tavan fiyat var ve bu, kenara biraz para koyabilmem için hayatta karşıma bir kez çıkacak bir fırsat."

Adaku yine manzaraya baktı. "Mantıklı."

"Sekiz saatlik falan bir çalışma olacak. Bilemedin on. İnanılmaz."

"Kitap ne hakkında?"

Sewanee kadehini bırakıp telefonunu çıkardı. Mark'tan onlara Sarah Westholme için kullandığı eski e-posta hesabının adresini vermesini istemişti. Altı yıl önce çıkış yaptığından beri bir daha girmediği hesabın. Hesabı sunucusunda yeniden aktif hale getirmişti ve asla bakmayacağı sayfalarca spam dışında bu proje hakkında üç e-posta bulmuştu. Bu da yapımcının neden Mark'a ulaştığını açıklıyordu. Jason, Mark'ın izniyle kaydın detaylarını halledebilmeleri için hemen Sarah'ya e-posta göndermişti. Sewanee şimdi ekranı kaydırarak e-postayı gözden geçiriyordu. "Bu projede birlikte çalışacağımız için çok heyecanlıyım! Çok teşekkür ederim!" kısmını çabucak geçtikten sonra yüksek sesle okumaya başladı:

"'İki seslendiricisi olan bu seri, ölmek üzere olan kocasına yardım etmek için şirketini geri plana atan bir iş kadını hakkında. Kocasının ölümünün ardından hem işini hem de uzun zamandır uykuda olan cinselliğini yeniden hayata döndürmeli. Beş yıl önce, düğününden önceki gece, kadın bir ressamla tanışıyor ve aralarındaki çekim inkar edilemez olduğu halde

sadakati yüzünden onu reddediyor. Ama artık özgür olduğu için ressamı arıyor ve adamın da onu unutmadığını öğreniyor. Dahası adamın işinin kadınların cinsel hayatını yeniden canlandırmak olduğu ortaya çıkıyor... Adam Venedik'teki ata yadigarı malikanesindeki 'heyecan verici' hafta sonlarında zengin kadınları ağırlayan Casanova'nın soyundan gelen ünlü bir jigolo. Kadının o kadar parası yok ama bir anlaşma yapıyorlar: adam tam VIP paketini sunacak..." Sewanee, Adaku'ya baktı, telefonunu kaldırıp ekrana dokundu. "Gerçekten 'paket' diyor." Tekrar telefona döndü. "...kadın da bağlantılarını kullanarak ressamın eserlerini son derece zengin arkadaşlarına tanıtacak. Anlaşma yapıldı! Ama bu iki avare ruh ilişkilerini profesyonelce sürdürebilecek mi?" Sewanee gözünü devirdi.

Adaku heyecanla el çırptı. "Gerçekten çok hoş!"

"Tabii, ne demezsin."

"Gerçekten! Diğer seslendirici kim?"

"Aşk romanlarının alfa erkeği. En azından paneldeki dinleyicilere göre." Adını bir kralı takdim eder gibi söyledi: "Sör Brock McNight!"

Adaku ayağa fırladı. "Ne?!"

Sewanee şaşırmış gibiydi. "Sen de mi?"

"Swan! Kitaplığımın yüzde doksanını Brock McNight oluşturuyor." Sonra ekledi. "Ve sen tabii."

Sewanee biraz daha şarap doldurup sırıttı. "Peki onun erkek sesi benimki kadar iyi mi?"

Adaku yine haykırdı. "Sesini hiç duymadın mı?!"

"Sesli kitap dinlemediğimi biliyorsun. Kadehini versene."

Adaku dediğini yaptıktan sonra arka cebinden telefonunu çıkardı. "Seni erkekle, mitle, efsaneyle, aşk dolu hayallerimin sesiyle, Brock *bana tahrik edici şeyler fısılda* McNight'la tanıştırayım."

Sewanee kıkırdarken Adaku sandalyenin ucuna tüneyip telefonu sehpanın üstüne koydu. Sewanee telefona bakınca kapağında bir adamın parıldayan çıplak göğsü olan bir kitap gördü. Kitabın adı "Milyarder"di.

Kitap başlayınca Adaku kadehini alıp yaptığı resmi annesine gösteren bir çocuk gibi dikkatle Sewanee'nin yüzüne bakmaya başladı.

Hikaye hayli sıradan başlıyordu. Adam odanın bir ucunda duran kadını görüyor ve onun bedeninin detaylarını zihnine kaydediyordu. Sewanee bu açılış sahnelerinden o kadar çok seslendirmişti ki yine aynının tekrarlandığını görünce bir an ilgisi dağıldı. Ama sonra... Ses onu kendine getirdi.

İlk paragraf bittiğinde gözü hâlâ ona bakmakta olan Adaku'ya kaydı. Otuz saniye sonra ağzı açık kalmıştı ve Adaku yüzündeki pis gülümsemeyi artık gizleyemiyordu. Beş dakika sonra kadın seslendirici kendi bölümüne başlayınca ve ses artık kesilince, Sewanee tahrik edildikten sonra yarı yolda bırakılmış gibi hissetti. Eline bir parça çikolata tutuşturulmuştu, oysa o, çikolatanın hepsini istiyordu.

Evet, adamın muhteşem bir sesi vardı. Elbette kısık bir sesti, yankılıydı da, hırıltıyla soluk arasında mükemmel bir dengeye sahipti. Adamı aşk romanları dışında bir tür seslendirirken düşünemiyordu, fazla dikkat dağıtıcı olurdu.

Ama adam bu kadını görünce vücudunun verdiği tepkiyi, kadının varlığının bile onu nasıl etkilediğini anlatırken dinleyicide o kadın olma isteği uyandırıyordu. Sesi o kadar ateşliydi ki.

Sessizliği bozan Sewaanee oldu. "Cidden kim bu adam?"

Adaku dizini dürttü. "Değil mi!? Hiç böyle bir ses duydun mu?"

"Hayır. Yo. Hayır, gerçekten... hayır."

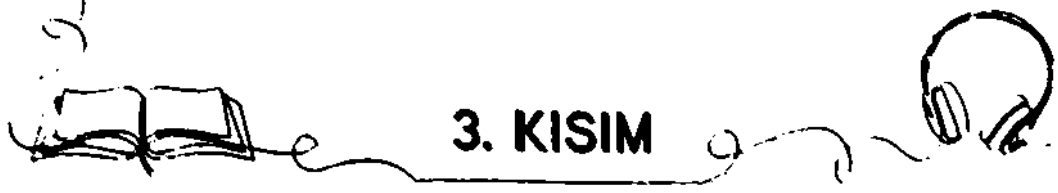
Adaku güldü, Sewanee onu allak bullak görmekten hoşlandığını anlamıştı. "Gördün mü? Kulağını aç da dinle Swan, gerçekten çok seksi diyorum!"

O anda Sewanee'nin telefonu öttü.

Sewanee hafifçe iç geçirerek telefonu açtı. "Kusura bakma, Seasons'ın muhasebe departmanından bir e-posta bekliyorum da..."

Soluğu kesilir gibi olunca Adaku hemen ona döndü. "Ne olmuş? BlahBlah mı?"

"Hayır." Sewanee başını kaldırdı. "Brock McNight."

3. KISIM

Karanlıkta çalışıyoruz. Elimizden geleni yapıyoruz. Sahip olduğumuz kadarını veriyoruz. Şüpheniz tutkumuzdur. Tutkumuz da görevimiz. Gerisi sanatın deliliğinden ibaret.

–Henry James

Fikirlerimin nereden geldiğini bilmiyorum ama nereye geliyorlar biliyor musunuz? Masama. Onları karşılamak için masamda değilsem bırakıp gidiyorlar. Sandalyedeki kız. Sandalyedeki kız. Sanat budur.

–June French, *Cosmopolitan*

DOKUZUNCU BÖLÜM

"Yazışma"

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 6 Aralık, 17.24
Konu: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Selam Sarah,

Ben Brock McNight. E-posta adresini Jason'dan aldım. İşe başlamadan önce seninle irtibata geçeyim dedim.

Daha önce birlikte çalışma zevkine eriştiğimizi sanmıyorum (yanılıyorsam binlerce özür!) ama June'un Shadow Walkers serisindeki çalışmalarının hayranıyım.

İlk birkaç bölümü okuduktan sonra istersen benimle iletişime geçebilirsin. Telaffuzlar/ karakter sesleri üzerine görüşmek istediğin bir şey olursa bana bildir.

Eğlenceli bir çalışma olacak,
Brock

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 7 Aralık, 8.41
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Çok teşekkür ederim, Brock. Ben de senin çalışmalarına hayranım.

İlk birkaç bölümü inceledikten sonra sorular için kesinlikle iletişime geçeceğim. Uyarı: Genelde çok soru sorarım!

İşe koyulmayı sabırsızlıkla bekliyorum.

Sevgiler,
Sarah

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 13 Aralık, 15.26
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Tekrar merhaba,

İlk üç bölümü okudum. Çok keyifliydi! Ama önceden uyardığım gibi bir hayli sorum var (ekte bulabilirsin). Ayrıca sesler konusunda yapmayı düşündüğüm şeyin bir örneğini de gönderiyorum. Senin için de uygunsa bana bildirirsin.

Sevgiler,
Sarah

Kimden: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 14 Aralık, 10.27
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Güzel sorular. Aldığım notları ekle gönderiyorum.
Karakter örnekleri gerçekten MÜKEMMEL.

Brock

SEWANEE ÖĞLE YEMEĞİNDE çıkan bulaşıkları makineye doldururken Mark'ın çalışma odasından çıkıp evin eski interkom sisteminin düğmesine bastığını gördü.

"Lütfen dikkat. E-posta..." dramatik bir etki yaratmak için durakladı "...gelmiştir." Sewanee makineyi doldurmayı bırakıp dolaptan aldığı plastik bardakları masaya dizdi. Mark da garaja gidip iki şişe Kirkland marka köpüklü şarapla geri döndü.

Normalde gündüzleri eve kütüphane sessizliği hâkim olurdu. Dönüşümlü çalışan seslendiriciler ve mühendisler dört yatak odasına çekilir, editörler de oturma odasındaki masalara oturup işlem görmemiş ses dosyalarını dinlerdi. Sohbet edilecekse de mutfakta fısıldaşarak ya da garajda biraz daha yüksek sesle edilirdi, bahçede kimse duymadan kahkaha bile atabilirdin. Ama şimdi üst katın tahta döşemeleri gıcırdıyor, kapılar açılıyor ve kalın halıyla kaplı merdivenlerden inenlerin ayak sesleri duyuluyordu. Editörler kulaklıklarını çıkarıyorlardı.

Alice'i de aralarına alarak mutfakta toplandılar. Alice artık stüdyoya pek nadir geliyordu ama evdeki kabini şu anda

kullanılamaz durumdaydı. Tam zamanlı seslendiricilerin çoğunun evde stüdyosu vardı, bu yüzden Mark'ın evi genellikle yeni seslendiricilere, ihtiyar kurtlara, yalnızca arada bir kitap seslendiren aktörlere ve ünlü veya yazar okuyuculara ev sahipliği yapıyordu. Tanıdık bir yüz görmek güzeldi.

Alice kolunu Sewanee'nin beline dolayıp onu yanağından öptü. Sewanee de sağ kolunu Alice'in omzuna atmak istedi ama hareket kabiliyeti asla eski haline dönmemişti. Bunun yerine Alice'e sokuldu. "Nasılsın?" diye fısıldadı Alice.

"İyiyim," diye mırıldandı Sewanee. "Ya sen? Ne kaydediyorsun?"

"Tek boynuzlular. Tabii insan olmadıkları zamanlarda. İnsanken çok düzüşüyorlar."

"Duyduk duymadık demeyin!" Mark, Dockers pantolonunun arka cebinden katlanmış bir kağıt tomarı çıkararak bağırdı. Fırsatını bulduğunda geleneklere uygun davranmayı severdi, bu kez gerçekten bundan büyük keyif alıyordu. Böyle bir şeyi asla ekrandan okumazdı. "Kutsal parşömen elimde! Göklerden gelen bildiri! Her canlının kaderi! Bahtınızı öğrenmek için toplanın!"

Alice ve Sewanee sessizce güldü. "Bilmeyen varsa diye söylüyorum, Audie Ödülleri sesli kitap dünyasının Oscar'larıdır. Ve aramızda, burada, bu mutfakta, diyarın tanrıları yer alıyor. Aşk romanlarının Meryl Streep'i" –bunu söylerken Alice'e baktı– "Bilimkurgunun Daniel Day-Lewis'i" –işteymiş gibi hissetmesini sağladığı için kayıt kabininde bile kravat takmakta direten Brian'ı başıyla selamladı– "aranıza yeni

katılan ve gelecek vadeden arkadaşınız, ona da inanç temelli ve ilham verici romanların Adaku Obi'si diyelim..." Mark adının Carly olduğunu sandığı bir kadını işaret ederken Sewanee güldü. "Ve elbette kurgunun Cate Blanchett'ı ve geçen yılın en iyi kadın seslendirici ödülünün sahibi Sewanee Chester." Mark görünmez şapkasıyla selamlar gibi yaptı.

"Kendini unutma," diye bağırdı Sewanee. "Tarih ve biyografinin Katherine Hepburn'ü."

Mark sevinç çığlıkları arasında reverans yaptıktan sonra devam etti, "Akademi Ödülleri adayları ünlülerle dolu bir televizyon yayınıyla duyuruluyor olabilir ama biz o kadar patırtı çıkarmayız, değil mi? Hayır! Bizler ödüllerimizin tatilden hemen önce, hafta ortası bir öğleden sonra e-postayla gelmesini tercih eden mütevazı sanatçılarız." Yine gülüşmeler. "Bu yılki tören..." kağıdı gözden geçirdi, "10 Mart Çarşamba günü gerçekleştirilecek. Törene gelecek olursak. Aaah, tören. Öncelikle ulaşım işini halledin çünkü her bilet bir değil, tam iki içki kuponu içeriyor!"

Mark kahkahaların arasında sesini duyurmak için daha yüksek sesle devam etti, "Resmi kıyafet zorunludur, bu nedenle eşofmanlarınızı evde bırakın, *mon amis*. Genelde kimsenin görmediği yerlerinizi tıraş edin. Akşamı hangi ayakkabıdan yakınarak geçireceğinize karar verin!" Tekrar kağıda baktı. "Bu da ne? Yoksa yanlış mı görüyorum? Durun biraz! Bu yıl etkinlik burada, Melekler Şehri'nde gerçekleştirilecek!" Bunun üzerine zafer çığlıkları yükseldi. "Los Angeles, sevin! New York, güneş kremini yanına al! Herkes alkışlayıp ıslık

çalmaya başladı. "Lafı daha fazla uzatmadan ben kategorileri ve adayları okurken *une petite* Blanchett da şampanya dağıtacak."

Bunun üzerine Sewanee, Alice'in yanından ayrılıp işe koyuldu. Mark okumaya başladı. Telefonuna bakarsa adayların arasında ismini gören arkadaşlarından ve meslektaşlarından gelen mesajları ve e-postaları göreceğini biliyordu. Ama bakmamayı tercih ediyordu.

Sonuç olarak Mark bir Jefferson biyografisi için, Alice de aşk romanları kategorisinde iki kez (biri Brock McNight'la birlikte çalıştığı bir seslendirmeydi, Brock'un aynı kategoride bir adaylığı daha vardı, Mark bir kaşını kaldırarak Swan'a baktı) aday gösterilmişti, Sewanee de *Them Hills*'le genel kurgu dalında adaydı. Mutfaktaki hiç kimse, önceki yıl kazandığı en iyi kadın seslendirici kategorisinde aday gösterilmediği için duyduğu hayal kırıklığını sezemezdi. Herhangi bir hayal kırıklığını kimseye hissettirmeyecek kadar iyi bir oyuncuydu. Ancak Carly'nin yüzünde ilk kez genç yetişkinler kategorisinde aday gösterilmenin yarattığı şaşkınlığı görünce hepsinin onur verici olduğunu hatırladı. Ödüllerden öte, sevdiği bir sektörde düzenli bir işi vardı.

Herkes sohbet edip payına düşen köpüklü şarabı yudumlarken Sewanee, Alice'i mutfağın bir köşesinde buldu. Mühendislerden biri, Petra, yanlarına geldi, onu da tebrik ettiler –aday gösterilen kitaplardan birinin düzenlemesini yapmıştı– sonra Alice, Petra'ya gülümseyerek plastik bardağını lavaboya koydu. "Hadi, bölümü bitirip bu günlük son verelim. Swan da üç

numaralı stüdyoya girsin." Alice. Sewanee'nin boş bir kabin olduğu zaman kayıt yaptığını biliyordu -Mark'la da değişimli olarak bu şekilde çalışmıştı- ve bugün boş kabin yoktu.

Bir kez daha kucaklaştılar, sonra Alice ve Petra yürümeye koyuldu ama Alice arkasına döndü. "Mark bana June French serisinden bahsetti. Harika!"

"Teşekkür ederim."

"Brock'la çalışmaya bayılacaksın."

"Öyle mi dersin?"

"Tatlı çocuktur. Konuşkan, düşünceli, saygılı." Sewanee tam ağzını açmıştı ki Alice bir elini kaldırarak gülümsedi, "Hayır, gerçekte kim olduğunu bilmiyorum. Ama iyilerden biri."

Enteresan.

Sewanee tebrik faslını bitirdi, herkes işine döndükten sonra bulaşık makinesini çalıştırıp tezgaha yaslandı. Telefonunu çıkarıp bir e-posta yazdı:

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 17 Aralık, 15.11
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Adaylığından (adaylıklarından) ötürü tebrik ederim!
Umarım ikisini de kazanırsın!

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 18 Aralık, 5.27
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Teşekkür ederim! Onur duydum. Gerçi aynı kategoride iki kez aday gösterilmek kazansam bile kaybedeceğim anlamına geliyor.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 18 Aralık, 13.36
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Hahaha

İlk bölümü tatilden sonra kaydetmeyi planlıyorum. O zamana kadar konuşamazsak (yazışamazsak? Haberleşemezsek?) sana ve sevdiklerine yılın geri kalanında mutluluklar dilerim. Yeni yılda birlikte çalışmayı iple çekiyorum.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 18 Aralık, 13.37
Konu: Otomatik yanıt: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Merhaba,

Ocağın yedisine kadar e-postalarıma bakamayacağım. Sizden de bana katılmanızı istirham ediyorum.

Barış, sevgi ve yeni yılın geri sayım öpücükleriyle,
B

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 7 Ocak, 6.14
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Mutlu yıllar! Umarım sevdiklerinle birlikte güzel bir tatil geçirmişsindir. Jason'ın gönderdiği sonraki iki bölüme baktın mı? Geçmişe dönüş bölümünde Claire'in kocasını seslendireceksin. Bana nasıl seslendirdiğine dair bir örnek gönderebilir misin? Düğün provasında beni küçümsediği bir diyaloğum var, senkronize olduğumuzdan emin olmak istiyorum.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 7 Ocak, 9.57
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Sana ve ailene mutlu yıllar! Umarım tatilin keyifli geçmiştir.

Ben yüksek ve tiz, biraz da ağlamaklı bir sesle düşünüyorum. Senin Ultimate Man Alessandro ile tezat oluşturacak şekilde.

Soru: Jason senin daha önce hiç June French kitabı seslendirmediğini söyledi. İtiraf etmeliyim ki araştırınca bunun doğru olduğunu gördüm. Dört yüz kitap seslendirmişsin ve hiç June yok ha? Bu projenin sana nasıl ulaştığını merak ediyorum.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 7 ocak, 16.35
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Demek beni Google'ladın ha? Gerçi hissetmiştim.

Gerçekten ilginç. June ölmeden önce bana ulaşıp projeden bahsetti ve kitabı okumasını istediği tek sesin benimki olduğunu söyledi. Ben de ona söz verdim. Dürüst olmak gerekirse bu işi ben de istedim. Onun anısına. Vasiyeti gibi bir şey.

Bilmen gereken bir şey daha var: Senin hakkında da eşit derecede ısrarcıydı. İkimiz olmayacaksak kaydın yapılmasını istemiyordu. Jason ve ben ilk başta sana söylememeye karar vermiştik. Daha yüksek bir pay istemenden çekinmiştik. ☺

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 7 ocak, 17.15
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Kesinlikle daha fazla pay isterdim. ☺

Gerçekten çok mutluluk verici. Söylediğin için teşekkür ederim. İşe ilk başladığımda June bana çok yardımcı olmuştu. Sonradan çekildiğim bir kategoride olsalar bile onun kitaplarını seslendirmeye bayılırdım. Ölümüne çok üzüldüm. Ama onun için en iyisini yapacağız!

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 7 Ocak, 17.53
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Katılıyorum.

Soru: Ben de seni Google'ladım (hissettin mi?) ve yetmiş beş aşk romanı seslendirdiğini ama son beş yıldır bu kategoride hiç kitabın olmadığını gördüm. İlginç. Neden bıraktın, daha da önemlisi nasıl bırakabilirim?

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 7 Ocak, 19.48
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Haha. İşe aşk romanlarıyla başladım ve bu türü eğitim sahası olarak kullandım. Açık konuşmam gerekirse, türden hiçbir zaman keyif almadım. Harika yazarlar olan June ve diğer birkaçı dışında aşk romanlarını sevmiyorum. Benim... olayım değil. Sanırım fazla alaycıyım. Bir şey ifade eder mi bilmiyorum ama inanç temelli ve ilham verici kitaplar da seslendirmiyorum.

Bah humbug.*

* Charles Dickens'ın *Bir Yılbaşı Öyküsü* romanının baş karakteri Ebenezer Scrooge'un "saçmalık" anlamına gelen ünlü sözü. (ç.n.)

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 8 Ocak, 10.22
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Anladım, Scrooge. Güven bana. Sadece aşk romanlarını yapıyorum. Ve bazı günler insan hiç de sonsuza kadar mutlu yaşama havasında olmuyor.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 8 Ocak, 17.21
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Çoğu günler.

(Ama korkunç bir dille yazılmış bir omegaverse/kurt erotizmi de seslendirdim ve o iş beni uçurumun eşiğine taşıdı. Burada Sarah Westholme yatıyor, kendi ahlakçılığı tarafından öldürüldü.)

Ayrıca bilginize, Sarah Westholme bir takma isim, bu isim altında sadece yetmiş beş başlık olmasının nedeni de bu. Diğer kitapları gerçek adımla kaydediyorum.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 9 Ocak, 7.13
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Hiç değilse Sarah Westholme gerçek biri gibi duruyor. Brock McNight porno yıldızı adı gibi.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 9 Ocak, 7.15
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Tebrikler. Tam isabet.
Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 9 Ocak, 7.24
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Az kalsın ROCK McNight adını alacaktım ama o noktada Stiff McStufferson da olabilirdi.

Aman neyse, ilk bölümü kaydettin mi? Kaydettiysen gönderebilir misin? Başlamadan önce ses tonunu/hızını duymak istiyorum.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 9 Ocak, 7.35
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Ekte gönderiyorum Stiffy. İyi bir hafta sonu dilerim!

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 12 Ocak, 14.15
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Umarım senin hafta sonun da iyi geçmiştir.

İlk bölümü dinledim. Şunu söylemek zorundayım, belki de söylememeliyim, hayır, söyleyeceğim: Acayip

iyisın. ***Shadow Walkers***'ı dinleyeli uzun zaman oldu ve beni etkilemişti. Ama bu olağanüstü.

Kitapları yüksek sesle okumalısın. Bunu sana söyleyen oldu mu? İnsanlar sana para bile ödeyebilir! Bunu bir düşün.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 12 Ocak, 21.26
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Teşekkür ederim! Bunu senden duymak çok güzel.

Hamladığım için biraz endişeliyim. Güncel aşk romanları seslendirmesine dair bildiğin püf noktaları, ipuçları falan varsa çok makbule geçer.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 13 Ocak, 11.43
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Yerinde olsam performans konusunda endişelenmezdim. İnsanlar üç kat hızlandırıp öyle dinliyor.

Şaka yapıyorum.

Yani sayılır.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 13 Ocak, 11.47
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Özür dilerim, biraz üstünkörü oldu. Elbette performansı önemsemelisin.

Birimiz önemsemeli. Ta-ta.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 14 Ocak, 18.12
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Neden sadece aşk romanları seslendiriyorsun? (Sormamda sakınca yoksa tabii?)

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 14 Ocak, 19.31
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Para dışında (Haha, tabii ki para için):

Kadınlar hakkında bilgi edinmemi sağlayan hızlandırılmış bir kurs gibi. Defalarca sınıfta kaldığım bir ders.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 14 Ocak, 19.38
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Bu benim bilimkurgu seslendirerek erkekler hakkında bilgi edinmem gibi bir şey olurdu. Uzay gemisinin komuta merkezindeki yapay zekanın işleyişi hakkında on sayfa mı? Kafalarının içinde olup bitenler bu kadar geniş kapsamlı olamaz.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 14 Ocak, 19.41
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Hayır, bu kesinlikle doğru. Ama lütfen, "Ana mil, çift kondansatörü kilitlenmeye yöneltir," kısmını buğulu bir sesle oku.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 14 ocak, 19.44
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Böyle mi? [sesli not ekli]

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 14 Ocak, 19.46
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Aman Tanrım 🙈

Bu projede birlikte çalıştığımız için çok mutluyum. İkimizin de bu işi para için yaptığını biliyorum ama ister istemez belki de June ikimiz hakkında da bir şeyler bildiği için acaba

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 14 Ocak, 19.49
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

ONU SANA GÖNDERMEYECEKTİM AMA APTAL ŞİŞKO PARMAĞIM KAYIVERDİ, OYSA O SAÇMALIKLARI SİLMEYE ÇALIŞIYORDUM OFFFFF

(Biraz içtim de. Özür dilerim. Bana aldırış etme. Artık yatmaya gidiyorum.)

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 14 Ocak, 19.56
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Stiffy? Özür dilemene gerek yok.
Hemen işle ilgili bir soru: Claire'in arkadaşı Visage'ı nasıl söylüyoruz? *Vi-zıc* diye mi, yoksa *Vi-zac* diye mi?

June'a sorabilseydik ne iyi olurdu.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 15 ocak, 8.17
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Sen bir harikasın, Westholme. Ciddiyim. Sadece doğru ses değil, bu iş için doğru kişisin de. (Bu kez tamamen ayık yazıyordu.)

Ve güzel soru. Ama sana bırakıyorum, Claire senin alanın.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 15 Ocak, 12.51
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Üzerimde büyük baskı var! Korkarım Vi-zac dersek sahte bir kozmetik şirketi gibi duruyor.

Ayrıca teşekkür ederim. Çok naziksin. Bak ne diyeceğim, senin için mahsuru yoksa birbirimize telefon numaralarımızı verebiliriz. Sadece mesajlaşmak için. Sırf bunun için. Başka bir telaffuz sorusu çıkarsa diye. Kabindeyken e-postalara bakmıyorum. Ama senin için de UYGUNSA tabii. Lütfen bu ayrıcalığı asla suistimal etmeyeceğimi bil. Elbette numaranı kimseye vermem.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 15 Ocak, 12.51
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Selam, işte telefon numaram, seninkini alabilir miyim? Kabinde e-posta kurulumum yok, olsaydı hiç kayıt yapamazdım ama mesajlara yanıt veririm. Acil cevap gerektiren sorular olursa diye. Tabii senin için de UYGUNSA. Lütfen numaramı kimseye verme, ben de seninkini vermeyeceğim elbette.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 15 Ocak, 12.52
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Haha! Aklın yolu birdir!

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 15 Ocak, 12.52
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Oha, aynı anda mı gönderdik???

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 15 Ocak, 12.53
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

EVET VE ŞİMDİ BU SONUNCULARI DA! ÖFFF. YETER. HOŞÇA KAL!

19 Ocak

SEWANEE:
Selam, ben Sarah. Sormam gereken sorular var. Hem de bir sürü.

BROCK:
Selam Sarah, ben Brock. Bir sürü cevabım var.

Ayrıca benim de bir sorum var.

SEWANEE:
Önce sen.

BROCK:
İtalyanca insan/yer/nesne adlarının telaffuzunda R'yi hep vurguluyor musun?

SEWANEE:
Vurrrrguluyorum tabii. Özgün olmamız gerek, değil mi?

BROCK:
Doğruuuu, özgün olmalıyız, si.

Sıra sende.

SEWANEE:
Telaffuzdan bahsetmişken, klitoris ikimizde de geçiyor ve aynı şekilde vurguladığımızdan emin olmalıyız.

BROCK:
Lütfen. Devam et.

SEWANEE:
Merriam Webster'a göre kabul edilebilir iki telaffuzu var: Birincisi KLİ-toris, diğeri kli-TOR-is

BROCK:
Bir numara. İki numara dinozora benziyor.

SEWANEE:
Bence de.

Merriam ve Webster'in bunu tartışırkenki halleri gözümün önüne geliyor.

BROCK:
Yoksa an-SİK-lopedik sözlükleri yazan adamlar mı? Kesinlikle.

Veya AM-siklopedi mi olmalı?

SEWANEE:
Bu daha buz dağının görünen ucu.
Bir de areola var.

BROCK:
Areolanın buz parçasının ucu olduğundan emin değilim.

SEWANEE:
Haha. Böyle söylendiğini hiç duymamış olsam da teknik olarak doğru telaffuzu mu kullanacağız? A-RE-ola?

BROCK:
Aşk romanları oyunundan uzun süredir uzak durduğun belli oluyor. Merriam-Webster yakın zamanda ar-i-O-la'yı resmi alternatif telaffuz olarak ekledi.

SEWANEE:
HAYIR!

BROCK:
Evet.

SEWANEE:
Mezarlarında ters dönüyorlardır

BROCK:
Umarım ar-i-O-lalarını çürütmezler.

Yoksa ar-i-O-li mi demeliyiz?

Çoğul olunca işler karışıyor.

SEWANEE:
Bir sorum daha var.

BROCK:
Boyun bölgesinden yukarıda mı?

SEWANEE:
Bir hayli yukarıda. Gökyüzü neden mavidir?

BROCK:
Ha

Ciddi misin?

SEWANEE:
Evet, hep merak etmişimdir.

BROCK:
Çok basit: Yansıma.

YOK, DUR. Işık kırılması.

SEWANEE:
Yanlış. Parçacıklar. *NASA'nın internet sitesine link*

BROCK:
Bu makale yanlış.

SEWANEE:
NASA mı yanlış?

BROCK:
Sarah. Pete aşkına yapma, aya inişi bile kurguladılar.

Hey, işte sana bir soru: Pete de kim?

SEWANEE:
?

BROCK:
Pete! Pete aşkına. Pete için. Pete'e güven.
Kim yahu bu Pete?

SEWANEE:
...Tanrı?

BROCK:
Aman Pete'im 😯

BROCK:
Peki OKYANUS neden mavidir?

SEWANEE:
Her zaman mavi değildir. Işığın yansımasına göre yeşil, gri ya da başka bir renk olabilir. Mavi görünmesinin nedeni, suyun filtre vazifesi görerek ışık spektrumunun kırmızı bölümündeki renkleri emip geriye spektrumun mavi bölümündeki renkleri bırakmasıdır.

BROCK:
Brando'nun Godfather'daki sesiyle
Kızımın evleneceği gün evime gelip bana BİLİMDEN bahsediyorsun.

SEWANEE:
Affet, Don Corleone. Artık bilim yok. YALAN HABER.

BROCK:
ALTERNATİF GERÇEKLER

SEWANEE:
CADI AVI

Grazie, Baba.

BROCK:
Prego.

Gönderen: Jason Ruiz
Alıcı: Brock McNight; Sarah Westholme
Tarih: 23 Ocak, 10.27
Konu: Casanova - bölüm 1

İkinize de selamlar,
İlk bölümün tamamlandığını ve CANAVAR GİBİ olduğunu haber vermek istedim. Gerçekten çok iyi. Sevgililer gününde yayınlanacak. Hayranlar çok heyecanlı. Ön siparişler tavan yaptı. Daha önce söylediğim gibi, ödemeleri her ayın başında göndereceğim, yani 1 Mart'taki ödemeleriniz birinci bölüm için iki haftalık ve ikinci bölüm için bir haftalık satışları yansıtacak.

Sarah, üçüncü bölümün kayıtlarını senden yarın alacağım.

Teşekkürler!
JR

SEWANEE KİRLİ sekiz kupayı stüdyonun lavabosuna bırakırken mutfağa rastalı saçları kıçına kadar uzanan Damian adındaki mühendis girdi. "Selam D," dedi Sewanee.

"Selam." Damian içini çekerek bitkince gülümsedikten sonra buzdolabını açtı. Ev yapımı kombuça dolu büyük kavanozunu çıkardı. Soğuk bira içer gibi bir fırt çekti.

Sewanee başını ona doğru eğdi. "Yorucu bir gün müydü?"

Damian, daha sonra konuşuruz der gibi omuzlarını silkti.

Tam o anda mutfağa Doug Carrey girdi.

Sewanee irkilerek hemen lavaboya döndü.

Sekiz yıldır hiç görüşmemişlerdi ve şimdi, son iki ayda onu ikinci kez görüyordu. Neden? Nasıl? İmdat.

"N'aber birader, her şey yolunda mı?" dedi Doug, Damian'a

"Evet dostum, istersen gidebilirsin," dedi Damian. Doug adamın elini yakalayıp hararetle sıktı, sırtına vurdu ve Damian, "Çok iyi iş çıkardın," dedi ama Sewanee onu, bunu öylesine söylediğini bilecek kadar iyi tanıyordu.

"Yüksek sesle kitap okumanın bu kadar berbat bir şey olacağı kimin aklına gelirdi? Çocuk kitabı bile olsa!" Damian kombuçadan bir yudum daha alırken Doug başını çevirerek mutfağa ve oturma odasına bakındı. "Bu ev çok acayip. Kimin evi?"

"Mark Clark'ın."

Doug sessizce güldü. "Amma kafiyeliymiş." Gerçekten de öyleydi. "Satmayı düşünüyor mu acaba?"

Sewanee ellerini lavaboda tutmaya devam ediyordu, bakışlarını yukarıya kaldırmıyor, görünmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Hayır," dedi Damian. "Yani sanmam. Stüdyo falan her şeyi burada. Öyle değil mi, Swan?"

Kahretsin.

Doug başını eğip lavaboya büzülmüş olan Sewanee'ye baktı. "Bir dakikaaaa, olaya bak! Swan?!"

Sewanee ellerini kurulayıp Doug'a döndü. "O kadar batakhane dururken."

"Vay canına!" dedi Doug heyecanla. "Bu popoyu bu sefer nasıl fark etmedim?" Elbette bir kahkaha attı, Sewanee ona bir daha rastlamadan bir sekiz yıl daha geçmesini öyle çok isterdi ki.

"Ee, şey, hayır," dedi lafı yeniden eve getirmeye çalışarak. "Mark evi hayatta satmaz."

"Eh, insan fikrini değiştirebilir. Ona söyle beni arasın. Yıllardır tepede eski bir ev arıyorum."

Damian çaydan bir yudum daha aldıktan sonra kavanozu tekrar buzdolabına koydu. "Gidip dosyaları dışa aktarmam gerek. Seninle çalışmak güzeldi," diye yalan attı; Sewanee kalmasını, dosyaları Sewanee'nin işlemesini söylemesini istedi ama Damien gitmişti bile, ikisi baş başa kalmıştı.

Doug otuz iki dişini göstererek sırıttı, Sewanee de yapmacık bir gülümseme takındı. Şimdi ne olacaktı?

Doug gözünü işaret etti. "Bandı hâlâ takıyorsun, ha? Ne kadar takman gerekiyor?"

"Ee. Sonsuza kadar," dedi Sewanee ve başını eğerek ekledi, "Gerçekten kötü bir kazaydı."

"Of." Doug'un gülümseyişi silinir gibi oldu. "Çok kötü. Ben geçici bir şey sandım da..." Yüzü tamamen ciddileşti. "Kahretsin. Ne kadar iyiydin. Yani hâlâ öylesin tabii. Hassiktir. Çok üzüldüm."

Anlık da olsa Doug'un içtenliği Sewanee'ye bir zamanlar ona karşı neden bir şeyler hissettiğini hatırlattı. Hisleri de bir bu kadar geçici olsa bile. "Teşekkürler."

"Ne zaman oldu?"

"Yedi yıl önce."

Doug'un sessizliği Sewanee'ye dokunmuştu, bir şeyler söylemek istedi. Herhangi bir şey. "Kayıttan keyif aldın mı..."

"Sakın pes etme," dedi Doug birden. "Her şey çok değişti. Ne demek istediğimi anladın mı? İnsanlar artık şeye..." elini havada salladı, "farklılıklara daha açık."

Sewanee engellilere demek istediğini anlamıştı ama her iki durumda da haksız değildi. Bunu o da düşünmüştü. Hâlâ oyunculuk yapmak istiyordu, bazen bu istek öyle bir hal alıyordu ki duyduğu özlem geçene kadar gidip uzanmak zorunda kalıyordu. Ama bunu yaparsa gerçekle, en azından kendi gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kalacağını biliyordu: Bir zamanlar olduğu kişi artık var olmadığı için bir daha asla o kişi olamazdı.

Doug bir an Sewanee'ye baktıktan sonra yaklaşıp ona sarıldı. Neyse ki şehvetli bir sarılma değildi. Nazik bir sarılmaydı. Bir parça özenli. Acıdığınız ama bulaşıcı bir hastalığı olup olmadığını bilmediğiniz birine sarılır gibi. Tedbirli. Doug da elinden geleni böyle yapıyordu. İyi biri olmaya çalışıyordu.

Önce Sewanee çekildi, üstünlük sağladığı yanılsamasını verebilecek her şeyi yapardı, lavaboya baktı, işine geri dönmesi gerektiğini anlamasını umuyordu.

Doug anlamıştı. Tamamen geri çekildi. "Hey, eskiden Adaku Obi'yle takılmıyor muydun?"

Sewanee gülümsedi. "Hâlâ takılıyorum."

Doug da yeniden gülümseye başladı. "Benden selam söyle. Ödül törenlerinde bir türlü denk gelemiyoruz. Görüşmek istediğimi söyle."

"Söylerim," dedi Sewanee. Ama içinden tam tersini geçirdi.

Doug geri geri giderek mutfaktan çıktı. "Mark'a da söyle –Mark'tı, değil mi?– bu evi istiyorum. Cidden. Beni arasın." Göz kırptı. "Görüşürüz evlat." Yine o korkunç Bogart taklidini yapmıştı.

Bir saat sonra ev işlerini bitirdikten, Damian da dosyaları dışarı aktardıktan sonra Sewanee o günkü kayıt için bir numaralı stüdyoya girdi. İçerisi hâlâ parfüm kokuyordu. Onun parfümü. Sekiz yıldır değiştirmediği parfümü.

Sewanee dışarı çıktı, kabinin vantilatörünü açıp dört numaralı stüdyoya gitti. Oturup kayıt yapmaya çalıştı ama her cümlede tekliyordu. Bu sadece yorgunken, regl dönemindeyken ya da... canı sıkkınken olurdu.

Birine sarılmak istiyordu. Gerçek bir kucaklaşma istiyordu.

Telefonunu eline aldı.

SEWANEE:
Soru: Öldükten sonra bize ne olacak?

Brock hemen cevap verdi.

Aşk romanları seslendirmekten
kurtulacağız.

Sewanee gülümsedi.

Sonra bir mesaj daha geldi:

Tabii cehenneme gitmezsek.
Açıkçası cehenneme gitme ihtimalimiz de
hayli yüksek. O zaman sürekli aşk romanı
seslendiririz.

SEWANEE:
Brock McNight'ı bu kadar iyi becermekten
hiç hoşlanmıyorsun, değil mi?

BROCK:
Sen Brock McNight'ı becermekten hoşlanır mıydın?

SEWANEE:
Bunu sormaya nasıl cüret edersin?

BROCK:
Kendin kaşındın.

Sewanee durup ne cevap vereceğini düşündü. Telefonu yeniden aydınlanınca karar vermesi kolaylaştı.

BROCK:
Cinsel imalarla ilgili sorun şu ki...

Devam ettirmek imkansızdır.

SEWANEE:
Haha

Kendi adına konuş. Ben bütüüün gece devam edebilirim.

BROCK:
Bunu da araya sıkıştırayım diye mi düşündün?

SEWANEE:
Lafı dolandırmayı sevmem.

BROCK:
Belki de konunun daha derinine inmeliyim.

SEWANEE:
Ah, aşağıda seni bekliyorum.

BROCK:
Bekle, geçiş bu kadar sert olmamalı.

SEWANEE:
İyi de sen çok sertsin.

BROCK:
Yeterince sert değilim.

SEWANEE:
Kıyamam, olsun, her erkeğin başına gelir.

BROCK:
Kolay giren zor çıkar.

SEWANEE:
Fazla yüksekten atma.

Gülümsemekten Sewanee'nin yanakları ağrıyordu. Biri içeri girse delirdiğini sanacaktı. Ekranda bir resim belirdi. Ağzında kuş tutan bir kedi. Resmin altında KUŞUMU İSTER MİSİN, yazıyordu. Sewanee bir kahkaha attı, sonra ne kadar yüksek sesle güldüğünü fark ederek kabinin kapısını kapattı.

SEWANEE:
Hayır teşekkürler. Çıkmam lazım.

BROCK:
Ve perde!

SEWANEE:
Aa, bitirdin mi?

BROCK:
Neredeyse. Bitmek üzere.

Sewanee biraz düşündü.

SEWANEE:
Yardım lazım mı?

Baloncuklar belirdi... sonra durdu. Yine belirdi... yine durdu. Ne yazıyordu?

Sonra:

Tamam tamam. Pes, sen kazandın.
Servisi karşılayamadım.

SEWANEE:
Maçı kaybettin.

BROCK:
Güzel atıştı

Toplarımı geri alabilir miyim?

SEWANEE:
ahahahahahaha

BROCK:
Sen var ya.

SEWANEE:
Ne?

BROCK:
Hiç. Sen işte.

Telefonuna mesaj bildirimi geldiğinde Sewanee markette uzun bir kuyruktaydı.

BROCK:
Soru. Bir saniyen var mı?

SEWANEE:
Hayır, bebeklerin nereden geldiğini bilmiyorum.

BROCK:
Kahretsin.

Sewanee park yerinden çıkmadan önce mesaj attı:

Hâlâ sorunu bekliyorum.

BROCK:
Ben de hâlâ sormayı bekliyorum.

Sewanee, Mark'ın garajının yeniden doldurulmuş raflarına yaslanarak mesaj attı:

Cidden mi?

BROCK:
Bak ne diyeceğim. Boş ver.

SEWANEE:
HADİ AMA!

BROCK:
Önemli bir şey değil.

SEWANEE:
Bunun peşini bırakmayacağımı biliyorsun,
değil mi?

BROCK:
Offf

SEWANEE:
Bekliyorum...

BROCK:
Unut gitsin.

SEWANEE:
tik tak

BROCK:
Önemli gibi gelmişti ama şimdi öyle
gelmiyor.

SEWANEE:
Güzel. Şimdi söyle bakalım.

İçeri gitti. Ne kadar elma olduğunu kontrol etti. Su ısıtıcısının düğmesine bastı. Çubuk krakerleri tazeledi.

SEWANEE:
HADİ AMA!!!

BROCK:
Tamam tamam bir saniye!!!
Lütfen bunu yanlış anlama.
Kimsenin incinmeyeceğinden emin olmak istiyorum.
Ya da kafasının karışmayacağından.
Tuhaf bir durum olsun istemiyorum.
İkimizin arasında.
Sonunda.

SEWANEE:
Güzel haiku*. Soru lütfen.

BROCK:
Off

SEWANEE:
STIFFY!!!

Baloncuklar belirdi, Sewanee telefonu tezgahın üstüne koydu, mesaj sesi gelene kadar telefona bakmayacağına dair kendi kendine söz vererek bir kupa ve poşet çay aldı. Otuz saniye sonra sözünden caydı, kendini aptal gibi hissederek telefonu yeniden tezgaha bırakmıştı ki mesaj sesini duydu.

BROCK:
Şunu diyecektim: mesajlaşmaya başladığımızdan beri -velev ki mantıksızca (velev ki lafını kullandığıma inanamıyorum)-

* Japonların, genelde üç ya da dört mısra olan geleneksel kısa şiir türü. (e.n.)

belki de ben/sen/biz muhtemelen (bir ihtimal?) bir çizgiyi aşmış olabilir miyiz diye endişelendim.

SEWANEE:
Ve?

BROCK:
Ve...

Sorsam mı diye düşünüyordum da

Hayatında

Biri var mı diye

(Kendimi ortaokuldaymışım gibi hissediyorum)

SEWANEE:
*pete aşkına

BROCK:
Pete, çalışma salonundaki arkadaşlarından birine üstünde işaret kutucukları olan bir not iletebilseydi daha kolay olurdu.

SEWANEE:
Hayatımda biri olup olmadığını sormanın sebebi?..

BROCK:
çünkü başka biri telefonuna bakıyor olabilir!!

Telefonuna kimin baktığını asla bilemezsin!!

Yazışmalarımızda uygunsuz bir şeyler olduğundan değil.

En azından fazla uygunsuz.

(kayıtlara geçsin, bu tahmin ettiğim kadar kötü gidiyor)

ŞUNU demeye çalışıyorum:

Hiçbir erkeğin, kadınına yürüdüğümü düşünmesini istemem.

(Ya da kadının???)

Sewanee yine elinde olmadan gülümsedi. Brock'un sevimli şapşallığı yüzünden esprili ama içten bir cevap vermek istiyordu. İyi de, elleri neden titriyordu?

SEWANEE:
Güvendesin. Hayatımda biri yok.

Brock anında cevap verdi:

Şakacı ve flörtöz olabilirim.
Hangisinin gerçek hangisinin şaka olduğu da anlaşılmayabilir.
Anlatabiliyor muyum?

Hemen ardından:

Hay lanet
Son mesajımı okuma LÜTFEN

Kahkahalarla gülerken Sewanee'nin vücudu o kadar sarsılıyordu ki kupasındaki çayın bir kısmı tezgaha döküldü. Tezgahı koluyla sildikten sonra hemen cevap yazdı:

Haha dalga mı geçiyorsun, bunları bastırıp çerçeveleteceğim.

BROCK:
oh be

Yani...

sorun yok mu?

SEWANEE:
Yok.

BROCK:
Teşekkürler, Pete.

SEWANEE:
SANA teşekkürler.

14 Şubat
(WhatsApp)

ANNE:
Bol şans Swancığım! Bugündü, değil mi?
Senin adına çok mutluyuz!

SEWANEE:
Teşekkürler! Evet, ilk bölüm bir saate yayınlanacak.

ANNE:
İyi ki kaçırmadık. Stu bir şey söylemek istiyor.
Yani bir şey yazmak istiyor.

SEWANEE:
Tamam.

Yazsana, Stu.

Yazmayı kestiğini görebiliyorum.

Gönder'e bastın mı?

Stu?

ANNE:
Bu butonlar aşırı küçük.

SEWANEE:
Bence de.

ANNE:
Ama söylemek istediğim bu değildi.

SEWANEE:
Peki.

ANNE:
Bir dakika, annen bölümü bize gönderip göndermeyeceğini soruyor.

SEWANEE:
Hayır.

ANNE
Evet! Lütfen gönder. Yine ben yazıyorum,
annen.

SEWANEE:
HAYIR, göndermiyorum.

ANNE:
Peki indirebilir miyiz?

SEWANEE:
HAYIR, indirme yok.

ANNE:
Ama dinlemek istiyoruz!

SEWANEE:
HAYIR istemiyorsunuz. Bana güvenin.

ANNE:
Ücretini ödemeye hazırız. Ben Stu.

SEWANEE:
Dinlemenize izin yok. Tamam mı?
Yılda elli kitap kaydediyorum, aşk romanı
olmayanları dinleyebilirsiniz.

Anne, bunu dinleme izninizin olmadığını
anladığını söyle.

ANNE:
Bakarız. Sevgiler, annen.
Söylemek istediğim buydu. Yunusları gördük.
Limana yanaştık.

Doğruca bizim yanımıza gelip ses çıkarmaya başladılar.

Bu benim.

Stu.

SEWANEE.
Vay canına! Ne kadar güzel!

ANNE:
Sadece bizimle konuşuyorlardı.

SEWANEE:
Eminim öyledir 😊

ANNE:
Keşke sen de burada olsaydın Swancığım, ben annen.

SEWANEE:
Bir gün mutlaka.

ANNE:
Umarım küçük hanım. Yoksa ben gelip seni alacağım. Buraya gülen bir yüz koyardım ama nasıl yapıldığını bilmiyorum. Ben Stu. Hoşça kal. LOL. Stu.

SEWANEE:
Hoşça kal!

ANNE:
Ben annen. Stu, LOL'un kucak dolusu sevgiler anlamına geldiğini sanıyor.*

---

* (ç.n.) kucak dolusu sevgiler: lots of love

SEWANEE:
Eh, öyleyse benden de LOL.

ANNE:
Seni özledim canım kızım.

SEWANEE:
Ben de seni özledim. Hem de çok❤

Gönderen: Alice Dunlop
Alıcı: Sewanee Chester
Tarih: 15 Şubat 10.27
Konu: Sesli kitap sunumu?

Selam tatlım,

Ödülleri sunacakların planlanmasına yardım ediyorum da, June French'e Yaşam Boyu Başarı Ödülü'nü (ölümünden sonra ☹) sunmak ister misin diye sormak istedim. Kimsenin bağlantınızı bilmesi gerekmiyor ama sektöre güzel bir selam çakmış olursun. Ne diyorsun?

Öpücükler,
Alice

Not: Facebook gruplarını gördün mü? Herkes Casanova, LLC'ye deliriyor. Hiç böyle bir şey görmedim. Bravo!

Gönderen: Sewanee Chester
Alıcı: Alice Dunlop
Tarih: 15 Şubat, 11.06
Konu: YNT: Sesli kitap sunumu?

Çok isterim. Sorduğun için çok teşekkür ederim.
Ve hayır, Facebook'a bakmadım. Ama şimdi bakacağım.

Gönderen: Sewanee Chester
Alıcı: Alice Dunlop
Tarih: 15 Şubat, 11.38
Konu: YNT: Sesli kitap sunumu?

AMAN TANRIIIIIIMMM.

SEWANEE:
Facebook hesabın var mı?

BROCK:
Tabii ki hayır.

Neden?

SEWANEE:
Hayranlar ilk bölümü çok sevmiş. Hem de çok.

BROCK:
Güzel.

SEWANEE:
Yani öyle böyle değil.

Bu iş çok büyüyebilir.

BROCK:

SEWANEE:
Hepsi bu mu?

BROCK:
Gerçek Casanova'nın korkunç bir insan olduğunu biliyor muydun? Dehşet verici. Gerçek bir suçlu. Hapiste falan yatmış. Tecavüzcü. Kendi kızını bile hamile bırakmış.

SEWANEE:
"Çocuklar, şimdi de Brock McNight'la Masal Zamanı"

BROCK:
hehe. Affedersin. Çok sevindim, gerçekten.

SEWANEE:
Umurunda değil, değil mi?

BROCK:
Hayır, elbette umurumda, sadece...

Ne bileyim.

SEWANEE:
Sen defteri kapatmışsın

Sesli kitap

Aşk romanları defterini

BROCK:
Sanırım öyle?

Affedersin. Daha iyi bir partneri hak ediyorsun.

SEWANEE:
Sorun değil. Gerçekten. Ben de bu evlilik sayesinde sahip olduğum paralarla avunurum.

BROCK:
anlıyor.

22 Şubat

SEWANEE:
Soru.

BROCK:
Kusura bakmayın, yanlış numara, ben Soru değilim.

SEWANEE:
Hırrrrrr

BROCK:
Çok özür dilerim, gerçekten korkunç bir baba esprisiydi.

SEWANEE:
Eleştirmek gibi olmasın ama bu kahraman hakkında ne düşünüyoruz?

BROCK:
?

SEWANEE:
Alessandro karmaşık biri mi, yoksa götün teki mi, karar veremiyorum da.

BROCK:
O bir alfa.

SEWANEE:
tamam da

BROCK:
Sadece sanatını düşünüyor. Ona göre ilişkiler hep menfaate dayalı.

SEWANEE:
Evet, çoğunlukla. Diğerleriyle öyle ama Claire'le değil. Claire istediğini aldığında (kelime oyunu yok) anlaşmalarına uymaya hazır. Ama Alessandro ona korkunç davranıyor (tamam, tipik bir aşk romanı kahramanı gibi duygularına hakim olamıyor) ama neden?

BROCK:
Bilmem.

SEWANEE:
Peki, sen onu nasıl canlandıracaksın?

BROCK:
Ne demek istiyorsun?

SEWANEE:
Ne istediğinden bu kadar bihaber mi, yoksa elde edememe ihtimaline karşı istediği şeyin peşinden koşmaktan mı kaçınıyor?

BROCK:
Ne demek istiyorsun?

SEWANEE:
Diyorum ki neden o?

BROCK:
*kim?

SEWANEE:
Hayır, neden. Birisinin sadece kim olduğuna bakamazsın. Birisinin NEDEN öyle olduğuna da bakman lazım. İmaja karşı öz. Karikatürle karakter arasındaki fark budur.

BROCK:
Neden benden daha iyi bir seslendirici olduğunu anladım. Sen oyuncusun, değil mi?

SEWANEE:
Oyuncuydum.

BROCK:
Neden bıraktın?

SEWANEE:
Hımmm, başka zaman anlatırım

BROCK:
Bu sözünü hatırlatacağım.

Allessandro'nun neden böyle olduğu hakkında sen ne düşünüyorsun?

SEWANEE:
bir düşüneyim...

Bence seks tanrısı olarak görülmekten bıktı. Bence buna bir son vermek istiyor ama bu kimliği olmazsa kim olacak ki? Tanıdığı kadınların hepsi fantezi peşindeyken gerçek Alessandro'yu kim ister ki? Tabii Claire hariç. O kimsenin Alessandro'da görmediği bir şeyi istiyordu: Onu meta olarak değil, bir kişilik olarak görüyordu (yani sanatına, ruhuna, gerçekliğine aşık oluyordu).

Bu yüzden farkında olmadığından değil, korktuğundan böyle davrandığını düşünüyorum. Çünkü ona aşık oluyor. Yani: çekim = korku = kendini korumaya alma = götlük.

BROCK:
Evet, ben de aynını söyleyecektim.

Güzel.

Gerçekten güzel.

Bunu çalabilir miyim?

SEWANEE:
Sensin.

Sewanee adını büyükannesinin memleketinden almıştı. Kararda payı olan herkes bundan pek hoşlanmıştı. Tamamen farklı nedenlerle de olsa muhtemelen fikir birliğine vardıkları tek şey buydu. Zarif, demişti büyükannesi. Büyülü, demişti annesi. Alegorik, demişti babası.

Sewanee bunların hepsinin hakkını vermek istemişti.

Ama adı büyükannesinin sevgisini kazanmasına yetmemişti. İlk başta.

Kişisel bir şey değildi. Barbara Chester çocuklara hiçbir zaman fazla ilgi göstermemişti ve büyüyüp konuşulacak, ardından da koşup konuştuklarını Henry'ye anlatmayacak yaşa gelene dek Sewanee'yle ilgilenmemişti. Ancak Sewanee sekiz dokuz yaşlarındayken ikisi de neyin yoksunluğunu çektiğini keşfetmişti: Birbirlerinin.

Okul tatillerinde, hafta sonlarında ya da yazın hafta içi günlerde Marilyn Beverly Glen'e gidip arabayı Mulholland'da kenara çeker, Sewanee de onu bekleyen Blah'nın arabasına atlardı, sonra da Bitsy'nin tepenin öbür tarafındaki evine giderlerdi. Hurdası çıkmış oturma odasında eski filmleri izlerlerdi, Sewanee her şeyi sünger gibi çeker, *The Philadelphia Story'nin* her repliğini, *Singin' in the Rain*'deki Make 'Em Laugh'in her adımını, Lauren Bacall'ın başını her yana eğişini bilirdi.

Öğle vakti yemyeşil havuza giderler, Blah ona yüzmeyi öğretir, yüzme ve dans kombinasyonunun henüz şekillenmeye

başlamamış vücudunu korumak için ihtiyacı olan her şeyi vereceğini söylerdi. Bir ara Blah, "Sanırım annenle baban karnımı doyurmamı bekliyor," derdi, sonra mutfağa giderler, Blah ağza atılacak bir şeyler bulmaya çalışırdı. Genellikle Ritz marka kraker ya da dilimlenmiş elma yerdi. Ve daima Mallomars kurabiyeleri. Bazen Bitsy, çalıştığı restorandaki öğle ve akşam vardiyaları arasında uğrayıp krep getirirdi; Sewanee krepe bayılırdı ama asıl iştahını kabartan başka şeyler vardı.

Yeni bir dans figürü öğrenmek; bir Hepburn/Tracy filmini yeniden izlemek ve "kimya" hakkında sohbet etmek; Bette Davis'in tüm filmlerini yeniden gözden geçirmek.

Sewanee ortaokuldayken Blah'nın üstü açık Oldsmobile'iyle vadide dolaşır, Ventura Bulvarı'nda alışveriş yaparlardı. Az çok ilgilerini çeken her şeye bakmak için raflarda ne varsa indirirlerdi. Sewanee, "Bunu beğendim, sen ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda Blah, "Göz kamaştırıyorsun, bebek," derdi.

Sewanee olmanın nasıl bir şey olduğunu da o zamanlar sezmeye başlamıştı. Okula kot pantolon, tişört ve parmak arası terliklerle gelir, saçını at kuyruğu yapardı ama okula dönüş balolarında, kar balosunda ya da mezuniyet gecesinde terzi elinden çıkma özel dikilmiş gece elbiseleri giyer, makyaj yapar ve olduğundan on yaş büyük gösterirdi.

Üçüncü sınıfa giderken bu danslardan birinde sınıf arkadaşlarından birinin televizyon yapımcısı olan babası oyunculuğa ilgisi olup olmadığını sormuştu. Sewanee de bunun, en çok arzuladığı şey olduğunu söylemişti. Annesiyle babasının on

sekiz yaşına kadar oyunculuk yapamayacağını söylediğinden hiç bahsetmemişti. Ne de olsa Los Angeles'ta yaşıyorlardı, korkunç hikayelerden haberleri vardı. Bu yüzden yapımcı yeni şovu için seçmelere katılmasını istediğinde Sewanee bu işi annesiyle babasından gizli yaptı. Çünkü seçilemeyeceğinden emindi. Sadece kendini denemek istemişti. İlk kez randevuya çıkar gibi.

Rolü alıp annesiyle babasına söylemek zorunda kaldığında hayır demişlerdi, elbette şova çıkamazdı, bunu konuşmamışlar mıydı?

Ama, ama, ama!

Kavga etmişler ve ilk ciddi ergenlik kapışması gerçekleşmişti. Sonra Sewanee kapıyı çarpıp külüstür Jetta'sına binmiş ve tepeyi aşarak Bitsy'nin evine gitmişti.

Bitsy ve Blah, ılıman ekim akşamında havuzun başında otururken Sewanee annesiyle babasına sövüp sayarak ağlamıştı. Blah sakince martinisini yudumlarken Sewanee'nin soluklanmasını beklemişti. Sonra içkisinin son yudumunu ona vermiş, Sewanee içkiyi anında kafasına dikmiş, hemen akabinde de kusacak gibi olup yüzünü limon yemiş gibi ekşitmişti. İkisi de gülmeye başlamıştı, Blah'nın amacı da buydu zaten.

Blah elini kapitone sabahlığının cebine sokup bir çakmak ve menajerinin 1958'de hediye ettiği gümüş tabakayı çıkardı. Tabakanın arkasında şöyle yazıyordu: O güzel bacaklara. Dilerim ki seni her zaman, gitmek istediğin yerlere götürürler." Blah bir sigara çıkarıp yaktı, dumanlar havuzun ışıklarında dans ediyordu.

Sewanee, Blah'nın keşfedilme hikayesini yıllarca pek çok kez dinlemişti ama Blah'nın tüm hikayeleri gibi Sewanee büyüdükçe buna da yeni katmanlar ekleniyordu.

"Bitsy ve ben iş için Nashville'e taşınmıştık. Printer's Alley'deki bir batakhanede garsonluk yapıyorduk. Bir gün içeri bir adam girdi." Blah'nın hikayelerinin çoğunda bu cümle geçiyordu: İçeri bir adam girdi.

"Film çekimi için Nashville'de mekan bakıyorlardı. O zamanlar Hollywood'daki bir çekim stüdyosunu gece kulübü gibi göstermek yerine mekanda çekim yapmak büyük olaydı. Yanına gittim, kalıp bir içki içmesi ve barımızı çekimde kullanması için adamı ikna ettim. Adam iki ay sonra çekim için geldi, ben de gerçek hayattaki garsonluktan filmdeki garsonluğa geçtim. Aldığım bahşişleri biriktirdim, bir otobüse bindim ve Hollywood'a gidince onu aradım. Bana iyi bir pansiyonda oda ayarladı. Şık bir restoranda bir vestiyerlik işine soktu. İlk menajerimi buldu. Karşılığında sadece bekaretimi aldı."

Sewanee'nin ağzı açık kalmıştı ama Blah şoktan çıkması için elini şöyle bir salladı. "Yakışıklı bir adamdı. Yine de onu başımdan atma vakti gelmişti."

"Ama..." dedi Sewanee. "Seni kullanmış!"

Blah bir kaşını kaldırdı. "Öyle mi? İki insan birbirini karşılıklı olarak kullanabilir."

Sewanee cesaretini zar zor toplayıp sordu. "Ya büyükbabam?"

Blah başını iki yana salladı. "O daha sonra. Ona aşıktım. New York'lu bir oyun yazarıydı ve beni ilgi çekici buluyordu. Düşünsene.

İstemediğim kimseyle yatmadığımı söylemeye çalışıyorum, bebek surat. Her zaman bir nedenim vardı. Doğru muydu? Yanlış mıydı? Kim bilebilir ki. O zamana dair filmler izledin. İnsanlar artık yaşadıkları skandalları yazıyorlar. Yapımcının yatağından geçen yollar, azgın rejisörler, soyunma odasının kapısına doğru açılmış etekler." Dudak bükerek sigarasından bir nefes çekti. "Bazı kızlar için öyle olup olmadığını söyleyemem. Öyleyse de üzgünüm. Ama benim için üç martinili öğle yemekleri, Malibu'da güneş doğana dek yanan şenlik ateşleri ve 'Karım hafta sonu ablasına gidiyor, Catalina'ya hiç gittin mi?' gibi durumlardan ibaretti. Her şey karşılıklıydı, anladın mı?"

"Ama oyuncu olmak istiyordun, onlar da bundan faydalandı."

Blah kıkırdayarak sigarasının külünü silkti. "Ben oyuncu olmak istemiyordum. Ünlü olmak istiyordum."

"Ama çalıştın?"

"Ama iyi değildim! Çok kötü bir oyuncuydum. Rol yapmayı beceremiyordum. Yapmam gereken seçim, olduğum gibi olmak ya da olamadığım için bu işleri bırakmak arasındaydı. Sigarasıyla Sewanee'yi işaret etti. "Ve bunun sende işe yaramayacağını yüzünde görebiliyorum, bebek."

Son bir nefes daha çektikten sonra sigarasını söndürdü. "Senin tarafında olup annenle babanı fırçalayayım istiyorsun ama –bu bana ne kadar acı verse de, Tanrı biliyor ya gerçekten de öyle– haklılar. Bunlar, şu anda bulunduğun yer ve sana sunulanlar? Bu işin sonu iyi olmaz."

Sewanee ayağını yere vurdu, her haliyle artık olmadığını iddia ettiği bir çocuktu. "Peki, ne yapmam gerekiyor?"

Blah arkasına yaslandı, ellerini gözlüğüm çerçevesine koyup burnuk burnuk üstüne attı. "Benim hiç yapmadığımı yapacaksın. Kendini geliştireceksin. O kadar iyi olacaksın ki kimse sana bir bok söyleyemeyecek."

Blah'nın yetenekten yoksun oluşu yeteneğin diğerlerinde nasıl ortaya çıktığını anlamamızı mani olmamıştı. Sewanee'nin empati duygusu, kelimelere ve dile hakimiyet, özgüvence, yıldırmetsizce, şehvetle hareket eden bir beden geliştirmesine yardımcı olmuştu. Torununu, kendisinin daha iyi bir modeline dönüştürmeye başlamıştı. Sewanee'nin Julliard'a başvurup kabul edilmesi Barbara Chester'ın hayatındaki en büyük başarıydı.

Sewanee mezun olduğunda Blah'nın yıldız niteliğine, Marilyn'in doğuştan gelen iyiliğine, Henry'nin analitik becerilerine, Julliard eğitimine ve dört yıllık parlak New York anılarına sahipti. Onu kimse durduramazdı.

Ama durdurulmuştu.

25 Şubat

BROCK:
Geçen akşam konuştuklarımızı
düşünüyordum da. Şunu bilmeni istiyorum:
Ben bir oyuncu değilim. Alessandro
hakkında söylediğin her şey çok mantıklıydı.
Ben hiç böyle şeyleri düşünmem.

SEWANEE:
Oyuncu değilsen sesli kitap işine nasıl
girdin?

BROCK:
Biri sesimi beğendi.

SEWANEE:
Güzel bir sesin var.

BROCK:
Bir defasında motorlu taşıtlar departmanını aradığımda konuştuğum temsilci "Şasi numaranızı söyleme şeklinize bayıldım. Bir kez de daha yavaş söyleyebilir misiniz?" demişti.

SEWANEE:
Haha, sahip olduğun şeyin kıymetini bil dostum.

BROCK:
Biliyorum. O olmasa ben bir hiçim.

Hey, ben senin dostun muyum?

SEWANEE:
Lafın gelişi

BROCK:
Öf

SEWANEE:
Şaka şaka, dost olmadığımızdan değil

Off, çift negatif.

Biz. Dostuz. Değil yok.

Mesaj yazmaktan nefret ediyorum

BROCK:
Yeni bir icat test ettiklerini duydum. Adı da konuşma telefonu muymuş neymiş. Aslında bu yazı kutusunu kullanarak birbirimizle konuşabileceğimizi söylüyorlar! Bilim ne kadar ilerledi valla!

SEWANEE:
YALAN HABER

On bir dakika sonra:

SEWANEE:
Anlatıcı olmadan önce ne iş yapıyordun?

BROCK:
Hımm, başka zaman anlatırım.

Sewanee o günlük işi bitene kadar bekledi, kulübesinin basamaklarını çıkıp mesaj atana kadar yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

TAMAM, BAŞKA ZAMAN!

BROCK:
Bu benim başka zamanım mı, senin başka zamanın mı?

SEWANEE:
Güzel deneme. Sıra sende.

BROCK:
Tamam, yalnız bekle şu bölümü bitireyim. Belki önce kendime bir içecek hazırlarım.

SEWANEE:
Aaa, ben de sana katılırım!

BROCK:
Sen şarap-gazoz kadını mısın yoksa düz viski kadını mısın?

SEWANEE:
Duruma göre değişir. Ne tür bir hikayeye giriyorum?

BROCK:
Yıkılan hayaller karşısında sağlam bir dostluğun hikayesi

SEWANEE:
Tekilayı çıkarıyorum

BROCK:
Oley

57 dakika sonra:

BROCK:
Tekila hazır mı?

SEWANEE:
Dolapta sadece biraz ucuz votkam varmış

BROCK:
Sadece birazcık mı?

SEWANEE:
Dolabım küçük.

Sen ne içiyorsun?

BROCK:
Bira.

SEWANEE:
EZİK

BROCK:
Üstelik daha hikayeyi bile bilmiyorsun

SEWANEE:
Sen yazarken ben de gidip votkamı alayım

BROCK:
Tamam, başlıyorum.

Bir müzik grubundaydım. Çok iyiydik. Bir albüm anlaşması yapmıştık. Turneye çıkmıştık. Genç ve korkusuzduk, kaybedecek hiçbir şeyimiz yoktu. Uzun lafın kısası solistimiz, en iyi dostum, dibe vurdu. Uyuşturucu yüzünden.

SEWANEE:
Vay canına. Çok üzüldüm.

BROCK:
O kadar klasik ki geriye dönüp bakınca utanç veriyor.

SEWANEE:
Solo kariyer yapmayı düşündün mü?

BROCK:
Hayır. Müzik dehası olan arkadaşımdı. Ben sadece biraz söz yazıyor, biraz gitar çalıyor, biraz da şarkı söylüyorum.

Benim tarzım bu: Her şeyden biraz biraz yapmak.

SEWANEE:
Buzdolabımla aynı tarza sahipsiniz.

Arkadaşın şimdi nasıl? Yoksa sormamalı mıyım?

BROCK:
Esas açıklı olan da o. Artık temiz. Beş yıldır.

SEWANEE:
Harika!

BROCK:
Gerçekten öyle. Birkaç ay önce tekrar birlikte çalmaya başladık. Geriye bir şey kalmış mı diye bakmak için.

SEWANEE:
Kalmış mı?

BROCK:
Bir kez daha denemek istiyor.

SEWANEE:
Peki sen?

BROCK:
Bilmiyorum.

SEWANEE:
Yine eski haline döner diye mi korkuyorsun?

BROCK:
Sorun arkadaşım değil.

SEWANEE:
?

BROCK:
Arkadaşım yüzünden korkmuyorum. Sadece korkuyorum.

SEWANEE:
Korktuğun nedir?

BROCK:
Ne kadar vaktin var?

SEWANEE:
Bir parmak votka kadar.

BROCK:
Korkusuz bir çocukken korkak bir adama dönüştüm.

Hadi bakalım. Nazdarovya.

SEWANEE:
Eeh, votkayı hızlı içmem. Bunu bitirmemi istiyorsan daha fazlasına ihtiyacım olacak.

BROCK:
Tamam. Sabaha geleceğim.

Dünya senin istiridyense* Ve sen onu yalayıp yutuyorsan?

Gıda zehirlenmesinden daha kötü bir şey yoktur. Ondan sonra her istiridye gördüğünde kusarsın.

(Yemin ederim bu benzetmenin düşündürdüğünden daha iyi bir söz yazarıyım)

SEWANEE:
Ama bir daha istiridye açmazsan incileri de bulamazsın.

BROCK:
Evet. Pekala.

Bu arada, bu konuda konuşmaktan nefret ediyorum.

SEWANEE:
Hemen dönerim, gidip Facebook'ta Brock McNight'ın istiridye yemekten korktuğunu yazacağım

BROCK:
Bir daha benimle konuşmak istemezsen gerçekten anlarım.

SEWANEE:
Şaka mı yapıyorsun? Şu anda mısır patlatıyorum.

---

* Orijinali '*The world is your oyster*' olan, dünyanın tüm olanaklarının aslında ayaklarımızın altında olduğunu belirtmek için kullanılan bir ifade. (e.n.)

BROCK:
Tamam, benden yeterince bahsettik. Şimdi gelelim senin 'başka zaman'ına.

Sewance arkasına yaslanıp votkasından bir yudum aldı. Nasıl başlayacaktı ki? Anlatmaya hazır mıydı? Kendini böyle açmaya?

Belki en azından korkusuna değinebilirdi. Hayatın elinden çekilip alınmasının ne demek olduğunu bildiğini söyleyebilirdi. Belki de korkunç istiridye metaforunu kullanırdı. Hiç değilse çektiklerini anladığını gösterebilirdi. Açık konuşup bir yıkımdan diğerine geçerdi.

Ama bunu yapmak istemiyordu.

Beste yapmaktan, votkadan, cinsel imalardan söz etmek istiyordu.

Ve Brock'un nerede yaşadığından.

Kaç yaşında olduğundan.

Eğlenmek için neler yaptığından.

Ayrıca saçları var mıydı?

Uzun boylu muydu? Sesinden iri yarıymış gibi geliyordu ama uzun boylu olmayabilirdi. Ki bu iyiydi. Zaten umurunda değildi. Neden umursayacaktı ki? O kim oluyordu da böyle şeyleri umursuyordu ki?

Hiç görmediği biriyle bu kadar güçlü bir bağ kurmak onun için yeni bir şeydi. Onu hiç görmemiş biriyle. Ama belki bunu mümkün kılan da buydu. Birbirlerini görmek, yüz yüze görüşmek kurdukları ilişkiyi bozar mıydı? Zaten Brock büyük olasılıkla *tad*ında ilişki daha güvenlidir diyecekti ve haklı olacaktı.

Bu yüzden kendini Brock'la, Nick gibi birinden çok daha fazla özdeşleştirebildiğini fark etti.

Nick.

Her zaman dönemeci alan, büyük bir hayal kırıklığı anlamına gelse de kuyunun içine bakan adam. Nick olmak istediği kişiydi; Brock ise gerçekte olduğu kişiye çok daha yakındı.

Sanki bir tabloya bakıyordu ve ön plandaki Nick'le arka plandaki Brock yer değiştirmişti. Bu ne zaman olmuştu?

Telefonunu aydınlandı.

BROCK:
Cidden mısır patlatmıyorsun, değil mi?

SEWANEE:
Yok hayır, affedersin. Düzgün bir cevap bulmaya çalışıyorum.

BROCK:
Acele etme. Zamanım var.

Aslında hayır. Tamamen aklımdan çıkmış. Provam var.

SEWANEE:
Of!

BROCK:
Çok özür dilerim.

SEWANEE:
Hayır, hayır sorun değil! Gerçekten.

BROCK:
Bu aralar kafam yerinde değil.

SEWANEE:
Ucuz atlattım.

BROCK:
Hırr. Bunu bırakmak istemiyorum. Önemli.

SEWANEE:
Hayır, provan önemli. Öğrenmek istediğin şey çimenlerin neden yeşil olduğu gibi bir şey değil. Anlatacaklarım bekleyebilir.

BROCK:
Bunu biliyorum. Klorofil. Devam edeceğiz!

CUMA. *Happy hour*. Seasons.

Sewanee hemen hemen her cuma yaptığı gibi danışmada kaydını yaptırdı. Ama bu kez yanında Adaku da vardı.

Adaku Lysistrata ormanda tarzındaki filmine hazırlandığı için (Sewanee'nin anlayamadığı nedenlerden ötürü filme *Kurucu* adı verilmişti) kendini eve hapsetmişti, önceki akşam **EVDEN ÇIKMAM GEREK** diye mesaj attığında Sewanee onunla birlikte Seasons'a gelmesini, sonrasında akşam yemeği yiyebileceklerini söylemişti.

Blah'yı uyandırmak için odasına doğru yürümeye başladılar. "Bahse girerim kanepenin sol tarafında, arkasında iki yastık, kulaklıklar kafasında sesli kitap dinlerken uyuyakalmıştır."

Kıkırdayarak Blah'nın odasına girdiler ve onu tam da Sewanee'nin tahmin ettiği gibi buldular.

Blah içgüdüsel olarak varlıklarını sezerek gözlerini açtı. "Bebek surat! Burada ne arıyorsun? Ayrıca bu kim?"

"Blah, ben Adaku. Beni hatırlıyor musun, bilmiyorum ama..."

"Elbette hatırlıyorum. Bu gülümsemeyi kim unutabilir ki?"

Adaku eğilip Blah'yı kucakladı. "Seni yeniden görmek ne güzel."

Sewanee, Blah'nın Adaku'yu tanıyıp tanımadığından emin değildi ama bunun bir önemi olmadığını düşünüyordu. "Bugün cuma!" Parmaklarını Blah'nın başının arkasındaki saçların arasından geçirdi. "Toparlanıp içmeye gidelim mi?"

"Ne duruyoruz? Bana rujumu ver, bebek!" Sewanee ruju verdi, Blah –aynaya bakmadan ve kusursuzca– ruju sürerken Adaku'ya döndü. "Rujunu sürmeden hiçbir yere gitme. Kiminle karşılaşacağını asla bilemezsin. Ya da öpüşüp öpüşmeyeceğini."

Aşağı indiklerinde Adaku yarı yarıya dolu lobinin bir köşesindeki masaya yöneldi ama Blah hemen atıldı: "Bara tatlım. Taburelerde oturalım. Bacakları sergilemek için." Dört taburedan üçüne el koyup martini söylediler, Adaku rejim yaptığı için istemeyerek de olsa içmekten kaçındı. Blah bacak bacak üstüne attı, beli lastikli bej pantolonunun polyesterini değil de elbisesinin derin yırtmacını düzeltiyormuş gibi elini nazikçe bacağında gezdirdi.

"İki martini, biri *dirty* ve ekstra zeytinli, tam senin sevdiğin gibi Blah," dedi, tesisin hem hademesi hem de barmeni olan adam kadehleri önlerine iterken.

"Teşekkürler Dan," dedi Sewanee ve özel olanı büyükannesinin önüne kaydırdı. "Blah, Dan sana üç zeytin koymuş. Normalde iki tane koyuluyor. Bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bu Dan'le benim aramda," dedi Blah sırıtarak. Kürdandaki zeytinlerden birini edepsizce ağzına kaydırıp göz kırptı. "Bu yüzden fazladan bir tane daha var." Adaku'ya döndü. "Umarım not alıyorsundur."

Adaku güldü. "Daima."

Sewanee bunu fırsat bilip Blah içkisini yudumlarken bir kez daha demans bölümüne geçişin yolunu yapmaya çalıştı. "Bak ne diyeceğim, yeni odana taşınma vakti geldiğinde birkaç tekerlekli valiz getireyim, öyle daha kolay olur." Son iki aydır her konuştuklarında bunu tekrarlayıp duruyordu ama söylediklerinin Blah'nın aklında kaldığından emin değildi. Kaldıysa bile bunun ne demek olduğunu anlayıp anlamadığından.

Blah başını sallayıp martinisini yudumladı. "Nasıl istersen, bebek." Başıyla Dan'i işaret etti. "Temel Reis'i de çağıralım da yardım etsin. Hayli becerikli görünüyor."

Dan gülümsedi. "Nereye taşınıyorsun, Blah?"

Blah'nın gülümseyişi donup kaldı. Sewanee'ye baktı. "Nereye taşınıyorum?"

"Başka bir kanada," dedi Sewanee, Dan'e gülümseyerek, Blah'nın hatırı için sakin bir sesle konuşmaya çalışıyordu. "Her cuma yine burada olacak, o yüzden zeytinleri stoklayın."

Bu Blah'yı yatıştırmış gibiydi, kadehini dudaklarına götürerek salona, sanki Roosevelt Hotel'in barındaymışlar ve içeri her an Gregory Peck girebilirmiş gibi kapıya doğru bakındı.

Ama onun yerine kapıda Mitzi göründü.

Mitzi bir yere girerken turuncusu ondan önce gelirdi. Turuncu ruj, ürkütücü bir peruk gibi duran turuncu saçlar, hatta yürütecinin ayaklarındaki tenis topları bile parlak turuncuydu. Hepsi leopar desenli bir şala sarılmıştı. Ancak bunların hiçbiri kalemle çizilmiş kaşlarına kadar sürdüğü mavi göz farını gölgede bırakamıyordu. Görüldüğü gibi her şey denge meselesiydi.

"Bakın kim gelmiş!" Mitzi'nin sesi odun kesen bir testereninkini andırıyordu.

"Mitzi. Seni gördüğüme çok sevindim." Sewanee başını Adaku'ya eğip "Şimdiden özür dilerim," diye mırıldandı.

"Yaa, tamamdır," diye fısıldadı Adaku sırıtarak.

Mitzi güçbela Adaku'nun yanındaki tabureye tünedi. "Bu lanet şeyler neden bu kadar yüksek? Ve sen kimsin?" dedi bağıra bağıra.

Blah yüzünü buruşturdu, kızlara bakıp gözlerini devirdi. "Mitzi. İşitme cihazının sesini kıssana. Bağırıyorsun."

"Ne?" diye bağırdı Mitzi.

"İşitme cihazın! Bağırıyorsun!"

"Bağırmana gerek yok!"

Mitzi işitme cihazını ayarlarken Dan, "Sana ne vereyim, Mitzi?" diye sordu.

"Maden suyu. İçkiyi bıraktım." Adaku'ya dönüp sesini daha makul bir seviyeye indirdi. "Ee, gizemli kadın?"

"Sewanee'nin arkadaşıyım, adım Adaku."

"Adakim? O ne demek?"

"Nijeryalıyım. Igbo'lardan."

"Ig... ne?"

Sewanee, Adaku'nun gözlerine bakarak ağzını oynattı: "Özür dilerim."

Adaku aldırma dercesine elini salladıktan sonra neşeyle cevap verdi: "Nijerya'da etnik bir..."

Ama Mitzi'nin zaten en iyi zamanında bile kısa olan dikkati Dan'in önüne koyduğu kadehe yöneldi. "Niye limon koydun ki? Düz soda, düz sodadır. Senin gibi barmeni hapishanede çalıştırmalılar." Limon dilimini bardaktan alıp parlak rujlu dudaklarına götürdü.

Blah kuyuda geçen yorucu bir günün ardından bara uğramış iki yaşlı madenciymişler gibi eğilip Mitzi'ye baktı. "Sen hep 7&7 içmez miydin?"

"Sen onun ne içtiğini hatırlıyor musun?" diye haykırdı Sewanee.

Blah omuz silkti. "Ne diyebilirim ki?" Tekrar Mitzi'ye döndü. "Neden değiştirdin?"

Mitzi kadehini bıraktı. "Gazetede yayınlamam mı gerekiyordu?"

Sewanee, Adaku'nun parmaklarının koluna geçtiğini hissedebiliyordu. Kulağında sıcak nefesini duydu, Adaku kıkırdayarak "Kesinlikle gitmiyorum," dedi.

"Bekle o zaman," diye fısıldadı Sewanee, sonra da ateşi körükledi: "Hey Mitzi! Kalçan nasıl?"

"Berbat. Bu taraf iyileşiyor, bu taraf kötüye gidiyor." Kalçasının önce sol, sonra da sağ tarafını tokatladı. "Yaşlanmanın tek iyi tarafı hiçbir tarafı. Ama şikayet etmiyorum." Bir yudum daha alacak oldu ama kadehi boşalmıştı. "Kahretsin."

Dan gülümsedi. "Bir tane daha?"

"Beni deve falan mı sandın?"

"Selaaaaam!"

Dört kadın aynı anda dönüp Alman'a benzeyen, üzerinde kovboy süsleri olan bir svetşört giymiş orta batılı bir kadın olan Birdie'ye baktı. "Parti mi var?"

"Yüce Tanrım," dedi Blah ve Mitzi aynı anda başını çevirerek.

Birdie yaklaştı. "Burada bir parti olduğunu bilseydim yanımda cips sosu getirirdim."

"Aman, sakın ha!" diye haykırdı Mitzi.

Birdie, Adaku'ya doğru eğildi. "Tanıştığımızı sanmıyorum. Ben Bertha ama herkes bana Birdie der."

Sewanee hemen müdahale etti. "Bu en iyi dostum Adaku ama herkes ona A der."

"Bunu *bana* neden söylemedin?" dedi Mitzi yine haykırarak.

"Ne hoş!" diye cıvıldadı Birdie. "İkimizin de takma adı var!"

"Evet, gerçekten çok hoş," dedi Adaku.

Birdie, Sewanee'ye döndü. "Swancığım, nasılmış bakalım?"

"Adımı hiç unutmuyorsun, Birdie."

"Evet! Ne demişler, tencere yuvarlanmış... bir şey olmuş."

Blah gözlerini bara dikmişti "Birer içkiye daha ihtiyacımız var, Dan." Sewanee yarısı içilmiş martinisini tıngırdattı. "Ve lütfen bu kez zeytinleri unutma."

"Elbette, Blah." Dan yorum yapmadan kadehi aldı. "Birdie? Sana ne getireyim?"

"Ah, beni bilirsin, ağzıma içki sürmem. Ama madem parti var! Votka, buz, limon."

"Hemen geliyor."

Birdie parmaklarını hafifçe barın tezgahına vurdu. "Kahretsin, keşke sosumu getirseydim."

"Birdie, A'ya sosunu anlatsana," dedi Sewanee, bunun üzerine Blah ve Mitzi, "Aman Tanrım!" diye bağrıştı.

Birdie'nin mavi gözleri iri ve donuktu –gerçi Sewanee'nin acımasızca dürüst olması gerekirse– belki de hayatı boyunca hep böyle olmuştu. Şimdi o dipsiz kuyuyu andıran gözleriyle Adaku'ya bakıyordu. "Anlatmamı ister misin?" Adaku'nun işi bitmişti.

"Lütfen!"

"Peki. Ekşi kremaya ihtiyacın olacak. Hem de koca bir kavanoz."

"Tamam."

"Belki bunu yazmak istersin tatlım. Hiçbir şeyi unutmamak için."

"Elbette, iyi fikir." Adaku gülümseyerek telefonunu çıkardı ve not defteri uygulamasını açtı. "Hazırım!"

"Nerede kalmıştım?"

"Koca bir kavanoz ekşi kremada."

"Evet! Yalnız dikkat et, en büyük kavanozlardan olmasın çünkü o zaman oran bozulur. Normal boy yeter. Sonra sıra taco baharatına geliyor. Meksika ürünleri reyonunda bulabilirsin. Seni gücendirmek gibi bir niyetim yok tabii."

Adaku başını telefonundan kaldırdı. "Neden güceneyim ki?"

"Sanırım artık Meksikalı demememem gerekiyor. Kızım daha doğru bir dille konuşmam için beni uyarıp duruyor. Ama Meksikalı olmanın nesi yanlış? Meksika baharatı da mı demeyeceğiz yani?"

Adaku yavaşça Birdie'nin eline vurdu. "Bunda bir yanlışlık yok."

Birdie diğer elini göğsüne koyup derin bir nefes aldı. "Ah." Duraksadı. "Nerede kalmıştım?"

"Taco baharatında."

"Evet! Meksika ürünleri reyonu. Şu büyüklükte bir paket olacak, üstünde de şöyle yazacak: Taco. Baharat." Adaku'nun yazışını izlerken Dan de yeni içkileri getirdi.

Mitzi'nin boş kadehini işaret etti. "Emin misin?"

Mitzi de Birdie'nin sesini bastırarak "Viski kola," deyiverdi.

"Hani içmiyordun?" diye sordu Blah.

Mitzi gözlerini devirerek Birdie'yi işaret etti. "O dip sos ortaya çıkmadan önceydi."

Mitzi'yi duyan Birdie tarifine ara verdi. "Tarifi ister misin, Mitzi?"

"Ah Tanrım."

"Paketin üstünde kıymanın içine katman gerektiği yazıyor ama sen katma. Kıyma yok."

"Kıyma yok," diye tekrarladı Adaku.

"Ekşi kremayı alıp bir kaseye boşaltacaksın. Sonra Meksika baharatını alıp açacaksın. Kremanın içine serperek karıştıracaksın. Ama muhakkak serp! Hepsini birden

boşaltırsan topak topak olur. İnan bana!" Bir kahkaha attı. "Serp. Karıştır. Serp. Karıştır."

"Saat yönünde mi karıştırılacak?" diye sordu Sewanee.

"Biri beni vursun!" diye bağırdı Mitzi, sonra kadehini işaret edip bir kez daha Dan'e döndü. "Hapishanede barmenlik yapmalısın. Biraz daha rom koyuver şuna."

"Viski mi demek istedin?"

"Neyim ben, patronun mu, getir işte bir şeyler."

Birdie gözlerini barın üstündeki hayali bir kaseye dikmişti. Elini kasenin üstüne yerleştirip önce saat yönüne, sonra saat yönünün tersine hareket ettirdi. Durdu, bir kez daha yaptı. Sonra yeterli olduğuna kanaat getirmiş gibi Sewanee'ye baktı. "Evet!"

"Peki, içine başka ne koyuluyor, Birdie?" diye sordu Adaku.

"Ah, hiçbir şey," dedi Birdie gözlerini pörtleterek "İstersen biraz tuz atabilirsin ama ben olsam riske girmezdim. Kocam Jerry bayılır. Çocuklar da yemeye doyamıyor. O olmadan maç izlemezler." Sewanee, Birdie'nin kocasının öldüğüne emindi, zaten o yüzden Seasons'a gelmişti. Kızı film stüdyolarının birinde yöneticiydi ve daha yakın olması için onu buraya getirmişti. Michigan'dan koparılmış, geri kalan ömrünü Mitzi ve Blah gibi Hollywood piranalarıyla geçirmeye mahkum olmuştu.

Ortama bir sessizlik çöktü.

Sewanee, Adaku'nun sessizliği hissedişini izledi. Bu, arkadaşlarıyla alışık olduklarından farklı bir sessizlikti. Arkadaşlarıyla yaşadıkları sessizlikler sanki hepsi bir kanoda akıntıya karşı kürek çekiyorcasına meşgul oldukları için gibiydi. Şimdi ise daha çok akıntıda sürükleniyor gibiydiler.

Birdie sazı eline alarak sessizliği bozdu. "Mitzi, kocanın adı ne?"

Mitzi öksürdü. "Hangisinin?" Viski kolasından bir yudum aldıktan sonra Dan'e baktı. "Bunun içinde ne var böyle?"

Birdie gözlerini bara dikmiş olan Blah'ya baktı. "Senin kocan var mı?"

Blah gözlerini kaldırdı. Yeni kadehini de. "Hayır."

"Ya. Öldü mü yoksa hiç evlenmedin mi?"

Blah içkisini yudumlarken donup kaldı. "Bilmem. Hatırlamıyorum."

Mitzi dudak büktü. "Keşke ben de unutabilsem."

Blah cevap vermesi için ona bakmadığından Sewanee de bir şey söylemedi. Gözlerini içkisine diken Blah'ya bakıp bir kez daha bir hayatı yaşamaya değer kılan her şeyi daha ölmeden unutmanın bir lütuf mu yoksa ceza mı olduğunu düşündü.

"Eh, belki de evlenmemişsindir!" dedi Birdie neşeyle. "Belki de aşüftenin tekiydin!"

Bıçak gibi bir sessizlik çökerken Blah düşüncelere daldı. "Tanrım, umarım öyledir," dedikten sonra içkisini yudumladı.

ADAKU VE SEWANEE erken gelen müşteriler kervanına katılarak Smoke House'un arka taraflarındaki kırmızı vinil döşemeli bölmeye yerleştiler. Adaku yanında zeytinyağ ve sirkeyle biftekli salata söyledi, Sewanee de destekleyici olmak için aynından sipariş etti.

"Egzersizler nasıl gidiyor?"

"Kendimi Mitzi gibi hissediyorum," dedi Adaku. "Her yerim ağrıyor."

"Harika görünüyorsun. Resmen ateş ediyorsun."

Adaku yüzünü buruşturdu. "Bu filmin üstesinden gelecek-sem öyle olsa iyi olur."

"Lütfen dublör kullanmadığını söyleme."

"Tanrım, hayır. Ama yine de çok zor olacak. Ormanda koşmak ve tüm o dövüş koreografileri. Ben..." Sustu, herkesin oynamak için can atacağı bir filmde rol almaktan şikayet ettiği için utanmış gibiydi. O *herkes* de karşısında oturan arkadaşı oturuyordu. "Yapmam gereken çenemi kapatmak," dedi gülerek.

"Hayır A, çeneni kapatmamalısın. Böyle hissetmekte çok haklısın."

Ama Adaku başını iki yana salladı. "I ıh. İkimizin de sızlanmasını dinlemekten nefret ettiği o oyunculardan biri olmayacağım." Düşüncesizlik edip sarımsaklı ekmeklerin durduğu sepete uzandı, elini hemen geri çekti. "Zaten kendim hakkında konuşmak istemiyorum. Brock McNight hakkındaki son gelişmeleri duymak istiyorum!"

Sewanee kızardı. "Of! Anlatacak bir şey yok."

Adaku'nun gözleri merakla ışıldadı, elini Sewanee'nin yüzüne doğru salladı. "Benim gördüğüm bu değil."

"Gerçekten bir şey olmadı."

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

"Elbette. Nazik birine benziyor. Aramızda güzel bir... iş ilişkisi var."

Adaku başını yavaşça ileri geri salladı ve bunu defalarca tekrarladı, sanki çenesiyle bir kanal kazıyor gibiydi. "Hayır. Hayır, hayır, hayır."

Sewanee kafasını arkaya attı. "Öf, peki! Brock harika biri. Esprili. Düşündüğümden yüz kat daha ilginç. Düzgün cümleler kuruyor. Özel isimlerin baş harfini büyük yazıyor."

"Vay be, düğünü nerede yapıyorsunuz?"

Sewanee sessizce güldü. "En güzeli de ne biliyor musun? Biriyle işbirliği yapmak çok güzel. Sanki..."

"Ne?" Adaku yeniden ekmeklere uzandı, sonra yanlarından geçen bir garsona işaret etti. "Bakar mısınız?" Sepeti gösterdi. "Lütfen bunu kaldırır mısınız? Teşekkür ederim." Tekrar Sewanee'ye döndü. "Sanki ne?"

Sewanee suyundan bir yudum alarak oyalandı. Bir karar vermek için. Düşündüklerini söylemek, hele ki Adaku'ya, her şeye bir kesinlik kazandıracakmış gibi geliyordu. Bir daha geri alamayacakmış gibi. Bir kere söylerse arkadaşı sorumluluğunu hep hatırlatacakmış gibi. Adaku atılmaya hazır bir kediydi. "Sanki yeniden oyunculuk yapıyorum. Gerçekten oyunculuk yapıyormuşum gibi. Ve bunu özlediğimi fark etmemi sağladı."

Adaku başını eğip dik dik Sewanee'ye baktı. "Bu ilk defa oluyor. Ne yapacağız peki?"

Sewanee elini salladı. "Hiçbir şey. Nasıl olsa geçer."

"Hiç de değil. Geçmesine izin vermeyeceğim."

Bakıştılar.

Sewanee bir şey söylemeye hazırlanıyordu ama ne söyleyeceğinden emin değildi. Adaku ona bu şansı vermedi. "Biliyorsun ki çok çabuk havlu attığını düşünüyorum."

Sewance düşünmeye vakit bulduğuna sevinerek başını salladı. "Evet, biliyorum. Yanılıyorsun ama biliyorum."

"Her şeyin bittiğini söyleyen tek kişi sendin. Menajerin bile dedi ki..."

"O bir menajer. Bundan yararlanabileceğini düşündü. Kazadan önce daha tanınmış biri olsaydım *belki*. Ama değildim."

Düşünmeden edemedi: Lisedeyken o şova çıksaydı, annesiyle babası izin verseydi, başına gelenlerin üstesinden gelebilecek kadar ünlü olur muydu? O süreçte yanında olacak hayranları olsaydı? Sektör ona bir şeyler borçlu olduğunu düşünseydi? En azından bir hikayesi olurdu. Bunu -böyle demekten nefret ediyordu ama– kullanabilirdi. Ama dönebileceği bir yer olmadan nasıl geri dönebilirdi? Keşfedilir keşfedilmez ortadan kaybolan oyunculardan biri olmuştu. Yıldız değil, kayan bir yıldızdı.

Ve onca insan dururken Doug Carrey, "Sakın pes etme," demişti. *Belki de senin için de bir yer vardır.* Sonra da Brock bir zamanlar sahip olduklarını geri almaya çalışmaktan duyduğu korkudan bahsedince o gece düşünmekten uyuyamamıştı.

Adaku hâlâ ona bakıyordu. "Çok basit bir soru. Oyunculuk yapmak istiyor musun?"

"O kadar basit değil. Ben..."

"Evet ya da hayır."

"Oyunculuğu özlüyorum ama emin olmadığım bazı..."

"Evet ya da hayır!"

"Bilmiyorum!"

"Bilmiyor musun? Söylemeye çalış. Söylemeye çalış ki gerçeğin nasıl hissettirdiğini göresin."

İçinde bitmez tükenmez bir boşluk vardı. "Evet."

Adaku masaya öyle bir vurdu ki Sewanee su bardağını tutmak için atıldı, bütün restoran dönüp onlara baktı. Adaku istifini bozmadı. "Öyleyse ne bekliyoruz? Ne yapacağımızı söyleyeyim!"

"A, lütfen. Herkes bize bakıyor," diye mırıldandı Sewanee.

"Evet, bakıyorlar! *Kurucu*'nun iki başrol oyuncusuna bakıyorlar!"

"Ne, hayır, A, hayır..."

"Şu anda konuşmak zorunda değilsin, dinlemek zorundasın." Adaku masanın üstüne eğildi. "Bu filmde bir rol var ve rolü okuduğumda ne oldu biliyor musun? Yemin ederim aklıma tek bir şey geldi: Bu Swan. Bu kesinlikle Sewanee Chester! Ama sen tekrar oyunculuk yapmamakta o kadar inatçısın ki..."

"Ben inatçı değilim, gerçekçiyim."

Adaku onu duymazdan geldi. "Filmdeki en iyi rol! Çok büyük bir rol değil. Belki altı sahne. Ama çok önemli, unutulmaz ve" –Adaku yüksek sesle inleyince yine dönüp bakanlar oldu– "muhteşem."

Sewanee başını yana eğdi. "Bu filmde mi? Ellerinde makineli tüfeklerle ormanda koşan seksi pantolonlu hatunlar yok muydu?.."

Adaku parmağını Sewanee'nin ağzına doğru salladı. "Çeneni kapatıp beni dinle, tamam mı?"

Sewanee arkadaşının gözlerindeki ışıktan neredeyse kör olacaktı. İçten içe heyecanlanırken temkini elden bırakmadan cevap verdi. "Tamam."

Adaku dua eder gibi ellerini birleştirdi. "Kadın ormanda yaşayan direnişçilerin lideri..."

Sewanee sessizce güldü. Kendini tutamamıştı.

Adaku ters ters baktı. "Ve kabilemle onlara rastladığım zaman beni öldürmeye kalkıyor. Gırtlağıma bıçak dayıyor. Ama sonra dost oluyoruz..."

"Dur tahmin edeyim: Son çarpışmada ölüyor."

Adaku yumruklarını sıkarak sabrının dizginlerini ele aldı. "Swan. Daha bitmedi. Çok şahane bir ölüm. Onu asıyorlar!"

"*Asıyorlar* mı? Tanrım..."

"Gerçek bir savaşçı gibi ölüyor." Adaku masaya eğildi. "Pislikler onu yavaş yavaş, işkence ederek asıyor ama kadın ve benim karakterim ne yapıyor, biliyor musun? Birbirlerinin gözlerine bakıyorlar. Aralarında şahane bir yoldaşlık hissi var, *tanıklık* gibi. 'Son nefesime kadar bu işin peşini bırakmayacağım, boşuna ölmüş olmayacaksın,' der gibi. Benim yüzümden yaşlar akarken senin yanağından da tek bir damla yuvarlanıyor –çünkü gözyaşlarını zamanlamak gibi acayip bir yeteneğin var– ve *hiç durmayın mankafalar, öldürün beni* der gibi meydan okuyarak bakıyorsun. Sonra yaşam enerjin... solup gidiyor. Hadi ama!" Oradaki hayali fırsatı gösterir gibi masanın üzerinde ellerini açtı. "Bu rol tam senlik. Bunu ayarlayabilirim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yıldız gücü bebeğim! Tony's Pizza günlerimizden beri bunun için savaşıyorduk ve şimdi bu güce sahibim."

Sewanee içini kaplayan heyecanı bastırmaya çalıştı. "Tamam. Tamam. Kadının geçmişi nasıl?"

"Kaçırılıp bir genelevde çalışmaya zorlanmış. Ama onu yapmaya zorladıkları şeyi yapmamış. Doğuştan bir kraliçe."

Sewanee duraksadı. "Onlar da kadını cezalandırıyorlar?"

Adaku da duraksadı. "Doğru. Ama çok şey olduğu için..."

"Yüzü kusurlu olduğu için."

Adaku bir an sessiz kaldı. "Evet ama konu bu değil."

"Hayır, konu gözyaşlarımı zamanlayabilme yeteneğim." Sewanee peçetesini yuvarlayıp yavaşça masaya attı. "Hadi A, en azından dürüst ol."

Adaku ofladı. "Var ya." Arkasına yaslanıp yeniden ofladı. "*Dürüst* olayım mı? Bazen beni gerçekten sinir ediyorsun. Herkesin sende bir tek o yara izini gördüğünü düşünmek istiyorsan böyle devam et. Ama elimizde birlikte bir şeyler yapmak için bir fırsat var. Birlikte bir şeyi gerçekleştirmek için. Ve sen, olduğun her şeyle birlikte bu rol için mükemmelsin ve evet, üzgünüm ama bunun o yara iziyle çok ilgisi var."

Yemekler gelince Adaku sustu. Öfkesini dizginleyerek salatasını yemeye koyuldu. Sewanee bir müddet yemeğiyle oynadıktan sonra, "Özür dilerim," dedi. "Haklısın. Ama keşke..."

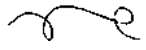
"Keşke bunun üstesinden gelseydin," dedi Adaku sevecen bir bıkkınlıkla. "Çünkü kendini geri çekmene neden oluyor ve seni böyle görmek..."

Sewanee elini kaldırdı. "Biliyorum." Adaku'nun nazik bileğini tuttu. "Özür dilerim." Samimiyetini vurgulamak için gözlerini kocaman açtı.

Adaku içini çekerek bileğini dudaklarına götürüp Sewanee'nin elini öptü. "Ben de. Artık sürekli aç geziyorum. Bu egzersizler beni hormonlu bir spor salonu dallamasına çevirdi."

Sewanee gülerken Adaku tekrar salatasına yumuldu. Sewanee de bir lokma aldı ve üstüne bir yudum su içti. "Peki, bu ne kadar gerçekçi? Rolü benim oynamam?"

Adaku yutkundu. "Yarın ilk iş stüdyoyla görüşeceğim. Henüz birini bulmadıklarını biliyorum. Doğrudan teklifte bulunacaklarını garanti edemem. Benim bile seçmelere katılmam gerekti. Ama formalite icabı olacak. Sana bayılacaklar."

27 Şubat

BROCK:
Dikkat: Benim bölümlerimden birinde Claire, Alessandro'ya sevişmelerinde neye ulaşmak istediğini soruyor, o da "Sesini değiştirmek istiyorum," diyor. Sonra bir ara bunu yaptığından ve hayatının en ateşli başarısı olduğundan falan söz ediyor. O yüzden belki bölümlerinden birinde sesini değiştireceğin bir yer bulabilirsin.

SEWANEE:
Sesimi değiştirmemi mi istiyorsun?

BROCK:
Bilmem. Claire'in her zamanki sakin/soğuk/kendine hâkim tarzına biraz sıcaklık katacak bir şey olabilir.

SEWANEE:
Bunu gerçekten istiyor musun?

BROCK:

Hayır. Şart değil. Ben sadece öneride bulunuyorum.

SEWANEE:

Aklında önerebileceğin belli bir şey var mı?

BROCK:

Ne bileyim, herhangi bir şey. Belki biraz vahşi bir havaya bürünebilirsin.

SEWANEE:

Vahşi mi? Hadi ama.

BROCK:

Tamam, vahşi değil.

Belki biraz hoppa.

SEWANEE:

Hoppa mı?!

BROCK:

Unut gitsin. Hiç söylemedim farz et.

SEWANEE:

😆

BROCK:

Bana mı gülüyorsun?

SEWANEE:

Hoppaca.

Hey, eeeee, dikkat: Benim bölümlerden birinde şöyle diyor, "Sesimin böyle çıktığını hiç duymamıştım, sanki benim sesim

değildi. Ya da tam benim sesimdi. Gerçek sesim." Belki sen de bu yanıtı hak edecek bir şey yapabilirsin...

BROCK:
Zaten biliyordun yani.

SEWANEE:
Ama bundan bahsetmeye çalışırkenki kıvranışlarından çok keyif aldığımdan emin olabilirsin.

BROCK:
Kolay olmadı.

SEWANEE:
Sesinin değiştiğini duyabiliyordum.

BROCK:
😆

Yirmi sekiz dakika sonra Sewanee üstünde havluyla banyoda saçlarını tararken mesaj sesi geldi.

BROCK:
Güzel bir replik değil mi? Sesini değiştirmek istiyorum.

SEWANEE:
Gerçekten öyle.

BROCK:
Evet.

SEWANEE:
June ne yaptığının farkındaydı.

BROCK:
Bir kadın bana bunu söylese erirdim.

SEWANEE:
Bir erkek bunu başarsa ben de erirdim.

Sewanee baloncukların ortaya çıktığını gördü. Sonra da kaybolduklarını.

Sonra yeniden belirdiler.

Kayboldular.

Ortaya çıktılar.

Kayboldular.

Ortaya çıktılar.

Kayboldular.

28 Şubat

SEWANEE:
Soru. Aşk romanları dışında bir şey yapmak ister misin? Bir arkadaşım Clancy tarzı bir roman için alfa suikastçı sesi arıyor.

BROCK:
Sesimi bu kadar erkeksi bulman sevindirici.

SEWANEE:
Ses yanıltıcı olabilir mi?

BROCK:
O kulvarda sahip olduğum tek şey sesim diyelim.

SEWANEE:
Müzisyen olduğunu unutma. Pek çok kadın buna bayılır.

BROCK:
Gerçi sen bayılmıyorsun galiba?

SEWANEE:
Ben Los Angeles'ta yaşıyorum. Buradaki erkeklerin hepsi müzisyen.

BROCK:
Sana şarkı yazan oldu mu?

SEWANEE:
Hımm...

Sanmıyorum?

BROCK:
Olsa hatırlamaz mıydın?

SEWANEE:
Berbat sevgililerden bir sürü berbat şarkı dinledim. Hiçbirinin benim için yazıldığını sanmam. Yani umarım öyledir.

BROCK:
Mantıklı.

SEWANEE:

Ee, ne diyorsun, arkadaşıma seni önereyim mi?

BROCK:

Gerçekten çok teşekkür ederim ama düşüncesi bile...

Beni yoruyor.

Aslında bu iş için neden hiç de uygun olmadığımı bilmek ister misin?

SEWANEE:

Evet.

BROCK:

Şu yüzden:

Kitap okumam.

Kitap okumayı sevmem!

İşte! Söyledim!

SEWANEE:

İlk adım bir sorunun olduğunu kabul etmektir.

BROCK:

Şimdi kendimi çok daha iyi hissediyorum!

Özgürlüüüüük!

Dans etmek istiyorum! Şarkı söylemek istiyorum!

SEWANEE:
Haha

BROCK:
Seni kucaklayıp öpmek istiyorum!
Pardon, fazla kaptırdım kendimi.
Üzgünüm.

SEWANEE:
Üzülmene gerek yok.

BROCK:
Tamam
(Zaten üzülmemiştim)

Gönderen: Jason Ruiz
Alıcı: Brock McNight; Sarah Westholme
Tarih: 1 Mart, 16.56
Konu: Casanova, LLC ödeme

Selam,

İlk ödemeyi yatırdım, birkaç gün içinde hesabınıza geçmezse haber verin lütfen. Makbuz ektedir.😉

JR

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Jason Ruiz; Sarah Westholme
Tarih: 1 Mart, 16.58
Konu: YNT: Casanova, LLC ödeme

VAY CANINA!!

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight; Jason Ruiz
Tarih: 1 Mart, 16.58
Konu: YNT: Casanova, LLC ödeme

VAY CANINA!!

BROCK:
o e-postaları aynı anda mı gönderdik biz?

SEWANEE:
yine aynı anda mı cevap yazdık?

BROCK:
haha

SEWANEE:
HAHA

BROCK:
KES ŞUNU

SEWANEE:
Kes

tamam, sen yaz, ben beklerim.

BROCK:
TEKRAR EDİYORUM: VAY CANINA

SEWANEE:
CİDDEN YA. Tebrikler!

BROCK:
Sana da! Bak şimdi nasıl da umursuyorum!
Şimdi kendimi parası için moruğun tekiyle
evlenmiş bir kadın gibi hissediyorum!

SEWANEE:
Keşke bir yerlere gidip bunu
kutlayabilseydik.

BROCK:
Keşke bir yerlere gidip bunu
kutlayabilseydik.

SEWANEE:
YİNE?!

BROCK:
YİNE?!

SEWANEE:
Yok artık!

BROCK:
Yok artık!

SEWANEE:
HAHA!

BROCK:
HAHA!

SEWANEE:
Kırk yedi yıl önce...

BROCK:
Kurtulmayı başardın! Tebrikler.

SEWANEE:
Teşekkür ederim.

Şimdi gidip kendine güzel bir şeyler al.

BROCK:
Tamam babacığım.
Iyy.

SEWANEE:
Iyy.

Sewanee mutfak lavabosunun başında salata yiyerek içinden – yaklaşan seçmeler için– replikleri tekrar ediyordu, arka planda gold kanalı açıktı, birden telefonu titreşti.

ADAKU:
Selam, hangi gün sahnelerin üstünden geçmek istiyordun?

SEWANEE:
Dördünde. Seçmelerden bir gün önce.

ADAKU:
Güzel, o zaman bana bir iyilik yapar mısın?

SEWANEE:
Tabii.

ADAKU:
Bu Angela Davis şeyi için kendimi
kaydetmeme yardım eder misin?
Adamın canını çıkardım, en azından kendi
çektiğim bir kaydı izleyeceğini söyledi.

SEWANEE:
TANRIM, EVET! Çok heyecan verici.

ADAKU:
😬

Sewanee tam elinden bırakmıştı ki telefon yeniden titreşti.

BROCK:
Açık konuşabilir miyim? Buna daha ne kadar
devam edebileceğimi bilmiyorum.

SEWANEE:
Yine imalara mı başlıyoruz?

BROCK:
Hayır. Ben ciddiyim.

SEWANEE:
Ne?

BROCK:
Seslendirmeyi diyorum

SEWANEE:
Ha. Oh, neyse.

BROCK:
Oh mu?

Sen neden bahsettiğimi sandın ki?

SEWANEE:
Ee... bunu... yazışma şeyini...

BROCK:
Buna son vermeyi neden isteyeyim?!

Ve aramızda bir şey mi var?

SEWANEE:
Bilmiyorum! Haha

BROCK:
Ciddiyim, belki de buna son vermeliyiz.

Sözünü ettiğim telebilmemne icadını hatırlıyor musun? Duyduğuma göre sorunsuz işliyormuş. Denemek ister misin?

Sewanee bir çatal dolusu marulu ağzına götürürken donup kaldı. Çatalı gerisingeri kaseye bırakıp gözlerini telefona dikti. **Tamam** yazıp gönderdi, **Peki ne zaman konuşmak istersin** yazmıştı ki...

Telefon gelen aramayla titreşmeye başladı.

Sewance elektrik çarpmış gibi telefonu tezgaha fırlattı. Telefon titreşmeye devam ediyor, tezgahın üzerinde titreşimlerle ondan uzaklaşıyor, ekrandaki «BROCK MCNIGHT» yazısı sanki onunla alay ediyordu.

Telefon durana kadar kımıldayamadı.

Panik yapma, panik yapma diye geçirdi içinden. Neden panikliyorsun? Panik yapacak bir şey yok.

Telefon bir kez titreşti.

BROCK:
?

Sewanee olduğu yerde bir daire çizdi, birkaç kez Lamaze tekniğiyle nefes alıp verdikten sonra cesaretini toplayıp telefonu aldı. Hızlı hızlı yazdı:

Hazır değildim. Yani değilim. Neden bilmiyorum ama gerçekten değilim. Tuhaf davranıyorum. Özür dilerim. Ben seni ararım. Çok özür diliyorum.

Fazla düşünmeden gönder'e bastı.

Brock'un yine yazdığını gördü.

Sorun değil. Acele etme.

2 Mart

BROCK:
Soru. Sen beni aramayacak mıydın?

SEWANEE:
Affedersin. Evet. İşler elimi kolumu bağladı.

BROCK:
vay, çok seksi

SEWANEE:
Son Teslim Tarihinin Elli Tonu. Beni
öldürmeye niyetli bir kitabın tam
ortasındayım. İkinci Dünya Savaşı.
Dünyadaki tüm aksanlar. Bağıran adamlar.
Birkaç güne daha ihtiyacım var.

BROCK:
Dün akşam için özür dilemem gerekiyor mu?

SEWANEE:
Hayır!

BROCK:
Doğru söyle.

SEWANEE:
Hayır. Doğru söylüyorum. Seni arayacağım.
Konuşmak istiyorum. Konuşacağım.

Sanırım tam bir deli gibi konuşuyorum 🙃

BROCK:
Sorun yok. Gerçekten konuşmak zorunda değiliz.

SEWANEE:
Seni arayacağıma söz veriyorum. Ya da e-posta atarım. Belki de mektup yollarım! Yoksa güvercin mi yollasam? Ne olursa olsun: yakında.

BROCK:
Güzel.

Ertesi gün Sewanee, Adaku'nun oturma odasında sahneleri tekrar ediyordu. Adaku tekrar tekrar Swan'ın rol için biçilmiş kaftan olduğuna herkesin çoktan emin olduğunu söylüyordu. Stüdyo birkaç oyuncuyla görüşmekte ısrar ediyordu ama ikisi de bunun sektörde standart olduğunun farkındaydı ve –Adaku'nun durmadan vurguladığı gibi– onu görecekleri için çok heyecanlıydılar.

Adaku da Sewanee'yle birlikte okuyor, onu cesaretlendirmeye çalışıyordu (Harikasın! Bu repliği söyleyişine bayıldım! Sana bayılacaklar, mükemmelsin!) ama buna hiç gerek yoktu. Sewanee gerçekten de tekrar bir denemeye çıkma fikrini benimsemişti. Ayrıca hiçbir şey bir kitabı canlandırmak kadar zorlayıcı olamazdı. Hatta, bütün bir dünya yerine tek bir karakteri canlandırmak lüks gibi geliyordu.

Sonra Angela Davis kaydını filme aldılar. Birkaç çekimden sonra Adaku, "Herhangi bir tavsiyen var mı?" diye sordu.

Sewanee anlaması güç bir romanı değerlendiriyormuş gibi sayfaları inceledi. "Aklın başka yerdeymiş gibi görün. Telaşlı. Bu konuşmayı yapacak vaktin yokmuş gibi."

"Hımm," dedi Adaku, sahneyi bir kez daha tekrarladılar. "Evet," dedi Sewanee başını sallayarak. "Daha iyi. Bir muğlaklık katıyor."

"Hadi, bir kez daha deneyelim, o son replik var ya? Söylerken ona bakma. Zaten dışarı çıkmak üzeresin. Yorumu ona bırak."

Adaku repliği tekrarladı, Sewanee kestikten sonra başını geriye attı. "Evet! Çok daha iyi!" Adaku, Sewanee'ye sarılarak teşekkür etti. "Daima en iyi yönetmenim oldun. Seninle rol yapmayı çok özledim!" Ellerini yüzünde gezdirdi. "Ah, o kadar sabırsızlanıyorum ki!" Gidip kokusu Sewanee'ye küflenmiş ıspanak gibi gelen süper protein karışımından bir yudum aldı. "Bu iş çok hızlı ilerleyecek, Swan. Tüm kayıt işlerini tamamla çünkü üç ay Avustralya'da olacağız."

Sewanee gülümsedi. "Sadece altı sahnem var, unuttun mu?"

"Evet ama son kez birlikte çekime gittiğimizde güya bir hafta sürecekti ve bak iş nerelere geldi?"

Sewanee, Adaku'nun ne söylediğini fark edişini izledi. Gözlerinin panikle parladığını, son anda verdiği bir kararla sözün sonuna arsızca bir sırıtış eklediğini, rahat görünmek için smoothie'sini içmeye devam ettiğini gördü. Dediği gibi Sewanee onun en iyi yönetmeniydi, Adaku'nun performanslarındaki bütün mimikleri biliyordu.

Onu rahatlatmak için konuyu değiştirdi. "Seninle spor salonuna gelip nasıl bir rutine tabii tutulduğunu görmem lazım."

Adaku başını iki yana sallayarak bacaklarını esnetmek için birkaç hareket yaptı. "Bu işte tek başınasın. *Girl in the Middle*'ın galası ve basın toplantısı için yarın Londra'ya gidiyorum. Orada..." -gözlerini yere dikerek hesap yaptı– "üç, belki dört gün kalacağım. Sonra geri döneceğim ama sadece bir geceliğine çünkü *Kurucu* 'kabilemdeki' diğer kızlarla kaynaşmam için beni Georgia'ya gönderiyor. Sonra da iki haftalık silah eğitimi var ki eminim ona sen de katılacaksın. Sonra da Avustralya." Adaku smoothie'sini höpürdeterek devam etti: "Gelecek hafta bu zamanlar Georgia bataklıklarında yürüyor olacağıma inanamıyorum."

Sewanee arkadaşına baktı. Adaku'nun her zamanki coşkusu teklemeye başlamış gibiydi. Adaku dünyaya hep doğaçlama bir tiyatro sahnesiymiş gibi bakar, *Evet ve!* diye düşünürdü. Ama şu anda Sewanee karşısında daha çok *Evet ama* görüyordu. "Kendine iyi bakıyor musun?"

"Evet! Sadece yorgunum."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Bu filmde muhteşem ol ki daha fazlasını çekebilelim."

Sewanee gitmek üzere ayağa kalktı. Avustralya'ya gidecekse bitirmesi gereken bir sürü kayıt vardı. Programına göre Adaku'yu bir daha ne zaman görebileceğini çabucak hesapladı, sonuç iç karartıcıydı. "Gelecek hafta Georgia'ya giderken seni havaalanına ben bırakayım mı?"

Adaku başını iki yana salladı. "Audie ödüllerinden sonraki sabah gidiyorum, beni o kadar seviyor olamazsın."

"Bahse var mısın?"

Adaku gülümsedi. "Tamam ama senin evde [illegible] Beni alıp tekrar batı yakasına götürmek için ta doğuya kadar gelmene gerek yok. Ayrıca" –göz kırptı– "Brock'u yakalayınca çıkarmak için daha çok zamanın olur."

Sewanee gülümseyerek kapıya yürüdü. "Ödül törenine gelebileceğini sanmıyorum."

"Neden gelmesin?"

"Adam bilinmezliğin ta kendisi. Takma isim meselesi. Kim olduğunu kimse bilmiyor!"

Vedalaştılar, Adaku boş şişesini mutfağa götürürken Sewanee kapıyı arkasından kapadı.

Arabasına yürürken elindeki deneme metinlerini rulo yapıp bacağına vurarak neşeli bir tempo tutturdu.

Yeniden oyunculuk yapmak, yıllarca bir ses kabininde gizlendikten sonra tamamen ortaya çıkma düşüncesi başını döndürüyordu. Bunu yapmaya gerçekten hazır mıydı?

Evet.

Kesinlikle evet.

Bunca zaman taşıdığı korkunun heyecan tarafından bu kadar çabuk ve kolayca alt edilmesi Sewanee'yi şoke etmişti. Bunu yapma fırsatının verilmiş olması. Sanki ona ikinci bir şans verilmişti. Tıpkı Claire ve Alessandro gibi. Düşünceleri dönüp dolaşıp Brock'a geliyordu.

Adaku olsaydı her işte bir hayır olduğundan ya da evrendeki uyumdan falan söz edebilirdi ama... o, Adaku değildi.

Yine de... Bir şeyler yerine oturuyordu. Belki de insanların sözünü ettiği şu yedi yıllık döngülerden biriydi. Belki de sonunda aynı karanlık yüzüne geçiyordu.

Bunu sonra Brock'a yazacaktı: Soru. Ay neden kararır?

Ama şu anda kendisi için bir sorusu vardı:

Onunla konuşmaktan neden bu kadar korkuyordu?

Bu anlamsızdı.

Her şey onun için yerli yerine oturuyordu ve Brock da bunun bir parçasıydı. Neden anlatmaya cesaret edemiyor, ertelemeyi tercih ediyordu? Hem de iki kez ertelemişti. "Neden."

En kötü ne olabilirdi ki? Brock'un hayal ettiği gibi biri olmadığını mı keşfedecekti? Hayır. Artık olmak istediği o hayali kişi olamayacağı için miydi? Evet. Bu çok acınası değil miydi?

Vakit gelmişti. Yeniden oyunculuk yapacak, Brock'la oynamayı bırakacaktı. Dürüst olacaktı. En kötüsü olursa? Dost olarak kalırlardı. Meslektaş. Facebook'taki hayranlarının dediği gibi *grup ses* sayesinde tonlarca para kazanmaya devam edeceklerdi. Nedense Brock'un onunla olan iletişimini tamamen kesmesi düşüncesi de fantezinin gerçek olması kadar saçma geliyordu. İki hayali sonuç da o kadar saçmaydı ki aslında birbirlerini geçersiz kılıyorlardı.

Kendini kendisi olmamaya ikna etmek için bulduğu bahaneler. Abartılı. Saçma. Resmen deli saçması.

Mark'ın evinin önüne park ettiğinde düşünceleri buraya kadar ilerleyebilmişti.

Altmış dört basamağı çıkarken Adaku'nun yemekte söylediklerinde haklı olduğuna karar verdi: Bunun üstesinden

gelmek zorundaydı. Bunu aşmak zorundaydı. Saklanmakla Brock bir yana kendine de kötülük etmiş oluyordu. Hem Brock tam da açılabileceği biri değil miydi? Onu anlamaz mıydı? Onunla aynı korkuları, benzer bir geçmişi paylaşmıyor muydu? Ayaklarınızın altına serilen dünyaya takılıp düşmenin nasıl bir şey olduğunu kim bilebilirdi?

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 4 Mart, 19.12
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Selam,

Öncelikle özür dilemek istiyorum. Seninle telebilmemnede konuşmak istemiyormuşum gibi davrandığımı biliyorum ama aslında olan bu değil. Seninle konuşmayı çok isterim. Ama "Neden"imi, Başka Zaman'ımı bilmek istiyorsun... ve sorun şu ki bunun hakkında konuşmaya hazır değilim. Ama *anlatmaya* hazırım. Umarım aradaki farkı anlayabilirsin.

Şöyle ki,

Yirmi dört yaşındaydım, Julliard'dan mezun olalı iki yıl kadar olmuştu. Televizyon şovlarında, tutmayan dizilerde, düşük bütçeli bağımsız sinema çalışmalarında yer alıyordum. Oyunculuk yeteneği de olan "seksi bir kız" olarak (onların düşüncesi ama ben de böyle düşünüyordum) görülüyordum. Birçok şeyin eşiğindeydim. Özgeçmişim harika olmaya çok yaklaşmıştı. Artık her şey an meselesi gibiydi. Kesin bir şey olacaktı.

Gerçekten de oldu.

Bir filmde başrol kaptım. Daha doğrusu yardımcı başrol. Uyuşturucuyla mücadele filmlerindendi, İlk Gün gibi, ama bunda karteller ve göreve yeni başlamış bir kadın vardı. Bir gecede meşhur oldum. Bizim meslek böyledir. Hiç kimseyken birden tanınan biri olursun. Çocukların suya koyduğu şu kuru süngerler gibi, bir de bakarsın dinozora dönüşmüş ya da ineğe ya da... neyse.

Ek bilgi: Hollywood'daki oyuncularla ilgili espriyi hiç duydun mu? Bir oyuncunun hayatında beş aşama vardır:

Sarah Westholme kim?

Bana Sarah Westholme'u bulun!

Bana Sarah Westholme tarzı birini bulun!

Bana daha genç bir Sarah Westholme bulun!

Sarah Westholme da kim?

Neyse, filmi Meksika'da çekiyorduk. Oynadığım karakterin en yakın arkadaşı için küçük bir rol vardı, ben de gerçek en yakın arkadaşımı kadroya aldırmıştım. (Sanırım şimdi bana olan borcunu ödemeye çalışıyor ama bu tamamen başka bir hikaye.)

Yaklaşık üç haftadır oradaydım. İki hafta provalar, bir hafta da çekim için. Arkadaşımın sahnelerinin çekimi daha önceydi; ilk birkaç gün çok iyi gitti. Çekimleri cuma günü bitti, kutlama yapmak istediğim için hafta sonunda da kalmasını istedim. Hayalimizdeki büyük patlamayı gerçekleştirmiştik, bu yüzden unutulmaz bir şeyler yapmak istiyorduk. Heyecan verici! Eğlenceli! Biraz çılgınca! (Yani aptalca. Belki normal şartlar altında aptalca sayılmaz ama kuşkulu güvenlik önlemleriyle bilinen yabancı bir ülkede bir işin başlangıcında yapmaman gereken bir şey.)

Paraşütle atlamaya gittik. Deneyimli bir paraşütçüye bağlı olarak atladığın türden. Uçağa binip havalandık.

Yükseldikçe panik duygusu daha da artıyordu. Kafamın içinde duygularım gidip geliyordu: Korkuyor muyum, yoksa heyecanlı mıyım? Emin olamıyordum. (Bu arada aslında bu hayatımın özeti ve muhtemelen geçen akşam aradığında olanı da açıklıyor.)

Her neyse, sonunda düz uçuşa geçtik ve birden arkadaşımın rehberine bağlanmış halde açık kapıda durduğunu gördüm. Bana bakarak kocaman gülümsedi ve başparmaklarını havaya kaldırdı, sonra da atladılar. Paraşütçü eşlikçim beni kapıya doğru götürdü, dışarıya, aşağıya baktım, rüzgarın beni çektiğini hissettim. Atlamaktan çok düşer gibi oldum, ayaklarımın altında hiçbir şey yoktu, rüzgar vücudumu kamçılıyordu. Bir ses duydum. Hayır, Tanrı'nın sesini değil. Arkamdaki adam geriye doğru sayıyordu. Bana ipi çekmemi söyledi. Ama kımıldayamadım. O da uzanıp ipi kendi çekti.

Çekti.

Çekti.

O an tuhaf bir şekilde ölümü kabullendim. Gerçekten. Kendimi bıraktım. Açıklanamaz bir boş vermişlik. İşim bitmişti. Ve bunu sorun etmiyordum.

Ama sonra: Paraşüt açıldı. Yedek bir şey ya da başka bir şey. Bu kadar basitti. Yere indik. Her ne kadar normalden sert bir iniş olsa da her şey yolundaydı. Hayattaydık.

Paraşütçü arkadaş beni çözdü, bir savaştan birlikte sağ çıkmışız gibi kucaklaştık. Arkadaşım koşarak yanıma geldi, adrenalin dolu çığlıklar atarak birbirimize sarıldık. Ölüme o kadar yaklaştıktan sonra kendimi ne kadar canlı hissettiğimi anlatamam. Kafam hiç olmadığı kadar güzeldi ve inan bana kafamın çok güzel olduğu zamanlarım olmuştur. Minibüsle piste geri dönerken durmadan konuşuyordum. Her küçük detayın üstünden geçiyordum. Her şeyi, yapbozun her bir parçasını hatırlıyordum.

Buradaki ironi ne biliyor musun? Şimdi hatırlamıyorum. Tek parçasını bile.

Sana anlattığım her şey arkadaşımın bana anlattıkları.

Anlaşılan pistte minibüs daha tam durmadan aşağı atlamışım. Yanlamasına takla atmışım, oysa hayatımda tek bir kez böyle takma atmadım. Bizi getiren, az önce inmiş olan uçağa koşup kollarımı gövdenin ön kısmına dolamaya çalışmışım. Onu öpmüşüm. Sonra hızla dönüp pervaneye doğru yürümüşüm, pervane görünmüyormuş çünkü hâlâ dönüyormuş. Bana çarpmış.

Sanırım hikayeye buradan başlayabilirdim. Affedersin. Ama hepsini bilmeni istedim. Orada olmanı istedim. Her şeyi öğrenmen için. Hatırlayamadığım şeyleri.

Sadece aralığın dördünde, kazadan iki gün sonra bir hastane odasında kendime geldiğimi hatırlıyorum; annem, babam, büyükannem ve en yakın dostum başımdaydı.

Unutmak istediğim şey ise her şeyi kaybettiğime ve bunun tamamen benim suçum olduğuna dair karnımdaki, bağırsaklarımdaki düğüm düğüm duyguydu.

Pervane yüzümü çaprazlamasına kesmiş, sağ gözümü alıp köprücük kemiğimi omzumdan ayırmıştı. Çok şanslıydım. Çok daha kötüsü olabilirdi. Pervane daha hızlı dönüyor olsaydı, bana farklı bir açıdan çarpsaydı...

Giderek büyüyen bir olasılıklar listesi.

Tek bir iyi yanı vardı: İlk ameliyatımdan çıktığımda filmin yönetmeniyle konuştum ve onu rol için arkadaşımı denemeye ikna ettim. Elbette benim yüzümden çok zor bir duruma düşmüşlerdi ve kabul ettiler, o da tabii ki harika oynadı ve işi aldı. Rolünü

değiştirip başrolü oynaması için bir haftalık sahneyi yeniden çekmeleri gerekti, o kadar. Bu, arkadaşımın kariyerinin başlangıcı oldu. Onun adına mutluyum. Öyle görünmeyebilir ama mutluyum. Gerçekten.

Artık neye bulaştığını biliyorsun. Eminim tam da hayal ettiğin şeydir. Ne sıradan bir hikaye.

Sen sormadan ben söyleyeyim: Kusurumla yaşamayı ve tek bir göze sahip olmayı telafi etmesini öğrendim (kemanlar çalmaya başladı mı?). İnsan vücudu bir mucize. Omzum büyük ölçüde iyi (yine de olimpiyatlarda halter kaldırmayı düşünmüyorum). Göz bandı takıyorum, buna artık ruj ya da oje gibi alıştım. Çoğu kişi kasten kaba davranıp pislik yapmıyor. Sarhoşlardan ve çocuklardan uzak durmaya çalışıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse kazadan önce de böyle yapardım.

İşte "Neden"imi öğrendin. Sonunda!

İşte olmuştu. Sewanee hiçbir şey saklamadan hikayeyi baştan sona anlatmanın mutluluğu içinde arkasına yaslandı. İmleci gönder simgesinin üstüne götürdü, tam tıklamak üzereyken parmağını kaldırdı. Otomatik düzeltmenin kelimelerini sabote etmediğinden, hikayenin ve düşüncelerinin hissettiği kadar net olduğundan emin olmak için bir kez daha okuması gerektiğini fark etti.

Okudu.

Oturmadan önce topladığı tüm cesaret her cümlede biraz daha eriyip gitti.

Bunu gönderemezdi.

Hazır değildi.

Brock'un anlattıkları kişiliğine şöyle bir göz atmasını sağlamıştı sadece; kendi hikayesi ise en hassas yerlerini olanca çıplaklığıyla ortaya seriyordu. Bu, içgörülerin eşit bir takası değildi.

Adamın gerçek adını bile bilmezken ruhunu nasıl açabilirdi?

İlk paragraf dışında her şeyi sildi ve hakkındaki gerçeğin özeti olmasını umduğu şeyi ekledi. Yetecek kadarını:

Selam,

Öncelikle özür dilemek istiyorum. Seninle telebilmemnede konuşmak istemiyormuşum gibi davrandığımı biliyorum ama bu doğru değil. Seninle konuşmayı çok isterim. Ama "Neden"imi, Başka Zaman'ımı bilmek istiyorsun... ve sorun şu ki bunun hakkında konuşmaya hazır değilim. Ama *anlatmaya* hazırım. Umarım aradaki farkı anlayabilirsin.

Bu e-postayı sana yazmaya böyle başladım. Her şeyi anlatacaktım, bilgisayar ekranının sert ışığının önünde karşına çıkacaktım. Sorun şu ki "Bu konu hakkında konuşmaya hazır değilim," derken doğru söylüyorum. Anlaşıldığı üzere "Sana bunu anlatmaya hazırım," da doğru değil. Özür dilerim. Bu çok fazla. Benim için. Hazır olduğumu sanmıştım ama değilmişim.

Güzel bir tesadüf olduğunu söyleyemesem de yine de tesadüf olarak ortak bir yanımız olduğunu söylemek istiyorum: kayıp. Bir zamanlar sahip olduklarımızı, bir zamanlar olduğumuz kişiyi kaybettik. Aynı şeyleri bir daha yaşamak zorunda kalmaktan korkuyoruz. Bunu sana söylemek bile iyi geliyor. Bana söylediğinde sen de böyle hissetmiş olmalısın. Bu da bir şeydir sanırım.

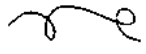
Bunları, bu kısaltılmış saçma haliyle bile buraya döktüğüm için kendimi iyi hissediyorum. Umarım devam edebiliriz. Hepsine. İşe, oyunlara, atışmalara ve tabii ki cinsel imalara, yani... oldukları zaman.

İleri, dost!

Tam Sewanee yazarken değiştirip Sarah yaptı, sonra daha dürüst olmaya karar verdi:

S

Gönder'e bastı.

SEWANEE İŞİ SAĞLAMA almak için evden çok erken çıktı. Seçmeler sadece beş kilometre uzakta yapılıyordu ama ne olacağı belli olmazdı.

Hiç makyaj yapmamıştı, üç gündür yıkamadığı saçlarını da açık bırakmıştı. Üstünde kargo pantolon ve kolsuz bluz vardı, sonra kollarının Adaku'nun son günlerdeki kollarına hiç benzemediğini fark etti, hiç de ormanda aylardır yoldaşlarının ağırlıklarını taşıyormuş gibi değildi. O yüzden kayık yaka bol bir kazak bulup bluzun üstüne attı. Postallar. Göz bandı.

Trafik olmadığı için on dakika sonra Sunset Gower Stüdyoları'ndaydı.

On dakika da arabada oturup sahneleri gözden geçirdi.

Hepsi tamamdı.

Kağıtları arabada bıraktı, onlara ihtiyacı yoktu. Hem içeri senaryo olmadan girmek kendini güçlü hissetmesini sağlayacaktı. Telefonunu da bıraktı. Yaya girişine doğru yürüdü. Nöbetçi kimliğine baktıktan sonra ona stüdyonun bir haritasını verdi ama Sewanee nereye gideceğini biliyordu. İlkokulunu ziyarete gelmiş gibiydi.

Stüdyoda yürürken eski seçmeleri hatırladı. Bazıları diğerlerinden daha iyiydi, çoğu başarısızdı ama hepsi de bir olasılığı temsil ettiği için heyecan vericiydi. Bu stüdyoda birkaç kez konuk oyunculuk yaptığı, bağımsız bir film çektiği bile olmuştu. Blah da burada çalışmıştı, stüdyo o kadar eskiydi.

Aradığı odayı bulunca buraya daha önce de geldiğini hatırladı ama oda şimdi başka bir oyuncu yönetmenine aitti. Herkes yeniydi. Yedi yıl Hollywood'da uzun, çok uzun bir süreydi.

Köşeyi dönüp bekleme odasına girdi. Normalde içerisi tavuk çiftliği gibi tıklım tıklım olurdu. Ama bugün Sewanee seçilmiş birkaç kişiden biriydi. Adını yazdırıp oturdu. Yanına oturan oyuncu ona doğru eğildi. "Göz bandı. Güzel aksesuar. Keşke benim aklıma gelseydi." Sewanee başını sallayarak teşekkür etti.

Yönetmen kadın az önce sınavdan geçirdiği oyuncuyla birlikte bekleme odasına girip isim listesini kontrol etti. Dönüp odayı gözden geçirdi, bakışları Sewanee'nin üzerinde durdu. Gülümsedi. "Sewanee Chester. Geldiğin için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim." Sewanee de kadına gülümsedi.

Diğer adaylar bu konuşmayı, anneleri yuvaya içlerinden sadece biri için solucan getirmiş beş yavru kuş gibi izledi.

Yönetmen yeniden isim listesine döndü. "Kristin? Hazır mısın?"

Sewanee'nin göz bandına iltifat eden kadın ayağa kalktı.

Odaya bir an sessizlik çöktü, böylesi Sewanee'nin işine geliyordu. Seçmelerden önce konuşmayı hiç sevmezdi. Ama odanın diğer tarafındaki iki kadın sohbete devam etti.

"Gayet iyi gidiyor, Tanrı'ya şükür bir dizinin ilk bölümünde bir rol kaptı," diye fısıldadı kadınlardan biri. "Sadece konuk oyuncu ama eğer dizi tutarsa tekrar oynayacak. Sonra belki düğün masraflarını karşılayabiliriz. ABC'deki *Jake Meadows* var ya hani?"

"Ya o çok iyi bir dizi. Başrolü Jenna kapmamış mıydı?"

"Kovuldu."

"Ne diyorsuuuun!"

"Hem de ilk provadan sonra."

"Olamaaaaaaz."

"Utanç verici. Şunu dinle. Jenna'nın filminin –radyoaktif sinekkuşu olan– gösterim tarihi ertelendi."

"Eh, duydum ki editör..."

"Editör. Yırtıcı hayvan desen daha doğru. DC Comics'ten bilmem kimi getirmek zorunda kaldılar."

"Mattie'nin dava ettiği adam mı?"

"Bir dakika, o adam bu muydu?!"

"Evet, valeyi taciz eden!"

"Hani şu" -eliyle otuzbir hareketi yaptı- "lastiklerine?"

"Evet. Erkekler... Onlarla da onlarsız da olmuyor."

"Değil mi? Ee, Jenna'nın yerine başkasını buldular mı?"

"Maalesef."

"Kahretsin. Kim peki?"

"Bir YouTuber. Brandon beni aldırmaya çalıştı ama bu hatun hazırda bekliyormuş herhalde. Jenna daha kaynak saçlarını çıkarmadan bam, haber Deadline'a düştü."

İşin Sewanee'nin hiç özlemediği yanları da vardı.

Bir saat sonra bekleme odasında sadece Sewanee kalmıştı. Seçmelerin yapıldığı odadan Çok Teşekkürler ve *Harikaydı*'lar arasında kızıl saçlı bir kadın çıktı. Dışarı çıkarken Sewanee'ye "Jüri çok zorlu. Bol şans," diye fısıldadı.

Sewanee bu taktiği biliyordu. İçeri girmeden hemen önce rakiplerin içine korku salmak. Ama bu onu korkutmadı.

Yönetmen tekrar görünüp Sewanee'ye gelmesini işaret etti.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz kişi. Bir bölmede sekiz kişi ve ortada kapıya çevrilmiş bir kamera vardı. Sewanee'ye.

Sewanee bir projektör ışığı gibi parladı. Baloda fotoğraf çektiriyormuş gibi gülümsedi, kukla gibi elini sallayıp yarışma programı sunucusu gibi "Merhaba!" dedi.

Telefonlarıyla meşgul olanlar bile başını kaldırıp Sewanee'ye gülümsedi. Ortadaki adam ayağa kalkıp elini uzattı. "Ben Colin." İngiliz. "Yönetmenim. Geldiğin için teşekkürler. Beklettiğimiz için de özür dilerim."

"Sorun değil!" dedi Sewanee kendini birden yedi yıl gençleşmiş hissederek. Öne çıkıp adamın elini sıktı. "Size verecek bir fotoğraf ve özgeçmiş getirmediğim için özür dilerim. Seçmelere son katılışımdan bu yana epey zaman..."

Colin şaşırmış gibiydi. "Ah, internet hepsini maziye gömdü. Bence asıl imtihanın Adaku'nun övgü dolu eleştirilerine layık olmak."

Sewanee kollarını uzatarak gülümsedi. "Peki, deneyeceğim."

"Pardon," diye söze girdi kadınlardan biri. "Sesli kitaplara bayılırım. Sen Sewanee Chester mısın?"

Sewanee iyice sırıttı. "Evet."

"Muhteşemsin. Büyük hayranınım."

"Çok teşekkür ederim."

Kadın odadakilere döndü. "Yılın En İyi Kadın Seslendiricisi ödülünü kazandı."

"O nedir?" diye sordu bir başkası.

"Sesli kitapların Oscar'ı."

Oooo dedi odadaki herkes.

"Ödülü hangi kitapla kazandın?" diye sordu Sewanee'nin yapımcı olduğunu tahmin ettiği adam.

Kadın Sewanee'ye baktı. "*Wasted Space*," dedi Sewanee.

Bir sessizlik oldu.

"Film haklarını Reese satın aldı."

Yine bir *oooo* sesi yükseldi.

Kadın tekrar Sewanee'ye döndü. "Muhteşem olduğunu bir kez daha söylemek istiyorum."

"Ben de bir kez daha teşekkür ederim." Daha önce hiç bu kadar dost canlısı bir jüri görmemişti.

"Adaku ile birlikte Julliard'a gitmişsin, değil mi?" diye sordu Colin.

"Evet. Okulda tanışmıştık."

"Ve kendini sesli kitaplarda harcıyorsun. Çok yazık."

Sewanee duraksadı. "Şey..."

"Pekala. Bakalım bunu değiştirebilecek miyiz, ha?" Colin gülümsedi. "Hazır mısın?"

Hazırdı. "Kesinlikle."

"Hadi bakalım."

"Kiminle birlikte okuyorum?" diye sordu Sewanee.

Colin'in yanındaki genç kadın elini kaldırdı. Sewanee kadına başını salladı. Kamerayı çalıştıran adam kayıtta olduğunu söyledi.

Odaya kilise sessizliği çöktü. Cep telefonları bir kenara bırakıldı, hafif öksürükler duyuldu ve tüm gözler Sewanee'ye sabitlendi. Bir buz patencisinin müziğin başlamasını beklediği an gibiydi. Olimpik bir atlayıcının iki takla ve bir burgu yapmaya hazırlandığı an gibi. Yarış tabancasının ateşlenmesinden ve yüz metre koşucusunun yerinden fırlamasından hemen önceki an.

Sewanee kımıldamadan durup derin bir nefes adlı. Sonra role ve sahaya adımını attı.

Kendini eskiden olduğu kişi gibi hissediyordu. Eksiksiz. Durdurulamaz.

Altın madalyalık bir performans sergiledi.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 5 Mart, 16.23
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Anlıyorum. Gerçekten. Kesinlikle ileri! Bir gün anlatmak istersen ben buradayım. (Lütfen "konuşmak" değil, "anlatmak" dediğime dikkat et.)

E-postanı okuduktan sonra koşuya çıktım, geri döndüm, bir bira alıp yukarı çıktım ve tekrar okudum. Şöyle düşünüyorum:

İkimiz de kendimizde bir şeye inanıyorduk ve onu kaybettik. Geri almak istiyoruz. Geri alabilir miyiz? Peki, geri alırsak ne olacak? Yeniden kaybedemez miyiz? O zaman ne olacak?

İkimiz de yaralıyız. (Yaralı, korkmuş* değil, gerçi ikisi de muhtemelen doğru. Tanrım, bu iki kelimeyi hep yanlış okuyorum. Bir sürü düzeltme işi çıkıyor.)

Neyse. İşte bunu düşünüyordum. Elbette bir yere varamadan.

Aşk romanlarını bırakmak istediğimi yeniden teyit etmek dışında. Sonsuza kadar mutlu yaşadılar fazla kurmaca. Hayatın sonsuza dek gökkuşağına dönmesi için kaybettiklerimizi geri almamız gerektiğine inandırıyor. Ama geri almaya çalışır ve başaramazsan ne olacağından hiç bahsetmiyor, değil mi?

Tabii sorunun aşk romanlarında değil de bizde olması ihtimali de var.

Bilmiyorum. Belki de biraz daha koşmalıydım.

* Yaralı anlamına gelen *scarred* ve korkmuş anlamına gelen *scared* kelimelerini karıştırıyor. (ç.n.)

SEÇMELERDEN SONRA SEWANEE, Mark'a Doug'un evle ilgilendiğinden bahsetmediğini fark etti. Bu nedenle garajdan kağıt havlu getirirken yazıcısına mürekkep ekleyen Mark'a Doug'un evi satın almak istediğini söyledi. Mark'ın verdiği cevap ancak mutfağa vardığında kafasına dank etti ve doğruca geri döndü. "Onu arayacağını mı söyledin?"

Mark bağırsakları dışarı saçılmış yazıcıdan başını kaldırdı, kaşları çatıktı. "Ha?"

"Evi satmayı gerçekten düşünüyor musun?"

Mark başıyla çalışma odasının kapısını işaret etti. Sewanee kapıyı kapatıp masaya yaklaştı. Mark yeniden yazıcıyla uğraşmaya başladı. "Bunu bir süredir düşünüyordum. Şimdi tam zamanı olabilir."

"Ama... neden şimdi?"

Mark omuz silkti.

"Yıllardır hayır diyordun."

"Bu yaşlanmadan önceydi."

"Kes şunu."

"Artık mürekkep kartuşunu bile değiştiremiyorum."

Sewanee sessizce gülerek yaklaşıp yazıcıyı devraldı. Mark kendini koltuğuna bırakıp içini çekti. "Yoruldum, Swan."

"Yılın bu zamanı iyi uyuyamadığını biliyorsun." Partneri Julio on beş yıl önce 29 Şubat'ta yemek borusu kanserine karşı verdiği amansız mücadeleyi kaybederek ölmüştü. Mart ayları Mark'a hiç iyi gelmezdi.

Mark yeniden içini çekti. "Bu farklı."

Sewanee çaktırmadan yüzüne baktı. "Emekli olmak mı istiyorsun?"

Mark, Sewanee'ye bakmadı. "Doug Carrey bu eve dünyanın parasını öder."

Sewanee kartuşu değiştirmek için gereğinden fazla oyalanarak düşünmek için biraz zaman kazandı. "Peki, stüdyo ne olacak?"

Mark cevap vermeden düşünceli bir tavırla oturuyordu, sonra birden öne eğilip yazmaya başladı. "Sana bir şey göstermek istiyorum." Fareye tıklayarak gezinirken her zaman yaptığı gibi ilk defa bilgisayar görüyormuşçasına gözlerini kısarak ekrana bakıyordu.

Sewanee yazıcıyı tekrar topladıktan sonra eski kartuşu geri dönüşüm için bir torbaya koydu, masanın arkasına geçerek Mark'ın omzunun üstünden ekrana baktı.

Mark sonunda aradığını buldu. Bir kitabın kapağını gösteren bir internet sayfası. Resmin altındaki oynat butonuna basınca hoparlörlerden güçlü bir erkek sesi gelmeye başladı. Sewanee bir dakika kadar dinledikten sonra Mark kitabı durdurdu. "Ne düşünüyorsun?"

Sewanee doğruldu. "Bence iyi. Belki biraz sıradan. Ama adamın ses tonu, ahengi gayet iyi. Cümle sonları biraz çalışma gerektiriyor ama iyi." Mark gözlerini Sewanee'ye dikmişti. "Ne?"

"Evlat. Okuyan adam değil." Kapağın altındaki yazıyı işaret etti. "Kitap gerçek, yayıncı gerçek. Seslendiren ise bir robot."

Sewanee ekrana bakakaldı.

Bu yatağın altındaki canavardı.

"Yani adam..." hemen düzeltti, "yani o... gerçek bir sesten ya da sesler kombinasyonundan mı oluşturulmuş ya da... tamamen sentezlenmiş ya da..."

"Fark eder mi?"

Hayır. Hayır, fark etmezdi. Tek bir şey dışında:

"Seslerimizi kopyalayamazlar, değil mi? Bizim iznimiz olmadan. Bu yasa dışı olur."

"Öyle mi dersin?"

Sewanee elini monitöre uzattı. "Senin benim gibi konuşan bir yapay zeka yaratmışlar baksana! Bunun yasa dışı olması lazım."

Mark dudak büktü. "June French'ten aldığın paraları biriktirsen iyi edersin çünkü mahkemenin bir sesin kime ait olduğuna karar vermesi için açacağın dava hayli pahalıya patlar. Hele bir de telif kapsamında olup olmadığı konusu. İnsanlar taklit de yapıyor." Sewanee kapana kısılmış gibi hissederek masadan uzaklaştı. "Mahkeme bir karara vardıktan sonra da," diye devam etti Mark kaygısız bir sesle, "sesleri ona göre ayarlarlar, belirlenen sınırı geçmeden ne isterlerse yaparlar ve kimse de bir şey diyemez."

Sewanee bir elini kaldırdı. "Ama rol yapamaz." Bir an duraksadı. "Yoksa yapabilir mi?"

"Biraz zaman vermek gerek."

"Aksanlar? Karakterler?"

"Onu ne durduracak ki? Bak, önce *bana* saldırıyor. İlk elden giden kurgu dışı."

Sewanee başını iki yana sallıyor, Mark'ı pek dinlemiyordu. "İnsanlar bunu istemez. İnsan isterler, insani bir bağ, otantik bir anlatım isterler."

"Emin misin? Bence biz bunu isteriz çünkü aradaki farkı önemsiyoruz. Aradaki farkı biliyoruz. Peki ya tabletlerin,

oyun konsollarının, bilmemnelerin içinde yaşayan beş yaşındakiler?" Elini havada salladı. "Ben ne anlarım ki? Sektör kasetten dijitale geçtiğinde kendimi yaşlanmış hissetmiştim. Bildiğim tek şey artık resmen bir dinozor olduğum, bu da benim meteorum. O yüzden," –arkasına yaslanıp ellerini karnının üstünde birleştirdi– "gidip kendime bir mayo alacağım, küçücük bir mayo, sonra da vermem gereken tek kararın bir sonraki kokteylimi seçmekten ibaret olduğu bir plaj bulacağım. Bu sorunu sen çözmek zorundasın. Ama sana bir şezlong ayırırım."

Sewanee'nin soluğu kesilmişti. Mark dikkatle ona baktı. "Tatlım. Bir gün bunun olacağını bilmiyor değildik. Sadece pratiğe dökülmemiş felsefi bir şeydi. Ama artık değil."

Mark'la tanıştıklarında, bu işe ilk başladıklarında, hep Mark emekli olunca işi Sewanee'nin devralmasından konuşmuşlardı. Sewanee bu yüzden konuk evine taşınmış ve onun için çalışmaya başlamıştı. Bu, bir çıraklık eğitimiydi. Ama son iki üç yıldır geleceğe dair konuşmalar sohbetlerinden eksilmişti. İkisi de aralarındaki anlaşmayı biliyorlardı ama Sewanee stüdyoyu temizleyip sildiği gibi bunu da kafasından silmeyi tercih etmişti.

Sewanee bir şeyler homurdanınca Mark kulağını ona doğru eğdi. "Ne?"

Sewanee yutkunarak elinden geldiğince sakin bir sesle, "Bunu da kaybedemem. Yapamam," diye mırıldandı.

Mark kederle, nazikçe, usulca içini çekti. Ayağa kalkıp buruşuk elini uzattı. "Buraya gel evlat."

Sewanee, Mark'ın açılmış kollarına gitti, yanağını sıska göğsüne bastırdı. Mark onu alnından öptü, sonra çenesini başının üstüne koydu. "Herkes madencilerden, çiftçilerden, çelik işçilerinden söz ediyor. Otomasyonun dehşetinden ve onlara ne borçlu olduğumuzdan. Kimse sanatçılardan söz etmiyor."

Bir dakika kadar öyle kaldılar, evin sessizliğinde, yaptıkları belirgin işin belirgin sessizliğinde. Anlatılan hikayeler, yaratılan eğlence, bunu gerçekleştiren insanlar. Mark başını kaldırdı. "Annenin o yolcu gemisindeki dairesi kaça patladı biliyor musun?"

Sewanee kıkırdadı. "Çok pahalıya."

"Hollywood Hills'te İspanyol esintili mimariye sahip, 1928 yapımı bir ev kadar mı?"

"Muhtemelen."

"Doug Carrey kadar mı?"

"Muhtemelen." Sewanee başını kaldırıp Mark'a baktı, bu fikirden hiç hoşlanmadığını gözlerinden anlasın istiyordu. "Olaya bak."

"Ne olayı?"

"Ne bileyim."

Mark gözlerini kısarak Sewanee'ye baktı. "Siz ikiniz?.."

Sewanee inleyerek geri çekildi.

Mark bir kaşını kaldırdı. "Sorsam mı acaba?"

"Pornografik. Beni yatağa mıhladı." Sewanee kapıya dönerken Mark bir kahkaha attı. "Kalçamdaki morluğun geçmesi ilişkiden daha uzun sürdü."

"Belki ona evde özel bir tur attırmana izin veririm. Red Sox bayrağını nereye asacağını gösterirsin." Mark bir kaşını kaldırdı. "Istakoz rulosunu nereye koyabileceğini."

Sewanee kıkırdayarak başını iki yana salladı. "Pas geçiyorum." Sonra derin bir nefes aldı. "Gidip üç numaralı stüdyoda biraz kayıt yapacağım."

Hâlâ imkanı varken.

Gönderen: Sarah Westholme
Alıcı: Brock McNight
Tarih: 5 Mart, 19.07
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

E-postanı okuduktan sonra koşuya çıktım, sonra dönüp bir kadeh şarap alıp verandaya çıktım ve bir kez daha okudum. Şöyle düşünüyorum:
Haklısın.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 5 Mart, 19.34
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Biraz daha koşmalıydın.

SEWANEE'NİN TELEFONU KOMODİNİN üstünde kayarak titreşti. Sewanee uykulu uykulu başını kaldırıp telefonu aldı. Önceden ayarladığı *Rahatsız Etmeyin* saatlerinde arayabilmesi için

programladığı tek bir numara vardı. "Alo?" dedi çatlak bir sesle.

"Bana yardım et."

Sewanee anında ayıldı. "İyi misin?"

"Hayır." Blah'nın sesi son derece gergindi. "Marv geç kaldı. Saatlerdir bekliyorum. Çok geç kaldı ve nerede olduğunu bilmiyorum! Nerede o?"

Sewanee kalkıp oturdu, çarşaflar bacaklarına dolanmıştı. "Tamam, derin bir nefes al. Marv'ı bulacağım. Her şey yolunda."

"Hiçbir şey yolunda değil, Bitsy. Kes şunu, kes!"

"BlahBlah, ben Sewanee. Beni dinle..."

"Hayır, sen beni dinle! Marv beni burada bıraktı, Westwood'da olmam gerekiyor ve şimdiden çok geç kaldım! Marilyn beni öldürecek." Her düşünce parçası ateşe atılan bir başka kütüktü.

Sewanee ne yapacağını bilmiyordu. Baş ucundaki saate baktı. 2.14. "Blah..."

"Hiç faydan yok! Bana yardımcı olmuyorsun, Bitsy! Kendim hallederim!"

"Gelip seni alacağım, orada bekle."

"Hayır!"

Telefon kapandı.

Kan kulaklarına akın ederken Sewanee Seasons'ı arayıp gece hemşiresiyle konuştu, ondan hemen, bir zahmet Blah'yı kontrol etmesini isteyip bekledi. Her saniye bir saatmiş gibi geliyordu. Yerinde duramıyordu. Yataktan çıkıp giyinmeye başladı, sonra durdu, ne olacağını bilmiyordu.

Beş dakika sonra hemşirenin sesi duyuldu, Blah'nın odasında, elinde telefonla -telefon tutucusu da dahil- pencerenin önünde durduğunu, telaşının geçtiğini, sadece kafasının karışık olduğunu söyledi. Onu tekrar yatağına yatırmıştı. Gece boyunca kontrol edeceğini de söyledi. Sewanee bol bol teşekkür ederek telefonu kapattı.

Sarsılmış bir halde mutfağa gitti, su ısıtıcısının düğmesine basıp tek kişilik çay setini çıkardı ve iki dakika boyunca ağladı. Sonra oturup papatya çayını içerek düşündü. Düşündü. Düşündü.

Tek kişilik çay genelde iyi gelirdi. Tek başına iyi idare ettiğine inandırırdı. Ama bu gece, yakında ona ait olmayacak olan bu oturma odasında, gittikçe uzaklaşan büyükannesiyle konuştuktan sonra bu tür yalnızlık iyi gelmiyordu.

Telefonunu çıkardı, Brock'un sabaha kadar görmeyeceğini bilerek mesaj yazdı:

Kaybettiğimiz ve geri alamayacağımız şeyler de var. Onları ne yapacağız hiç bilmiyorum.

Mesajı gönderdi, bir kez daha okudu, sonra ekledi:

Günaydın.

Telefonunu bırakıp çayından bir yudum aldı.

Sadece sürgülü cam kapının ötesinde uyuyan şehrin uzak ışıklarıyla aydınlanan konuk evinin loş karanlığında telefonunun ekranı aydınlandı.

BROCK:

Gece koşusuna mı çıktın?

SEWANEE:

Telefonun açık mıydı?! Çok özür dilerim. Demek uyanıktın! Neden uyanıksın? Uyanık mısın?

BROCK:

Hayır, ben uyur yazarım

SEWANEE:

Çok çok özür dilerim.

BROCK:

Sorun değil, gerçekten.

Sen neden ayaktasın?

SEWANEE:

Uyuyamadım.

BROCK:

Buna ne iyi gelir biliyor musun?

SEWANEE:

Of. Şu anda hiç keyfim yok.

BROCK:

Uyuyamamana şaşmamak gerek. Keyfine harekete geçmesini söyle.

SEWANEE:

İyi fikir. Ama yapamam. Ciddiyim.

BROCK:
Tamam, cidden mi? Sesli kitap dinle diyecektim.

Uykuya dalmak için yatakta sesimi dinleyen hayranlarım var.

SEWANEE:
Yaptıklarının... bu olduğunu sanmıyorum.

BROCK:
Olsun. İstersen sana hikaye okuyabilirim. Bakalım işe yarayacak mı?

SEWANEE:
Senin hikayelerinin işe yarayacağını sanmam.

BROCK:
Tamam o zaman, iyi geceler.

SEWANEE:
İyi geceler. Sohbet için teşekkürler.
Gerçekten.

Sewanee gülümsediğini fark etti. Gözyaşları dinmişti. Çay bitmişti. Kanepeden kalkıp yatak odasına gitti. Telefonunu komodinin üstüne bırakıp tekrar yatağa girdi, Blah'nın iyi olması, uyuması ve onun da uyumasına izin vermesi için dua etti. Derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp Brock'u düşünebilmek istiyordu, büyükannesini değil. Ama bunu yapmasına fırsat kalmadan telefonun ekranı yeniden aydınlandı ve Sewanee'nin yüreği o *hayır, olamaz* hissiyle yeniden ağzına geldi. Hemen telefonu kaptı.

Bir sesli mesaj.

Brock'tan.

Mesajı oynatmak için ekrana dokundu.

Brock'un sesi sabahın erken saatleri gibiydi. Çok yakınındaymış gibi fısıltıyla konuşuyordu. Girizgah yapmamıştı. Sadece okuyordu.

Sewanee ne okuduğunu hemen anladı. *İyi Geceler Ay'ı** okuyordu.

Kocaman yeşil odada

Bir telefon vardı...

Sewanee gözlerini kapadı. Başını yastığına koydu, telefonu göğsüne bıraktı.

Dinledi.

Brock son satırı da okuduktan sonra bir sessizlik vardı. Sewanee bir şey daha söylemesini bekledi. Bir şey daha söylemesini istedi. Belki bittiğini söylemesini. Belki kıkırdamasını. Daha fazlasını istedi.

Ama başka bir şey yoktu. Kayıt sona ermişti. Sewanee bir an hırsla kaydı yeniden dinlemeyi düşündü. Ama kımıldamadı. Buna gerek yoktu. Halinden memnundu. Memnun olmanın da ötesindeydi. İyi Geceler Ay'ın da ötesinde.

Mesaj yazdı:

Sen var ya.

Brock cevap yazdı:

---

* *Goodnight Moon*, Margaret Wise Brown tarafından yazılan ve 1947'de yayımlanan bir çocuk klasiği. Ülkemizde de Yapı Kredi Yayınları tarafından yayımlanmaktadır. (e.n.)

Asıl sen var ya.

6 Mart

SEWANEE:
İleride referans almak için soruyorum, hangi saat dilimindesin?

BROCK:
Doğu

?

SEWANEE:
Gelecek sefer varoluşsal bir insomnia yaşadığımda mesajlarımı daha iyi zamanlayabileyim diye.

BROCK:
Insomnia: Roma mitolojisinde gece geç saatlerde düşünme tanrısı.

Ben de müritlerinden biriyim.

SEWANEE:
Peki bu mürit tanrısını doğunun neresinden selamlıyor?

BROCK:
New York'un New kısmından.

Peki... sen... nereden... selamlıyorsun?

SEWANEE:
Haha hâlâ Los Angeles'ta yaşıyorum.

BROCK:
Çok yakın!

SEWANEE:
Sanki Los Angeles hâlâ 96. caddenin yukarısındaymış gibi.

(Şaka bir yana: Dün geceki uyku öncesi masalı için çok teşekkür ederim.)

BROCK:
(Şaka bir yana, lafı bile olmaz.)

Los Angeles ha? Enteresan.

SEWANEE:
Tarihte ilk kez bir New Yorklu bunu söyledi.

BROCK:
Kibar davranmak zorundayım, birkaç gün sonra orada olacağım.

SEWANEE:
Ya! Dur biraz, sesli kitap ödülleri için mi???

BROCK:
TANRIM HAYIR

SEWANEE:
Hımm

BROCK:
Hımm?

SEWANEE:
Sadece hımm

BROCK:
Pekl o zaman benden de hımm.

Gönderen: Brock McNight
Alıcı: Sarah Westholme
Tarih: 7 Mart, 1.57
Konu: YNT: CASANOVA, LLC ve merhaba!

Selam!

Bir mürit olarak düşünüyordum da. Telebilmemnede konuşmak konusundaki düşüncelerini biliyorum. Anlaşıldı! Yeni fikrim şu: Konuşmuyoruz. Buluşuyoruz.
Gördüğüm kadarıyla seçeneklerimiz şunlar:

1. Yüz yüze görüşmek. Bu durumda biz:
   a. Yürümeye devam ediyoruz.
   b. Orada duruyoruz.
   c. Konuşuyoruz ve her şeyi mahvediyoruz.

Sonra biz:

2. Bir daha görüşmemeye karar veriyoruz ve:
   a. Mesajlaşmaya geri dönüyoruz.
   b. Gerçek olduğumuzdan emin olmak için birbirimize dokunduktan sonra bir daha görüşmüyoruz.

3. Tekrar görüşmeye karar veriyoruz:
   a. Hemen o anda
   b. Başka bir zaman

Eğer cevap 3.a ise:

   i. Konuşmayı da dahil ediyoruz ya da
   ii. Uzun bir müddet birbirimize bakıp duruyoruz.

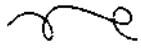
En kötü ne olabilir ki? Her şey olduğu gibi kalır. Elbette projeyi bitiririz, elbette profesyonelce davranırız ve elbette birbirimize karşı saygılı oluruz vs.

Soracak bir sürü sorumuz var. Cevapları istemiyor musun?

Bunları masaya yatırma şansımız var. Belki de yatağa. Belki de dost bir yatağa. Böylesi iyi. Bir ranzaya. Üstteki yatağı sen alabilirsin.

Tamam. Uykusuz adam konuştu.

Me

SEWANEE DİĞER tüm stüdyolar boşaldıktan çok sonra bir kabindeydi, kaydına devam etmeye ve Brock'un gönderdiği son e-postayı düşünmemeye –ikisini de başaramıyordu– çalışırken telefonu çaldı.

Çekinerek de olsa hemen telefonu açtı. "Blah?"

"Bebek surat!"

"İyi misin?"

"Bomba gibiyim! Bugün ne yapıyorsun?"

"Kayıt yapıyorum." Sewanee kulaklıklarını çıkarıp hava gelsin diye kapıyı araladı. "Kendini nasıl hissediyorsun?"

"Ah, turp gibiyim!"

Bomba gibi. Turp gibi. Sewanee şüphelenip yeniden sordu: "Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Yaşlı bir kadın torununu arayamaz mı? Bu da mı suç oldu?" Sesinde kesinlikle bir şey vardı, o alaycı tonun hemen altında. Derinlerde süzülen bir şüphe. Sewanee yaklaşan konuşmaya doğru çekildiğini hissetti. İkisi de diğerinin başlamasını beklerken bir sessizlik oldu.

Sonunda Blah konuştu: "Son günlerde güzel bir kitap okudun mu?"

"Bunun komik olması mı gerekiyordu?"

"Güldüğünü duymadığıma göre hayır."

Bunu duyunca Sewanee içten bir kahkaha attı, Blah da öyle. Ama sustuklarında o derinlerdeki kuşku hâlâ oradaydı. "Dün gece beni aradığını hatırlıyor musun?" diye sordu Sewanee.

Blah içini çekti. "Hayır. Yani sayılmaz. Kahretsin. Özür dilerim, bebek."

"Özür dilemeni gerektiren bir şey yok."

"Ne oldu anlatsana. Bilmek istiyorum." Oysa sesi istemiyormuş gibi geliyordu.

Sewanee kabinden çıktı. Nefes almak, düşünmek, konuşmak için alana ihtiyacı vardı. "Üzgündün. Ve öfkeli. Bir yere geç kaldığını söyledin. Beni Bitsy sanıyordun."

"Kahretsin," dedi BlahBlah alçak sesle.

Sewanee yere oturdu, sırtını kabinin duvarına dayayıp dizlerini göğsüne çekti. "Bu ne zaman oldu farkında mısın... yani biliyor musun?"

"Hayır. Öncesinde ve sonrasında bir şeyler hatırlıyorum ama, geri kalan kısım kapkara." İçini çekti. "Salak haplardan istiyorum."

Sewanee sessizce güldü. "Öyle dendiğini sanmıyorum."

"Eh, bu genel isimleri."

İkisi de kıkırdadı. Sonra öyle uzun bir sessizlik oldu ki Sewanee'nin büyükannesini kaybettiğinden şüphesi kalmadı. Birazdan, "Mitzi yüzünü gerdirdi, gördün mü?" diyecekti.

"Betty Lou McCarthy vadide yaşıyordu."

Lanet olsun. Sewanee haklı çıktığı için sinir oldu. "O kim?"

"Okuldan arkadaşım. Sis çöktüğünde orada olsaydım... Hiçbir yere gitmiyordum. Bir anda oldu. Tanrı her şeyin üzerine sos dökmüş gibiydi."

Belki de yanılmıştı. Belki de Blah yoldan sandığı kadar sapmamıştı.

"Önünü zor görüyordun. Orada olduğunu bildiğin ve içini rahatlatan şeyler –ihtiyar meşe, posta kutusu, babasının kamyonu– birden uğursuz bir görüntüye bürünürdü. Hareket ederlerdi Olmaları gereken yerde durmazlardı."

Sewanee sözünü kesmeye cesaret edemedi.

"Başladığı zaman böyle oluyor. Sonra o sisin içinden insanlar çıkıyor. Bazılarını tanıyorum, bazılarını tanımıyorum. Her şey... değişiyor."

"Hayal dahi edemiyorum."

"Stüdyoda önemli bir dans numarası yapmak gibi. Set işçileri fonların birini kaldırıp birini indiriyor. Bir masa tekerlekler

üzerinde içeri giriyor, bir gazoz makinesi gözden kayboluyor, bir kapı beliriyor, Gene içeri giriyor ve lokanta yerine bir ofiste dans ediyoruz."

"Tanrım," diye mırıldandı Sewanee sessizce, bu berraklık büyüsünü bozmak istemiyordu.

"Sonra... şey... ne halt ediyordum ben... dans ediyordum, değil mi?"

Sewanee yutkundu. "Etrafındaki her şeyin değişmesinin seni nasıl etkilediğinden bahsediyordun. Bununla ilgili söylemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Of, saçmalıyorum işte." Blah boğazını temizledi, sesi şimdi daha netti, "Her neyse, söyleyeceklerim bu kadar, bebek..." Sewanee kağıt hışırtıları duydu. "Galiba daha fazla yardıma ihtiyacım olacak. Bir sonraki adımı atma vakti gelmiş olabilir. Adımları karıştıracak hale düşmeden önce."

Sewanee aynı anda hem rahatlayıp hem de şoka girmenin mümkün olabileceğini bilmiyordu. Öne doğru eğildi. "Aklını bunlarla yorma. Yakında başka bir yere geçeceksin. *Seasons*'ta. Koridorun sonunda, demans bölümünde olacaksın, tamam mı? İhtiyaç duyduğunda daha fazla yardım alacaksın ama Mitzi, Birdie, Amanda ve elbette ben yine yanında olacağız. Benden kurtulamazsın," dedi şakayla.

Elektrik kesildiği zaman tekrar gelmesini beklerken olduğu gibi ümit dolu bir sessizlik yaşandı. Sewanee yine kağıt hışırtıları duydu.

"Beni dinle, bebek. Seni tahmin edemeyeceğin kadar takdir ediyorum. Ve çok seviyorum. Benim için bir şey yapmanı istiyorum."

"Ne istersen."

"Söz ver."

"Söz. Ne istersen yaparım."

"Güzel. Bir sonraki adıma geçtiğimde artık beni ziyarete gelmeyeceksin. Sen..."

Sewanee irkildi. "Neden..."

"İzin ver bitireyim. Ziyarete gelmek yok. Telefon etmek yok. Bunun bir parçası olmayacaksın."

"Neyin?"

"Sonumun."

Sewanee'nin bütün kanı beynine hücum etti. "Oraya geliyorum. Bunları bir de yüzüme söyle..."

"Hayır! Hayır, gelmiyorsun! Enine boyuna düşündüm her şeyi düşündüm. Unutmayayım diye de yazdım." Telefonun yanında sallanan kağıtların sesi geldi. "Ben kararımı verdim. O kadar. Bu kadar yeter. Sana Birdie'den bahsetmek istiyorum."

"Ben Birdie hakkında konuşmak istemiyorum, neden böyle..."

"Bunu tartışmayacağız." Blah'nın sesi titrerken aynı bedeni paylaşıyorlarmış gibi Sewanee'nin de gözleri yaşardı. "Sonum berbattır ve beni berbat bir halde hatırlamanı istemiyorum."

Sewanee ayağa kalkmıştı. "Seni öyle hatırlamayacağım ki! Havuz başında, Olds'la gezerken, kıyafet denerken, sigara içerken, içki içerken, küfür ederken, gülerken ve Mitzi'ye gözlerini devirirken hatırlayacağım."

"Hayır, güven bana. Sonu hatırlayacaksın."

"Son deyip durma!" Sewanee bağırıyordu. "Sondan bahsetmeyi kes!"

"Büyükannene kes diyemezsin!"

"Kes! Kes! Kes!"

Sewanee'nin tüm sinir uçları bir blendere atılmış gibi hissettiği bir sessizlikten sonra Blah bir kahkaha attı. Ve gülmeyi sürdürdü. Sewanee yüzünün istediği gibi gülümsemesini sağlayamıyordu.

Sonra Blah ağlamaya başladı. Bunu duymak ve ona dokunamamak dayanılır gibi değildi. Sonunda tekrar konuşmaya başladı. "Bu o kadar üzücü ki, bebek. Vedalaşmayalım. Buna dayanamam. Beni anlaman gerek. Kapanışı kahkahalarla yapman gerek, unuttun mu? Lütfen."

Sewanee'nin yanaklarından yaşlar akıyordu. "Benden her şeyi isteyebilirsin. Bunun dışında her şeyi."

"Bebek surat. Lütfen."

Sewanee'nin aklına aynı anda üç farklı düşünce geldi:

Ona duymak istediği şeyi söyle.

Ne istediğini unutana kadar tartış.

Ayrıca Henry de onun anlayacağını söylüyordu. İsterse Blah'ya bakma sırasını alabileceğini ama muhakkak bunu bir gün anlayacağını söylüyordu.

Sewanee ancak tüm parçalarını tekrar bir araya topladıktan sonra konuşabildi. "Yapamam," dedi. "Ama yapacağım."

Sewanee ne kadar kabul etmek istemese de Blah haklıydı. Bir insanın nasıl hatırlanmak istediğine karar verme hakkı yok muydu? Büyükannesine bunu borçlu değil miydi? Sonuçta geriye anılardan başka ne bırakılabilirdi ki?

Blah hatırladığı sürece sözünü tutmaya karar verdi. Belli bir noktada sözünün artık geçerli olmayacağını biliyordu, o zaman doğru olduğuna inandığı şeyi yapacaktı. Böylesi adildi. İkisi için de.

Blah içini çekti. "Seni seviyorum, bebek." Kelimeler bir dağın tepesinden haykırılmış gibi Sewanee'nin içinde yankılandı.

"Seni görmek istiyorum," diye mırıldandı Sewanee.

"Durduran mı var?"

Sewanee tekrar yere oturup zoraki bir kahkaha attı. "Yemin ederim." Yorgun başını salladı. "Bugünlerden birinde Alice, tik, tak, çıtak, uçuvereceksin."

"Sana Jackie Gleason'la ilgili anımı anlatmış mıydım?"

Sewanee gülümsedi. O hikayeye bayılırdı. "Hayır."

Blah hikayeyi keyifle anlattı. Sonra "Bu hafta happy hour'a geliyor musun?" diye sordu.

"Daha belli değil. Ama ödül töreni için senin orada hazırlanmaya karar vermiştik? Hâlâ geçerli mi? Törene bir şey kalmadı."

"Aa, peki ne zaman?"

"Çarşamba akşamı."

"Bugün günlerden ne?"

"Pazar."

"Peki tören ne zaman?"

"Üç gün sonra. Çarşamba akşamı."

"Bahse girerim zaten söylemiştin."

"Birkaç yüz kez."

"O kadarcık mı? Belki de iyiye gidiyorumdur. Yarın konuşuruz. Seni seviyorum."

"Ben seni ölümüne seviyorum."

"Hey, benim hemen ölmeye niyetim yok."

İkisi de güldü, sonra Sewanee bir şey hatırladı. "Bir dakika, Birdie hakkında ne söyleyecektin?"

"Ha?"

"Birdie hakkında konuşmak istediğini söylemiştin."

Blah dilini şaklattı. "Ah, doğru. O öldü."

"Ne?!"

"Toprağı bol olsun."

Sewanee büyükannesinden şüphe etmek istemiyordu ama "Emin misin?" diye sormadan edemedi.

"Zihnim ölüleri diriltiyor, bebek surat, aksini yapmıyor."

"*Birdie* ha, Mitzi değil?"

"Mitzi mi? Mitzi dünyaya kazık çakar."

"Ne zaman peki?"

"Ah Tanrım, bugün günlerden ne? Galiba dün."

"Nasıl?"

"Uykusunda ölmüş. Şanslı kadın."

"Aman Tanrım."

"Eh, yaşlıydı."

"O kadar da yaşlı değildi!"

"Görünüşe aldanma, bir sürü estetik yaptırmıştı. Bebek, şu yeni gelen kız burada, yemeğe gitmek zorundayım."

"Tamam tamam git, seni seviyorum."

"Ben de seni." Blah öpücük gönderdikten sonra telefonu kapattı.

Sewance sırtını yaslayarak yerde oturmaya devam etti.

Sonra yeniden ağlamaya başladı. Kendisi için, elbette Blah için ama en çok da hayattaki en büyük başarısı kırk yıl önce oğullarının bayıldığı iki malzemeli dip sos olan kadın için ağlıyordu. Bu Sewanee'yi neden bu kadar derinden etkilemişti? Sıradan birinin nasırlaşmış yaşamı sessiz sedasız sona ermişti.

Ağlamayı kesmek zorundaydı. Kendine hakim olmak zorundaydı. Ağlayamazdı, kayıt yapması gerekiyordu. Ağlamaya devam ederse sesinin berraklaşması için bir saat beklemek zorunda kalacaktı. Bir saati yoktu. Kaybedecek vakti yoktu.

Titreyerek ayağa kalkıp telefonunu aldı. Mesajlara girip Brock'a baktı, hemen Adaku'nun altındaydı, o telefonda konuşurken Adaku'dan mesaj gelmişti.

ADAKU:

Güncelleme: erkek başrol oyuncusuyla anlaşma yapmaya çalışıyorlar. Sürpriz sürpriz. Ama sonra senin role geçecekler, gelecek haftanın başında teklif göndereceklerini düşünüyorum. Manse senin için halletse olur mu?

Sewanee mesaja başparmak emojisi bıraktıktan sonra Brock'la yazışmalarına gitti.

SEWANEE:

Menünü aldım. Pardon, e-postanı.

Tam olarak ne zaman Los Angeles'ta olacaksın?

BROCK:
Ah evet, onu da yazsam iyi olurdu.

Ayın onunda sabah erkenden oradayım, on birinde öğleye doğru dönüyorum.

SEWANEE:
???

BROCK:
Biliyorum. Keşke daha çok kalabilseydim ama kayıt programım çok yoğun. Los Angeles'ta iki önceliğim var: ayın onundaki görüşmeler (ne yazık ki akşam yemeği de dahil) ve görüşmelerden sonra bir ara seninle görüşmek.

Eyvah. Ayın on birinde bir de kahvaltı sözüm var.

SEWANEE:
????

Öyleyse gece yarısı falan mı buluşacağız? Kimim ben, Külkedisi mi?

BROCK:
On birde diyelim. Yakışıklı Prens beklentilerine yol açmak istemem.

Gerçekten çok üzgünüm.

SEWANEE:
Sorun yok. Bir son dakika fikriydi. Ayın onunda saat on birde Burbank'ta Miguel's restoranda buluşalım.

BROCK:
Dur bir programıma bakayım.

SEWANEE:
Tanrı aşkına.

BROCK:
Şaka şaka anlaştık

SEWANEE:
Ben Audie ödüllerinden geleceğim, o yüzden biraz gecikebilirim.

BROCK:
Gelirken ödüllerimi de getir.

SEWANEE:
Üzgünüm, ellerim benimkilerle dolu olacak.

Üstümde de balo elbisesi olacak.

BROCK:
Benim de.

Kırk yedi dakika sonra:

SEWANEE:
Bunu gerçekten yapıyor muyuz?

BROCK:
Gerçekten yapıyoruz.

Sewanee geç kalıyordu. Stüdyodaki bulaşık makinesi öğleden sonra çalışmamaya karar vermişti ve trafik alışılmadık derecede kötüydü. Niyeti Blah'yla akşam yemeğini erken yedikten sonra tören için hazırlanmaktı ama yemeği kaçırmış ve hazırlanmak için bir saatten az vakti kalmıştı. Yorgundu, telaşlıydı ve beş saat sonra Brock'la tanışacağı gerçeğini düşünmekten kendini alamıyordu.

Blah'nın lavabosunun önünde durup aynaya doğru eğilerek ışığı doğru açıdan almaya çalıştı. Blah yanındaydı, Sewanee'nin elbisesinin asılı olduğu küçük dolabın kayar kapağına yaslanmıştı.

"Kahrolası floresanlar," diye homurdandı Blah. "Tanrı makyajın floresan ışığı altında yapılmasını istemedi."

"İdare ederim. Kameraların karşısına çıkacak değilim."

"Hangi ruju süreceksin?"

Sewanee çantasından ruju çıkarıp Blah'ya verdi. Blah ruju inceledikten sonra başını salladı. "Elbisenin morunu ortaya çıkarır," dedi ikisi aynı anda.

Sweanee küçükken Blah'nın Bitsy'nin evindeki odasında, tuvalet masasının karşısına oturup makyaj yapmasını izlerdi. Marilyn sadece maskara ve dudak nemlendiricisi kullanan bir anneydi. Özel günlerde biraz erik rengi göz farı sürerdi. Blah ise tüm yüzüne makyaj yapmadan evden çıkmazdı. Makyajı bir zanaat olarak stüdyodaki makyaj sanatçılarından öğrenmiş ve bazı büyükannelerin yemek tariflerini aktardığı gibi hepsini Sewanee'ye aktarmıştı.

Sewanee büyükannesinin yüzünün aynada kendisinin yanında gülümsediği bir anıyı hatırladı. Çenesini tutan nikotin

kokulu parmakları ve nikotin kokusunu bastırmak için Blah'nın ağzındaki Altoid nane şekerini. Blah'nın allık fırçasıyla burnuna vurup "Bebek surat," deyişini. Takdis eder gibi. Taç giyme töreni gibi. Lanet gibi?

Blah homurdanarak uzaklaştı. "Mallomar kurabiyesi ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

Sewanee ruj sürerken Blah'nın "Bu da ne..." diye bir şeyler söylendiğini duyup başını kapıdan uzattı. Blah yatağının yanında durmuş gözlerini komodine dikmişti.

"Ne oldu?"

"Kalmamış."

"Muhtemelen yemişsindir."

"Neyse ki yaz değil. Hâlâ stok yapabilirim."

Sewanee aynaya döndü. "Bunu hiç anlamadım."

"Yaz aylarında sevkiyat yapmıyorlar. Nestlé çikolatanın erimesinden korkardı. Soğutuculu kamyonlar yoktu."

"Ama bu uzun zaman önceydi."

"Yüz yıldan uzun zaman önce. Buna inanabiliyor musun? O kurabiyeler benden de yaşlı. Yine de yazın satın alamıyorsun. Şimdi bunun bir pazarlama taktiği olduğunu düşünüyorum. Arz ve talep. Soyguncu orospu çocukları. Bunları Kanada'da ürettiklerini ama orada satmadıklarını biliyor muydun? Bir de Whippet adındaki şu diğer şey var. Güya aynısıymış ama ben inanmıyorum. Hatta bence onun içine reçel gibi bir şey koyuyorlar. Pislikler."

Sewanee, Blah'nın yanına geldi. "Hafızasını kaybetmekte olan birinin bunları hatırlaması çok saçma."

"Hayır, Mallomar'dan bahsediyorum. Hayatımın gerçek aşkından. Senden sonra." Blah, Sewanee'ye döndü. "Ne kadar güzel olmuşsun! Mükemmelsin." Bunu söyledikten sonra eğri parmaklarından birini Swan'ın gözünün altına, kirpik çizgisine sürttü. "Karıştırmayı hep unutuyorsun."

"Tek gözle artık yarım yamalak becerebiliyorum."

Blah pofladı. "Sen muhteşemsin, bebek surat. Tanıdığım en muhteşem kızsın."

Sewanee abartılı bir inlemeyle dolaba geri döndü. Elbiseyi askıdan alıp giydi. Göz bandını topuzunun üstünden geçirerek taktıktan sonra aynada kendine şöyle bir baktı. Fena sayılmazdı. Aslında bu akşam ödül töreni için giyinmemişti. Sewanee endişesine –ve Spanx marka korsesine– rağmen nefes almaya çalıştı.

Duvarın öbür tarafından Blah'nın sesini duydu. "Kurabiyelerim nerede benim?"

"Onları yedin," dedi tekrar büyükannesinin yanına gelerek. "Yarın yine alırız. Unutma, dışarısı hâlâ soğuk, bu yüzden de..."

Blah başını iki yana salladı. "Tam buradaydılar!" Komodini gösterdi. Sesi endişeli çıkmaya başlamıştı. "Biri onları çaldı! Yeni gelen hemşireyi hiç sevmedim. Kafasına estiği zaman gelip beni izliyor. Kesin o çaldı."

"O çalmadı..."

"Eve gitmek istiyorum."

Sewanee büyükannesinin ellerini tutup gözlerine bakmaya çalıştı. "Bla, evdesin. Burası senin evin. Hem de harika bir ev. Burada herkes seni seviyor. Kurabiyeleri bitirdiğini unuttun, hepsi bu."

Blah sakinleşti ama komodini işaret etti. "Onları hep şuraya koyarım."

"Biliyorum ama..." Sewanee, Blah'nın gösterdiği yere baktı.

Komodinin üstünde gülen yaşlı insanların fotoğraflarıyla kaplı bir dosya vardı. Tam tepede SUNNYSIDE, DAHA İYİ BİR BAKIM ÇÖZÜMÜ yazıyordu. Sewanee kaskatı kesildi. "Bu nereden geldi?"

Ama Blah, "Nerede bunlar?" diye söylenerek mutfağa doğru yürüyordu.

Sewanee dosyayı alıp açtı. İçinde bilgi ve istatistiklerle dolu sayfalar vardı, alternatif bir bakımevinin pazarlama materyalleri. Dosyayı kapattı, kafası karışmıştı, içinde kötü şeyler olacağını söyleyen bir öfke kabarıyordu. Sonra gözü şairane ön kapağın sağ altındaki koyu renk yazıya takıldı: MEDICAID GEÇERLİDİR.

Sewanee bir anlığına kasıldı. "Babam mı geldi?" Blah cevap vermedi. Sallanan sandalyesine oturup sessizliğe gömülmüştü.

Biri açık duran kapıya vurdu. "Merhaba? Yine ben. Bir şey unutmuşum, hem de sana..."

Henry odaya girdiği anda Sewanee ona döndü. Henry olduğu yerde kaldı. "Aa. Merhaba." Elindeki tanıdık sarı kutuyu havaya kaldırdı. "Blah'nın kurabiyelerini yemiştim de, o yüzden yenisini aldım."

Sewanee dosyayı havaya kaldırdı. "Merhaba. Bunu açıklamak ister misin?" Sesi hayranlık uyandıracak kadar sakindi.

Henry elindekini gördü. Olduğu yerde kıpırdanıp derin bir nefes aldı. "Seçenekler."

"Seçenekler!?" Sewanee'nin sesi şimdi o kadar da sakin değildi.

Henry iç geçirerek başını iki yana salladı. "Onu geri alabilir miyim? Lütfen."

"Hayır, alamazsın. Lütfen diye kibarlık taslasan da."

"Sewanee, buna hakkın..."

"Hakkım yok mu? Sen neden söz ediyorsun? Bal gibi de hakkım var. Buranın ücretini ben ödüyorum!"

Henry başıyla annesini işaret etti. "Taşınmak istiyor."

"Ne?!"

"Bunu annemle konuştuk. Taşınmak istiyor."

Sewanee alay eder gibi dudaklarını büktü. "Ben de kurabiye yüzünden sanmıştım. Blah'nın neden üzgün olduğunu şimdi anladım!"

Henry gözlerini devirdi, gerçekten Sewanee'ye göz devirdi! "Ben sadece hepimiz için en iyisini yapıyorum, sen de dahil. Bunu göremeyecek kadar inatçı olsan da."

Henry konuşurken Sewanee, Blah'ya dönüp "Sana ne söyledi?" dedi. "Sana ne anlattı?"

Büyükannesi boş gözlerle bakıp başını iki yana salladı, çok yavaş sallamıştı, titrer gibi. Henry'nin elindeki kutuyu işaret etti. "İşte oradalar!"

Sewanee pencereye yürüdü. Pencerede ekstra güvenlik mandalları vardı, bu da normalde açılmasını zorlaştırırdı. Ama öfkenin itici bir özelliği vardı ve Sewanee birkaç saniyede pencereyi açmayı başarıp Sunnyside dosyasını dışarı fırlattı.

Henry kıkırdar gibi bir ses çıkardı. "Drama yeteneğin hiç bir şeyi değiştirmez, bunu biliyorsun, değil mi?"

Sewanee babasına doğru yürüdü. Ayağında topuklular olduğu için aynı boydaydılar. "Bu işe karışma. Ben hallediyorum demiştim." Bunu çok alçak sesle söylemişti.

"Onu ziyaret etmem gerektiğini de söylemiştin." Kibir. Kibir!

"Kendinden başka kimseyi düşünmüyorsun. Tek yaptığın Blah'nın kafasını karıştırmak. Onu üzmek. Beni üzmek," diye tısladı Sewanee. "Bunu anlamıyor musun? Umursamıyor musun?!" Son kısmı bağırarak söyledi.

Henry sabırlı profesör sesiyle cevap verdi. "Benim sorunum fazla umursamak. Ayrıca kendine bunu yapmana izin vermeyeceğim. Ya da ona."

"Ne yapmama? Onunla ilgilenmeme mi? Onu korumama mı? Sevmeme mi?"

"Kendi geleceğin pahasına! Paranı boşa harcıyorsun, hem de ne için? Sandığından da çok umursadığım ama Sunnyside ve Seasons arasındaki farkı anlamayacak olan annem için. İkisi de aynı sanacak çünkü ikisi de *S* ile başlıyor."

Sewanee kendini toplamak için sustu. Yetişkin gibi davranmak için. Babasına vurma isteğini bastırmak için. "Sence bu komik mi? Blah orada oturuyor, seni duyabilir. Tanrım... İşte tam bu sebepten bu kararı sensiz veriyorum."

"Hepimiz geleceğini düşünmeden kararlar aldığın zaman işlerin nasıl sonuçlandığını biliyoruz."

Sewanee'nin içinde, sanki Henry bir dalın üstüne basmış gibi bir şey kırılıverdi. "O BİR KAZAYDI! VE BU YÜZDEN

TANRI'NIN HER GÜNÜ KENDİMİ SUÇLUYORUM! ŞİMDİ MUTLU MUSUN?" diye bağırdı yıllardır kullanmadığı bir ses tonuyla. Henry'nin bu karardan bahsettiğinden bile emin değildi çünkü Henry verdiği kararların hiçbirinden hoşlanmamıştı, çünkü hiçbir kararına Henry'yi katmamıştı. Henry kalbine çöreklenip uykuya yatmış tüm pişmanlıkları en ufak kışkırtmayla uyandırma gücüne sahipti.

Henry akıllılık edip geri çekildi. "Demek istediğim..."

Sewanee babasının üstüne yürüdü. "Öğrencini becerme-ye karar verirken *sen* kime danıştın? Geleceği ne kadar düşünüyordun? Kendinden, kendi şişmiş egondan" –ağzından tükürükler saçıldı– "başka kimseyi düşündün mü? Bu karar senin için iyi oldu mu baba? Bu yara izini ben kendi kendime yaptım. Sen kaç kişide yara izi bıraktın?"

Babası susuyordu.

Sewanee gerçeklerin babasının yüzüne hiç bu kadar çarpılmadığını biliyordu, Sewanee bunu hiç yapmamıştı. Babasının yüzünde beliren acıyı gördükçe elini uzatmak, ona sarılmak, onunla birlikte ağlamak istemesi öfkesini daha da körüklüyordu. Tanrım, bu ikisinin neyi vardı böyle?

Buna vakti yoktu. Törene gitmesi gerekiyordu. Brock'la buluşması gerekiyordu. Henry'yi olduğu yerde bırakıp sakinleşmeye çalışarak çantasını, telefonunu alırken "Böyle devam edersen yanıma yaklaşmana bir daha asla izin vermeyeceğim," dedi, "*asla*." Babasının yanına gidip kurabiyeleri elinden aldı. "Ayrıca Blah'nın kurabiyelerini yeme!" Gidip kutuyu Blah'ya verdi.

Blah uzun zaman önce kaybettiği bir arkadaşının fotoğrafını görmüş gibi gülümsedi. "Burada bir yerde olduklarını biliyordum."

"Seni seviyorum Blah, yarın görüşürüz." Yüzüne bile bakmadan babasının yanından geçti. Kapıya varınca babası arkasından titrek bir sesle seslendi. Sewanee durdu. Tekrar dönüp bakmak istedi ama kendini kaybetmekten korkuyordu. O yüzden başını hiç çevirmeden cevap verdi. "Bu, kötü seçimlerden biri değil baba."

Dışarı çıkarken Blah'nın ondan hiç duymadığı kadar belirgin bir Tennessee aksanıyla, "Eh, hepimiz seçkin insanlar değil miyiz?" dediğini işitti.

ÖDÜL TÖRENİ SEASONS'A yaklaşık bir kilometre uzakta, beş yüz kişilik bir tiyatro salonunda düzenleniyordu ve Henry, Sewanee'nin yön duygusunu devre dışı bırakmıştı. Sewanee öfkeden kendi kendine söylenerek hızlı adımlarla tiyatro salonuna doğru yürüdü ama yirmi dakika sonra başını kaldırınca kendini bir mahallede buldu. Elbisesinin cebinden telefonunu çıkarıp bir harita açtı. Bir market otoparkına çıkmasına neden olan yanlış bir yönlendirmeden sonra tiyatroya vardı.

Kokteyli kaçırmıştı. Oysa kokteyli kaçırmayı hiç istemiyordu. Bir duble votka soda topukluların içindeki ayaklarının sızısını ve kıçındaki Henry boyutundaki ağrıyı kesin geçirirdi. Ama insanlar çoktan salona alınmaya başlamıştı ve kendini

birden kucaklaşmaların, öpüşmelerin ve tokalaşmaların içinde buldu. İçeri girince kalabalıktan ayrıldı ve diğer sunucuların oturduğu ön sıraya alındı.

Törene odaklanamıyordu. Neler olduğunu, kimin konuştuğunu, kimin kazandığını anlamıyordu. Kendi kategorisinde adının aday olarak okunduğunu duydu, başka biri kazanınca uyuşmuş bir şekilde alkışladı. Törenin yarısına doğru (yani anlayabildiği kadarıyla) yanında oturan Alice başını eğip "Sanırım sıra sende," diye fısıldadı ve başıyla kenardan Sewanee'ye el sallayan bir etkinlik koordinatörünü işaret etti.

"Teşekkürler," diye mırıldandı Sewanee ama birkaç saniye daha oturmaya devam etti. Sonra koordinatör elini daha hızlı sallamaya başlayınca durumu anladı, birden ayağa fırlayınca elbisesinin eteğine takılıp tökezledi. Alice tutmak için elini uzattı ama Sewanee kendini toplayıp sahne arkasına koşturdu.

Perde arkasına varınca deneyimi devreye girdi. Birkaç kez hızlı hızlı nefes aldı. Koordinatörün beş parmağını göstererek geriye doğru sayışını izledi.

Güzellik yarışmasına çıkıyormuş gibi podyuma yürüdü, bir süre alkışları bekledikten sonra mümkün olduğunca salonun sağ tarafına hitap etmeye çalışarak sol tarafındaki prompter'ta yazanları büyük bir zarafetle okudu. Tam bir profesyonel gibi.

"Her yıl sesli kitap dünyasına katkılarından dolayı bir kişiye bu ödül sunuluyor. Bu yıl buruk bir mutlulukla da olsa ölümünden sonra June French'e yaşam boyu başarı ödülünü takdim etmekten büyük onur duyuyorum." Seyirciler alkışlamaya başladı, Sewanee de podyumdan alkışlara katıldı.

"June, *USA Today*'in çok satan yazarlarından biriydi ve birçok kez RITA ödülünü kazandı. İlk romanını yirmi yedi yaşında Harlequin'e sattı. Ne yazık ki geçen yıl çok genç bir yaşta, altmış altı yaşında hayata veda etti. Döneminin en üretken yazarlarından biriydi, yetmiş sekiz roman kaleme aldı, dünya çapında yirmi üç dilde elli altı milyonun üzerinde satış yaptı. June, hayatının son yedi yılında sesli kitap sektöründe bir öncü haline geldi. O hem bir yapımcı hem bir girişimci, hem de tür, üretim ve evet, satış bariyerlerini yıkan yaratıcı bir güçtü. Bu salondaki pek çok kişi onun sektörümüzdeki çalışmalarından faydalanmıştır.

Cosmopolitan dergisine verdiği meşhur röportajda sesli kitap alanındaki çalışmaları sorulduğunda June şöyle demişti: 'İnsan sesi bir ruhu diğerine bağlayan ipliktir. Annenizin sizi emzirirkenki mırıltıları kadar doğal, babanızın onaylayıcı sözleri kadar güçlüdür. İnsanın kendini ifade ettiği kanaldır. Yaşamın kendisi kadar temeldir çünkü sevmemize ve sevilmemize yardımcı olur.' June sesli kitapları severdi, bizi severdi, bu gece ona olan saygımızı gösteriyoruz. Bu ödülü June adına onu en iyi tanıyan kişi olan yeğeni kabul ediyor. Öyleyse bu gece onu burada, June'un bize gösterdiği sevgiyle karşılayalım."

Sewanee kürsüden geri çekilip seyircilerle birlikte alkışlayarak salonu gözden geçirdi. Sahneye doğru gelen kimseyi görmüyordu. Alkışlar azaldı, seyirciler yeğeni arayarak salona bakınırken hafif kıkırdaşmalar duyuldu. Biri salonun arka tarafından bağırarak bir şeyler söyledi. "Ne oldu?" diye seslendi Sewanee.

"Tuvalette," diye yanıtladı boğuk bir ses.

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi. Sewanee gülerek omuzlarını kaldırdı. "Pekala, bu arada," bir dirseğini kürsüye yaslayarak mikrofona eğildi, "beyaz Toyota Corolla'nın sahibi, lütfen güvenlik masasına gelir misiniz? Sesli kitabınız açık kalmış." Kalabalık kıkır kıkır güldü. Sewanee seyirciyi oyalamak için konuşmaya devam etti. "Hey, bir ampulü değiştirmek için kaç seslendirici gerekir?" Elini kulağına götürüp duymaya çalışıyormuş gibi yaptı, seyirciler bağırdı: "Kaç tane!"

"İki. Biri ampulü değiştirmek için, biri de size bir keresinde ampulün tarihi hakkında yetmiş saatlik bir kitap seslendirdiklerini anlatmak için, hey, biliyor musun Thomas Edison..." Sewanee başını öne eğip güldü. Seyirciler keyifle inlediler. "Biri ampulü değiştirmek için, diğeri de bu yüzden telif ücreti almamız gerektiğini söylemek için." Seyirciler alkışladı. Sewanee yüzünü buruşturdu. "Tamam, şimdi tuvalete gitmem gerekiyor!" Seyircilerden bir kahkaha tufanı yükseldi. "Hayır, gerçekten!" Kahkahalar daha da arttı. "Telkinin gücü..."

"Geliyor!" diye bağırdı arka taraftan biri.

"Ah, Tanrı'ya şükür." Sewanee üzerine vuran ışıklardan görebilmek için elini gözüne götürdü.

Hoş bir gölge salonun basamaklarından koşar adım iniyordu. Kalabalık tezahürat yaparken Sewanee de onlara katılarak adamın başı önde sahnenin basamaklarını çıkışını izledi. Adam kalabalığa dönüp dehşet içinde pantolonunun önüne bakıp fermuarını çekiyormuş gibi yaptı. Seyirciler gülerken

mütevazı bir tavırla hafifçe eğilerek selam verdi. Dönüp kürsüye, Sewanee'ye doğru yürürken sahne ışığı yüzüne vurdu. Göz göze geldiler.

Ve bir araba kazası meydana geldi.

Camlar parçalandı, çelikler çatırdadı, döndüler, döndüler, döndüler. Tıpkı bir rulet topu gibi.

Adamın adımları yavaşlarken Sewanee'nin kalbi deli gibi atıyordu. Adam Las Vegas'taki süitte olduğu gibi Sewanee'ye doğru yürüyordu.

Ağır ağır.

Güçlü.

Kaçınılmaz.

4. KISIM

Yazarların bu dünyada hiçbir şeyin mantıklı olmadığını kabul etme zamanı gelmiştir.

–Anton Çehov, Maria Kiselyova'ya mektubundan,
14 Ocak 1887

Kitabın ortasına gelmeden mutlaka bir tür seks sahnesi olsun. Okuyucu size ancak belli bir yere kadar güvenir.

–June French, *Cosmopolitan*

ONUNCU BÖLÜM

"Karda Mahsur"

NİCK VE SEWANEE SÜİTTE KALMAMIŞTI.

Sewanee başta halinden memnundu, küçük kar kürelerinde yaptıkları sohbetin tadını çıkarıyordu. Sonra Nick'e etrafı gezdirmeye karar verdi; Nick onu, soluğunu duyabileceği kadar yakından takip ediyordu. Ama yatak odasına girdiklerinde Nick iki avucunu da yatağa koyup dayanıklılığını test ediyormuş gibi iyice bastırdı, Sewanee de hemen çark edip güvenli oturma odasına döndü.

Nick elleri ceplerinde, dünya umurunda değilmiş gibi yanına geldiğinde Sewanee kulübe gitmek istediğini söyledi ki bu onun için yeni bir şeydi.

Sewanee, heyecanını iyi bir fikrin ardına saklamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Özel masaları onları bekliyordu. Sewanee yıllardır kulübe gitmemişti. Bunun için giyinip süslenmişti. Bu fırsatı neden kaçırsındı ki? Nick'in de davetli olup olmadığı konusunda biraz karışıklık yaşadılar (elbette davetliydi; ama Sewanee tek başına gitmek istiyormuş gibi

konuşmuştu; ah, aslında hiç de öyle demek istememişti), sonra sessizce süitten çıktılar, sessizce asansör beklediler, sessizce asansöre bindiler, yanlış katta indiler, tekrar asansöre bindiler, sessizliği bozmak için güldüler, doğru katta indiler, kulübün göze çarpmayan girişini buldular, görevliyle konuştular ve üç katlı ambar tarzı mekandan geçirilerek U şeklindeki gümüşi kadife döşeli alçak masaya geldiler, masanın üzerinde bir şişe votka ve çeşitli şurup ve likörler vardı.

U şeklinin zıt taraflarına oturdular.

Buz kovasından aşağı kayan su damlaları, Sewanee'nin sırtından aşağı süzüldüğünü hissettiği teri yansıtıyordu. Işıklar kısıktı ve ortama morumsu bir ton veriyordu. Kulüp standartlarına göre hâlâ erkendi, masanın ilerisindeki dans pisti ancak yarı yarıya doluydu. Sewanee içerideki gümbürtüyü müzik olarak değil, odayı sarsan sert ritimler ve arada bir çıkan gıcırtılar diye nitelerdi. Ama müzik bedenine dolup göğüs boşluğunda güm güm atıyordu.

Oturduklarından beri Nick'e bir kez olsun bakmadığını fark etti. Başını kaldırınca Nick'in ona baktığını gördü. Nick gülümseyip bir kaşını *ee?* der gibi kaldırdı. Sewanee elinde olmadan kıkırdayıp omuz silkti, midesinde kelebekler uçuşmaya devam ediyordu.

Nick votka şişesini işaret edince Sewanee heyecanla başını salladı. Nick işe koyuldu, kadehlerden birine buz doldurup votka koyduktan sonra masadaki sodaları ve meyve sularını işaret etti. Yapacak bir şey bulduğu için rahatlamış görünüyordu. Sewanee sodayı işaret etti. Nick kadehe soda koyduktan sonra biraz da limon sıktı. Kadehi Sewanee'ye uzattı, Sewanee

sadece dudaklarını oynatarak teşekkür etti. Nick kendine de ayranından hazırladıktan sonra kolunu koltuğun arkalığına attı, ayağını dizinin üstüne dayayıp kalabalığa baktı.

Burada ne işimiz var, diye geçirdi içinden Sewanee.

İçkisinden büyükçe bir yudum alıp kadehi masaya bırakmak üzereyken Nick'le göz göze geldi, hafifçe gülümsedi, sonra kadehi tekrar ağzına götürüp içkisini bitirdi. Sonra masaya bıraktı. Nick tekrar kalabalığa baktığı için o da öyle yaptı. Nick'in bakmadığı her ne ise o da bakamazdı.

Nick'in yanında bir garson belirdi. Elini Nick'in omzuna koyup kulağına eğildi, göğüsleri korsesinden taşıyordu.

Sewanee bunu görünce içinden *gerçekten mi?* diye geçirdi. *Tam olarak buradayım*. Ama sonra karşı karşıya oturmalarına rağmen birbirlerinden ne kadar uzak olduklarını fark etti. Aralarında koca bir masa vardı.

Nick başını kaldırıp Sewanee'ye baktı. Elini kaldırarak onu yanına çağırdı.

Tanrım, o el. O parmaklar.

Sewanee U şeklindeki koltukta Nick'e doğru kaymaya başladı ama elbisesi bacaklarına dolanıyordu. Taktik değiştirip küçük zıplamalar halinde ilerlemeye başladı, nilüferlerin arasında yan yan gitmeye çalışan beceriksiz bir kurbağayı andırıyordu. Sonunda Nick'in yanına vardı.

Nick başını kulağına o kadar çok eğdi ki Sewanee kulağına dokunanın nefesi mi yoksa dudakları mı olduğunu anlayamadı. Yine de içinden bir ürperti geçti. "İstersek bir şişe şampanya getirebileceğini söylüyor. Şampanya da fiyata dahilmiş."

Geri çekildiler ve Sewanee, Nick'in gözlerinin içine bakt Nick'in bakışları ise dudaklarına kaymıştı. Sadece "Ooo," dedi çünkü bu kelimeyi telaffuz ederken dudaklarını büzebiliyordu. Nick, şimdi dik duran garsona dönüp başını salladı. Garson gidince baş başa kaldılar. Birbirlerine yapışmışlardı. Nick tekrar kulağına eğildi. "Sanırım bunun için fazla yaşlıyım."

Sewanee gülerek "Ben de!" diye bağırdı.

Nick'in gözleri parlıyordu. Bakışlarını dudaklarında, çenesinde, yanaklarında ve göğsünde gezdirirken Sewanee de onu izliyordu. Sanki Sewanee'yi hafızasına kazımaya çalışıyor gibiydi. Gelecekte keşfetmek için haritasını çıkarıyordu. Gözlerini Sewanee'den hiç ayırmadan uzanıp içkisini alarak bir yudum içti. Sonra yine kulağına eğildi. "Dans edecek misin?"

Sewanee başını iki yana sallayıp dudaklarını Nick'in kulağına yaklaştırdı, boynunun yan tarafında tüylerinin dikildiğini görünce duyduğu sevincin tadını çıkardı. "Dans etmemi mi istiyorsun?"

"Evet."

"Sen de bana katılacak mısın?"

"Hayır."

"Yalnız başıma mı dans edeceğim?"

"Madem ısrar ediyorsun."

"Bu cömert teklifini kabul ederdim ama bu gürültüyle dans edemem. Bunlar şarkı mı yani?"

DJ onu duymuş gibi müzik birden değişti ve Phil Collins'in *In the Air Tonight* şarkısının kulüp tarzı bir remix'i çalmaya başladı. Nick başını yana eğdi: *Ne diyordun?*

Ok yaydan çıkmıştı. Nick dizlerini kenara çekip geçmesi için yer açarak elini uzattı. Sewanee, Nick'in elini tutarak ayağa kalktı. Hemen geçmeyip Nick'in önünde durdu. Sewanee kımıldamadan dururken Nick başını kaldırdı, göz göze geldiler, eli hâlâ Nick'in avucundaydı. Zamandan bağımsız bir görüntü, bir leydi ve şövalyesi. Zamandan bağımsız bir bağlantı, net, huzurlu ve doğru. Bu ebedi danstaki yerlerini belirleyen, ne zaman yönlendireceğini ve ne zaman takip edeceğini içgüdüsel olarak bilen bir çift.

Sewanee gözlerini Nick'in gözlerinden bir an bile ayırmadan dans pistine doğru yürüdü.

Dans etmeye başladı.

Tuhaf görünüyor olmalıydı. Uzun zamandır dans etmediği için hamlamıştı. Uzun süre garajda kaldığı için aküsü boşalmış bakımlı bir antika araba gibiydi. Ama müzik bir anahtar gibi kontağa kaydı ve motor Sewanee'yi şaşırtarak çalıştı. Hareket etmeye başladı. Nick'in gözlerindeki arzu kendine olan güvensizliğini yok etti, kelebekler sonunda sakinleşti. Nick'in ondan neden bu kadar hoşlandığını bilmiyordu ama hoşlandığı belliydi ve bu çok özgürleştiriciydi. Bir şeyden kurtulup özgür kalıyordu. Bir şey için.

Kendi içinin derinliklerine daldı, hareketleri giderek daha hafif, daha özel, daha samimi hale geliyordu. Bu konularda diğer kadınlar açık davranırken o her zaman gizli operasyonların daha iyi sonuç verdiğini fark etmişti. Karşısındaki erkeğe geri kalanını tahmin edebileceği kadarını vermek. Erkeğin hayal gücünü kullanmasını ve ister istemez meraklanmasını sağlamak. Açık versiyona ihtiyaçları yoktu. İstedikleri şey

sadece gözünde canlandırabilmesiydi. Ve Sewanee bu işten iyi anlıyordu.

Garson buz kovasının içinde getirdiği şampanyayı önüne koyarken Nick, Sewanee'yi görmek, izlemeye devam etmek için yana kaydı. Sewanee kendini hiç bu kadar güçlü hissetmiş miydi?

Nick'in bakışları değişti. İzlemekten düşünmeye geçti. Dudakları bir sırla kıvrıldı. Sağ elinin başparmağıyla orta parmağındaki yüzüğü döndürmeye başladı.

Şarkı bitmeden başka bir şeye, tanınmaz bir gürültüye dönüştü.

Sewanee dans etmeyi bıraktı. Olduğu yerde durdu, insanlar yere dökülmüş bir içecekmiş gibi etrafından dolaşıyordu.

Nick'in sessiz gülümseyişi Sewanee'yi ona çekti. Dans pistinden ayrılırken bir beyaz ışık projektörü yanıp sönmeye başladı. Sewanee ışığın onu parçalar halinde aydınlatıp karartmasını izledi. Yaklaştıkça ışığın nabız gibi atışlarında büyüyordu. Sewanee nasıl göründüğünü hayal edebiliyor, ona doğru kesik hareketlerle geliyordu. Nick bu kez dizlerini yanlara kaydırmak yerine araladı. Sewanee dizlerinin arasına geçti, kendi bacaklarının dış kısımları adamın bacaklarının iç kısımlarına değiyordu. Nick'in elleri kendi kalçalarındaydı, parmakların kumaşı sıkıca kavradığını gördü.

Bir kez daha birbirlerine baktılar.

Nick tatlı tatlı bakarak Sewanee'nin müzik yüzünden duyamadığı bir şey söyledi.

Sewanee "Ne?" diye bağırdı.

Nick güldü. Başını iki yana salladı. "Seninle konuşmayı özledim dedim!" diye bağırdı.

Sewanee güldü, başını eğip dengesini sağlamak için ellerini Nick'in omuzlarına koydu. Nick kıkırdayarak elini kaldırıp Sewanee'nin ensesine koydu. Parmakları gür saçların arasından geçerken yanağını Sewanee'nin yanağında kaydırıp dudaklarını kulağına dayadı. "Şampanya ister misin?"

Sewanee, yanağı hâlâ Nick'in yanağına dokunurken kulağına dönüp cevap verdi: "Hayır." Sonra Nick'in kulak memesini ağzına aldı.

Nick karşılık olarak saçını tutup elinde sıktı.

Sewanee geri çekildi, doğrulurken Nick'i ellerinden çekip ayağa kaldırdı. Onu masadan uzaklaştırırken dans pistinin etrafında dolanan bir grup genç kadın fark etti. Palamarlarını çözmüş gibiydiler. Yükselen sularda batıp çıkan sandallara benziyorlardı. Elbiseleri çok kısa, topukları çok yüksek, saçları çok parlaktı. İçlerinden biri ayakkabı seçiminden dolayı şimdiden pişman olmuş gibi ağırlığını bir bacağından diğerine verip vuruyordu; bir diğeri, elbisesi en kısa olan, saklamaya çalıştığı şeylere daha çok dikkat çekerek ikide bir eteğini aşağı doğru çekiştiriyordu. Köpek balıkları daireler çizmeye başlamıştı.

Nick'in elini bırakıp kadınlara doğru yürüdü. Masalarını, neredeyse dolu olan votka şişesini ve açılmamış şampanyayı işaret etti. Garsonun bakışlarını yakalayıp kızları, sonra da masayı gösterdi. Başını salladı. Kızların ağzı açık kalmıştı. Biri Sewanee'yi kendine çekip sarıldı. Bir diğeri ellerini

göğsüne koyup zıplamaya başladı, bileği burkulunca az kalsın düşüyordu.

Kulüpten çıktılar ama asansöre giderken Nick birden elinden tutup onu bir antreye çekti, sonra da çift kanatlı cam kapıdan dışarı çıkardı. Aniden vuran soğuk ve kar kokusu Sewanee'de adrenalin iğnesi etkisi yaratmıştı. Küçük bir çığlık attı ama Nick yüzünü ellerinin arasına alıp ağzını dudaklarına dayayarak onu susturdu, üstüne abanarak bedenini buz gibi soğuk duvara yasladı.

Sewanee bir grup oğlanın tezahüratlarını duyunca sokak ortasında olduklarını hatırladı. Nick öpmeyi bırakıp ellerini yüzünden duvara kaydırarak Sewanee'yi kollarının arasına hapsetti. Sewannee başını Nick'in göğsüne yaslarken Nick de laf atanları bulup şakayla hırladı: "Defolun bakayım."

Gülüşmeler kesilince Sewanee, Nick'in gömleğine doğru kıkırdadı. Başını kaldırıp omzunun üstünden Nick'in arkasına doğru baktı. Konuşurken ağzından buharlar çıkıyordu: "Bunu görmen gerek."

Nick başını çevirdi. "Tanrım." Sewanee'yi bırakıp duvara yaslandı, şimdi yan yana bulvara, gondolların bulunduğu küçük gölün hemen üstüne doğru bakıyorlardı. Bir köprü ve St. Mark'ın kulesinin bir kopyası olan çan kulesi vardı. Las Vegas Bulvarı'nın karşısında Mirage ve Treasure Island otellerinin ışıkları parlıyordu. Kar öncekinden daha hafif de olsa her şeyin üstüne yağmaya devam ediyordu.

Sewanee titreyince Nick kolunu sırtına atıp onu önüne çekti. Saçlarını boynundan yana atıp tenine kar kadar yumuşak bir öpücük kondurdu. Parmaklarını köprücük kemiğinde ve

kemiğin altındaki girintide gezdirdi. Kendi ağzından çıkan ses Sewanee için bütünüyle yeniydi. "Anlamıyorum," diye mırıldandı Nick. "Bunun nasıl olduğunu anlamıyorum. Seninle her şeyin nasıl sihre dönüştüğünü."

"Bilmiyorum," dedi Sewanee nefesini salarak. Nick çenesinden tutup başını kaldırarak onu ya uzun zaman önce unuttuğu ya da hiç yaşamadığı bir şekilde öptü.

Sewanee bir ara düşüncesini dile dökmeyi başardı. "Gitmemiz gerekiyor."

"Evet."

"Hemen."

"Bence de."

Kımıldamadılar.

"Ne zaman istersen."

"Bir dakikaya ihtiyacım var."

Nick kafasının karıştığını hissederek vücudunu hafifçe Sewanee'ye bastırdı. Sewanee de sırıtarak ona yaslandı. Bir daha yaptı.

"Hiç faydası olmadı." Nick de sırıttı. Sewanee bir kez daha yaptı. Nick onu hafifçe itti. "Tamam. İhtiyacımız olan işte bu. Çünkü sana dokunmadan durabileceğimi sanmıyorum. Sen yukarı çık. Ben de hemen geliyorum."

"Bence şimdiden gelmek üzeresin..."

"Tanrım, hiç insafın yok, değil mi? Hiç acımıyorsun."

Sewanee onu bir kez daha iterek onayladı.

"Cadı," diye tısladı Nick, gülerek yana kaçtı. "Git hadi."

Sewanee kenara çekilip döndü. "3524."

"Biliyorum."

Kapıyı açarken bir kez daha arkasına baktı. "Anahtarın var mı?"

"Gelmem diye mi korkuyorsun?"

Aslında evet, bundan korkuyordu. Onu hayalinde yaratmış olmaktan korkuyordu. İçeri girecek ve her şey sihirli bir şekilde ortaya çıktığı gibi birden yok olacaktı. Hayal kırıklığı inmek üzere olan bir giyotin gibiydi. Ama Nick, "Unuttun mu, ben dönemeçleri alan adamım," dedi. "Beş dakika sonra görüşürüz."

SEWANEE anahtar kartının kilitte döndüğünü duyduğunda oturma odasındaki pencerenin önündeydi. Hemen döndü ve Nick havayı sakinleştiren o enerjisiyle kapıdan girdiği an göz bandını çıkardı.

Nick'in tepki göstermemesi verdiği kararı doğruluyordu.

Sewanee ellerini arkasında birleştirip pencereye yaslandı, hoppaca bir ayağını diğerinin üstüne attı. Rahatlığın son raddesi.

Nick, Sewanee'nin ne yaptığının tamamen farkındaydı, ona bakıp sırıttı. "Rahat mısın?"

Sewanee de ona sırıttı. Nick oturma odasına girerken ceketini çıkarıp kanepenin arkalığına bıraktı. Kravatını gevşetip çıkardıktan sonra onu da ceketin üstüne fırlattı. Gömleğinin ilk üç düğmesini çözdü. Odanın ışığı loştu ama pencereden vuran neon ışıkları bu aheste striptizi gözler önüne seriyordu. Nick kollarını kıvırmaya başladı. Bir sadist gibi ağırdan alıyordu.

Başını hafifçe iki yana salladı. Gözlerini indirip kadına baktı. "Seninle ne yapacağım ben?"

Sesi Sewanee'nin umursamadığı bir sertliğe bürünmüştü.

"Nelerden hoşlanırsın?" diye sordu Nick, Sewanee'nin gözlerine bakarak.

"Her şeyden?"

"Bana uyar." Gülümsemesi yüzünden uçup gider oldu. "Öyleyse nereden başlayalım?" Kollarını sıvamayı bitirip ellerini kalçalarına koydu. "Ne istiyorum biliyor musun? Şu anda James Bond olmak. Bir sonraki hamleyi düşünmek zorunda kalmamak. Böylece oluversin her şey." Parmaklarını şıklattı. Sewanee gülümsedi. "Merak etme, hele bir başlayalım, her şey güzel olacak. Bu sadece... bilirsin, ilk hareket."

Sewanee güldü. Ona kalırsa istediği yerden başlayabilirdi. Sewanee bir açık büfeydi. Her şeyden biraz biraz al! İstersen tatlıdan başla! Kime ne? Bunu söylemesi gerekiyordu, bir şey söylemeliydi, Nick bekliyordu. Ama Sewanee ne diyeceğine karar veremiyordu.

Sonra kararını verdi.

"Sana bir şey soracağım."

"Ah, merak etme," dedi Nick. "Test yaptırdım ve temizim."

Tanrım, bu Sewanee'nin aklına bile gelmemişti. Nesi vardı böyle? Sanki tam vardığı anda büfe kapanmıştı.

"Hem bir de prezervatif var. Birkaç tane."

Kapılar yeniden açıldı, sadece Sewanee için. Sewanee derin bir nefes aldı. "Bunu sormayacaktım ama öğrendiğim iyi oldu."

"Ne soracaksan sor. Sorularına bayılıyorum."

Sewance yutkundu. "Ben dans ederken. Beni izliyordun. Galiba bir şey düşünüyordun. Öyle değil mi?"

Son birkaç dakikanın sessiz gerginliği uçup gitti. Oda ısındı. Nick gözlerini Sewance'ye dikti. Bakışları kulüpte olduğu gibi yumuşacıktı. "Evet."

"Benimle ilgili bir şey mi düşünüyordun?"

"Evet."

"Bana yapmak istediğin bir şeyle mi ilgiliydi?"

Nick bir an tereddüt etti. "Evet." Anlaşılan Sewance'nin sessizliğini utangaçlık olarak yorumlamıştı çünkü hemen "Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" diye sordu.

"Hayır." Nick hafifçe içini çekti. "Hayır, bilmek istemiyorum. Yapmanı istiyorum."

Nick kaskatı kesildi. "Alice." *Alice mi?* Kim olduğunu unutmasa iyi olurdu. "Bilmek istemez miydin..."

"Hayır."

"Bilmek istemiyorsan..."

"Düşündüğün şeyi yap bana." Sesi her kelimede şehvet basamaklarını biraz daha tırmanıyordu.

Nick derin bir nefes aldı. "Hassiktir." Sewanee'yi tepeden tırmağa süzdü. "Ne zaman dur dersen dururum."

"Sana güveniyorum." Tanrı bilir neden ama ona gerçekten güveniyordu.

Nick dilini alt dudağında gezdirerek düşündü. Başıyla elbisesinin alt kısmını işaret etti. "Elbisenin altına bir şey giydin mi?"

Sewanee'nin yüzüne işveli bir gülümseme yayıldı. "Beni ne sanıyorsun?"

Nick de gülümsedi. "Yargılamıyorum. Sadece... detayları bilmem gerekiyor."

"Detaylar mı? Evet, elbisemin altına bir şey giydim."

Nick'in gözleri yine alev alev oldu. "Ne giydin?"

Sewanee duraksadı. Hatırladığından emin değildi. "Şey. Tanga."

"Ne tür?"

"Siyah. Dantelli."

"Harika."

"Pek sayılmaz."

"Çıkar onu."

Sewanee yine tereddüt etti. "Bu mu yani?"

Nick başını yana eğdi. "İstersen durabiliriz."

Sewanee cevap olarak parmaklarını yavaşça bacaklarından yukarı kaydırarak elbisesini tangasının kenarlarına ulaşacak ama bacaklarının bitiştiği yerden ötesini göstermeyecek kadar kaldırdı. Tangasını yavaş yavaş aşağı kaydırırken onu izleyen Nick'e bakıyordu, bu halini hiç unutmayacaktı: uzun, güçlü, tamamen giyinik, gömleğinin kolları kıvrılmış, beyaz mermerin üzerinde neon ışıklarıyla aydınlanırken...

"İlişki durumunun da... bizim şarap şişesine benzediğini... varsayabilir miyim?"

Sewanee tangayı dizlerine kadar indirdikten sonra yere düşmesi için bıraktı. "Detayları bilmek. İlişki durumu." Sewanee hiç kımıldamadan durdu. Talimat bekliyordu.

"Senin kitaplarda böyle örtmeceler yok mu? Tangayı bana at."

Sewance bir an tereddüt etse de Nick'in dediğini yaptı. "Söylemiştim, artık örtmece kullanmıyoruz."

"Doğru ya, affedersin, unutmuşum." Nick tangayı yerden aldı. Avucunda sıktı. "Islak."

Sewanee konuşamadı. Ne diyeceğini bilmiyordu.

Nick tangayı ön cebine koydu. Sonra tüm amacı işkence etmekmiş gibi sağ elini ağzına götürüp orta parmağındaki yüzüğün üstündeki çıkıntıyı yaladı. Gözlerini Sewanee'den ayırmadan yüzüğü çıkarıp tanganın olduğu cebine koydu. "Bacaklarını açmanı istiyorum."

Sewanee mutlulukla dediğini yaptı.

Nick ona doğru yürüdü. Sewanee sırtını pencereye iyice yapıştırdı.

Nick önünde durunca yüzünü görmek için başını geriye attı. Nick yaklaştı. Sağ bacağını açık duran bacaklarının arasına soktu.

Şimdi yüzüksüz olan sağ eli elbisesinin altından bacaklarının arasına kaydı, parmak eklemleri sol bacağının içinden yukarı kaymaya başladı ve hiç durmadan kaymaya devam etti ta ki orta parmağı içine kayıverinceye dek.

Sewanee içini çekti.

Nick iç geçirdi.

Sewanee biraz aşağıya kaydı.

Nick parmağını kıvırdı.

Sewanee inledi.

Nick sol elini Sewanee'nin başının yanına, pencereye dayadı.

Sewanee onu kendine çekti.

Nick göğsünü Sewanee'nin göğsüne bastırdı.

Sewanee dudaklarını Nick'in boynuna bastırdı.

Nick kasıklarına sürtündü. Bir kere.

Sewanee kıçını kavradı.

Nick geri çekildi.

Sewanee bırakmadı.

Nick inledi.

Sewanee kıvrandı.

Nick bileğini büküp avucunu tam Sewanee'nin istediği yere koydu.

Sewanee dağıldı.

Normal şartlar altında bu fazla hızlı, fazla yabancı, fazla uygunsuz, fazla utanç verici ve olması gereken değişmiş gibi gelirdi. Yine de, Sewanee'nin tam olarak kavrayamadığı bir biçimde, çok daha azmış gibi görünen bir şey birden çok fazla oluvermişti. Nereden bakarsan bak olanların yanlış olması bunu doğru yapan tek şeydi.

Ama o anda bunun bir önemi yoktu. O anda Sewanee kendinden geçmişti. Bilincini yitirmişti. Neler olduğunu idrak edecek halde değildi.

Otuz beş kat aşağıda çalan siren. Nick'in gömleğinde titreşen mavi ışık. Sürdüğü kolonya. Avuçlarıyla onu okşarken, azdırırken pantolonun dokusunun verdiği his. Nick'in bacağına dolanmış bacakları. Odanın sıcaklığının artıyormuş gibi gelmesi. Boynuna karşı fısıldadığı ismi. Kalçasında hissettiği

kalın aleti. Nick kendini bırakırken başının omzuna düşüşü. O inilti. Nick'e sürtünmesi. Nick'in titreyişleri. Düşen yapraklar gibi yavaşça savrularak dünyaya dönmeleri.

Bilinç, güneşin doğuşuyla ışığın dünyaya görünmesi gibi geri geldi. Bir inilti, bir iç çekiş, bir ürperti, bir kahkaha, bir özür, bir şaka mı yapıyorsun, bir dahaki sefere ağırdan alacağına dair bir söz, o bir dahaki seferin hemen şimdi olması gerektiğine dair şakalar, bir kıkırdama, bir çözülme, bir *Tanrım*, bir *beni mahvettin*, iniltili bir *asıl sen beni*.

Bir adım öteye.

Güzel bir bakış.

Bir yutkunma.

Bir tane daha.

Bir adım öne.

Bir öpücük.

Daha fazlası.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

"İfşa"

SEWANEE CAM ÖDÜLÜ NİCK'E UZATTI, Nick tam zamanında yetişip ödül yere düşmeden tuttu. Sewanee'yi dirseğinden tutup yanağına sektör standartlarında bir öpücük kondurdu. Çenesi çenesine değince az kalsın Sewanee'nin dizlerinin bağı çözülüyordu. Nick geri çekilip gözlerinin içine baktı, bitmeyecekmiş gibi gelen o saniyede aralarında birçok şey geçti: şaşkınlık, şok, hayret, mutluluk, ihanet –artık ne varsa– ve sonra Nick, Nick, Nick kürsüye döndü, Sewanee bir santim kımıldasa yere yıkılacağından korkarak olduğu yere çakılıp kaldı. Gözlerini Nick'e dikti. Normal koşullar altında yapılacak şey buydu. Tüm dikkatini ödülle onurlandırılan kişiye vermek. Şu durumda seçme şansı yoktu.

Alkışlar kesilince Nick konuşmaya başladı. "Özür dilerim, çok özür dilerim," diye mırıldandı mikrofona, o fazla tanıdık İrlanda aksanı iyice su yüzüne çıkmıştı. "Teyzem görse yerin dibine girmeme pek sevinirdi." Güldü, salon da onunla birlikte güldü, sonra boğazını temizledi. "Öncelikle, bu ödülü teyzeme

layık gördüğünüz için..." Birden sustu... yutkundu... derin bir nefes aldı. Seyirciler bunu kesin o andaki duygularına bağlamıştı. Tahmin bile edemeyecekleri kadar haklıydılar.

"...çok teşekkür ederim. Teyzem burada olsaydı sözlerine böylesine güzel bir ses katan sizler tarafından onurlandırılmaktan büyük sevinç duyardı." Elindeki ödüle baktı. "Eminim bu ödül onu çok mutlu ederdi. Teyzem sesli kitaplara bayılırdı. Yazı ve performansın harmanlanmasına bayılırdı. Ve hepinize hayranlık duyardı. Özellikle de karakterlerine, onların mücadelesine, hak ettikleri mutlu sona hayat verenlere. Teyzemin sonsuz minnetini kazandınız." Kalabalığı gözden geçirdi. "Benimkini de. Teşekkürler."

Ödülü bir kez daha havaya kaldırıp sırıttı, o Harrison Ford gülümseyişi, o koçbaşı sırıtış. Adet olduğu üzere Sewanee'nin koluna girmek üzere döndü ama Sewanee çoktan başı önde uzaklaşmaya başlamıştı.

Süitte peşinden gittiği gibi Sewanee'nin peşinden kulise doğru yürüdü, sahneye dönen sunucu yanlarından geçti. Birkaç kişi tebrik edip baş sağlığı diledi, Nick de teşekkür ederek karşılık verdi. Mark da oradaydı, sırasını bekliyordu. Sewanee'nin kolunu sıkıp "Durumu iyi kurtardın, Swan," dedi. Sewanee gülümseyerek yürümeye devam etti, sonra kolunda farklı bir el hissetti ve sonunda bundan kaçış olmadığını kabullendi.

Durup cesaretini toplamak için derin bir nefes aldıktan sonra Nick'e döndü.

Nick'in şaşkınlıkla açılmış gözleri dikkatle yüzüne bakıyordu. Can çekişen bir balık gibi ağzını açıp açıp kapatıyordu.

Sewanee iki şeyin farkındaydı: Birbirlerine söyleyecekleri milyon tane şey vardı ve bir tiyatronun kulisindeydiler. Ne söyleyecekti? Nereden başlayacaktı?

Aklına sadece "Selam," demek geliyordu. Sonunda sessizce bunu söyledi.

Nick bir kahkaha attı. "Selam mı?!"

Kulis için fazla yüksek sesle konuşmuştu. Biri onları "Şş," diye uyardı.

"Nasılsın?" dedi Sewanee. Tamamen aptalcaydı ama en azından bunu da sessizce söylemişti.

"Nasıl oluyor da..." diye söze başladı Nick ama sahne yönetmeni onları susturdu. Nick öfkeyle gözlerini devirdi, koluna girip onu en yakın çıkışa götürdü. Hızla bir koridora çıktılar, Nick onu çekip bir lobiye soktu, tıpkı kar yağarken kolundan tutup dışarı çıkardığı gibi. Barın önünde durdular.

Sewanee bir müddet aval aval baktıktan sonra bir şey söylemek zorunda olduğunu hissetti. Ne olursa. Ağzından, "Sürpriz," lafı çıktı. Sonra bir kahkaha attı.

Nick de güldü. "O kuru mizah anlayışını özlemişim, Alice."

Arkalarından biri "Swan?" diye seslendi. Sewanee gözlerini kapadı. "İyi misin?" Mark lobiye girdi. Sewanee, Mark'ın endişe ve telaş dolu gözlerine baktı. Her an sahneye çağırılabilirdi ama Sewanee kulisten Mark'ın tanımadığı bir adam tarafından götürülmüştü.

"Evet!" dedi. "Her şey yolunda. Teşekkür ederim. Sıranı kaçırmadan gitsen iyi olur." Sesi biraz fazla neşeli çıksa da normal sayılırdı; Mark, Nick'e bir kez daha baktıktan sonra koridorda uzaklaştı.

"Şu Swan olayı ne?" diye sordu Nick, kaşlarını çatışı Sewanee'nin hiç hoşuna gitmemişti. "Takma isim falan mı?"

Sewanee yutkundu. "Hayır. Benim adım."

"Adın ne?"

"Swan."

"Kuğu* gibi mi yani?"

"Aslında Sewanee."

"Peki Alice kim?"

"Alice diye biri yok. Yani bir Alice var ama ben Sewanee Chester'ım."

"Sen... ama sen aşk romanları editörü değil misin?"

"Hayır."

"Peki Alice... bir dakika. Aksanın yok. Neden aksanlı konuşmuyorsun?"

"Çünkü aksanım yok."

Her şey çok hızlı oluyordu. Sewanee başka nasıl olabileceğini bilmiyordu ama daha kulakları işitmeden ağzı cevap veriyordu ve konuşmayı zar zor takip edebiliyordu.

Nick geri çekilip başını eğerek Sewanee'ye baktı. "Sosyopat mısın?"

"Hayır."

"Patolojik bir yalancı?"

"Hayır!" diye inledi Sewanee. "Ben bir oyuncuyum."

"Arada pek fark göremiyorum." Nick hoşgörüyle, bir parça acıyarak, biraz da pişmanlıkla sırıttı.

---

* *Swan* İngilizcede kuğu anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Sewanee kendine gelmeye çalışarak derin bir nefes aldı. Barmenlerin ortalığı toplarken konuşmayı dinlemiyormuş gibi yaptığının farkındaydı.

"Eh," diye devam etti Nick içini çekerek. "Açıkça söylemeliyim ki... Sewanee'ydi değil mi? Son derece inandırıcısın."

Sewanee gözlerini kapadı. "Tamam, lütfen... izin ver açıklayayım." Gözlerini açtı. "Lütfen."

Nick bir dirseğini bara dayayıp ayak bileklerini birbirine doladı. "Dinliyorum."

Fırsat verilince Sewanee donup kaldı. Nereden başlayacağını bilmiyordu. Nasıl başlayacağını da.

Nick beklentiyle onu izliyordu. "Neden yalan söyledin?" Bir parmağını döndürdü. "Veee kayıt."

Sewanee öfkeyle ayağını yere vurdu, başını geriye atıp biraz fazla yüksek bir sesle yanıtladı: "Çünkü kötü bir gün geçirmiştim!" Sakinleşmek için derin bir nefes aldı. "Çünkü barda adamın biri yanıma gelmişti. Çünkü sadece tek bir içki içecektik." Bir kez başlayınca coşmuştu. "Gerçekten çok üzgünüm, Nick. Yemeğe gider gitmez gerçeği söylemeliyim diye düşündüm ama zaten yemekten sonra gidecektin ve... ve..." İçini çekti. "Kendimi koruyordum. Belki. Bilmiyorum ama neden yaptığımın gerçekten bir önemi yok, yapmamalıydım, çok özür dilerim." Nick'in gözlerine baktı. "Çok çok özür dilerim ama inan yalan olarak başlayan şey yalan olarak bitmedi."

Nick dik dik yüzüne bakıyordu.

Sewanee gözlerine bakamadığı için başını önüne eğdi. "Durma. Söyle. Ben bunu hak ettim."

"Onca zaman..." Nick sözünü tamamlamadı, Sewanee yüreği ağzında başını kaldırdı. "Bunu nasıl sürdürebildin?" Ses tonunda içten bir saygı. "Yani..." Sewanee'nin gözlerine baktı. "Onca zaman."

Sewanee biraz daha açıklama yapmak için ağzını açmıştı ki Nick alkışlamaya başladı. "Alice adında Teksaslı bir editör. Muhteşem!" Sonra omuz silkti. "Ve evet, anlıyorum. Vegas." Barı gösterdi. "İçki ister misin?"

"Bana... kızmadın mı?"

"Kızmak mı? Senden ders almak istiyorum."

"Bu... bu kadar mı?"

"Eh bir de..." Gözlerini Sewanee'nin vücudunda gezdirdi. "Elbisen çok güzel." Bara dönüp seslendi. "Dostum! Kapatmadan önce acaba bir..." Dönüp kışkırtıcı bir gülümsemeyle Sewanee'ye baktı. "Votka soda mıydı?" Sewanee aval aval bakarken barmene seslendi, "İki votka soda alabilir miyiz?" Tekrar Sewanee'nin yanına dönüp dirseğini bara dayadı. "Ee, nasılsın bakalım?"

"Sana sormak istediğim bir sürü şey var, June French'in *yeğeni*..."

"Ah tabii, sor bakalım."

Sewanee titremeye başladı. Şiddetli bir titreşim. Nick'in üzerinde nasıl böyle bir etki yaratabildiğini sorgulamaya fırsat bulamadan titreşimin gerçek olduğunu ve elbisesinin sağ cebinden geldiğini fark etti. Çağrıyı reddetmek için telefonunu çıkardı, herhalde kontrol etmek için Mark arıyordu, ne var ki ekrana bakınca yanıldığını anladı: SEASONS.

"B-Ben gerçekten..."

"Sorun değil. Ben buradayım. Elbisene hayran olmakla meşgulüm."

Sewanee gözlerini Nick'ten ayırmadan telefonu telaşla kulağına götürdü. "Alo? Ne?" Arkasına döndü, şimdi tüm dikkati telefondaydı. "Ne zaman? Daha az önce oradaydım! Geliyorum. Hayır, hemen geliyorum, başka bir şey yapmayın." Telefonu kulağından indirdi ama harekete geçmek yerine telefon elinde olduğu yere çakılıp kaldı.

Nick doğruldu. "Her şey yolunda mı?"

"Büyükannem." Sewanee, Nck'in gözlerine baktı. Kelimeler dudaklarında dökülüverdi. "Kendini öldürmeye kalkmış." Söyler söylemez de harekete geçti. "Gitmek zorundayım. Aman Tanrım." Ama yine durdu.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" Nick'in sesi bir kez daha harekete geçmesine sebep oldu.

"Bilmiyorum. Yok. Affedersin, ben... gitmek zorundayım." Ana kapıdan dışarı çıktı, Nick de peşinden geliyordu. Bekleme alanına park etmiş bir taksi vardı. Nick taksinin kapısını açtı ve Sewanee'nin binmesini bekleyip ardından kendisi de bindi. Sewanee şoföre gidecekleri yeri ve acil bir durum olduğunu söyledi. Dakikalar sonra Sewanee, daha tam olarak durmamış arabadan iniverdi. Nick taksi parasını ödedikten sonra aceleyle Sewanee'nin peşine düştü.

Nick arkasından, "Ben lobide bekliyorum!" diye seslendiğinde Sewanee kapıya varmıştı bile.

Kelimeleri duydu ama bir anlam çıkaramadı. Çoktan koridorları geçerek Blah'nın odasına doğru gitmeye başlamıştı.

SEWANEE KÖŞEYİ DÖNÜP büyükannesinin odasına girdi. Yatağın başına toplanmış üç kişi vardı. "Büyükannem nerede?"

Üçü aynı anda Sewanee'ye dönüp kenara çekildi. Blah ince, damarlı bacaklarına dolanmış geceliğiyle yatakta yatıyordu. "Blah." Sewanee hemen yanına koştu. "Merak etme, yanındayım." Büyükannesiyle göz göze gelmeye çalıştı ama büyükannesi ona bakmıyordu, dehşetle kocaman açılmış gözleri donuktu ve odanın içinde dönüp duruyordu. "Ne oldu?" diye sordu Sewanee sakin olmaya çalışarak.

"Büyükanneniz..." diye başladı genç bir kadın hemşire ve boğazını temizledi. "Telaşa kapılmıştı. Birilerine ondan uzak durmalarını söylüyordu ama yanında kimse yoktu. Sonra film izlemeye gitmek istedi. Film onu sakinleştirmiş gibiydi. Ama bittiğinde..."

"Daha bitmeden," diye söze karıştı yaşlıca bir kadın.

Hemşire –Sewanee yaka kartından adının Gina olduğunu öğrenmişti– başını salladı. "Film daha bitmeden hayali insanlarla konuşmaya başladı..."

"Ne diyordu?" diye sordu Sewanee.

"'Sen zaten hep böylesin' ya da 'beni rahat bırak' gibi şeyler. Ben de onu tekrar odasına getirip yatırdım, sonra da Carlos'la ilaçlar hakkında konuşmaya gittim..."

Carlos profesyonel bir ses tonuyla araya girdi, "Her zamanki dozda Ativan vermesini önerdim."

"Sonra?"

"Ativan'ı aldım," diye devam etti Gina, "odasına döndüm ve..." Pencereyi gösterdi. "Yarı beline kadar aşağı sarkmıştı."

"Bu nasıl..." Sewanee cümlesini tamamlamadı.

Pencere açık kalmıştı.

Çünkü pencereyi Sewanee açmıştı.

Bu onun suçuydu.

"Bağırarak Carlos'u çağırdım. Onu içeri çektik, o zaman çığlıklar atmaya başladı." Sewanee, Gina'nın eliyle sağ kolunu tuttuğunu fark etti. Parmaklarının altında sargı bezi vardı. Sewanee'nin soru dolu bakışlarını görünce, "Beni tırmaladı," dedi Gina, "birazcık, önemli bir şey değil."

Sewanee tekrar Blah'ya döndü. Blah tamamen sersemlemiş görünüyordu. Ağzı açıktı, saçları yastık savaşı yapmış gibi havaya dikilmişti.

"Blah?" Sewanee, Blah'nın elini tuttu. "Her şey yolunda. Ben yanındayım."

Büyükannesinin gözleri Sewanee'nin yüzüne dönüp kocaman açıldı. Sewanee her şeyin yolunda olduğunu gösterip rahatlatmak için gülümsedi. Ama Blah, "Sen kimsin?" dedi.

Sewanee büyükannesinin elini sıktı. "Sewanee."

Blah elini çekti. "Benden uzak dur."

Sewanee elini tekrar tuttu. "Blah lütfen, ben bebek surat..."

Blah elini sertçe çekti. "Hayır!" Sesi boğuk çıkıyordu. "Sakın bana dokunma!" Ve öfkeli. Sewanee biraz daha sokuldu ama bu, Blah'nın daha da geri çekilmesinden başka bir işe yaramadı. O zaman Sewaanee çaresizce, "Ben Henry'nin kızıyım," dedi, "senin torunun."

"İmdat!" diye bağırdı Blah. "Biri bana yardım etsin!"

Sewanee, Carlos'un geri çekilmesi için elini omzuna koyduğunu hissetti. Omzunu hızla sarsarak onu uzaklaştırdı. "BlahBlah!" diye haykırdı.

Blah çırpınarak kalkmaya, uzaklaşmaya çalışıyordu. Gina omzunu tuttu.

"Ambulans çağırmamız gerekebilir," dedi yaşlı yardımcı.

Sewanee taktik değiştirdi. En yumuşak sesiyle, "Sen benim büyükannemsin," dedi, "Seni seviyorum, her şey yolunda."

"AAAAAAAAA!" Blah iyice histeriye kapılmıştı.

"Tamam Barbara, tamam, sakin ol," diye mırıldandı Carlos diğer omzunu tutarak.

Sewanee son bir denemede bulundu. Kendine engel olamadı. Blah'nın yüzünü ellerinin arasına alıp gözlerine bakarak sadece irade gücüyle ona ulaşmaya çalıştı. "BlahBlah, beni dinle..."

Blah yüzüne tükürdü.

Sewanee o kadar afallamıştı ki hiçbir şey yapamadı. Donup kalmıştı.

"Sen benim torunum değilsin! Benim torunum güzel bir kadındır!"

"Blah..." Sewanee boğulacak gibiydi.

"CANAVAR!!!"

Sewanee odadan nasıl çıktığını hatırlamıyordu. Merdivenleri nasıl inip dışarı çıktığını, bahçede çimenlerin üstüne çöküp hıçkıra hıçkıra ağladığını bilmiyordu. Kendini aynı anda hem bayılmak üzereymiş hem de midesi bulanıyormuş ve ateşi çıkıyormuş gibi hissediyordu. Alev almış gibi hissediyordu.

Yaralı bir hayvan gibi sesler çıkarıyordu. Alnını çamurlara gömmüştü, avuçlarıyla otları yoluyordu. Kollarını başına dolayıp çamurları saçlarına bulaştırdı. Boğazı alev almış gibi yanıyordu. Sonunda sesler kesildi, şimdi sadece düzenli iç çekişler kalmıştı. Bir de sırtındaki el.

El. Sırtında. Kımıldamıyor, okşamıyor, hafif hafif vurmuyordu. Öylece duruyordu. Kürek kemiklerinin arasına yerleşmişti.

SEWANEE KENDİNE geldiğinde Nick'in kucağına kıvrılmış olduğunu görüp şaşırdı. Bahçedeki banklardan birinde, daha önce Amanda'yla oturduğu bankta oturuyorlardı. Gözünü açınca bulanıklığın arasından Nick'in gömleğinin batmış olduğunu gördü. Islak gömleği maskara, ruj ve fondöten lekeleriyle doluydu. Suç mahalli gibi görünüyordu. Kendisinin neye benzediğini tahmin dahi edemiyordu. Nick'in gözlerine de bakamıyordu. "Çok özür dilerim," dedi boğuk bir sesle.

"Şşş." Nick onun başını tutup omzuna yasladı, ceketi yumuşacıkk ve kuruydu.

"Bu gerçekten..." Sonra kendi kendine söylendi, "Aman Tanrım." Tekrar Nick'e döndü, "Kalmana gerek yok, artık iyiyim..."

"Saçmalama," diye mırıldandı Nick, sesi alaycı çıksa da sakinleştiriciydi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Sewanee kendini Nick'in kollarına bıraktı. Aslında kolunu göğsünden diğer omzuna doğru uzatarak ona daha da sokuldu.

Adamın parmaklarının saçlarıyla oynamasına izin verdi, kalbinin düzenli atışı onu rahatlatıyordu.

Bir müddet sonra, mantık çizgisine geri döndüğünü hissettiğinde, hıçkıra hıçkıra ağlamanın yol açtığı baş döndürücü, hafif sersemletici bir duyguyla baş başa kaldı. Konuşmak istiyordu ama tutarlı şeyler söyleyebileceğinden emin değildi. Derin bir nefes alıp denemeye karar vererek kendi kendine mırıldandı. "June'un yeğeni. Aşk hikayesi versiyonunda bu kadar iyi olmana şaşmamak gerek."

Nick'in kıkırdamalarını kulağının altında gök gürültüsü gibi hissetti. "Ben de biraz daha dürüst olabilirdim."

Sewanee durakladı. "Adın Nick, değil mi?"

"Evet, isimleri uydurduğumuzu bilmiyordum." Sewanee sesindeki alaycılığı duymuştu. "Ama aptalı oynamamalıydım."

"Neden söylemedin? Buna gerek yoktu. Elinde bir fırsat vardı. 'Ben bir aşk romanları editörüyüm.' 'Ah, ne tesadüf, kategorinin kurucusu benim teyzem, belki adını duymuşsundur?'"

"Doğru. Öyle diyebilirdim." Nick bir an sustu. "Buna karşılık sen ne derdin?"

Sewanee biraz düşündü. "Bilmem. Belki... bunu fırsat bilip ben de itirafta bulunurdum. Artık bardaki sıradan bir adam olmaktan çıkardın."

"Ama ben bardaki sıradan bir adamdım."

Sewanee cesaretini toplayıp başını kaldırdı. Nick dudak bükerek gülümsedi, herhalde suratının felaket hali yüzündendi.

Sewanee yüzünü tekrar cekete gizleyecek oldu. Ama Nick onu durdurdu. Elini çenesine koyup başını kaldırdı. "Sanırım ikimiz de kendimizi gizlemek istedik," diye mırıldandı. "Fantezi buydu, değil mi?"

Fantezi sözü Sewanee'nin içinde uyuyan bir kıvılcımı alevlendirmişti.

Brock McNight.

Sewanee doğruldu. "Saat kaç?" Elini cebine soktu.

"Herhalde on falan," dedi Nick ama Sewanee telefonunu çıkarmıştı bile. 22.30. 22.30! Bir saat boyunca ağlamış mıydı yani? Titreyen bacaklarla ayağa kalktı, elini Nick'in omzuna koymuştu. "Birini aramam gerek."

"Tabii." Herhalde aileden birini araması gerektiğini sanmıştı, öyleydi de. Araması gerekiyordu. Ama önce başka birini aramalıydı.

Nick'ten beş altı metre kadar uzaklaştı. Brock'la mesajlaşmalarını açıp yazmaya başladı. **Çok özür dilerim. Buna inanmayacaksın ama ailemle ilgili acil bir...** Durdu. Yazdığını sildi. Yeniden yazmaya başladı. **Acil bir durum oldu, çok geç haber verdiğim için özür dilerim ama ben gerçekten**

Ne yazsa yetersiz kalacaktı. Brock'a bir mesajdan fazlasını borçluydu. Brock sorular soracaktı ve bunları yanıtlayabilmek istiyordu. Sesini duymak istiyordu ve daha önemlisi Brock'un sesini duymasını istiyordu. Ne kadar üzgün olduğunu duymasını istiyordu. Kaçmadığını bilmeliydi. Bunun bir zamanlama meselesinden başka bir şey olmadığını bilmesi gerekiyordu. Onca aydan sonra sonunda onunla konuşmak istiyordu.

Derin bir nefes alıp Brock'un adına dokundu ve telefon simgesine bastı. Telefonu kulağına götürdü.

İlk çalış.

İkinci çalış.

Bahçede de bir telefon çalıyordu.

Üçüncü çalış.

Ses yine bahçeden gelmişti. Ne sinir bozucu.

Bir parmağıyla kulağını tıkayıp etrafına bakındı. Nick'in yerinden kalkıp arkasını dönerek *kendi* telefonunu açtığını gördü.

Brock da sonunda telefonu açtı. "Sarah?" O tanıdık puslu ses, yanık karamel kokusu, sayısı giderek daha da artan seksen bin indirme.

Sewanee rahatlayarak, "Evet," dedi, "Selam."

"Merhaba." Brock'un sesi telefondan geliyordu.

Ve aynı anda karanlık bahçeden.

Brock devam etti. "Aramana sevindim. Biraz gecikebilirim."

Brock'un sesi iki farklı yerden geliyordu.

"Beklenmedik bir şey oldu da. Sonra açıklarım."

Sesi yine iki taraftan geliyordu.

Sewanee gözünü Nick'in sırtına dikti. "Beni duydun mu?"

Kelime sonunda dudaklarından döküldü. "Brock?"

Yine. İki taraftan birden. "Evet?"

Sewanee birden telefona, "Nick?" dedi.

Anında cevap geldi, "Evet?"

Sessizlik. Sağır edici bir sessizlik.

Sonunda Sewanee bağırdı, "Neler oluyor ya?"

ON İKİNCİ BÖLÜM

"Hesaplaşma"

NİCK HIZLA ARKASINA DÖNDÜ.

Birbirlerine bakakaldılar.

Telefonlarını indirdiler. Daha doğrusu telefonları kendiliğinden indi.

İlk konuşan Nick oldu. "Vay anasını."

Sewanee'nin söyleyecek bir kamyon dolusu sözü vardı ama hidrolikler bozuktu.

Nick bir kez daha, "Vay anasını!" dedi.

Sonra sırıttı. Sırıttı ve başını geriye atıp haykırdı. Ellerini göğsünde birleştirip güldü. Başını ellerinin arasına alıp dans eder gibi kendi etrafında döndü.

Sonra Sewanee'ye doğru yürüdü, gözleri Noel sabahı gibi ışıl ışıldı. Sanki hayallerindeki hediyenin paketi açılmış, ayaklarının dibinde duruyordu.

Sewanee geri çekildi.

Epeyce uzaklaştı.

Nick donup kaldı.

Sewanee kemiğini koruyan bir köpek gibi göz ucuyla ona baktı.

Nick'in gülümseyişi hafifçe silindi. "Ne?"

"Ne?" dedi Sewanee de kuşkuyla. "Ne?!" dedi sonra daha da kuşkuyla. "Kimsin sen?"

Nick'in durumun gerektirdiği ciddiyete bürünmek için gülümseyişini bastırmaya çalışmasını izledi. Bu sadece ekşi şeker yalamış gibi görünmesini sağladı. "Ben benim. Nick!" Bunu yapamazdı. Gülümseme bir intikamla birlikte geri döndü. İlaveten bir de kahkaha. "Bunun ne kadar inanılmaz olduğunu..."

Sewanee parmağını havaya kaldırdı. "Dur biraz. Sus. Sorular."

Nick kollarını iki yana açtı. "Emrine amadeyim."

Sewanee derin bir nefes aldı. "June French'in yeğeni misin?"

"Evet!"

"Başka?"

Nick başını salladı. Bir kez. "Evet. Aynı zamanda Brock McNight'ım." Bunu Brock'un sesiyle söylemişti.

"Ne..."

Nick tekrarladı, yine Brock'un sesiyle. "Aynı zamanda Brock Mc..."

"Yo, yo, yo, yo, yo, yo, bunu yapma."

"Tamam." Nick kollarını kaldırıp Sewanee'ye doğru uzattı. "Sen de Sewanee Chester'sın. Ve Sarah Westholme." Bu bir soru değildi. "Harika. İkinizle de tanıştığıma çok sevindim." Kolunu ona ait değilmiş gibi kaskatı uzatarak bankı gösterdi. "Oturalım mı?"

Sewanee kımıldamadı.

"Ya da ayakta duralım. Ayakta durmak iyidir." Sewanee'ye bakarak bir işaret bekledi.

Sewanee oturdu.

Nick dikkatle bankın öbür ucuna ilişti. Aralarındaki büyük boşluğu işaret etti. "Şimdi dördümüz için de yer var." Sewanee bir şey söylemeyince "Doğru, henüz çok erken," diye ekledi.

"Sen de biraz daha dürüst olabilir miydin?" dedi Sewanee sertçe.

Nick başını iki yana salladı. "Evet, en iyisi her şeyi açıklığa kavuşturalım. Bir: Bir yatırım şirketinde çalışmıyorum. Orada çalışan babam, yani biyolojik babam."

"Ya aksanın?"

"Şey." Nick bundan sonraki kelimeleri r'leri vurgulayarak söyledi. "Biriyle tanıştığım zaman aksanımı biraz abartıyorum. Bilirsin, kadınlar güzel bir aksana bayılır."

Sewanee başını ellerinin arasına aldı. "Aman Tanrım."

Nick aksanlı konuşmayı bıraktı. "Affedersin, sadece dürüst olmaya çalışıyordum."

Sewaanee sertçe iç geçirdi. "Tamam. Tamam," dedi soluyarak. "Ben neden yalan söylediğimi biliyorum." Sewanee, Nick'in yüzüne baktı. "Ya sen?"

Nick silahı olmadığını göstermek istermiş gibi kollarını iki yana açtı. "Ben sen değilim. Kendi adımla bir kariyerim yok. Ben bir takma isimden ibaretim. Bir hayaletim. Yani ne iş yaptığımı söylediğim zaman, yani söylersem, insanlar –kadınlar– ne kaydettiğimi bilmek istiyor, o zaman onlara ne söyleyebilirim ki? Vokal bir porno yıldızı olduğumu mu?"

Sewanee zihnindeki dağınık yığınların arasından bir yol açmaya çalışıyordu. "Yani Brock McNight'ın sesi..."

"Sahte. Tamamen taklit." İçini çekti. "Uzun hikaye."

"Özetle o zaman."

"Grup dağılınca sesli kitap işine başladım. June'un arkadaşlarından biri bana bir şans tanıdı..."

"Grup hikayesi gerçek mi?"

Nick gözlerini kırpıştırarak Sewanee'ye baktı. Sonunda şaşkınlığının, suskunluğunun, şüphelerinin ciddiyetini anlamış gibiydi. Sewanee her şeyden şüphe ediyordu, sadece Vegas'ta olanlardan değil, yazışmalarından da. Bankta yavaşça Sewanee'ye doğru kaydı. Dikkatle. Sewanee uzaklaşmadı ama kaskatı kesilip kollarını göğsünde kavuşturdu. Nick daha fazla yaklaşmadı. "Her şey –sana yazdığım her kelime– gerçekti. O bendim. Sadece adım başkaydı, o kadar. Aslında gruptan arkadaşım, en iyi dostum var ya? Hani Jason? *Casanova*'nın yapımcısı o."

Sewanee ellerini havaya kaldırdı. "Tabii ya, neden olmasın? Vegas'ta kokteyl servisi yapan garson da kız kardeşindi." Sewanee gözlerini yere dikti ama Nick'in ona baktığını hissedebiliyordu.

Her şey gerçekse neden kendini kandırılmış gibi hissediyordu?

O akşam olanlar zaten kaldıramayacağı kadar ağırdı. Bu, onu bir uçurumun kıyısına getirmişti ve o uçurumdan çoktan düştüğüne yemin edebilirdi.

Nick konuşuyordu. "Bu iyi bir şey, farkındasın değil mi? Gerçekten inanılmaz bir şey. Gülsene tatlım, gerçekten çok

komik." Son birkaç kelimeyi hafifçe kıkırdayarak söylemişti. Sewanee'yi rahatlatmak için elini dizine koymak istedi.

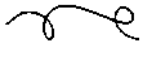
Ama Sewanee buna hazır değildi. Aslında aksine bu onu sinirlendirmişti. Nick'in bunu komik bulması, her iki versiyona Sewanee kadar değer vermediğini kanıtlıyor gibiydi.

Ayrıca Nick, James Bond gibi görünürken Sewanee tükürüğe, çamura, makyaja ve gözyaşlarına bulanmıştı.

Ayağa kalktı. "Bu çok aptalca. Benden bu kadar. Yeter. Uğraşacak gerçek işlerim, gerçek sorunlarım var. Büyükannem intihara kalkıştı, babam pisliğin teki ve..." Bir şey bumerang gibi geri döndü. "Bu akşam kaybettim! Tek bir kategoride aday gösterilmiştim ve kaybettim, sesli kitap işine girdiğimden beri böyle bir şey olmamıştı, bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama muhtemelen iyi bir şey değildir, o yüzden de... iyi geceler."

"Ah, hadi ama!" diye seslendi Nick arkasından, sesi hâlâ neşe doluydu. "Böyle çekip gitme! Sewanee!"

Sewanee, Seasons'a girip gözden kayboldu.

"SİGARA MI İÇİYORSUN?"

Söylemeye niyetlendiği şey bu değildi ama Nick'i banka sırtüstü uzanmış, sigarayı yavaşça ağzına götürürken görünce söylemeyi planladığı her şey aklından uçup gitmişti.

Nick, Sewanee'nin geri dönmesine şaşırarak hemen kalkıp sigarayı söndürdü. Papyonunu çözmüş, yakasının düğmelerini

açmıştı. Bu kadar iyi görünmeye hakkı yoktu. "Liseden beri içmiyordum," dedi süklüm püklüm, "ama son birkaç ay... benim için biraz zordu." Sewanee bunca karmaşa içinde –hayli yakın olduğu belli olan– teyzesinin öldüğünü unutmuştu. Banka doğru yürüdü ama oturmadı.

Yavru köpek gözleri yüzüne bakıyordu. "Geri döndün."

Sewanee yutkundu. "Kafam... allak bullak ve şu anda ne kadarını kaldırabileceğimi bilmiyorum ama bu şekilde çekip gitmek istemediğime eminim."

"Övgüye değer bir davranış. Tam bir yetişkin davranışı."

Sewanee geçiştirdi. "Felaket senaryoları yazmaya meyilliyim. Babam olsa drama kabiliyetim olduğunu söylerdi."

Nick omzunu silkti. "Tutkulusun."

Bu nitelemenin ardındaki bilmişliği işitince Sewanee'nin yüzüne ateş bastı. Ayrıca niteleme de yanlıştı, aslında tutkulu değildi. Sadece onunlayken tutkuluydu.

Sewanee kafasını topladı. "Bunun neden iyi bir şey olduğunu düşünüyorsun, bilmek istiyorum. Bunu neden muhteşem bulduğunu."

Nick dizlerine vurdu. "Memnuniyetle!" Ayağa kalktı, şimdi birbirlerine fazla yakındılar ama Sewanee geri çekilerek kendini utandırmayacaktı. Tam tersine cesurca Nick'in gözlerine baktı. "Çünkü böyle bir şey yaşayacağın hiç aklına gelir miydi?"

"Gerçek hayatta asla. Bu tip şeyler anca June'un kitaplarında olur."

"Doğru! Ama bu gerçek!"

"Öyle mi?"

"Evet!"

"Nedir peki bu?"

"Bu işte! Bütün bu olanlar." Nick bütün evreni kucaklarmış gibi kollarını açtı. "Biz çok şanslıyız."

"Nasıl?"

"Çünkü haftalardır enkaz halindeyim." Sesindeki heyecan adımlarını da hızlandırdı. "Ben, Vegas'taki kadını düşünmeden duramıyorum, Nick de öyle. Seni. Alice olan seni. Ama kafam allak bullak olmuştu. Neden? Çünkü ben, Brock, sana karşı duygular, *gerçek* duygular besliyordum. Sarah olan sana. Bu yüzden Nick olan ben ve Brock olan ben birbiriyle çelişiyordu çünkü bu duyguları iki farklı kadına besliyorduk ama o kadınların ikisi de sensin! Sewanee olan sen! Görmüyor musun? Bu..."

Nick'in hızı kesilince Sewanee başını eğerek baktı. *Ne? Bu ne?* Sewanee kesinlikle bilmiyordu. Nick'in az önce ne dediğini bile bilmiyordu. Ama asıl önemli olanı kavrayabilmişti... Nick'in onu ne kadar beğendiğini. Tüm kişiliklerini.

Nick içini çekerek elini uzattı. O kadar yakın duruyorlardı ki bunu yapmak için dirseğini yan tarafına yapıştırmak zorunda kalmıştı. "Merhaba. Ben Nick. Nick Sullivan. Bir aşk romanları seslendiricisiyim. Tanıştığımıza sevindim. Ya sen?"

Sewanee, Nick'in eline baktı, bedeninin her yerinde dolaşmış olan ele. Yutkundu ve yemi yuttu. "Sewanee Chester."

Nick nazikçe tokalaştı. Elini bırakmadı. "Cevabın hayır olacağından eminim ama bu akşamki randevumuzu yerine

getirmeyi teklif etmezsem hata yapmış olurum. Bir şeyler yemek ister misin? Bir Last Word'e ne dersin?"

Sewanee hafifçe kıkırdadı. "Kulağa çok hoş geliyor ama..."

Nick diğer eliyle Sewanee'nin eline hafifçe vurdu. "Anlıyorum. Geceyi burada noktalayalım."

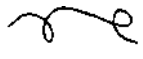
Sewanee başını salladı. "Biraz zamana ihtiyacım var."

Nick, Sewanee'ninkini bıraktıktan sonra elini havaya kaldırdı. "Kesinlikle. Konuşmaya hazır olduğunda mesaj at."

Söylediklerinde *eğer* yoktu. Nick'e göre bu, yoldaki gülünç bir tümsekti.

Peki, Sewanee'nin sorunu neydi? Evet çökmüştü, bitkindi ve kafası karmakarışıktı ama neden önemli bir şeyi kaçırıyormuş gibi hissediyordu? Kafası karışıktı ama bunun neden kaynaklandığını bilmiyordu. Sanki kapalı bir otoparkta arabasını arıyor ve tüm senaryoları gözden geçiriyordu: Çalındı mı? Çekildi mi? Yanlış katta mı arıyordu? Hatta o gece arabayı kullanmış mıydı?

Çekinerek gülümsedikten sonra geri çekildi. Nick'e hafifçe el salladı, Nick de karşılık verdi, Sewanee dönüp Seasons'a doğru yürümeye başladı.

"LAS VEGAS'TA ne yapıyordun?"

Bu sefer dönmesi o kadar uzun sürmemişti, bu yüzden Nick'i elindeki telefona bakarak bahçeden çıkarken yakaladı.

Nick önce irkildi, sonra da güldü. "Şaka mı? Şaka mı yapıyorsun?" Ama Sewanee'nin yüzündeki kuşkuyu görmüş olmalıydı ki ciddileşti. "Fuar için gitmiştim."

"Neden?"

"June'un fuara katılması planlanmıştı ama... ölünce yayıncısı bunu bir tür anma törenine dönüştürmek istedi. Hayranları için yapılacak doğru şey buymuş gibi görünüyordu. Böylece hayranları uğrayıp saygılarını sunabilecek, üstünde orijinal kapak fotoğrafları olan sınırlı sayıda basılmış kartpostallardan alabilecekti." Sonra ekledi. "June benim için anne gibiydi."

"Peki, onca otel varken neden Venetian'da kalıyordun?"

"Odayı June ayırtmıştı. *Casanova* yüzünden. Düşük bütçeli bir araştırma gezisi."

Fazla inandırıcıydı. Neden buna inanmıyordu? Hiçbirine?

"Fuara Brock McNight olarak mı katıldın?"

Nick dehşete kapılmış gibiydi. "Tanrım, hayır! Brock McNight olarak hiçbir şey yapmam."

"Yani orada olduğumu bilmiyor muydun?"

Nick gözlerini kırpıştırarak yüzüne baktı. "Kim olduğunu bilmiyordum ki, orada olduğunu nasıl bilebilirdim?"

"Demek istediğim," dedi Sewanee, nedenini anlayamasa da birden canlanmıştı, "beni sesli kitaplar hakkında bir paneli yönetirken, sesli kitap standında görev yaparken görmedin mi?"

Nick daha da afallamış gibiydi. "Hayır! Kesinlikle hayır. Sesli kitaplar umurumda değil! Sewanee... seni tanımıyorum. Muhteşem adının nasıl yazıldığını bile bilmiyorum."

"Göz bandı takan seslendiriciyi hiç duymadın mı?"

"Tanrım, hayır!" Sewanee, Nick'in onu anlamaya çalıştığını görebiliyordu. Sanki yeterince dikkatli bakarsa kafası yarılıp açılacak ve içine bakabilecekti. "Kim olduğunu bilmediğimden neden şüphe ediyorsun?"

Sewanee başını iki yana salladı. "Benden dürüst davrandığına, tesadüf olduğuna inanmamı bekliyorsun..." İçini çekti. Tekrar ağlamak istemiyordu.

"Ne?" Nick elini uzattı ama Sewanee kararlı bir tavırla geri çekildi.

Kendini topladı. Sesini sertleştirdi. "Neden o barda yanıma geldin?"

"Neden özellikle o bar diye mi soruyorsun?"

"Hayır. Neden ben?"

Nick'in yüzünün değiştiğini gördü. Yüzü sarkmıştı. Bu akşam ilk kez nihayet o da Sewanee'nın hissettiği kadar çökmüş görünüyordu. "Ah. Evet, tamam. Aslında... bu çok saçma."

"Kolay olur diye mi düşündün?"

"Ne? Hayır..."

"Göz bandı takan kız minnettar kalır diye mi düşündün?"

Nick gözlerini kırpıştırarak kapadı ve eliyle göğsünü kavradı. "Hayır. Şu anda kalbimi kırıyorsun. Kendin için böyle bir şeyi nasıl düşünebilirsin?"

Sewanee basitçe cevapladı. "Çünkü daha önce de bana acıdığı için yakınlık gösterenler oldu."

"Öyle değildi. İlgisi bile yok. *Tanrım*."

"Ne peki?" Nick hemen cevap vermedi. "Nick?"

"Tatlım..."

"Kes şunu." Sewanee onu şaşırtsın diye bir fırsat vermek için elinden geleni yapsa da kendini gerçeğe hazırlıyordu. "Sorun değil, acıdığını itiraf et yeter..."

Nick kollarını iki yana açıp birkaç adım uzaklaştı. Sonra döndü. "Madem istiyorsun... peki." İçini çekti. "Adaku Obi'yle oturuyordun. Tamam mı? Ben de yanınıza geldim." Omuz silkti. "Arkadaşınla iyi anlaşacağımı düşündüm. Seni de kankası olarak düşündüm..." Derin bir nefes alıp gözlerini kocaman açarak başını iki yana salladı. "Bu kadar basit."

Bu kadar basit.

Sewanee dönüp yürümeye başladı.

"Özür dilerim," dedi Nick, sesi yakından geldiği için Sewanee onu takip ettiğini anladı. "Sen sordun, ben de gerçeği söyledim. Artık sana hiçbir konuda yalan söylemek istemiyorum. Sonucu ne olursa olsun."

Sewanee cevap vermedi.

Nick devam etti: "Evet, öyle başladı ama öyle bitmediği açık."

Sewanee sertçe cevap verdi, "Doğru. Adaku masaya dönmedi, değil mi?" Kendini aptal gibi hissediyordu. Zavallı bir aptal. Bu adamın onda ne bulduğunu düşünüp duruyordu, halbuki ne kadar açıktı, nasıl da görmemişti. Bile isteye görmemişti. *Tanrım.*

Duvarlarla çevrili bahçeden tekrar binaya girdiler. Ana salondan, lobiden geçtiler, Sewanee'nin gözü önündeki çift kanatlı kapıdaydı. Oradan derhal gitmesi gerekiyordu.

"Gitmeden önce, şimdi ne oldu, onuncu kez?.." Nick gerginlikte bir delik açmaya çalışıyordu ama Sewanee bu delikten sızan gülünç bir ışık göremiyordu. "Lütfen bunu düşün: Nasıl başladığının bir önemi yok. Gerçekten yok! Arkadaşının yemeğe gelemeyeceğini bildirmek için mesaj attığı zamanı hatırlıyor musun?" Sewanee onu susturmak için elini kaldırdı. O mesaj da yalanlarından biriydi.

Nick elini görmezden geldi. "O zaman bırakıp gittim mi? Çekip gittim mi? Hayır! Hesabı istedim ve seninle yemeğe geldim çünkü öyle yapmak istedim, seninle birlikte olmak istedim!"

"Çünkü geriye bir tek ben kalmıştım!"

Sewanee ön kapıdan çıkınca bir taksinin yanaştığını fark etti, tüm mantıklı düşünceler uçup gitti. "Yapamam. Biraz zamana ihtiyacım var... Bu çok fazla, bu, bu..." Taksiye doğru yürürken kapı açıldı.

"Swan!" diye bağırdı Mitzi taksiden inerek. "Yemek artığı gibi görünüyorsun. Tabaktan kazınmış bir şey gibi. Yine de güzel elbise."

"Teşekkürler," diye mırıldandı Sewanee.

Şoför yürütecini arabanın etrafından dolaştırırken Mitzi, Sewanee'ye doğru eğildi, gözleri Nick'e dikilmişti. "Oha, bu da ne?"

Sewanee şoförün gözlerine baktı. "Boş musunuz?"

"Evet, atlayın."

"Sewanee..." diye başladı Nick ama Sewanee ona camı parçalayabilecek bir bakış attı. Yürütecine yerleşmiş olan Mitzi'ye döndü.

"Cuma günü görüşürüz, Mitzi."

Mitzi, Nick'i tepeden tırnağa süzdü. "Artık her kimse bunu da getir."

Sewanee taksiye binip kapıyı kapattı. Nick ellerini cama dayayıp "Bir içkiden öte planım var mıydı?" dedi. "Akşam yemeğinden başka planım var mıydı? Zaten gidiyordum! Karın yağmasını da ben mi planladım?!"

Sewanee şoföre gidecekleri yeri söyledi, taksi kaldırımdan uzaklaşmaya başladı. Nick arabanın tepesine vuruyordu. "Sewanee! Hadi ama!" Ama Sewanee taksiciye devam etmesini söyledi.

Verecek cevabı varmış gibi arkasına dönüp baktığında Nick ellerini beline koyup "Ne yapmam gerekiyor?" diye bağırdı. Sonra ceketini çekiştiren Mitzi'ye döndü.

"Ee. Bekar mısın yani?"

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

"Mola"

SAAT 3.15'Tİ, SEWANEE SAATE BİR KEZ DAHA BAKTI. SON BAKTIĞINDAN bu yana en az kırk beş dakika geçtiğinden emindi.

On iki dakika geçmişti.

Düşünceler yemliğe üşüşen sinekkuşları gibi zihnine girip çıkıyordu.

Nick ona acımıyordu. Öyle değil mi? Hayır, acımıyordu. Ona karşı tavırları, dokunuşu, ilgisi, kararlılığı. Hiçbiri acımaya benzemiyordu. Sewanee aradaki farkı biliyordu.

Ama ilk tercihi olmamıştı. Adaku'yu istemişti. Sewanee teselli ikramiyesi olmuştu.

Peki, Vegas'taki vedaları? Neden Sewanee'ye telefon numarasını vermemişti? Neden onunkini istememişti?

Yatakta döndü. Yastığını başının altına sıkıştırdı. Gözünü kapadı.

Aklına ikisinin birlikte görüntüleri üşüştü.

Sonradan küvette karşısında oturuşu.

Parmaklarının boğazının çukurunda gezinişi.

Aklını diğer tarafta bırakmayı umarak arkasına döndü. Ama birbirlerine söyledikleri sözler alaycı bir hayalet gibi karşısına dikildi.

Buna devam etmek isterdim ama... demişti.

Elbette hayır, demişti o da.

Böyle kalması herhalde daha iyi, demişti Nick.

Yalanlarının altında ezildiği için elinden razı olmaktan başka bir şey gelmemişti.

Sonra Nick yara izine dokunmuştu. Rahat, içten, doğal bir şekilde.

Sonra Blah haykırdı, Canavar.

Sewanee gözünü açtı. 3.18. İnanılmaz.

Bir kez daha döndü, içgüdüsel olarak telefonuna uzandı ama son mesaj saatler önce Carlos'tan gelendi: Blah'nın durumu stabildi, hastaneye gitmesine gerek yoktu. Ama birkaç gün daha Ativan vereceklerdi. Sewanee'nin bir müddet uzak durması iyi olurdu.

"Brock"tan da mesaj yoktu.

Birinin iki numarası –ilk kez ortaokulda pisliğin birinden duyduğundan beri bu terimden nefret ediyordu– olmayı nasıl hazmedecekti?

Ama öyle değildi. Bunlar doğru kelimeler bile değildi. Yapmaya çalıştığı şey...

Kullanılmıştı. Olan buydu işte. Bu kadar açık ve basit. Ne yaptığını tam olarak bilen bir adam tarafından kullanılmıştı. O Brock McNight'tı. Ona aşk romanlarından fırlamış bir kahraman gibi görünmüştü çünkü tam olarak öyleydi. Bundan ibaretti. Peki ya kendisi? O, fazlasıyla gerçekti.

Söylediği yalanlar dışında.

"Biraz uyumalısın," diye mırıldandı kendi kendine ebeveynlik taslayarak. Bir kez daha dönüp gözlerini sımsıkı kapadı ve açmayı reddetti.

3.19

Kahretsin.

SEWANEE BAŞTA kapının zilini rüyasında gördüğü kilise çanlarının sesi sandı. Yabancı bir şehir, bahar güneşi, hatırlayamadığı bir şeye geç kalmış gibi belli belirsiz bir huzursuzluk. Ama kilise çanlarının sesi bu kadar donuk, bu kadar kaba olmamalıydı.

Sessizliğin içinde gözünü açtı. Bekledi. Kapı yeniden çalındı. Bu kez yumruklanır gibiydi.

Adaku! Havaalanına gideceklerdi!

Yataktan fırladı, geceden yerde kalan çantasına takılıp tökezleyerek kapıya koştu.

Güneş Adaku'nun yeni kısacık afro saçlarının arkasından vuruyordu. "Günaydın!"

Sewanee bir elini gözüne siper etti. "Neler oluyor?"

Adaku memnuniyetsiz ses tonunu yanlış anladı. Sırıtarak "Rahatsız mı ediyorum?" diye fısıldadı.

"Ne?" Gece olanlar, bir istasyondan geçen ekspres tren gibi aklından geçti. "Ah. Hayır. Hiç de değil."

Adaku pöfledi. "Yuh. Neden?"

Sewanee bir şeyler söylemeye çalıştı ama beceremedi. Olduğu yerde kaldı. Konuşmadan. Kımıldamadan.

"Ah bebeğim," diye mırıldandı Adaku. "Tamam tamam! İçeri!"

Adaku onu kanepeye oturttu, mutfakta biraz dolandıktan sonra bir bardak suyla karşısına dikilip içmesini emretti. Sewanee içti, az sonra karşısında bir fincan kahve vardı, ayakları ikili kanepede Adaku'nun kucağındaydı. "Ne oldu?" dedi Adaku, Sewanee de anlattı. Her şeyi.

Anlatmayı bitirdiğinde ikinci kahvelerini içiyorlardı. Üzücüydü, hâlâ gerçeküstü geliyordu ama Adaku geldiğinde göründüğü kadar korkunç gelmiyordu.

"BlahBlah'ya çok üzüldüm," dedi Adaku.

"Hiç değilse hatırlamayacak."

Adaku buruk bir sesle güldü. "Doğru. Brock'a gelecek olursak, yoksa Nick mi demeliyim..."

Sewanee elini kaldırdı. "Ondan bahsetmek istemiyorum. Onlardan."

Adaku ısrar etti. "Tamam ama bana çok şey geliyor... saçma." Son kelimeyi gülerek söylemişti. "Tek gecelik ilişki bilmeden yazışmaya dönüşüyor! Ruh eşi olayı gibi..."

"Daha çok kötü bir fantezi gibi," diye sözünü kesti Sewanee ve kalkıp mutfağa gitti. "Romantize etme. Gerçekten korkunç. Aşağılayıcı. Sanki..." Tezgahta beyaz bir kese kağıdı gördü. "Bana Beachwood'dan dürüm mü getirdin?"

"Evet," dedi Adaku oturma odasından.

"Ayy, teşekkür ederim." Paketi açtı. "Seninki nerede?"

"Hayatta yiyemem. Şu anda dürümün yiyebileceğim tek kısmı paket kağıdı olabilir."

Sewanee dürümü mikrodalga fırına koyarken başını iki yana salladı ve mutfaktan konuşmaya devam etti. "Herhalde benim de yememem gerekiyor, değil mi? Ah, benimle gurur duyacaksın, geçen hafta sınav çekmeye başladım. Yani herhalde bana bir antrenör verirler ama Tanrı'ya şükür şu anda seninle birlikte egzersiz yapmıyorum, yoksa herhalde sağ çıkamazdım ve..." Birden elleriyle ağzını kapadı. "Aman Tanrım, ne aptalım. Dün gece arabamı Seasons'ta bıraktım. Kahretsin! Bir taksi çağırayım, çok özür dilerim..."

Hemen döndü, Adaku mutfak kapısına gelmişti. "Rolü alamadın."

Mikrodalga bipledi ama Sewanee yerinden kımıldamadı. Sanki vurulmuştu da darbenin verdiği şaşkınlık merminin acısına baskın gelmişti.

"Çok üzgünüm, Swan. Hâlâ inanamıyorum." Adaku tetiği çeken oymuş gibi perişan görünüyordu.

Sewanee yeniden mikrodalgaya döndü. Kapağı açtı. Dürümü çıkardı. Koca bir ısırık aldı. Yemeye devam etti, ta ki Adaku, "Konuş benimle," diyene kadar.

Sewanee yutkundu, sesini dengeledi. "Bunu ne zaman..."

"Dün. Büyük gecenden önce söylemek istemedim. Ama şimdi gidiyorum ve seninle yüz yüze konuşmak istediğim için..." Sözünü tamamlamadı.

Bir anlık bir duraklamadan sonra Sewanee bir ısırık daha aldı. "Sorun değil. Haber verdiğin için teşekkürler. Gidip hazırlanayım."

"Hayır Swan, benimle havaalanına gelmiyorsun, bu çok saçma."

"Evet, geliyorum!" Dürümünü hışımla ısırdı. "Seni götüreceğimi söyledim ve götüreceğim." Dürümün kalanını da alıp mutfaktan çıktı.

Adaku peşinden oturma odasına gitti. "Deneme çekimini gördüm. Çok iyiydi, Swan! Muhteşemdi." Sewanee kıkırdadı. "Gerçekten muhteşemdi. Sadece şeye karar verdiler..."

"Farklı bir yoldan gitmeye mi?" Sewanee sesindeki alaycı tonu saklamaya çalışmıyordu. Hollywood'un klasik *sorun sende değil, bende* sepetleme taktiği.

"Colin seni istedi," dedi Adaku, "ama stüdyo... herkes seni inanılmaz buluyordu. Gerçekten muhteşem dediler."

Sewanee telefonunu aranırken dürümünü ısırarak "Rolü kim aldı?" diye sordu.

"Swan."

"Ne? Zaten çirkin olan ve tanınmayan biri yerine çirkinleştirecekleri ünlü biri mi?"

"Sewanee..."

"En iyi makyaj için Oscar kampanyasını şimdiden görür gibiyim."

"Bununla hiç ilgisi..."

"Rolü kim aldı A?"

Adaku içini çekti. "Amber Bilmemne diye bir kız buldular. Kız YouTube ünlüsü, influencer, TikTok şahsiyeti, her neyse. On yedi yaşındayken köpekbalığı kolunu koparmış."

Sewanee dürümünün son yudumunu da ağzına tıktı. "Kolsuzluk, gözsüzlüğü alt eder." Alay eder gibi parmağını şıklattı. "Daima."

Adaku başını iki yana salladı. "Kes şunu. Kızın takipçileri yüzünden. Kırk milyon falan takipçisi var. Yeteneği eskiden arka koltukta oturttuklarını düşünürdük, şimdi bagajda oturtuyorlar. Kızın bir meditasyon uygulaması, yemek kitapları falan var. Ama seni istiyorlardı!"

Sewanee kendini daha fazla tutamadı. "Peki 'bunu halledebilirim'e ne oldu? 'Yıldız gücü, bebeğim'e ne oldu?"

Adaku, Sewanee'yi yavaşlatmaya çalışan bir trafik polisi gibi elini uzattı. "Denedim, gerçekten denedim. Ben de senin kadar öfkelendim, inan bana. Ama onlar kaybetti! Başka bir şey bulacağız. Daha iyi bir rol! Artık geri döndün! Sadece tek bir seçmeye girdin. Bunda da bir hayır vardır, tamam mı? Böyle olması gerekiyordu! Göreceksin."

Her tartışmanın sona erebileceği bir an vardı. Telafi edilemez bir şey söylenmemiş, hiçbir önemli sınır aşılmamıştı. Geri dönüşü olmayan bir nokta vardı.

Sewanee o anı geride bıraktı.

Kollarını araba galerilerinin önündeki şişme adamlar gibi havada salladı. "Kes şunu! Kapa çeneni! Her şeyde bir hayır vardır, ha?! En son ne zaman her şeyde bir hayır vardır diye düşündüm biliyor musun? İki gözüm varken! Demek böyle olması gerekiyordu. *Bunun* da mı olması gerekiyordu?" Parmağını gözüne öyle hızlı, öyle sert götürdü ki göz bandını takmadığını hatırlayacak vakti olmadı. Göz çukuruna öyle bir vurdu ki acıdan iki büklüm oldu.

"Swan!"

Adaku'nun ona doğru koştuğunu hissetti, kalçasına denk geldiğini düşündüğü tek bir vuruşla onu geriye itti. "Çekil!" Hafifçe yüzüne dokundu. Parmak uçlarında kan gördü.

"Gözün kanıyor," dedi Adaku soluk soluğa.

Oluk oluk kanamıyordu. Yara kapanalı uzun zaman olmuştu, açılmış olamazdı. Tırnağı çizmiş olmalıydı. Beyninde hâlâ çalışan, olup biteni akıl süzgecinden geçiren mantıklı bir kısım vardı. Ama diğer kısmı, başına gelen tüm boktan şeylerin adaletsizliği ve başına bunların hiç gelmemesi gerektiği için bunu bir türlü kabullenememesi arasında dönüp duruyordu. Bir kez bile zavallı ben diye düşünmemişti ama neden ben diye düşünmekten de bir türlü kurtulamamıştı.

Mutfağa, buzdolabına koştu, kapağı açıp bir avuç buz aldı ve yüzüne yapıştırdı, bir yandan da söyleniyordu. "Hep senin yüzünden. Oyunculuğa dönmemi isteyen *sensin.* Tekrar bir bütün olmamı istiyorsun. Kazanmamı istiyorsun. Çünkü her şey yoluna girmezse her şeyde bir hayır olmadığını kabul etmek zorunda kalacaksın."

"Swan..."

Harika, Adaku ağlıyordu. Eh, Sewanee de öyle. Buz yanağından aşağı süzülmeye başladığı için bunu fark etmesi biraz zaman aldı ama göğsünün sıkışması, Adaku'yu bulanık görmesi, doğru düzgün nefes alamaması? Ağladığı içindi. Bu onun daha da kızmasına neden oldu.

"Bunu düzeltemezsin. Daha iyi bir hale getiremezsin. İstediğin kadar pozitif düşünce zırvalığı savur."

Adaku ona doğru yürüdü. "Bana ne yapmam gerektiğini söyle."

Sewanee karşısına dikilip "Dünyadan ve bana yaptıklarından nefret etmeme izin ver!" diye haykırdı. Adaku'nun çarpılan yüzünü görünce dönüp hıçkırdı. "Ve git! Lütfen!"

O kadar çok hıçkırıyordu ki Adaku'nun hıçkırıklarını ve uzaklaşan ayak seslerini duymadı. Sadece kapının yavaşça kapandığını duydu. Kusmak için lavaboya zor yetişti.

Yavaş yavaş kendine gelirken tezgahın önünde ne kadar durup camdan şehri seyrettiğini bilmiyordu. Tek bildiği şimdi ne yapacağına dair hiçbir fikri olmadığıydı.

Musluğu açıp ıstırabını gidere akıttı. Az kalsın bir daha kusuyordu.

Çay. Bir şeyler içmeliydi. Gerçekleştirilebilir ilk adım.

Dolabı açıp annesinin hediye ettiği tek kişilik çay takımına uzandı.

Takım elinden kayıp fayansların üstünde bazılarını aylar sonra bulacağını bildiği milyar parçaya ayrılınca sanki her şey önceden belirlenmiş gibi hissetti.

Orada durmaya devam etti.

Ne yapmak istiyorsun Swan? diye düşündü. Hiç değilse büyük parçaları toplasa mıydı? Süpürgeyi mi getirseydi? Yeniden ağlamayı mı deneseydi? Avazı çıktığı kadar bağırsa mıydı?

Sonuç olarak bunların hiçbirini yapmadı. Onun yerine çıkıp gitti. Mutfaktan çıktı. Birkaç parçanın üstüne bastıysa da çıtırtılarının belirgin bir etkisi olmadı. Yatak odasına girip

dolaptan bir spor çantası aldı, eline geçen giysi parçalarını çantanın içine attı, fermuarı kapatıp oturma odasına döndü, telefonunu alıp bir taksi çağırdı, çay takımının parçalarına son bir kez bakıp yüksek sesle, "Annemi istiyorum," dedi.

ARABA LOS ANGELES havaalanına doğru yol alırken Sewanee arka koltukta camdan dışarı bakıyordu. Ani kararından memnundu. Hatta haklı bir rahatlama hissine kapılmıştı. Sebebini tam olarak bilmiyordu ama bu his onu, doğru olanı yaptığına ikna etmişti. Bunun gerekli olduğuna.

Ayrıca heyecan vericiydi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı, havaalanına giden bir taksinin arka koltuğunda telefonundan bir sonraki uçaktaki en ucuz koltuğu ayırtmamıştı. Nereye gittiği önemli değildi ama gelecek birkaç gün nerede olacağını öğrenmek için mesaj attığında annesi, "Venedik," diye yanıtlamıştı. Eh, belki de bazı şeylerin gerçekten böyle olması gerekiyordu.

Telefonu öttü ama onunla uğraşmak istemiyordu. "Brock" birkaç defadır mesaj atıyordu ama hiçbirini okumamıştı. Ne fark edecekti ki? Şimdi İtalya'ya gidiyordu. Ama Amanda'ya mesaj atıp bir müddet ona ulaşılamayacağını, Blah'nın bir şeye ihtiyacı olursa Henry'yi aramasını söylemişti. Ya Amanda cevap yazdıysa?

Telefonuna baktı.

Kahretsin. Jason.

E-postayı gözden geçirdi:

Merhaba Sarahl İki bölüm kaldı, diyaloglar ekte! Bunlar sevişme sahneleri olduğu için bence düet şeklinde, karşılıklı okunarak yapılmalı. Bu yüzden Brock'la birlikte kayıt yapmanız için bir zaman belirlemek istiyorum.

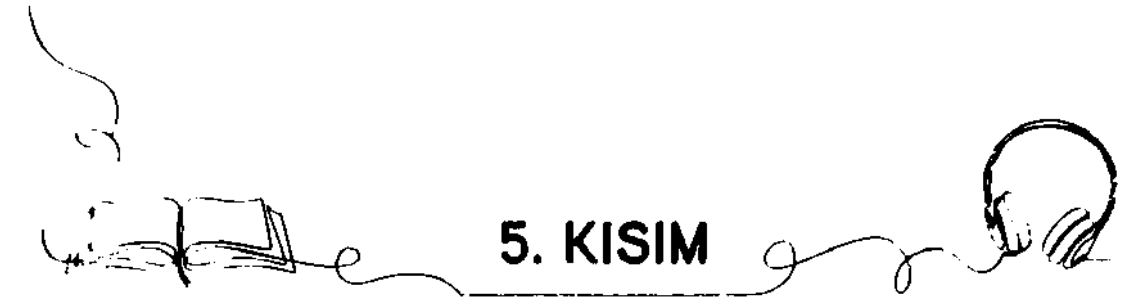
Yok devenin nalı.

Şoför kaldırıma yanaşmış, çantasını getirmek için arabadan iniyordu. Sewanee hızlı hızlı yazdı:

Müsait değilim. Nick'e sor.

Mesajı gönderdi, telefonu kapatıp taksiden indi, şoföre teşekkür edip çantasını aldı ve terminale doğru yürümeye başladı.

İstikamet Venedik. Bu kez gerçekten gidiyordu.

5. KISIM

Karakteri, insanın kaderidir.

–Heraklitos

Bir kusur seç, herhangi bir kusur. Başlangıca yerleştir. Karakteri ortaya kadar sinsice takip etsin. Sonra saldırsın. Ardından savaş ya da kaç anı. Sen işini yaptın. Fazla karmaşık hale getirme.

–June French, *Cosmopolitan*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

"İnziva"

ANNESİNİN ONUN İÇİN AYARLADIĞI PANSİYONA GİRDİĞİNDE SEWANEE'NİN ilk gördüğü lobideki koçaklı sandalyelerde oturan Marilyn ve Stu oldu. İkisi aynı anda gülümseyerek gol atmış gibi kollarını havaya kaldırdılar.

"İşte geldi!" diye haykırdı annesi ayağa kalkarak.

"Ne iyi ettin de geldin. Bir fincan şeker istemeye mi geldin?" diye takıldı Stu inleyerek ayağa kalkarken.

Sewanee gözünün arkasına yaşların dolduğunu hissetti. Marilyn çok iyi görünüyordu. Çok mutlu. Yer yer kırlaşmış kahverengi bukleleri çenesinin hemen altına kadar iniyordu, yüzü bronzlaşmıştı, mavi gözleri ışıl ışıldı. Her zaman zayıf bir kadın olmuştu ama şimdi formdaydı. Arnavut kaldırımlarında yürümek, kale yıkıntıları arasında yürüyüş yapmak ve nefes kesen manzaralara ulaşmak için dağlara tırmanmak onu güçlendirmişti. Altmış beş yaşındaydı ve hiç bu kadar güzel olmamıştı.

Kucaklaşırlarken Marilyn, Sewanee'nin kulağına "Bu zevki neye borçluyuz?" diye fısıldadı. Geri çekilip kızının gözüne baktı. "Yine çok mu çalışıyorsun?"

Sewanee annesini bırakarak mırıldandı, "Hep öyle," dedi ve sonra Stu'ya sarıldı. Onu daha önce iki kez görmüştü ama ilk karşılaşmalarında beş dakika içinde onu sevmişti.

Geri çekilince Marilyn'in ona baktığını gördü. "Ama başka bir şey daha var sanki."

"Birkaç başka şey var."

Annesi bir kaşını kaldırdı.

Sewanee derin bir nefes aldı. "Babam."

"Eh, ne zaman sorun olmadı ki..."

"Bir de Adaku."

"*Ada* mı? Neden..."

"Ve Blah."

"Ah hayır."

"Ve oyunculuk. Ve robotlar. Ve Mark'ın evini satmayı düşünmesi. Bir de adam var. Aslında iki adam. Ama aynı kişi." Sewanee derin bir nefes daha aldı.

Marilyn, Sewanee'nin odasının anahtar kartlarından birini Stu'ya uzattı. "Aşkım, rica etsem..."

"Tabii," dedi Stu, Sewanee'nin çantasını alarak, sonra gülümseyerek uzaklaştı. Kalender, yumuşak başlı, cömert Stu.

Marilyn kızının koluna girdi, onu otelin avlusuna götürdü. Yarım yamalak turist İtalyancasıyla iki Aperol Spritz ısmarladı ve masaya bir kase zeytin ve bir sepet galeta koyan garsona teşekkür etti.

"Adamdan başlayalım," dedi kararlı bir sesle, avucunu ahşap masaya dayayarak. Sewanee rezil hikayeyi baştan sona anlatırken Marilyn'in yüz ifadesi şaşkınlıktan nemli gözlü tatlılığa, oradan şoka, sonunda da Sewanee'yi sinirlendiren, kontrolsüz bir kahkahaya dönüştü.

Sewanee anlatmayı kesip ters ters baktı. "Anne."

Marilyn teslim olur gibi peçetesini yüzünün önünde salladı. Cesurca, "Özür dilerim," demeye çalıştı ama kelimeler kurutma makinesindeki spor ayakkabılar gibi kahkahalarının içinde sağa sola yuvarlandı.

"Neden herkes bunu komik buluyor?" diye söylendi Sewanee, içkisine uzanıp annesinin sakinleşmesini bekledi.

"Çünkü film gibi!" diye haykırdı Marilyn, gözlüğünü başına itip yüzünü sildi. "O kadar şey ki..." Yine kendini kaybedip gülmekten iki büklüm oldu.

"Tamam, bak ne diyeceğim..." Ama söylenecek bir şey yoktu, aklına onları eşitleyecek boş bir tehdit gelmiyordu. Annesinin verdiği tepki –Nick'inki gibi, Adaku'nunki gibi– hem sinirini bozmuş hem de gururunu kırmıştı. Bu, onu her şeyi en baştan düşünmeye zorladı. Hâlâ acı veriyordu. Ama. İşin başka bir yönü daha vardı. Marilyn bunu görmüştü. Nick görmüştü. Adaku görmüştü. Ve belki, belli bir açıdan bakılınca, belki, bazı yönlerden, belki de biraz komik olabilirdi. Belki.

Marilyn kendini toplayıp peçeteyle gözlerini sildi. "Özür dilerim Swan tatlım. Gerçekten." Bir müddet kokteyllerini yudumlayarak konuşmadan oturdular. Sonra Marilyn yumuşak bir sesle devam etti: "Peki büyükannene ne oldu?"

Sewanee hepsini anlattı. Blah'nın durumunu, mecburi taşınmayı, ödemeye hazırlandığı astronomik ücreti ve neden neye mal olursa olsun Blah'nın tanıdık bir yerde, tanıdık insanların yanında olması gerektiğini düşündüğünü.

"Elbette," diye atıldı Marilyn sonunda, başka türlüsü düşünülemezmiş gibi, Sewanee'nin içinde doğrulanması gerektiğini bilmediği bir şeyi doğruladı. "Eminim Henry de aynı görüştedir."

Sewanee masaya doğru eğildi. "Alakası bile yok anne. Her şeyden önce Seasons'a gittiği için Blah'ya kızıyor. Birikimini orada kalmak için kullanmasına kızıyor. Hiçbir konuda onu dinlemediği için kızıyor. En kötüsü de ücreti benim karşılayacağımı söylediğim zaman sevineceğini sanmıştım! Böylece bir yükten kurtulmuş olacak, artık tüm bunlara kızmak zorunda kalmayacak, kızını takdir etme, hatta belki de *sevme* fırsatı bulacaktı!"

Marilyn kederle güldü. "Ah, tatlım. Bu asla işe yaramazdı." Kokteylinden bir yudum alıp portakal dilimini kadehten çıkararak iştahla yedi.

"Onu anlamıyorum. Deniyorum ama... beni kıskanıyormuş gibi falan geliyor. Saçma olduğunu biliyorum ama öyle hissediyorum."

"Kıskançlığın ters yüz edilmiş hayranlık olduğunu söylerler."

"Anne..."

"Muhtemelen kıskanıyordur. Kesinlikle kızıyordur. Ama bunun kızı olmanla ya da benim karısı olmamla, Blah'nın annesi olmasıyla, hatta küçük kız öğrenci Kelly'nin bilmem nesi

olmasıyla hiçbir ilgisi yok." Portakal kabuğu parmaklarının arasında alaycı bir sigara gibi duruyordu. "Hepimiz büyük bir kadınlar yumağıyız. Ve bunu söylediğim için üzgünüm ama babanın asıl sorunu da bu."

"Nasıl yani?"

Marilyn öne eğilip kabuğu tabağına bıraktı. Çenesini ellerinin arasına alıp düşündü. "Baban bir zamanlar bir şeye aşık olmuştu. Birine değil, bir şeye: New York'a. Babası öldüğünde annesinin yanında olmak, ona yardım etmek için 'aşkını' terk etti. Annesinin sevgisini kazanmak için mi? Doğru olanı yapmak için mi? Bilmiyorum. Sadece bir işe yaradığını hissetmek istemişti ama sonunda kendini işe yaramaz hissetmeye başladı. Kasten değil ama Barbara... her zamanki gibi Barbaralığını yapıyordu." Marilyn omuz silkti. "Henry kendini reddedilmiş hissetti, annesine yardım etmek için onca şeyi feda ettiği halde takdir edilmemişti. Kalbi kırılmıştı. Hâlâ da kırık."

Marilyn bir müddet sessizliğe gömüldü. Sewanee, dilini portakal parçalarını çıkarmak için dişlerinin üzerinde gezdirdiğini görebiliyordu. "Bence her şey gelip şuna dayanıyor: Baban *takdir edildiğini* hiç hissetmedi. Sevildiğini hissetmenin erkek dilindeki karşılığı. Ayrıca Henry aşkı daima bir soru olarak görmüş bir adamdır, cevap olarak değil. Barbara'yla başladı ve karşısına çıkan her kadında daha da ağırlaştı. Çok sağlıksız. Tabii bunu asla söylemedi, asla böyle olmasını istemedi, Tanrı korusun. Babana göre bunu kadınların sezmesi gerekiyor."

Marilyn içini çekerek arkasına yaslandı. "Yani onca kalp kırıklığı ve kızgınlık içinde sessizce acı çekiyorsun, bu acıların yıllarca içinde kaynamasına izin veriyorsun ve damıtılmış acılar sonunda öfkeye dönüşüyor." Yanlarındaki kanala doğru baktı; su, öğle sonrası dalgalarını yüzlerine sıçratacak kadar yakınlarındaydı. "Benim zorlandığım da buydu Swan. İyiymiş gibi rol yapan öfkeli bir adamı nasıl seveceğimi bilmiyordum." Sewanee'nin bir şey söylemesini engellemek için yüzüksüz sol elini kaldırdı. "Birlikte güzel bir hayatımız olmuştu. Hayat asla tek bir şeyden oluşmuyor. Ama sanırım ben onun teselli ikramiyesiydim. Ve öğrendiğim bir şey varsa o da şu Swancığım: Asla bir teselli ikramiyesi olma."

Marilyn bunu söylediğinde Sewanee'nin aklına Nick'in gelmemesi mümkün müydü? Bu duygularını haklı çıkarmıyor muydu? Sonra Marilyn ekledi: "Özellikle de kendi teselli ikramiyen olma." Bunu duyunca Sewanee'nin başı dönmeye başladı.

Masaya ağır bir sessizlik çöktü, Sewanee ağzına bir zeytin atıp kokteylinden bir yudum içti. Tuz, yağ, alkol, acı ve şarabın kabarcıkları anında etkisini gösterip dengesini bulmasını sağlamıştı. İtalyanlar işi çözmüş diye düşündü. Zeytini çiğnerken ne diyeceğini düşünüyordu. "Bana her şey sahte geliyor anne. Bu benim hayatım değilmiş gibi. *Rol yapıyormuşum* gibi. Başka birinin hayatında rol yaparken kendi hayatımı geri almayı bekliyormuşum gibi." Yutkundu. "Sonra hayatımı geri almaya çalıştım çünkü" –gözünü devirdi– "Adaku alabileceğimi düşünüyordu ama sonunda bunu yapamayacağım ortaya çıktı."

Marilyn yapbozun parçalarını bir araya getirmeye çalışırken gözlerini kıstı. "Ada ne yaptı da..."

"Sadece... beni buna itti. İflah olmaz bir iyimser olduğu için... neden her şeyin..." -parmaklarını şıklattı- "...üstesinden gelemediğimi anlamıyor. Neden her şeyi geride bırakamadığımı. Unutamadığımı. Oysa üstesinden geliyorum! Kendi yöntemlerimle."

Son sözleri istemediği kadar savunmacı bir tondaydı. Sewanee annesinin söylediklerini onaylamasını bekledi, Marilyn kokteylinden bir yudum daha alarak "Eh, böyle şeyler zaman alır," dedi.

"Kesinlikle." Sewanee rahatlayarak kadehini tekrar eline aldı.

"Ama," dedi Marilyn, Sewanee kadehini masaya bıraktı, "kendi bildiğin yoldan gidip bunu kendi yöntemlerinle hallederken kendini engellemiş olabilir misin?"

"A ile aynı kanıda mısın yani?"

"Sanmıyorum. Ben sadece kendini tartmanı söylüyorum."

"Tartmadığımı mı düşünüyorsun?"

Annesinin kelimelere dökmediği cevabı, gerçeği söyleme dürtüsünün incitmeme arzusuyla savaştığını görünce gözlerinden yaşlar süzüldü. Çaktırmadan yanağını silip avludaki kalabalığa arkasını döndü. "Ben hayatımı istedim, o da beni istedi. Ama artık istemiyor, ben ise hâlâ istiyorum."

Marilyn öne eğilip elini tuttu. "Elbette istiyorsun. En iyi dostun da bunu istiyor. Ben de öyle. Sana değer veren herkes bunu istiyor. Ama dürüst olmam gerekirse bence bunu

istememizin sebebi bize başka seçenek bırakmaman. Bence etrafındaki herkes kendini olduğun gibi kabul etmeni bekliyor, sen kabul et ki biz de edebilelim diye. Ve işin kötüsü kendini kabul edebilmek için herkesin seni olduğun gibi kabul etmesini bekliyorsun, üzgünüm tatlım ama bunu yapması gereken sensin. Önce sen yapacaksın."

Sewanee annesinin sözlerinin ağırlığı altında dik duramıyormuş gibi başını öne eğdi. Bir şey söyleme sırasının ona geldiğini biliyordu. Ama Marilyn kızına doğru eğilip gözlüklerini yeniden burnunun üstüne yerleştirerek onu bundan kurtardı. "Beyaz bir saç telin var!"

Sewanee hemen başını kaldırdı. "Ne? Nerede?!"

"Tam saçlarını ayırdığın yerde."

"Koparsana!"

Marilyn kıkırdayarak geri çekildi. "Yaa, hayır! Olmaz." Ayağa kalktı. "Onu koparmayacaksın. Sen bir kaplansın ve o çizgiyi hak ettin." Eğilip Sewanee'yi kafasından, tam beyaz saçın çıktığı yerden öptü. "Dinlensen iyi olur. Birkaç saat rahatına bak, saat yedide gelip seni yemeğe götüreceğiz." Marilyn lobiye doğru bakınca Sewanee Stu'nun bir sandalyede oturmuş kitap okuduğunu gördü. "Küçük, hoş bir restorana gideceğiz. Yarın akşam için de Stu bir restoranda yer ayırtmaya çalışıyor ama altı ay önceden falan rezervasyon yaptırılan restoranlardan biriymiş." Omuz silkti. "Başaramazsa dondurma yiyerek kanallarda dolaşmak zorunda kalacağız."

"*Quelle horreur*,"* diye mırıldandı Sewanee.

* *(Fr.)* Ne korkunç. (e.n.)

Annesi yukarıya çevirdiği elinin parmak uçlarını birleştirerek kusursuz bir İtalyan el hareketi yaptı. "*Che orrore.*"* Göz kırparak omuzlarındaki şalı düzeltti. "*Ciao, bella!*"**

SEWANEE AMELİYAT için anestezi almış gibi derin bir uykudan sonra saat yedide annesi ve Stu'yla lobide buluştu, birlikte pansiyondan çıkıp mart ayına göre ılık olan havayla yola koyuldular. Muhteşem bir restorana girip köşede küçük bir masaya oturdular. Sewanee sarımsak ve şarap mantarı kokusundan büyülenmişti, parmak uçlarının altındaki beyaz örtü içini rahatlatıyor, kırmızı şarabının tadı sinirlerini yatıştırıyordu. Omzunu ahşap kaplama duvara dayayıp annesinin gözlerinde ve Stu'nun restoranın özel mezesi balık risotto'yu servis yapan becerikli ellerinde oynaşan mum ışığını seyretti. Diğer müşterilerden restorana yayılan memnuniyet sohbet mırıltılarına karışıyordu. Yemeklerini yiyip bir affogato'yu paylaştıktan sonra yemek yiyen diğer müşterilerin arasından geçip serinlemiş olan geceye çıktılar.

Marilyn ve Stu onu pansiyona kadar götürmekte ısrar etti. Venedik'te kaybolmanın hiç de zor olmadığı bir gerçekti. Sewanee'nin nerede olduklarına dair hiçbir fikri yoktu, bir labirentteymişler gibi hissediyordu. Sola döndüler, sağa keskin bir dönüş yaptılar, daracık bir sokaktan geçip minik basamaklardan indiler, bazı ahşap kolonların arasından geçtiler ve işte: Pansiyonun bahçe kapısına gelmişlerdi.

---

* *(İt.)* Ne berbat. (e.n.)

** *(İt.)* Görüşürüz, güzellik! (e.n.)

Sewanee üç metre kadar ileride, gölgelerin içinde duran silueti görünce daha da şaşırdı.

Yürümeyi bıraktı. Aval aval bakıyordu. "Burada ne arıyorsun?"

Nick ellerini iki yana açtı. "Ayaklarına kapanmaya geldim."

Perişan görünüyordu. Yanında tek bir sırt çantası vardı, saçları birkaç farklı yöne doğru dikilmişti ve günlerdir tıraş olmadığı ortadaydı. Siyah bir eşofman altı ve önünde Trinity College Dublin yazan gri renkli kapüşonlu bir üst giymişti, gözünde gözlük vardı. Sewanee onun gözlük kullandığını bilmiyordu. Bundan daha kötü görünemezdi, onu nasıl çekici bulduğunu anlamıyordu. Bir kadını etkilemeye çalışmayı çoktan geride bıraktığı bir pazar sabahı demek böyle görünüyordu. Takım elbisenin içinde büyüleyici, smokinin içinde çarpıcıydı ama bu haliyle tehlikeliydi.

"Beni nasıl buldun?"

"Mark. Sen e-posta attıktan sonra Jason beni aradı ve 'ne yaptın?' dedi. Mesajlarına cevap vermiyordun, Jason da bana Mark'a ulaşmaya çalışmamı söyledi. Stüdyoya gittim, kim olduğumu açıkladıktan sonra Mark da 'ne yaptın?' dedi. Beni bir saat boyunca haşladıktan sonra da nerede olduğunu söyledi."

Sewanee hırkasına daha da sarındı.

"Konuşabilir miyiz?"

Sewanee hafifçe dönünce gözüne arkasında duran iki kişi ilişti. Tam onları tanıştıracaktı ki annesi önüne fırladı. "Selam, ben Marilyn, Sewanee'nin annesiyim." Sewanee'nin zevkinden pek memnun olmuşa benziyordu. "Bu da erkek arkadaşım Stu Hart."

Nick doğrulup Stu'nun uzattığı eli sıktı. "Memnun oldum." Sonra Marilyn'in elini tutup "Madam, ben Nicholas Sullivan," dedi, "kızınızla yaşadığımız küçük bir yanlış anlaşılmayı düzeltmek için buradayım."

Marilyn, Nick'in elini bırakmadı. "Ne ala! Venedik'e hoş geldin, Nick. Yoksa Brock mu demeliyim?"

"Anne."

"Sewanee bana her şeyi anlattı. O kadar çok güldüm ki..."

"Anne!"

"Nerede kalıyorsun?" Marilyn kızına bakmadan devam etti. "Swan tatlım, boş oda var mıymış diye bir sorsana."

"Aslında şurada bir yer buldum." Nick elini sağ tarafa doğru salladı, bir an düşündükten sonra bu kez sola salladı. "Ya da şurada. Yine de teşekkür ederim."

"Biz gemide kalıyoruz ama Sewanee'nin şehrin tadını çıkarmasını istedim, bu yüzden onu buraya yerleştirdik. Venedik'e ilk kez geliyor da."

Nick'in gözleri Sewanee'ye döndü. "İlk kez mi geliyorsun?"

Sewanee, Nick'in gözlerine baktı. "Gerçek anlamda."

"Daha önce Venedik'e gelmiş miydin, Nick?" diye sordu Stu.

"Çocukluğumdan beri gelmedim. Arada bir Lombardy'de tatil yapardık, teyzem Vivaldi'ye pek düşkündü."

"Ya," dedi Marilyn heyecanla. Sewanee, Nick büyüsünün annesini ele geçirişini izliyordu. Kahretsin. "Nick, yarın akşam yemekte bize katılmalısın. Stu, rezervasyonu dört kişilik yapabilir miyiz?"

"Anne!" Sewanee'nin sesi, çıt çıkmayan bahçe için fazla yüksekti. Hemen kendini toparladı. "Çok düşüncelisiniz ama Nick daha yeni geldi ve eminim Stu..."

"Bana bırak, Swancık." Stu, Nick'e döndü. "Dinlen dostum, bu bir yemek değil, bir deneyim. Oraya gemi Venedik'e son geldiğinde gitmiştik..."

"Bırak bir şey bilmeden gitsinler, Stu," diye sözünü kesti Marilyn, "Bizim ilk gidişimiz gibi."

"Doğru, haklısın." Stu başını salladı ama yine de bir ek yaptı: "Sadece şunu söyleyeceğim: Çiçeği burnunda dahi bir şef, yirmi sekiz yaşında. Michelin yıldızlı. Bir adada. Ve mekan bir... Mariotta'ta. Marriott'ta! İnanabiliyor musunuz?" Marilyn'e döndü. "Tamam, bu kadar."

Nick süklüm püklüm Sewanee'ye baktı. "Gerçekten çok naziksiniz, çok teşekkür ederim ama ben..."

Marilyn, Nick'in eline hafif hafif vurdu. "Tekne saat yedide St. Mark rıhtımından kalkıyor. Sizinle orada buluşuruz." İtiraza yer bırakmamıştı. Dönüp kızını yanağından öptü. "Çok eğlenceli olacak! *Ciao!*" Stu'yla birlikte hızlı hızlı uzaklaştılar.

Nick ve Sewanee bir müddet konuşmadı. Tam Sewanee ağzını açmıştı ki Nick telefonunu uzattı. "Kaydetmeye başla."

"Ne?"

"Beni çek." Biraz uzaklaştı, sonra Sewanee'ye döndü. "Kayıtta mı?"

Ne olduğunu anlamayan Sewanee telefonun ekranındaki büyük kırmızı düğmeye bastı. "Şey, evet?"

Nick dizlerinin üstüne çöktü, az sonra da öne eğildi. Kollarını açarak çocuk gibi kendini yere attı.

"Ne yaptığını..."

"Ben sana layık değilim!" diye bağırdı kaldırım taşlarına doğru. "Merhamet et!"

"Aman Tanrım, Nick!"

Nick, Sewanee'ye doğru sürünmeye başladı. "Şimdi ayaklarını öpeceğim!"

Sewanee geriye sıçradı. "Kesinlikle hayır, neyin var senin?"

"Özür dilerim!" Nick hâlâ bağırıyordu. "Özrümü kabul ediyor musun?"

"Ayağa kalk."

Nick normal ses tonuyla "Sen özrümü kabul edene kadar kalkamam," diye açıkladı.

"Ne?"

"Mark'a söz verdim," diye homurdandı Nick yattığı yerden. "Video kanıtı istiyor."

Sewanee elinde olmadan gülmeye başladı. Telefonu çevirip kameraya, "Onu bağışlıyorum. Tamam mı?" dedi. "Seni sadist. Tanrım." Kamerayı kapattı. "Ne adi herif. Lütfen ayağa kalk."

Nick dizlerinin üstünde doğruldu ama ayağa kalkmadı. Sewanee'ye baktı. "Özür dilerim. Ne kadar üzgün olduğunu anlamam gerekirdi. İşin bu yanını da görmeliydim. Ama o anda bana çok komik gelmişti, şimdi ise komik gelmiyor, hem de hiç, sen haklıydın..."

"Hayır, sen haklıydın," Sewanee omzunu silkti, "gerçekten çok komik."

Nick başını geriye attı, gözlerini kapatıp inledi. "Ah, Tanrı'ya şükür, gülmekten kendimi alamıyorum." Yeniden Sewanee'nin gözlerine baktı. "Hâlâ. Lütfen anla, niyetim asla..."

Sewanee elini kaldırdı. "Sadede gelsek... Yani diziyi bitireyim diye bu kadar karmaşık yöntemlere gerek yok."

Nick'in sesi sert ve güçlü çıkıyordu, tüm alaycılığı kaybolmuştu. "Dizinin canı cehenneme. Buraya dizi için gelmedim. İster bitir ister bitirme. Umurumda bile değil."

Sewanee diziyi bitirecekti. O bir profesyoneldi. Jason'da tersi bir izlenim bırakmış olsa da diziyi bitirmemesi söz konusu bile olamazdı. Sadece zamana ihtiyacı vardı. Ama Nick'in iş için gelmediği gerçeği onu biraz yumuşatmıştı. "Elbette diziyi bitireceğim."

"Peki. O zaman ben gideyim." Ama kımıldamadı.

Sewanee hafifçe güldü. "Burada ne arıyorsun? Ayrıca lütfen yerden kalkar mısın?"

Nick kalkıp dizlerinin tozunu silkeledi. "Randevumuzu bir türlü gerçekleştiremedik."

"İtalya'ya bir randevu için mi geldin yani?"

Nick sırıttı. "Eh, ben virajı dönen adamım."

"Ciddi mi?"

Nick'in sırıtışı silinir gibi oldu. "Hayır, pek sayılmaz. Eskiden öyleydim. Yine öyle olmak istiyorum." Yutkundu. "Artık istiridyelerden korkmak istemiyorum, uçağa da o yüzden bindim."

Sewanee bu dürüstlük karşısında başını önüne eğdi. "Ben de özür dilerim. Bırakıp gittiğim için özür dilerim. Geçen gece için de, ülkeden ayrıldığım için de. Yani artık... bilirsin." Elini dümdüz tutarak çenesinin altına götürdü. *Burama kadar gelmişti.*

"Evet, gerçekten zordu. Dördümüz için de." Espri yapmaya çalışması Sewanee'yi gülümsetti, bunu görünce Nick de gülümsedi. "Yani kızgın değil misin?" Sesi umut doluydu.

Sewanee'nin bunu düşünmesi gerekiyordu. Kızgın mıydı? Pek çok şey hissediyordu ama öfke? "Hayır. Sana kızgın değilim. Artık değilim."

İtalyan ayı gözlerinde ışıldarken Nick'in ses tonu değişti. "Çok güzelsin."

"Nick..."

Nick başını eğdi. "Affedersin. Doğru, önce konuşmamız gerekir. Sonra da ayaklarına kapanacağım."

Sewanee yine elini kaldırdı. "Hayır. Ayaklara kapanmak falan yok. Lütfen." Kollarıyla kendini sardı. "Hadi, gidip lobide oturalım, hava soğuk."

"Emin misin? Seni zorlamak istemem..."

"Of, şimdi sınırlardan mı bahseder oldun? Yürü hadi." Ona sataşmak, tüm karmaşa ve kafa karışıklıkları bir yana birbirlerinden gerçekten keyif aldıklarını hatırlamak iyi gelmişti. Her etkileşim, her söz düellosu keyifliydi.

Boş lobide bir masaya oturdular, sıkılmış olan resepsiyonist onlara bir demlik nane çayı ve bisküvi getirmekten fazlasıyla mutluluk duyuyormuş gibiydi. Nick izin isteyip tuvalete gitti ve çayla aynı anda geri döndü, yüzüne su çarpıp saçlarını eliyle taramış gibi görünüyordu.

Sewanee ikisine de birer fincan çay doldurdu, sessizce çayını içerken kendini yalnızca o ana bıraktı. Dekoratif zemin lambalarının soluk ışıltısı, Nick'in sandalyesinin arkasındaki

pencereden görünen kanaldaki küçük dalgaları aydınlatan ay ışığı, üst katlarda bir yerden gelen gıcırtı. Sonunda Sewanee içinin de dışının da yeterince ısındığını hissederek "Ee, ne hakkında konuşmak istiyordun?" diye sordu.

Nick çayından bir yudum aldı. "Teyzem hakkında."

Sewanee'nin beklediği bu değildi. Hemen ilişkilerini mezardan çıkarmaya koyulacaklarını, neyin gerçek neyin kurgu olduğunu ayıracaklarını düşünmüştü. En başa dönüp kendilerini kazıp çıkaracaklarını. Ama gerçekten, insanı aileden daha çok biçimlendiren ne vardı?

NİCK'İN ANNESİ yirmi bir yaşında hamile kalmış, yirmi beş yaşında aşırı dozdan ölmüştü. Nick annesini hatırlamıyordu. Bunun kulağa olduğundan daha üzücü geldiğini biliyordu. Beş yıl önce yaptırdığı teste kadar babasının kim olduğunu da bilmiyordu. Test sonucunda babasının finans işiyle uğraşan, üniversiteli iki çocuk babası orta yaşlı bir adam olduğu ortaya çıkmıştı ve adam, annesini doğru dürüst hatırlamıyordu bile. Ama adam kibar davranıp özür dilemiş ve Nick'in hikayesini dinlemek istemişti, Nick de ona şunları anlatmıştı:

Teyzesi Deborah June Sullivan annesinden on yaş kadar büyüktü. İrlanda'da yüksek lisans yapan radikal bir feministti (en azından Prescott, Arizona, takribi 1994 standartlarına göre). Küçük bir çocuk istememişti, ne de olsa kocasız ve çocuksuz bir yaşamı kendisi seçmişti. Ama Nick ailesinden kalan tek kişiydi ve June muhalifliği tutmadığı zamanlar

duygusal olabiliyordu. On iki yıl Dublin'de yaşamışlardı ama June, Tom'dan, Nick'in baba gibi görebildiği tek adamdan ayrılınca bir daha dönmemeye yemin ettiği yere taşınmışlardı: Prescott'a. Neden? Nick bilmiyordu. Tek bildiği June'un mücadele etmeyi sevdiğiydi.

Arizona'daki liseyi, Dublin'de Tom'un barında müzisyenlerle takıldığı yazları, ikinci sınıfta Jason'la kanka oluşunu, komik aksanı ve teyzesinin "müstehcen" yazıları nedeniyle maruz kaldığı alayları anlattıktan sonra, "Bilirsin işte, sonuç olarak bozuk aile düzeni," diye hepsini özetledi.

Sewanee'ye teyzesinin genelde erkeklerle sorunu olduğunu anlattı, buna kendisi de dahildi. Hiçbir zaman teyzesinin beklentilerini karşılayabileceğini düşünmemişti. Teyzesi hayal ürünü erkekler yazıyor, gerçek erkekleri onlarla karşılaştırıyordu. Nick akademik motivasyondan yoksundu, görünüşünü umursamıyordu, teyzesinin sorularına tek heceli cevaplar veriyordu, onunla vakit geçirmektense gitar çalmayı tercih ediyordu... kısacası tipik bir ergendi. Ama June'a göre o da zavallı bir erkek olma yolundaydı.

Üniversiteye gitmek için Dublin'e dönmüş ama bir yıl dayanabilmişti. Müzikle uğraşmak için okulu bırakarak geri dönmüştü. Bir şey arayan koca bir hiç. Bir şeyden kesinlikle emindi: Asla June'un göklere çıkardığı erkeklerden biri olmayacaktı.

Otelde yalnız olan ve yapacak iş bulamayan resepsiyonist iki küçük kadeh brendi ikram edince Sewanee ve Nick ona mutlulukla teşekkür etti. İçkilerini yudumlarken Nick, "Sence

bazen insanlar da filler gibi öleceklerini hissediyor mu?" diye sordu. "Çünkü June bu projeye, İrlanda'ya gidip Tom'la tanışmadan önce sevdiği adamla yaşamak istediği şeylerden yola çıkarak başlamıştı. Tabii onun kurgu versiyonunda Tom korkunç bir şekilde ölüyordu ve kaybettiği adam efsanevi bir aşıktı."

Sewanee gülümsedi. "Tabii."

Nick de ona gülümsedi. Ama uzun sürmedi. "June ekim ayında arayıp konuşmamız gerektiğini söyledi. Yüz yüze. Ben de gittim. Önsezileri, altıncı hissi, fil hissi ya da her ne ise tamamen isabetliydi. Aramızdaki sorunları çözmeye çalıştı. Mücadeleleri, geçmişi, çatışmaları... ölüm kapıya dayandığında yapıldığı gibi işte. Sonra yazmakta olduğu *Casanova* projesini anlattı ve projeyi gerçekleştireceğime söz verdirdi, projede seninle çalışacağıma da söz verdim. Kararı kesindi. Öyle ki birlikte çalışmayacaksak proje de rafa kaldırılacaktı. Sonuna kadar her şeyi kendi istediği gibi yapmakta diretti. Aslında bu yönüne hayrandım." Nick'in gözleri daldı. "Üç hafta sonra yazmayı bitirdi, onun işi de bitmişti."

Sewanee yüzünü buruşturdu. "Bu ne zaman oldu?"

"Şükran Günü'nden hemen önce."

"Yani Las Vegas'tayken..."

Nick başını salladı. "Yastaydım." Ayakkabılarına baktı. "Hâlâ yastayım." Sandalyesine gömüldü, bacaklarını uzatıp ayak ayak üstüne attı, kadehini göğsüne koydu. İç geçirdi. "Ve barda yanına oturduğumda altı saat boyunca oturduğum imza masasından yeni gelmiştim. Tamamen dürüst olayım mı? O

zaman June'a çok kızgındım. Doktora gitmekte çok geç kaldığı için. Bana hislerinden bahsetmek için ölümü beklediği için. Birlikte sahip olabileceğimiz her şeyi bana bıraktığı için... Çok fazla gelmişti." Nick sessizliğe gömüldü.

Sonra brendisini bitirip ayağa kalktı. "Sen de benim kadar bitkin görünüyorsun. Ben gideyim."

Sewanee de ayağa kalktı, resepsiyon masasının üstündeki saate bir göz attı ve 2.15 olduğunu görünce şaşırdı. "Aynı odada kalma numarasını çekmediğin için kendimi biraz hakarete uğramış hissediyorum. Zamanını burada geçirip sonra da 'vay canına, saat kaç olmuş, bu akşam yorgun başımı nereye koyacağım?' diyebilirdin."

"Aslında aklıma geldi. Ama bunu yaparak tekrara düşeceğimi düşünüp Bir Kadını Rahat Bırakması Gerektiğini Bilen Mükemmel Beyefendi'de karar kıldım."

"Ah, o eski terane."

Nick biraz düşündü. Sewanee'ye bakışları şöyle diyordu: Bundan hiç bıkmaz mı?

"Yarın için planın var mı?"

Sewanee hayır anlamında başını salladı. "Annem ve Stu akşam yemeğine kadar şehre gelmeyecek, yani yalnızım. Tek başıma dolaşacağım. Venedik'i keşfedeceğim. Tek başıma." Son kelimeden sonra kendini tutamayıp gülümsedi.

Nick de ona gülümsedi. "Eh, madem yalnız olacaksın, tren istasyonunda buluşmaya ne dersin? Saat onda?"

Sewanee gözlerini kırpıştırdı. "Tren istasyonu mu? Bir yere mi gideceğiz?"

"Tren istasyonunda tren olup olmamasına göre değişir."

İkisi de o kadar yorgundu ki bu onları güldürdü.

"Nereye?" diye sordu Sewanee.

Nick bir kaşını kaldırdı. "Bana güveniyor musun?"

Güveniyordu. Tanrı yardımcısı olsundu ama güveniyordu. Nedenini tam olarak bilmiyordu ama eğer bir parça olsun yazıştığı adamsa, bir parça Las Vegas'ta birlikte harika bir gece geçirdiği adamsa, bu parçaların toplamı güvenmesi için yeterliydi. Başını salladı. Nick sırıtarak sırt çantasını aldı ve Sewanee'yi lobide bırakıp gitti.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Seni Tanımaya Başlıyorum"

ARALARINDA BİR MASA VE İKİ PLASTİK KAHVE BARDAĞI VARDI; KAPILARIN kapandığını duyup kabinin hafifçe sarsıldığını hissedince Sewanee'nin kafasına bir trende olduğu dank etti. Nick'le birlikte İtalya'nın kırsal kesimlerine doğru yola çıkmak üzereydiler, bu nasıl olmuştu? Hep İtalya'yı gezmek istemişti ve şimdi bu gerçekleşiyordu. İşleri ne kadar zorlaştırdığını anlamaya başlıyordu. Çözüm yerine engelleri görmeye meyilli olduğunu. Neden her şeyi içinden çıkılmaz hale getiriyordu?

Bunu sormak için hem saat hem de duygularını çözümleme açısından henüz çok erkendi, bu yüzden Venedik'in sanayi tesisleriyle dolu eteklerine baktı. "Kırk sekiz saat önce Los Angeles'taydım."

"Yetmiş iki saat önce de Burbank'ta bir bakım evinin bahçesinde kavga ediyorduk."

Sewanee, Nick'e döndü. "Ve üç ay önce Las Vegas'taydık."

"O biftek hâlâ hayallerimi süslüyor."

"Biftek mi?"

"Wagyu etiydi." Sırıttı. "Ve o şarap."

"Şarap."

"Şarap."

Nick'in gözlerinin alev alev yandığını görünce Sewanee cesaretini yitirip yeniden camdan bakmaya başladı. "Nereye gidiyoruz?"

"Sür riz. Sürprizlerden hoşlanmaz mısın?"

"Elbette hoşlanırım. Ne olduklarını bildiğim sürece."

"O zaman ne zevki kalır?"

Sewanee, Nick'i, İtalya'da bir trende karşısında oturan adamı şöyle bir süzdü. Hakkında çok şey biliyormuş gibi hissediyordu ama bir filmi sondan başa doğru izlemiş gibiydi. "Peki, yolumuz uzunsa beni eğlendir. Brock McNight'ın hikayesini anlat."

Nick başını önüne eğdi. "Tamam. Peki." Derin bir nefes aldı. "Grup dağıldıktan ve Jason tedavi olduktan sonra ayaklarımızın üstünde durmak için tekrar Prescott'a taşındık. Eski arkadaşlarla görüşmeye başladık, içlerinden biri hepimizin liseden tanıdığı bir çocuktan, Brad adında bir defans oyuncusundan bahsetti. Brad'in şu anda ne iş yaptığına inanamayacaksınız dedi, sonra telefonunu çıkarıp..." Nick sesini iyice alçalttı, "bir porno sitesi açtı. Brad'in de bir kanalı vardı. Adı upandcoming69'du –biliyorum– ve..." Nick oturduğu yerde kımıldandı, Sewanee şimdiden kızarmaya başladığını hissederek ona bakıyordu. "Kameraya doğru otuz bir çekiyordu... *buongiorno*!" dedi birden Nick, kafalıklarının yanında yer alan yuvalardaki biletlerini kontrol etmek için yanlarında

bitiveren adama. Adam bir şeyler homurdanarak yoluna devam etti.

Sewanee gülmemek için kendini zor tutuyordu. Nick öne eğilip sesini yeniden alçaltı. "Ve ayıp şeyler söylüyordu. O mağara adamı sesiyle. Bak, uzman falan değilim ve Brad'in otuz bir çekmesi kesinlikle bana hitap etmiyor. Ama gerçekten seksi olduğunu söyleyebilirim."

Sewanee bundan daha fazla sırıtabileceğinden emin değildi, fizik yasaları buna izin vermezdi herhalde.

"Tabii hiç durur muyum, hemen işe koyuldum. Jason'la uğraşmaya başladım, evin içinde sesler çıkarıyordum. Mesela annesiyle telefonda konuşurken yanına gidip 'babanı sert görmek hoşuna gidiyor, değil mi? O sıkı poponu babana ver bakayım' falan diyordum."

Sewanee eliyle ağzını kapadı ama trenin içinde çın çın öten kahkahasını bastırmak için artık çok geçti.

Nick bir elini havada döndürdü; Sewanee, Nick'in yanaklarının hafifçe kızardığını fark etti. "Durumu anladın. Sonra bir gün Jason'la girdiğimiz bir bahsi kaybettim, ceza da bütün gün Brad'in sesiyle konuşmaktı. Sonra ne zaman bir bahsi kaybetsem –koca birer çocuk olduğumuz için sık sık bahse girerdik– Jason ceza olarak beni o sesle konuşturmaya başladı. Git şu kızla konuş. Yol tarifi sor. Yemek söyle. Ve... işe yaramaya başladı. İnsanlar sese tepki veriyordu. Sonra June kitaplarından biri için rol dağılımı yaparken –bu, sen işi bıraktıktan sonraydı– bunu yapabilirim diye düşündüm. Onunkilerden birini değil tabii, bu fazla şey olurdu..."

"Doğru."

"Ama June'un arkadaşlarından birine Brad sesinden bir örnek göndcrdim."

"Gerisi malum."

"Evet. Ve artık mazide kalması gerekiyor."

"Yani bırakmak mı istiyorsun? E-postalarda söylediklerin saçmalık değil miydi?"

Nick içini çekti. "Sewanee, bir kez daha söylüyorum. Bunu istediğin kadar söylerim ama e-postalarda –ya da mesajlarda– yazdığım hiçbir şey saçmalık değildi. O bendim. Gerçekti. Hepsi. Her parçası."

Sewanee ona inanıyordu. En azından inanmak istediği kesindi. "Çok iyi giden bir işin var. Belki biraz ara verip gruba yoğunlaşabilirsin ama neden tamamen bırakmak istiyorsun?"

"Çünkü dört yüz kitap ve yorucu beş yıl oldu, çünkü..." Dudağını ısırdı. "Çünkü aptal Brad'in taklidini yapmadığım zamanlarda gerçek benliğimin izini kaybetmeye başladım."

Ne olduğunu anlamadan tren Padua'da durdu, Nick kalkıp Sewanee'yi trenden indirdi. "Padua mı?" dedi Sewanee, "Neden Padua?" Nick onu bir otobüse götürdü. Sewanee bir kaşını kaldırıp ona bakınca Nick sırıttı ve sonrasında otobüse bindiler.

İki küçük koltuğa yerleştiler, dizleri önlerindeki koltuğa yapışmış olan Nick, Sewanee'ye döndü. "Demek Los Angeles. İnanamıyorum."

Sewanee bir parmağını Nick'e doğrulttu. "İşte New York züppeliği! Ne zaman ortaya çıkacak diye bekliyordum."

"O kadar şey ki..." Başını sağa sola oynattı, bu gelişigüzel, anlamsız hareket herhangi bir kelimeden çok daha açıklayıcıydı.

"Hey, sözünü *etmediğin* şey benim memleketim."

"Öyle mi?" Nick şaşırmış gibiydi. "Oyunculuk yüzünden orada olduğunu sanıyordum."

Sewanee başını iki yana salladı. "Orada doğup büyüdüm. Gerçi üniversiteyi New York'ta okudum."

"Nerede?"

"Julliard."

Nick ıslık çaldı. Sonra kucağına baktı. "Dönmeyi hiç düşünüyor musun? New York'a yani."

Sewanee yakın zamana kadar buna kesinlikle hayır diye cevap verirdi. Sadece havası yüzünden bile. Pahalı olması yüzünden. Hem ailesi ve arkadaşları Los Angeles'taydı. Ya şimdi? "Her şey mümkün sanırım. Son birkaç yılda değişen şeyler yüzünden artık Los Angeles'ta beni tutan bir şey yok. Büyükannem dışında." Sustu. Yutkundu. Bekledi. Konuşamadığını fark etti.

İtalya'ya geldiğinden beri telefonu bir kez bile çalmamıştı. Sewanee merak ediyordu: Yaptıkları son telefon konuşmasını düşündü, Blah'nın gerçekle bağını yitirmenin nasıl bir şey olduğunu anlattığı telefon konuşmasını... Blah bir süreliğine kendine gelip veda mı etmişti?

Sewanee'nin aşikar kırılganlığı karşısında Nick sessiz kaldı. Sadece uzanıp elini kucağına çekti.

"Diziye de de bu yüzden başladım zaten," dedi Sewanee güçlükle. "Bakım masraflarını karşılamak için."

"Ben de sırf benimle tanışmak için sanmıştım." Sewanee minnetle gülünce Nick, "Yine de merak ediyorum, büyükannen için olmasaydı parayı ne yapardın?" diye sordu.

Sewanee hemen cevap veremedi. Bunu hiç düşünmediğini söyleyemezdi. Elbette düşünmüştü. Ama hiç kelimelere dökmemişti. "Herhalde borçları öderdim. Okul ve hastane borçlarını. Taşınmayı ciddi ciddi düşünmem gerekecek, belki Hollywood'dan daha uygun bir yerde bir ev almak için peşinatı öderdim." Göz bandını işaret etti. "Belki bir ameliyat daha olurdum."

"Tekrar ameliyat olman mı gerekiyor?"

"Hayır."

"Öyleyse neden bir ameliyat daha olacaksın?"

Sewanee huzursuzca kıpırdandı. "Olacağım demiyorum ama... gözüm asla normal görünmeyecek. Ama artık bir sürü şey yapabiliyorlar." Son kısmı gelişigüzel bir biçimde söylemek için elinden geleni yapmıştı.

"Bu işini zorlaştırmıyor mu? Çok fazla okumak zorunda kaldığın düşünülürse?"

Sewanee başını iki yana salladı. "Artık zorlaştırmıyor. Başlarda tek gözle okumaya alışmak yorucu oluyordu. Her şeyi tek gözle yapmak. Kendi halime bırakılsam çok rahat on dört on beş saat uyuyabilirdim."

"Ben de bunu çok rahat yapabiliyorum, üstelik iki gözüm var."

Sewanee neşeyle Nick'in omzuna vurdu. Başı kendiliğinden oraya yaslandı, Nick de kolunu ona sarıverdi. "Başına gelen şeyden ötürü gerçekten üzgünüm." Bir sessizlik oldu. Nick derin bir nefes aldı. "Dün gece, barda yanına neden geldiğim

ve arkadaşın hakkında söylediklerimi, tüm palavraları düşünüyordum da... Söylemek istediklerimi söyleme şansım olmadı."

Sewanee başını kaldırıp Nick'in gözlerine baktı. "Adaku yanımda oturuyor olmasaydı, Adaku olmasaydı. O barda tek gördüğün bu kadın olsaydı" –Sewanee doğruca göz bandını gösterdi– "yine de gelip..."

"Evet. Ben de sana bu olasılıktan söz edecektim. Cevabım evet, yine yanına gelirdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, kesinlikle. Ama..."

"*Ama.*"

Nick öne eğildi. "Ama! Sonuç olarak ne dediğimin bir önemi yok, değil mi? Yanına acımak dışında bir sebepten geldiğime bir gün gerçekten inanabilir misin? Söyleyeceğim hiçbir şey o yara izini yok edemez. Ben onu görmüyorum, sen ise daima göreceksin. Geceleri senin yüzünden uyuyamadığımı ve gündüzleri senin hayalini kurduğumu söyleyebilirim ama bunun sende uyandırdığı duygular belki bir gün, bir hafta ya da bir saat sürecek. Duygular geçicidir. Onlara inandığın müddetçe seninle kalırlar, sonra giderler ve yeniden inanılmayı beklerler. Kalıcı olsalardı sadece tek bir kez seni seviyorum der ve hayatımızın geri kalanı boyunca tekrarlamaya ihtiyaç duymazdık."

Sewanee aval aval Nick'in yüzüne bakıyordu. "Bu konuşmayı önceden mi hazırladın?"

Nick gülümsedi. "Uzun bir uçuştu." Sewanee'nin elini sıktı.

Otobüs yavaşlamaya başlamıştı. Nick, Sewanee'nin üzerinden camı doğru eğilip dışarı baktıktan sonra kolunu çekerek ayağa kalktı. Sewanee dışarı bakınca sahil çamlarıyla çevrelenmiş iki şeritli bir yol gördü. Ama görebildiği kadarıyla sahile yakın değillerdi. Nick onu çekip ayağa kaldırdı. Otobüsten indiler.

Hava tertemiz ve ferahtı, limon çiçeği kokusu geliyordu ama görünürde limon ağacı yoktu. Büyük bir arazi vardı. Arazinin ucunda bir ambar görünüyordu. Toskana turuncusuna boyanmış bir ev. Kırmızı tuğladan alçak bir apartman.

Nick yürümeye başladı. Sewanee de onu takip etti. Nick'in ona baktığını hissedebiliyordu. "Ne?"

"Galiba sana bakabildiğim için biraz şoktayım. Seni düşünebildiğim, sonra da sana... bakabildiğim için."

Sewanee gülümsedi. "Mesajlaşmayı tercih edersen anlayışla karşılarım."

Nick güldü. "Gerçekler kafamda kurduklarımdan çok daha güzelken olmaz."

"Tabii tabii."

Nick omuz silkti. "Gerçek bu."

Sewanee durdu. Durması gerekiyordu. "Nick. Otobüste söylediklerini duydum ve anladım, gerçekten." Nick de durdu ama şimdi *tartı*şıyorlarmış gibi göründükleri için Sewanee tekrar yürümeye başlamıştı. "Ama benim için zordu. Sen, *bu* benle tanıştın ama bir zamanlar başka bir ben vardı. Haberin olsun diye söylüyorum, o zamanlar erkeklere ve bana baktıklarında gördüklerine inanmak ne kadar zorsa, şimdi sana ve bana baktığında gördüklerine inanmak da o kadar zor."

"Bunun bize faydası olması mı gerekiyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Sewanee içini çekerek. "Bunu aşmak istediğimi söylemeye çalışıyorum. Her şeyin nasıl başladığını unutabileceğimizi sanmıyorum."

"Ama başladığı gibi bitmedi."

"Ama bitti."

Nick güldü. "Pete aşkına, öyleyse burada ne işimiz var?"

Sewanee yeniden durdu. Nick haklıydı. Ama yine de sorun çözülmüş gibi gelmiyordu. Kollarını iki yana açtı. "Hem burası neresi? Neredeyiz biz?"

Nick sadece gülümsedi ve onun elini tuttu, Sewanee de itiraz etmedi. Böylece İtalya'nın bir yerlerindeki kaldırımda yürümeye başladılar.

Sessizlik dayanılmaz hale gelince Sewanee, Nick'e baktı ve yine ona bakmakta olduğunu gördü. "Ne?!"

Nick başını eğdi. "Bu kez sadece düşünüyordum."

Sewanee gülümsedi. "Ne hakkında?"

"Dürüst olayım mı?" Nick başını kaldırdı. Sonra yine Sewanee'ye baktı. Saçlarına. Ağzına. Gözüne. Dikkatle baktı. "Şu anda mı? Tam şu anda Los Angeles'a taşınıp seni belediye sarayına götürmeyi ve her şeyi daha sonra çözmeyi düşünüyorum."

"Nick..." dedi Sewanee soluğu kesilerek.

Nick başını iki yana sallayarak gözlerini sıkıca yumdu. "Özür dilerim. Bilirsin, aklıma geleni söylemeden duramam." Derin bir nefes aldı. "Sen bana aldırma, uçuş yorgunluğunu daha atamadım da."

Ya bunu ben de istersem? diye düşündü Sewanee. Düşüncesi bile cazip geliyordu. Şu anda başka hiçbir şey düşünmemek. Kendisi yerine başka birine odaklanmak. Mümkün olduğu kadar uzun süre mutlu olmak. Geleceği kafaya takmamak.

Nick gergin bir sesle, "Ne düşünüyorsun?" diye sorunca çok uzun süredir konuşmadığını fark etti.

Başını kaldırıp dalgın dalgın bir ağaca baktı. "Diziyi bitirmemiz gerektiğini. Burada."

Bir an geçti. "Ne?"

Sewanee, Nick'e bakıp gülümsedi. "Birlikteyiz, diyaloglar hazır. Jason seks sahnelerinde düet seslendirme istedi. Neden olmasın?"

Nick elini bırakıp gerisin geri dönmek için önüne geçti. "Olayın geçtiği yerde, Venedik'te kaydedilmiştir!"

Sewanee kıkırdadı. "Hazır tanıtım!"

"Trink!" Nick hemen cebinden telefonunu çıkardı. "Jason'a yazıp bugün bize bir stüdyo bulabilir mi diye sorayım." Hızlı hızlı yazarken Sewanee de etrafa göz gezdirdi. Sonunda Nick yürümeyi bıraktı, Sewanee yazmaya konsantre olmak için durduğunu sandı ama dönüp bakınca Nick'in büyük, açık bir kapının önünde bir eliyle bir tabelanın direğini tutmuş, ona baktığını gördü. Tabelada şöyle yazıyordu:

LUXARDO–MARASCHINO.

Sewanee gözlerini kırpıştırarak tabelaya baktı. Sonra aynı şekilde Nick'e baktı. "Yoksa... kirazlar gibi mi? Likör hani?"

Nick gülümsedi. "Bir Last Word'e ne dersin?"

ON ALTINCI BÖLÜM

"Sevişme"

VENEDİK'E DÖNDÜKLERİNDE JASON BİR STÜDYO AYARLAYIP DİYALOGLARI e-postayla oraya göndermişti. Bir bölümü o öğleden sonra, diğerini de ertesi sabah bitireceklerdi, böylece seri tamamlanmış olacaktı.

Yahudi gettosunun sessiz arka sokaklarından birindeki stüdyoyu buldular, zili çalıp en üst kata çıktılar. Onları, saçları çene hizasında kesilmiş, rock'n'roll suratlı, ufak tefek bir adam karşıladı. Adının Cosmo olduğunu söyleyip onları içeri buyur etti.

Stüdyo konforluydu, seslendirmeden çok müzik için yapılmıştı, ses paneli ve koltuklarla dolu büyük bir kontrol odası vardı, şark halıları serilmiş kayıt odasında amfiler, bir bateri takımı ve etrafa serpiştirilmiş beş altı mikrofon bulunuyordu. Cosmo yarım yamalak bir İngilizceyle Jason'ın talimatlarına uyarak karşılıklı iki mikrofon kurduğunu ve sesin dağılmaması için arkalarına paneller yerleştirdiğini açıkladı.

Sewanee ceketini çıkarıp ısınmak için biraz ses alıştırması yaptı. Ses titretmeleri, vızıltılar, gamlar, dudak hareketleri. Nick'in onu izlediğini fark etti. "Ne?"

"Bunları her zaman yapar mısın?"

"Her zaman değil ama bu sabah kahveme biraz süt koymuştum, sonra içki tadımı yaptık, ayrıca trende yediğimiz makarnada çok peynir vardı..." Kayıt sırasında mide gurultularını önlemeye çalışmak yerine maratona hazırlanıyorlarmış gibi karbonhidrat yüklemesi yapmışlardı. Nick'in yüzündeki şaşkın ifadeyi görünce, "Anladığım kadarıyla sen yapmıyorsun," dedi.

"Hayır. Ama şimdi düşündüm de belki de yapsam iyi olur."

Sewanee donuk bir yüzle, "Evet, belki daha çok çalışırsın," deyince Nick kıkırdadı. Sewanee saçını arkaya atıp yukarıdan at kuyruğu yaptı.

Nick kollarını sıvadı. "Tamam, sanırım önce ben başlıyorum. Unutmayalım: Bu, gondol gezintisinden sonra oluyor..."

"Ah evet, öpüşüp koklaşma faslı..."

"Ayrıca Alessandro biraz açılıp ona amcasından, Casanova soyundan, sorumluluklarından bahsetti..."

"Sonra Claire hazır olduğunu söyledi. Sonunda. Ve doğruca Alessandro'nun sarayına gittiler."

Nick başını bir kez sallayıp ellerini beline koydu. "Doğru."

Sewanee de aynını yaptı. "Doğru."

Birbirlerine baktılar, az sonra kaydedecekleri şeyin gerçekliği aralarına girmiş gibiydi. Şimdi yanlarında biri varken, onun bakışları altında okuyacaklardı. Bu garipti ve sadece Sewanee'ye garip gelmediği de ortadaydı.

"Yani," dedi Nick. "Alessandro'nun bakış açısından."

"Alessandro'nun bakış açısından." Sewanee başıyla stüdyonun açık kapısında bekleyen Cosmo'yu işaret etti. "İçeri."

Nick bir an daha Sewanee'ye baktıktan sonra içeri girdi.

Cosmo, Nick'i mikrofonlardan birinin arkasına götürdü, mikrofonun yüksekliğini, açısını, nota sehpasıyla arasındaki mesafeyi ve Nick'in mesafesini ayarlamaya başladı.

Sewanee bir taraftaki kontrol panelinin arkasına yerleşip alanın çoğunu kaydın idaresini üstleneceğini söyleyen Cosmo'ya bıraktı. Sewanee'yi bekleyen bir tablet vardı ve bölümün metni çoktan sıraya alınmıştı. Sewanee parmağını tablette kaydırdı.

Cosmo içeri girip stüdyonun çift kanatlı kapısını arkasından kapattı. Kapının kapanırken çıkardığı basınç sesi Sewanee'nin hoşuna gitmişti. İnsana kendini güvende hissettiriyordu. Sanki dış dünyanın zorluklarıyla bağlantısı kesilmiş gibiydi. Cosmo, Sewanee'ye bakıp tatlı tatlı gülümsedi, Sewanee de *az sonra duyacakların hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi* diye düşünerek ona gülümsedi. Cosmo hemen panelin önüne oturup fareyi kımıldatarak monitörü uyandırdı ve küçük İtalyan adamdan *Yıldız Gemisi Atılgan'ı* idare eden Kaptan Kirk'e dönüşüverdi. Sewanee'ye bakarak masadaki büyük kırmızı butonu işaret etti. Mikrofon. Butona basıp konuştu. "Beni duyabiliyor musunuz sinyor?"

"Evet," diyen Nick'in sesi bütün stüdyoda çın çın öttü, Sewanee kaburgalarına elektrik şoku verilmiş gibi oldu. Cosmo özür diler gibi bakıp gerekli ayarlamaları yaptı. Az sonra Sewanee'nin yanındaki kulaklığı işaret etti, Sewanee kulaklığı taktı. "*Scusate*," dedi Cosmo, "bir kez daha."

"Deneme, deneme. Sesimi test etmek için deneme. Ben konuşuyorum, deneme yapmak için..."

Nick, Brock gibi konuşarak saçma sapan bir şeyler söyleyince Cosmo mikrofonun önünde başka birini görmeyi bekliyormuş gibi birden kafasını kaldırdı. Sewanee gülmemek için kendini zor tutarak tabletine döndü, ekranı kaydırarak yapı planlarını inceleyen bir mimar gibi metni inceleyip notlarını aldı, haritaladı ve performansını hızlıca planladı.

"*Bene*, güzel," dedi Cosmo sonunda.

Sewanee, Nick'le konuşmak için butona bastı. "Senin geçmişe dönüş bölümünü bitirelim, sonra diyalog kısmında ben gireyim."

Nick'in camın arkasında gözünü metinden ayırmadan başını salladığını gördü. "Peki madam."

Cosmo klavyesinin tuşlarına bastı. "Kayıt."

Nick okumaya başladı.

O sahneyi tasvir ederken Sewanee de onunla birlikte okuyordu: Claire ve Alessandro saraya geri dönerlerken aralarındaki gerilim azalmaktadır; Alessandro, Claire'e bir kadeh şarap doldurur, Claire önce içmek istemez, sonra razı olur; Alessandro kendini gergin hissetmektedir, daha önce hiç böyle olmamıştır, işi budur, profesyonelliği nereye gitmiştir, bu kadın neden diğerlerinden farklı olarak onu etkilemektedir? Sonra geçmişi hatırlamaya başlar: Beş yıl önce ayrılmalarına neden olan şeyi.

Sewanee başını tabletten kaldırıp camın arkasından Nick'i izlemeye koyuldu.

Nick dimdik duruyordu, bir elini kulaklığın yan tarafına koymuştu, sanki konuşmak yerine şarkı söylemeye hazırlanıyordu. Aslında akıllıcaydı. Mikrofonun önünde sesinin değişmemesi için hiç kıpırdamıyordu. Brock sesi hipnotize ediciydi. O sessiz fısıltı, kayalık bir nehir yatağında süzülen sis, buzun üstüne dökülen viski, kadife kaplı çelik... hayranları sesini her nasıl tarif ediyorsa.

Ama Sewanee'nin gözünü ayıramamasının sebebi bu değildi. Sewanee, Nick'in önündeki tablette gezinen gözlerini izliyordu.

Hiçbir şey.

Bomboş.

Yaptığı sadece bilgi girdi çıktısından ibaretti.

Bunu becerebiliyordu çünkü böyle bir sesi vardı ama Sewanee yine de içinde biraz daha... Nick olsa çok daha iyi olabileceğini düşünmekten kendini alamadı. Böylece yüzeysel olan öze inebilirdi.

Yirmi dakika sonra Nick mikrofondan geri çekildi. "Şimdi gelmek ister misin?"

Sewanee butona bastı. "Olur." Cosmo ses geçirmez kapıyı açmak için yerinden fırladı. Sewanee tabletini alıp içeri girdi, Nick'in karşısındaki nota sehpasının önünde durdu. Cosmo etrafında dört dönerken metni çalışmaya devam etti. Sonra Cosmo onları yalnız bırakıp çift kanatlı kapıyı yeniden kapattı.

Sewanee bir paragraf okurken Cosmo paneldeki ayarlamaları yaptı, sonra Sewanee'nin kulaklığına, "Güzel," dedi.

"Harika, teşekkür ederim," diye mırıldandı Sewanee.

"Si. Kayıt."

Sewanee başlamadan önce Nick'le göz göze gelmeyi, bir anlığına bağlantı kurmayı umarak başını kaldırdı. Ama Nick hemen okumaya başladı.

"*Bir şey söylemeyecek misin?*"

Sewanee repliğini okudu. "*Bence yeterince konuştuk.*"

Nick devam etti: "*Sesinin gerginliği beni durdurdu. Önünde diz çöktüm. Huzursuzca yatak örtüsüyle oynayan parmaklarını tutup kaldırdım. 'Güvendesin. Birlikteyiz.' Dişlerimi sıktım. 'Benim işim bu,' dedim, gerçi kime hatırlattığımdan emin değildim, ona mı kendime mi? 'Tercih formunu doldururken ne istediğini düşünmen gerekiyordu. Şimdi isteklerini dile getirmeni istiyorum.' Yutkundu, fildişi rengi gırtlağının iniş kalkışını izledim. Boğazını ısırmak için manasız bir arzu duyuyordum. Parmağımı hafifçe elinde gezdirdim.*"

Sıra Sewanee'deydi. "'*Bana dokunmanı istiyorum,*' *dedi sonunda.*"

Nick, kendi sesiyle, "Bekle," dedi. "Kimin konuştuğunu benim belirtmem gerekiyor."

"Doğru, affedersin," dedi Sewanee. "Buna alışmam gerekiyor. Cosmo, 'Bana dokunmanı istiyorum'dan hemen öncesine dönebilir miyiz?"

"*Si*, kayıt."

Kulaklıklarında, "Parmağımı hafifçe elinde gezdirdim," cümlesini duydular, sonra Sewanee, "*Bana dokunmanı istiyorum*," dedi.

Nick devam etti: "*Dedi sonunda. 'Nerene?' diye sordum.*" Kaldıkları yere dönmüşlerdi.

"*Nereye istersen.*"

"*Dilimi şaklattım.*" Nick tekrar durdu. "Dilimi şaklatsam mı?"

Sewanee biraz düşündü, Nick'in fikrini sormasına sevinmişti. "Daha önce hiç yaptın mı, kulağa güzel geliyor mu?"

"Hayır! Asla! Mikrofonda patlıyor."

"Evet! Ya da parazit gibi geliyor."

"Değil mi? Çok tuhaf oluyor. Olduğu gibi bırakacağım." Ses uzmanlığı anı geçince Nick, Cosmo'dan, "Dilimi şaklattım" kısmından sonra başlamasını istedi.

"*Si*, kayıt."

Nick kaldığı yerden devam etti. "*'Nereden başlamamı istersin?' diye sordum. 'Buradan?' Bir elim hâlâ parmaklarını tutarken diğeriyle dizine vurdum. Başını iki yana salladı.*"

"Biraz daha yukarıdan."

"Elimi dizinden çekip yanağına koydum. Parmaklarımı çenesinin altına kaydırarak hafifçe başını kaldırdım, şimdi göz gözeydik. 'Burası iyi mi?' dedim gülümseyerek."

Sewanee hafif şehvetli bir kıkırdamayla "*Biraz daha aşağı*," dedi.

"*...diye mırıldandı hafif şehvetli bir kıkırdamayla. Çenesini bırakıp parmaklarımın tersini boynundan aşağı kaydırdım, köprücükkemiğinden aşağı indim. Daha aşağı. Solukları hızlandı. Elimi çevirip hafifçe boğazını* sıktım. Öyle mükemmel, öyle...*"

"Oo, sapıkça."

"Ha?"

---

* Nick burada, nefes anlamına gelen *breath* ve göğüs anlamına gelen *breast* kelimelerini karıştırıyor. (ç.n.)

"Boğazını sıkmak."

"Ne?"

"June French'in erotik asfiksiye meraklı olduğu kimin aklına gelirdi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

Sewanee kendini daha fazla tutamayıp güldü. "Boğazını! Boğazını dedin!"

"Göğsünü, dedim Sewanee, göğsünü."

"Boğazını dedin Nick, boğazını."

"Hayır! Göğsünü..."

Cosmo araya girdi. "*Scusa* ama boğaz diyorsun. Göğüs değil. İtalya'da aradaki farkı biliyoruz." Butonu bırakınca kahkahası birden kesildi.

Nick ellerini havaya kaldırdı. "Eh, belki de değiştirmeliyiz! Zaten göğüs lafını hiç sevmem. Göğüs demeyi bile sevmem. Aklıma hep tavuklar gelir."

Sewanee bir kahkaha attı, Nick kıkır kıkır güldü. Suyundan bir yudum içmeye çalıştı ama hâlâ güldükleri için neredeyse suyu ağzından püskürtüyordu. Sewanee bunu görünce daha da çok gülmeye başladı, sanki yeniden Venetian'ın kumarhanesinde birbirlerini slot makinelerinin önündeki koltuklara itiyorlardı.

Mikrofondan Cosmo'nun sesi geldi. "Bunları kaydedeyim mi, ha?"

"Hayır, hayır, affedersin Cosmo," dedi Sewanee. "Toparlıyoruz." Nick'in yaşarmış gözlerine baktı, birbirlerine gülümsediler.

Nick boğazını temizledi. Burnunu çekti. Tekrar boğazını temizledi. "Tamam, Cosmo. Ben hazırım."

"Kayıt."

"*Elimi çevirip hafifçe göğsünü sıktım.*" Sewance çenesinin hafifçe oynadığını farketti, az daha kahkahayı basacağına dair tek işaret. Ama cesurca devam etti. "*Öyle mükemmeldi ki. Dudaklarından dökülen yumuşak inilti de öyle. 'Burası mı?' diye sordum.*"

"*İstiyorum,*"

"*...dedi soluk soluğa.*"

"*Beni... soymanı istiyorum. Sadece bluzumu. Ve sutyenimi. Bana ilk kez sahip olurken eteğimin üstünde kalmasını istiyorum.*"

"*Ereksiyonum çok aniydi.*"

Sewanee birden direkt mikrofona doğru öyle bir kahkaha attı ki Nick arı, tekme ya da yumruk gibi kaçabileceği fiziksel bir şeyle karşılaşmışçasına geriye sıçradı. Kulaklıkları çıkarmaya çalışırken Sewanee, "Affedersin!" deyip elleriyle ağzını kapadı.

Nick şakadan kızarak ters ters Sewanee'ye baktı. "Kaç yaşındasın, on iki falan mı? Alt tarafı bir kelime! Ereksiyon!"

Sewanee yere çöktü, gülme krizine girmişti.

"Ah, hadi ama," diye inledi Nick.

"Sinyor," diye araya girdi Cosmo.

"Özür dilerim Cosmo, bir dakikaya ihtiyacım var. Burada bir çocukla uğraşıyorum da. O..."

"*Si*, en son ereksiyon mu demek? *Scusate* ama ben başka şey okuyor."

Nick cevap vermeye fırsat bulamadan Sewanee bir elini kaldırıp hafifçe nota sehpasındaki tablete vurdu.

Nick tabletine baktı. "Ah. Reaksiyon."

Sewanee tekrar gülmeye başladı.

Nick, operaya gitmeden önce papyonunu düzelten smokinli, seçkin bir adamın olanca asaletiyle kulaklıkları tekrar yerine yerleştirdi. Binlerce aşk romanının otoriter dükü olarak kınayan gözlerini yerde kahkahalarla kıvranan Sewanee'ye dikti. "Mola vermek ister misiniz, Bayan Chester?"

"Hayır," dedi Sewanee cılız bir sesle.

"Emin misiniz?"

"Evet."

"Bana pek eminmişsiniz gibi gelmedi."

"Bir saniye..." Sewanee saman yığınlarının içinde doğrulmaya çalışan yeni doğmuş bir tay gibi titreyen bacaklarla ayağa kalktı. Aralarındaki masaya uzanıp bir şişe su aldı. İçti. Derin bir nefes aldı. Burnundan saldı. Biraz daha su içti. Cebinden dudak nemlendiricisi çıkarıp sürdü. Boğazını temizledi. Nefes alıp verdi.

Kendine gelmeye çalıştığı bu süre zarfında Nick'e bakmaya cesaret edememişti. Ancak hazır olduğuna kanaat getirince Nick'e şöyle bir baktı. Nick keyif ve şaşkınlık okunan bir yüzle onu izliyordu. Sewanee başını sallayıp sakin bir sesle, "Ben iyiyim," dedi.

"Güzel." Nick sırıtarak mikrofona döndü. Cosmo'ya işaret etti, aksanlı "kayıt" sesini duyduktan sonra Nick, "*Reaksiyonum çok aniydi*," dedi. Sewanee dudaklarını birbirine öyle sert bastırmıştı ki adeta görünmez olmuşlardı. "*Olacakları hayal*

edebiliyor ve istiyordum. Bunun için can atıyordum. Ve Claire, 'bana ilk kez sahip olurken' dediği zaman demek istediği... Parmaklarımı bluzunun düğmelerine götürdüm, 'Ne istediğini bilen bir kadından daha çekici bir şey yoktur.'"

Bu, Brock McNight'ın sahneyi tek başına götürerek parladığı türden bir bölümdü. Kadını soyma, ona tapınma, bir kahramanın arzusunun içselliği. Sewanee vücudunun güzelliğine, ona nasıl karşılık verdiğine ve nasıl çılgına çevirdiğine dair düşüncelerin arasına giren diyaloglarını ("evet," "orası," "işte böyle") mümkün olduğunca göze çarpmayan bir şekilde seslendirdi.

Nick iyi performans gösteriyordu. Alessandro iyi performans gösterdiği için diye düşündü Sewanee. Nick bu bölümlerde başarılıydı. Ama karakter bağlantı, mücadele, ilişki gerektirdiğinde Sewanee, Nick'in sınırlarını görüyordu. Sesin sis perdesini aştığında arkasında hiçbir şey olmadığını görüyordu. Bir film setindeki binalar gibiydi: Ön cephe çok güzeldi ama arkasında onu ayakta tutan kalaslardan başka bir şey yoktu. Bilerek geride tuttuğu bir şey mi vardı?

Bölümü bitince, tam Alessandro, Claire'in içine girdiğinde, Sewanee tam anlatımı devralmak üzereyken, Nick biraz su içti ve parmağıyla tableti işaret etti.

"Neden burada bakış açısını değiştirdi? Tam da iyiye gidiyordu."

Sewanee bunu fırsat olarak gördü ve Nick'in metinle daha çok bağ kurmasını umarak bundan faydalanmaya karar verdi. "Çünkü June formülü alıp nasıl daha da yükseltebileceğini biliyordu."

"Nasıl yani?"

"Bakış açısının, kaybedecek daha çok şeyi olan kişiye –karaktere– ait olması gerektiğini biliyordu. Ön sevişme Alessandro'nun bakış açısından çünkü Alessandro bunu çok istiyor ve Claire ona bunu vermeyebilir, daha da kötüsü Alessandro'nun ellerinde dağılmayıp onun bir sahtekar olduğunu ispatlayabilir. Ama Alessandro bir kez Claire'in içine girince kazandı. Geri kalanı Claire'in bakış açısından anlatılıyor çünkü bu onun dönüşüm anı. Bu noktadan sonra bir daha asla eskisi gibi olmayacak."

Nick aval aval yüzüne baktı. "Ah."

Sewanee tabletine döndü. Derin bir nefes aldı. Ve başladı. "*Dopdoluydum. Kocam ölmeden önce bile bomboştum, ya şimdi?*"

Genelde olduğu gibi hatasız okuyordu, kendini tamamen kaptırdığında olduğu gibi neredeyse bir hipnoz durumundaydı. Bu sahne –bu sahneler– tamamen minyatür birer kitaptı: gelişme, düğüm, sonuç. Sesi giderek yükseldi, şiddeti arttı ve azaldı.

Yavaş yavaş sonuç bölümüne geliyordu:

"*Beni ezmemek için dirseklerinden destek alarak doğruldu. Boynumun yan tarafını öpüp son bir kez gidip geldikten sonra içimden çıktı. Kalkıp banyoya giderken vücut bulmuş bir Davut heykeli gibiydi. Kapıyı kapattı. Birkaç dakika zevk içinde yüzerek geri dönmesini bekledim. Banyo kapısının açıldığını duyunca yanıma gelecek sandım. Gelmedi. Ayak sesleri kesilince gözlerimi açtım. Giyinmişti. Şarap kadehlerini*

topluyordu. Sonra hara yürüdü. Musluğu açtı. Bir direncimin üzerinde doğruldum."

Nick mırıldandı, *"Düşündüğümden geç olmuş. Bir toplantım var."*

"Şöminenin üstündeki küçük rokoko saate baktım. 'Saat on,' dedim."

"Zamanın nasıl geçtiğini anlamadım."

"Gece onda toplantın mı var?"

"Kadının başka zamanı yok."

"Kadının? dedim yüksek sesle: 'Kadın mı?' Şimdi kadehleri kuruluyordu."

"Potansiyel bir müşteri."

"Burada bir müşterin var zaten."

"Müşteriler ödeme yapar."

"Birden öfkelendim. 'Tamam. Pisliğin tekî olmamak için ne kadar istiyorsun?' Kadehleri bırakıp yatağa doğru yürüdü. Başımda dikildi."

"İnan bana, şu anda ihtiyacın olan bu: mesafe. Gece yarısı dönerim. O zamana kadar kalabilirsin."

"Sonra dönüp ceketini aldı ve kapıya yürüdü. Çıkıp gitti. Gitti. Orada bir an daha kalamazdım. Titreyerek yataktan çıkıp giyindim, bir şeyimi unutmamak için kafamı toplamaya çalıştım –Tanrım, lütfen bir şey unutmama izin verme– parmaklarımla tarayarak çabucak saçlarımı düzeltttim, ayakkabılarımı bağladım ve sendeleyerek kapıya yürüdüm. Son bir kez dönüp yatağa baktım. Aşağılandığım yere. Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Çantamı açıp cüzdanımı çıkardım. Yedi yüz elli

avro. Değerinin küçük bir kısmı, aşağılayıcı bir miktar. Yine de sahip olduğum tek şey. Yatağa dönüp parayı oraya bıraktım, yatağın tam ortasına, vücudumdan geriye kalan ve hâlâ sıcak olan oyuğa bıraktım. Bana bir iyilik yaptığını asla söyleyemeyecekti. Bu bir alışverişti. Hizmetin karşılığı ödenmişti. Kaliteli ürün, zamanında teslimat. Beş yıldız. Hıçkırıklarıma hakim olmaya çalışarak saraydan çıktım, kapıyı açık bıraktım."

Sewanee önündeki tablete bakakaldı, metin burada bitiyordu, hikayenin devamı yoktu. Gözlerini beyaz boşluğa dikmişti. Hâlâ metnin etkisindeydi, kendine gelmeye çalışıyordu. Gittiği yere kendini o kadar kaptırmıştı ki geri dönmek için zamana ihtiyacı vardı. Seks gibi değildi ama ondan farklı da sayılmazdı.

Nick hafifçe güldü. "Ne adi bir herif. Ah, affedersin, kes Cosmo."

"*Si*, kestik." Sewanee, Cosmo'nun masaya vurduğunu duydu. "*Belissima*. Şu son kısım var ya, beni ağlatıyorsun. Devam ediyoruz, değil mi?"

"Hayır, son bölüme geldik, onu yarın kaydedeceğiz."

"Ama ben nasıl uyuyacak, ha?"

Nick gülerek kulaklığını çıkardı. "Cosmo'yu kancaya taktıysak herkesi takabiliriz. İyi ki kayıt yapmayı önerdin. Şahaneydi, değil mi?"

Sewanee, Nick'in tadını kaçırmak istemediği için abartılı bir İrlanda aksanıyla, "Gerçekten muhteşemdi!" dedi.

Nick kapıya yürüdü. "Hadi, birer kahve içelim. Biraz temiz hava alalım."

BİR ESPRESSO barında kahvelerini beklerlerken Nick kaydın ne kadar iyi olduğu hakkında konuşuyordu. "Tekrar söylüyorum, kaydı burada yapmamızı önermen çok iyi oldu. Harika bir fikirdi."

Sewanee hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler." Tezgahın arkasındaki kadından küçük fincanını alıp üfledi. Yolda aklına bir şey gelmişti, Nick'in metinle bağ kuramamasına dair olası bir açıklama. "Teyzenin kitaplarını seslendirmek istemediğin göz önünde bulundurulursa, bir seks sahnesini okumak sana tuhaf gelmedi mi?"

"Şaşırtıcı ama hayır." Nick kahvesini kafasına dikip kağıt bardağı fırlattı. "Belki de artık aşk romanlarına alışmışımdır. Hayatını birilerini öldürerek kazanıyorsan emri kimin verdiğinin ne önemi var?"

Sewanee güldü, bardağına biraz şeker ekleyip yavaşça karıştırdı. Konuyu biraz daha derinleştirmek istiyordu ama aynı zamanda temkinli olmak istiyordu. Zaten bunu konuşmalarına gerek yoktu. Sadece bir işti. Nick'in artık yapmak istemediği bir işti. Nick'e zaten başarıyla yaptığı bir işi nasıl yapması gerektiğini söyleyecek değildi.

Küçük dükkanın kalabalıklaştığını fark edip espressosunu bir dikişte bitirdi, sonra meydana yürüdüler, tunç bir grifon heykelinin dibindeki granit basamaklara oturdular.

Nick, Sewanee'nin suskunluğunu görünce diziyle onunkine vurdu. "Ne düşünüyorsun?"

"Ah, önemli bir şey değil."

Nick onu dikkatle süzdü. "İşinde kendine güvensiz değilsin, değil mi? Çünkü bunu yeterince söylemedim, özür dilerim. Olağanüstüsün, gerçekten."

Sewanee şaşkınlığını zar zor gizleyebildi. "Ah! Hayır, tabii ki hayır. Çok düşüncelisin. Hayır, ben sadece başka bir şeyi çözmeye çalışıyorum."

Nick elini Sewanee'ye uzatıp rüzgarın uçurduğu bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Nedir o?"

"Düşünüyordum da..." İptal, iptal, iptal. "Aman neyse, boş ver."

"Hadi Sewanee. Birbirimize karşı dürüst olabiliriz. Kafandaki her ne ise çözebiliriz. Anlat bana."

Sewanee, Nick'in yalnız ona sunulmuş gibi görünen samimi bakışlarına karşılık verdi. "Tamam. Kendini bugün yaptığımız işe verdiğini sanmıyorum."

"Ben mi?" Nick'in gülümsemesi yüzünde dondu. "Kendini vermek derken?"

Sewanee omuz silkti. "Performansın esnasında."

Gülümseme sönmek üzere olan bir neon ışığı gibi titreşti. "Yani... Ben hep böyle yaparım."

"Doğru ve gerçekten harika," dedi Sewanee, Nick'in bacağına dokunarak. "Ben sadece diyorum ki... Brock olduğun zaman metinden kopuyor gibisin."

Nick dizini Sewanee'nin elinin altından çekti. Ceketini çıkararak oyalandı. "Kopmak mı?"

"Evet. Hiç aramızda bir bağ hissettin mi? Birlikte okurken?" Soru Nick'in kafasını karıştırmış gibiydi, Sewanee başka bir yol denedi. "Neden düet yapmak istedin?"

Nick oturdukları basamağa koyduğu ceketinin cebinden bir paket sigara çıkardı. "Dinleyiciler düeti sevdiği için Jason son

iki bölümde düet anlatım yapmamızı önerdi. Böylesini daha seksi buluyorlar."

"Ama ancak iki kişi birbirini tamamladığında daha seksi oluyor. Yoksa birlikte okumanın ne anlamı var?"

Nick dudak büktü. "Nesin sen, yönetmen falan mı? Birlikte okursak daha havalı olur diye düşündüm, hepsi bu. Neden bu kadar abartıyorsun?"

"Sen neden ukalalık ediyorsun?"

"Neden kavga ediyoruz... kavga mı ediyoruz?" Nick yeniden sırıttı ama kendini zorladığı belliydi ve afallamışa benziyordu. Sigarasını yaktı.

"Kavga etmiyoruz, tamam mı?" Sewanee elini yine Nick'in bacağına koydu. "Hemen savunmaya geçmene gerek yok..."

"Savunmaya geçmiyorum," dedi Nick, Sewanee'nin elini bir kez daha iterek ve bu kez ayağa kalktı. "Sadece neyi farklı yapmam gerektiğini düşünüyorsun anlamadım."

"Kendini daha çok vermelisin."

Nick şimdi bir çocuğa aynı şeyi bilmem kaçıncı kez açıklıyormuş gibi yavaş konuşuyordu. "Kendimi daha fazla vermek istemiyorum. Bırakmak istiyorum."

Ses tonunu duyunca Sewanee'nin tüyleri diken diken oldu. "Belki de kendini daha fazla versen bırakmak istemeyeceksin. Bence..."

"Hangi kendimi?"

"Nick!"

Nick başını geriye attı. "Efendim?!"

"Hayır." Sewanee hüsran dolu bir kahkaha attı. "Nick! Yani sen. Gerçek sen." Sustu. "Nick ve Brock arasına bir duvar koymuşsun. Neden? Birlikte çok özeller."

Nick başını iki yana salladı. "Ya biri ya diğeri. İkisi birden olmaz. Temelde birbirleriyle bağdaşmıyorlar."

Sewanee başını iki yana salladı. "Yanılıyorsun."

Nick sigarayı tutan elini öne uzattı. "Sırf muhalefet olsun diye mi karşı çıkıyorsun? Kendimi senden daha iyi tanıdığıma eminim."

"İyi Geceler Ay'ı Brock'un sesiyle ama Nick'in kalbiyle okumuştun."

Nick bunu duyunca sustu. Gözlerini Sewanee'ye dikti. Sonra yere bakarak sigarasından derin bir nefes çekti. "Swan," dedi dumanı salarken. "İyi Geceler Ay'dan bahsetmiyoruz."

"Evet ama senden bahsediyoruz."

Nick yere bakmaya devam ediyordu. Onu ikna edebilmiş miydi?

Ama sonra Nick mırıldandı, "Doğru. Olmadığım bir şey olmamı istiyorsun. Ve galiba sadece okumalarımda değil, hayatımda da."

Sewanee başını geriye attı. "Sen... şu an hangi evrenden konuşuyorsun?"

"Seninkinden canım."

"Sözlerimi çarpıtma, demek istediğim..."

"Güven bana, tam olarak öyle demek istedin." Nick, Sewanee'yi değilse de kendini buna ikna ederek hızlı hızlı başını salladı. "*Sen* ikisini de istiyorsun. Benden, benden... ee...

Brock McNick olmamı istiyorsun! İstediğin bu!" Zafer kazanmış gibi yerdeki bir izmarite tekme attı.

"Sen zaten busun, sen, sen... osuruk kafanın tekisin!"

Nick kendini tutamayıp güldü. "Osuruk kafa mı?"

Sewanee de gülmeye başladı. "Aklıma başka bir şey gelmedi *Brock McNick!*"

"Benim de bulabileceğim en iyi şey bu olurdu!"

İkisi de durup bir nefes aldılar. Nick sigarasının külünü silkeledi, Sewanee daha yumuşak bir ses tonuyla konuşmayı denedi. "Söylemek istediğim çalışırken Brock olduğun. Çalışmadığın zamanlarda da Nick oluyorsun. Neden birinin diğeri uğruna feda edilmesi gerektiğini anlamıyorum. Hepsi sensin, Nick."

Nick sigarasından bir nefes daha çekti. Tamamen kendini toplamıştı. "Eveeeet," dedi, "Şimdi anladım."

"Güzel."

"Sorun bende değil, sende."

Sewanee kaşlarını çattı. "Ne? Ne diyorsun... bunun benimle hiç ilgisi yok."

"Çok ilgisi var. Yansıtıyorsun."

"Yansıtmak mı?!"

Nick kaygısızca omuz silkmeye çalıştı. "Kendin söyledin. Bir zamanlar olduğun kişiyle şimdi olduğun kişiyi bağdaştırmaya çalışıyorsun."

Sewanee'nin ağzı açık kalmıştı. "Çok yanlış düşünüyorsun. Bu konuşmaya başlarken *işten* bahsediyordum!"

"Ben de saçma diyorum. İşle ilgili olduğunu sanmıyorum. Bence işten çok daha önemli bir şey hakkında konuşuyoruz

ve –flaş haber– iş zaten umurumda değil." Yaklaşıp sigarasını Sewanee'ye doğrulttu. "Senden konuşuyoruz! Oyuncu olan sensin! Ben değilim."

Sewanee elini sigara dumanına doğru salladı, sesi şimdi daha sert çıkıyordu. "Şunu yüzüme sallamasan olmaz mı? Ben işimi umursuyorum ve pasif içicilikten hoşlanmıyorum, tamam mı?"

Nick hemen geri çekildi. "Özür dilerim." Söylenerek sigarayı yere atıp söndürdü. Daha çok kendi kendine konuşur gibi, "Yakında yine bırakacağım," dedi.

Sewanee izmariti gösterdi. "Bir şey düşürdün galiba."

"Ha?"

Sewanee gözlerini devirdi, ayağa kalkıp izmariti yerden aldı. "İnsanların bunu neden yere çöp atmak olarak görmediğini asla anlamayacağım."

Nick elini uzattı. "Bana ver."

"Hayır." Ama şimdi izmariti ne yapacağını düşünerek dolanmaya başlamıştı.

Nick izmariti elinden kapmaya kalktı. "Ciddiyim."

"Ben hallederim." Sewanee çöp tenekesi arıyordu.

Nick sigara paketini çıkarıp kartonun kapağını açtı. İçindekileri boşalttı. "*Ben* halledeceğim."

"Bir çöp tenekesi bulsam..."

"Görünürde hiç çöp tenekesi yok. Buraya at."

Sewanee etrafa bakındı. Nick haklıydı.

Nick'in yanına gidip izmariti kutuya attı, sanki bir torba dolusu köpek dışkısını onun kapısının önüne bırakıyor gibiydi.

Birbirlerinden uzaklaşıp basamakların iki ucuna çekildiler. Nick taş korkuluğa yaslandı, Sewanee de tam karşıdaki korkuluğa.

Kısa bir mola.

Sewanee göz ucuyla Nick'e bakıyor, söyleyecek başka bir şeyi var mı diye bekliyordu. Çünkü onun vardı. Söylemeyi çok istediği bir şey daha vardı ama aklındakini söylemeye son karar verdiğinde –ki bu beş dakika önceydi– netice bu olmuştu. Onu daha fazla üzmek istemiyordu. *Onları* üzmek istemiyordu. Ama bu tartışmanın sebebinden daha önemli bir şey fark etmişti. Onlardan bile daha önemli.

Elinden geldiğince sevecen, uzlaşmacı bir ses tonuyla sordu, "June'un bu projeyi gerçekleştirmen için neden ısrar ettiğini hiç düşündün mü?"

Nick savaş yorgunluğuyla içini çekti. "Bu kez ne demek istiyorsun?"

"Sadece para kazanman için bir fırsat tanıdığını düşünmüyorum. Belki de sana bir yol haritası veriyordu."

Şimdi Nick, Sewanee'ye bakıyordu.

"Bu serinin June'un kendi hayat hikayesinin revizyonist bir yorumu olduğunu söylemiştin. Belki de doğrudur, June'u o kadar tanımıyordum. Ama bunu *senin için* yazdı. Nedenini kendine hiç sordun mu? Neden kendini işi uğruna kurban eden ama sonunda işiyle kişiliğini barıştırmayı başaran bir *seks tanrısı* hakkında yazmış olabilir?"

Nick yeniden sigara paketini çıkardı. Açtı. Saatine bir göz attı. Paketi kapatıp tekrar cebine koydu. "Doğru." Yaslandığı

taş korkuluktan doğruldu, Sewanee de harekete geçip elini Nick'e uzatmak istedi. Beklenti içinde doğruldu ama Nick yanına gelmedi. Basamakların üzerinde duran ceketinin yanına gitti, ceketi sırtına geçirirken, "Aynısını senin için de söyleyebilirim," dedi, "Ne de olsa June kadın kahramanı senin seslendirmende ısrar etti. Geçmişinin üstesinden gelip hayatına devam etmesi gereken kadını."

Dönüp merdivenlerden inmeye başladı.

"Böyle çekip gitme, Nick." Kendi sesinde duyduğu ihtiyaç Sewanee'nin utanmasına neden olmuştu.

Nick gözlerini devirerek tekrar Sewanee'nin yanına geldi. "Çekip gitmiyorum osuruk kafa." Sonra nazik bir sesle ekledi, "*Biz* çekip gidiyoruz." Sewanee'ye baktı, Sewaance bitkin de olsa Nick'in içindeki şefkati görebiliyordu. Hâlâ üzüntü ve hayal kırıklığı içindeydi ama bunlardan çok şefkat barındırıyordu. Dokununca acıyan bir yaraydı hâlâ ama iyileşiyordu. Sewanee bunu görünce rahatladı.

Rahatlayınca Nick'in az önce söylediği şey tekrar aklına geldi. June hakkında.

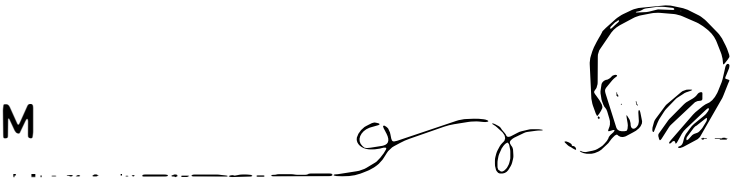
Bu tartışma Nick'in içindeki bir bölünmeye işaret ettiği için başlamıştı ve Nick benzer bir bölünmenin onun içinde de bulunduğunu söyleyerek misilleme yapmıştı. Ancak iddialarını desteklemek için –Henry'nin de diyeceği gibi– yazılı deliller getirdiklerinde tartışma hararetini yitirmişti. June'un yaptığı şeye dikkat çekmişlerdi ve artık birbirlerine değil, kendilerine bakıyorlardı.

Sewanee hâlâ bunu düşünüyordu ki, "Annen ve Stu ile yemek yiyeceğiz, unuttun mu?" dedi Nick.

Unutmuştu. Basamaklarda Nick'in yanına gitti, telefonunu çıkarıp saate baktı. "Daha kırk beş dakikamız var."

Nick başını iki yana salladı. "Gitsek iyi olur." Meydanda yan yana yürürlerken Nick "Duş alıp üstümüzü değiştirmeliyiz," diye mırıldandı.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

"Evlilik Teklifi"

ST. MARK RIHTIMINDAN AYRILDIKTAN ON BEŞ DAKİKA SONRA KIYIYA yanaştılar, tekneden inip büyük otelin sağ tarafındaki bir ek binaya doğru yürüdüler. Stu, itaat eğitimi almış ama heyecanlanınca itaat etmeyi beceremeyen bir köpek gibi küçük gruba öncülük ediyordu. "Marilyn'e size bir şeyler anlatarak bunu mahvetmeyeceğime söz verdim. Ama bunun bir Mariott olduğuna inanabiliyor musunuz? Tamam tamam sustum, işte karşılama görevlisi de geliyor."

Stu'nun demesiyle birlikte ışıkların yumuşak aydınlığında zarif bir kadın belirdi. Onları içeri buyur etti, Sewanee Marilyn ve Stu'nun önden gitmesi için Nick'le birlikte geride kaldı.

Hiç konuşmadan ayrılıp hazırlanmak için kendi otellerine gitmişlerdi ve iskeleye vardıklarında Stu ve Marilyn onları bekliyordu. Hep birlikte tekneye binmişlerdi, Stu yunuslar hakkında anlattıklarıyla Nick'i pruvada esir aldığından Sewanee onunla konuşamamıştı.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Nick başını salladı, "Keşke rıhtımda birkaç dakikamız daha olsaydı da..."

"Bence de. Ama bu akşamlık her şeyi bir kenara bırakıp..."

"Elbette." Nick hafifçe sırıttı. "Sonra da kavga edebiliriz." Sewanee de sırıttı, omuzlarının gevşediğini hissetmişti.

Stu alaycı bir sesle "Geliyor musunuz, yoksa size bir oda mı tutalım?" diye bağırdı.

"Ben sadece Hilton'da kalırım," diye cevap verdi Nick bağırarak, adımlarını hızlandırarak ahırdan bozma gibi görünen tuğladan yapılmış bir binanın açık kapısında gülerek bekleyen Stu'nun yanına geldiler. Tavana kadar uzanan pencereler her iki metrede bir siyah demirlerle sağlamlaştırılmıştı. İçeri girdiklerinde sağ taraftan vuran yumuşak mum ve avize ışıkları onları yemek salonuna yönlendirdi.

Ama görevli onları sol tarafta sade bir bara getirdi. "Oo, evet bir kokteyl lütfen," diye mırıldandı Sewanee.

"Ah Swancığım," dedi Stu heyecanla, "az sonra..."

"Stuuuu," diye uyardı Marilyn.

Stu çenesini kapattı ama Nick'e dönüp yan yan, "Bekle ve gör," dedi. Görevli bir tepside her biri kendi zarif bardağında duran kızıl-kahve renginde, golf topu büyüklüğünde dört kürenin bulunduğu bir tepsi getirdi. Topları ağızlarına atıp sürprize hazır olmalarını söyledi. Bardakları tokuşturup dediğini yaptılar. Sewanee shea yağından sert kabuğun hemen çöktüğünü, tatlı ve keskin tadı mükemmel dengelenmiş likörün fışkırarak dilini kapladığını hissetti. Afallamıştı. Aniden diline yayılan tat, soğuk bir göle atlamış gibi bütün duyularını uyandırmıştı.

"Ne demiştim? Şey, yani bir şey demem**iş**tim ama şimdiye kadar ağzımızda hiç böyle bir şey hissettiniz mi?" Stu bir elini havaya kaldırdı. "Cevap vermeyin." Nick ve Sewanee gülerken Marilyn, Stu'nun koluna vurdu.

Görevli onları bardan geçirip bir kapıdan restoranın arka tarafındaki bahçeye çıkardı. Dolambaçlı patikada yürürlerken o akşam tadacakları ürünleri gösteriyordu. Arada sırada bir ağaç kütüğü ve üzerinde tadımlık bir şey görünüyordu. Mantarlı puf böreği. Tek bir roka yaprağında karamelize şalgam. Anason likörüyle dolu, dibinde kiraz bulunan bir aperatif bardağı.

Görevli tarafından restorana getirilip ceketlerini çıkardıklarında Sewanee'nin duyuları yaydan daha gergindi. İçeride hafif bir odun dumanı ve sarımsak kokusu vardı ama alttan çiçeksi bir koku da geliyordu. Her şey özel olarak tasarlanmıştı.

Başka birine emanet edilip pencerenin önündeki bir masaya getirildiler. Masanın üstü camdı. Yaklaşık on metre yüksekliğindeki tavan ayna kaplıydı. Pencereler az önce dolaştıkları bahçeye bakıyordu. Seyrek bahçe ışıklarının ötesinde Venedik gecesi kapkara bir boşluktan ibaretti.

Stu, Sewanee ve Nick'i tüm restoranı, tüm gösteriyi görebilecekleri tarafa oturttu. Marilyn ve Stu karşılarına oturdu, Stu gülümsemesine mani olamıyordu, üstelik sürekli farklı gülümsemeler beliriyordu, zarif, salakça, palyaço gibi.

Üç kişi daha göründü, biri cam şişede su getirdi, bir garson tadım menüsü isteyip istemediklerini sordu, bir diğer garson da tadım menüsündeki yiyecekleri uygun şaraplarla eşleştirmek

ister misiniz diye sordu. Stu kimsenin cevap vermesine fırsat bırakmadan atıldı, "Kesinlikle!"

"*Fantastico.*" Şarap garsonu nazikçe gülümsedi. Arkasından bir şişe çıkardı, menüde olmadığını ama açtırdığı için denemelerini istedi. Her birinin kadehine biraz şarap doldurup uzaklaştı. Kadehleri kaldırıp tokuşturduktan sonra birer yudum aldılar.

"Ne düşünüyorsunuz?" dedi Stu daha kadehlerini ellerinden bırakmadan.

"Nefis," dedi Marilyn coşkuyla.

"Vay," dedi Nick ve Sewanee, sonra Nick çaktırmadan "Biraz fazla sert, havalandırılması lazım," diye mırıldanınca Sewanee'nin yanaklarına birden ateş bastı.

"Pardon, ne dedin?" diye sordu Stu.

"Tam kıvamında, havalandırılmasına gerek yok," dedi Nick.

"Ah! Şarap sever misin, Nick?"

"Ara sıra yumulduğum bilinir. Pardon, yuvarladığım. Yumulmak İrlandaca."

Sewanee dudağını ısırdı.

Stu parmaklarını şaklattı. "İrlanda aksanı olduğunu anlamıştım!" Bunun üzerine Sewanee neşeyle barlarda kadınlara asılırken bu aksanının çok daha belirgin olduğunu, zaten hiçbir gerçek Dublinlinin bu aksanla konuşmadığını açıkladı. Nick de hemen masum pozlar takınıp Sewanee'ye Teksas'ın neresinden olduğunu sordu, sonra –masanın altından birbirlerini tekmeledikten sonra– sohbete devam ettiler.

Nick hemen kadehini kaldırdı. "Yemeğe beni de davet ettiğiniz için ne kadar teşekkür etsem azdır."

"Bize katılmana çok sevindim, Nick! Ve burada olduğun için çok mutluyum, Swaneciğim! Ne gece ama. Özel bir gece."

Stu'nun coşkulu karşılaması Sewanee'yi daha da rahatlatmıştı ve Nick'in de rahatladığını hissedebiliyordu. Karmaşık olmayan, keyif düşkünü bir baba figürü ikisi için de yabancı ama hoş bir konseptti. Kavgaları benliklerinin iyi taraflarına çekilerek yok oldu, Sewanee'nin içinden masanın altından Nick'in elini tutmak geliyordu. Ama yapmadı.

Garsonlar koşuşturarak bir sanat eseri olan ilk yemeği getirdi, sömelive kadehlere beyaz şarap doldurdu. Nick tam yemeğe dalmak üzereyken Stu dilini şaklattı. "Ağır ol kovboy, her şey bir açıklamayla geliyor." Baş garson önlerinde duran yemeğin ne olduğuna dair detaylı bir açıklamaya girişti. Hemen ardından sömeliye neden özellikle bu şarabı seçtiğini söyledi, "sadece yemeği tamamlamak için değil, onunla bir ilişki de kurmak için." Sewanee, bu Los Angeles'ta olsa fazla iddialı, yapmacık, özenti kaçardı, diye düşündü. Ama burada, Venedik'te, bir adada, son derece uygundu. Yemeklerinden büyük bir lokma alıp şaraplarından hatırı sayılır büyüklükte birer yudum içtiler. Dördü de bir an sessizce oturdu. Daha önce hiç yemek yememişler gibi duaya yaraşır bir hürmet içindeydiler.

"Bu... bu...." diye mırıldandı Nick konuşmaya teşebbüs eden ilk kişi olarak. "Nedir bu böyle?"

Stu masaya vurdu. "Üstelik bir Mariott!"

Gelen her yemek bir öncekini gölgede bırakıyordu.

Yedi numaralı yemek geldi ve portakal şarabıyla birlikte servis edildi; Sewanee o geceye kadar turuncu renkli şarap olduğunu bile bilmiyordu. Sohbetleri yemeği dansa kaldırmış bir kavalye gibi yiyecek ve içeceklere eşlik ediyordu.

Şu anda June French'in projesi, Nick'in teyzesiyle ilişkisi, bir yazar tarafından büyütülmenin nasıl bir şey olduğu hakkında konuşuyorlardı. "Yazmayı hiç düşündün mü?" diye sordu Marilyn.

"Hayır. Aslında şarkı sözü yazmak sayılıyorsa evet."

"Hepsi dahil." Stu peçetesiyle çabucak ağzını sildi. "Şarkı sözü mü yazıyorsun?"

"Sayılır."

"Bu müzisyen olduğun anlamına mı geliyor?" Stu daha da gülümsedi.

"Eskiden bir gruptaydım."

Stu göğsüne vurdu. "Ben de öyle." Marilyn kıkırdadı. "Ne? Lisede ve üniversitenin bir iki yılında da olsa bir müzik grubuydu!"

Nick sırıttı. "Ne çalıyorsun?"

Stu on parmağını birden oynattı. "Org. Ya sen?"

"Biraz gitar çalıyordum. Biraz da şarkı söylüyordum."

"Kendi şarkılarını mı yazıyordun yani? Harika. Biz asla o aşamaya gelemedik."

Nick başını salladı. "Şarkılardan birkaçını ben yazmıştım. En iyi dostum grubun solistiydi, şarkıların çoğunu o yazardı. Gerçek bir yetenektir, ben ise... elimden geleni yaptım işte."

"Başarılı olabildiniz mi?" diye sordu Stu tabağında kalan son mükemmel parçayı da ağzına atarak.

"Bir plak anlaşması yapmıştık. Hit bir şakımız vardı. Turneye çıkıyorduk."

"Ah, neler vermezdim. Rüya gibi! Peki ne oldu?"

"Dostum bu rüyaya fazla hızlı daldı ve kaza yaptı." Nick tabağına baktı, Sewanee onun konuya ısındığını hissediyor, başından geçenleri anlatmak istediğini seziyordu. "Tabii devam et, bunu muhteşem yapan da bu, diyenler de vardı. Ama bir gece dostumun ölümden dönüşünü izledim ve bu benim için her şeyin sonu oldu. Onu zamanında hastaneye yetiştirdim –tamamen şans eseri– taburcu olur olmaz da doğruca rehabilitasyon merkezine götürdüm. Pek çok köprüyü yaktım, pek çok sözleşmeyi bozdum."

"Arkadaşın kurtulmayı başardı mı?"

"Evet."

"Hâlâ arkadaş mısınız? Hâlâ birlikte çalıyor musunuz?" diye sordu Stu büyük bir merakla.

"Sorduğun için teşekkür ederim, evet. Aslında, benim peşimden sesli kitap işine girdi. Düzeltmenim oldu, sonra June onu yapımcı olarak işe aldı. Resmen sihirli kulakları var. Mükemmel bir ses perdesi falan. Teknik açıdan da çok yeteneklidir. Tam bir ses sihirbazıdır."

"Gerçekten çok etkileyici bir arkadaşın varmış. Bir hayattan fazlasını kurtarmışsın kral. Müziğe tekrar döndünüz mü hiç?"

"Beş yıldır falan hayır. Aynı şehirdeyken birlikte takılıyor, birbirimize ufak tefek çalışmalar gönderiyorduk ama işin

içinde değildik. Sonra, geçen yılın sonunda, June... öldükten sonra arkadaşım yeniden denemek istediğinden bahsetmeye başladı. Ben de denemeye değer diye düşünüyordum. Bir davulcu bulduk. Yeni bir orgcu." Nick başını masaya doğru eğdi. "Keşke bilseydim, Stu."

"Dikkat etsen iyi olur Nickster, yoksa günün birinde yaşlı bir moruk çıkagelebilir."

"Ne zaman istersen." Sadece biri profesyonel olsa da iki müzisyen dost gibi başlarını eğerek birbirlerini selamladılar.

Bir sonraki yemek geldi. Stu ellerini havaya kaldırdı. "Soru: *Ekmeği* fark eden oldu mu?"

Marilyn bir kez daha onu dizginlemeye çalıştı. "Stuuu."

"Ne? Sekiz numaradayız ve kimse bir şey söylemedi. Şimdiye kadar sabrettim." Stu tekrar çocuklara döndü. "Ee, ekmekler diyorum. Fark eden oldu mu?"

Sewanee söze girdi. "Yemekler gelip giderken birkaç kez ekmekleri değiştirdiklerini fark ettim."

"Birkaç kez mi? Her seferinde! Her yemek kendi ekmeğiyle geliyor. Ne demek istediğimi anladınız mı? Tıpkı şarap gibi. Eşleştiriyorlar! Ve tekrar söylemek zorundayım ki..."

Hep birlikte, "Bu bir Marriott!" dediler.

Stu gülmesi sona erince devam etti: "Tamam, gruba geri dönelim. Adı ne?"

Nick yemeğinden bir lokma aldı. "Geçici bir ismimiz var. Şaka kabilinden, kendi aramızda bir şey, son beş yılı aşk romanları seslendirerek geçirmeye bir göndeme."

Sewanee bir kaşını kaldırdı. "Nedir?"

Nick duraksadı. "Korsaj Yırtanlar."

Sewanee peçetesini ağzına kapatarak güldü.

"Oo!" diye haykırdı Marilyn. "Şuna ne dersin? Dile Düşmüş Zamparalar?"

"Ya da sadece Zamparalar," dedi Sewaanee.

Nick, Sewanee'ye baktı. "Zamparalar. Evet, bu güzelmiş."

"Ne tür müzik yapıyorsunuz?" diye sordu Marilyn.

"Americana, folk müzik. Biraz da indie. Şarkıcılık, söz yazarlığı. Yani az çok." Sewanee'ye baktı. "Tanrım, bu konuda çok kötüyüm."

"Dinleyebileceğimiz hazır bir şeyler var mı?" diye sordu Stu.

"Hayır. Daha yeni başlıyoruz. Hazır değil..."

"Ortaya bir şeyler koymaya başlaman gerek."

"Ha evet, hayır. Henüz bu tür müzik yapmak için yeterince iyi olduğumdan bile emin değilim. Ama ortaya bir şey çıkarsa kesin dinleteceğim."

"Yeterince iyi derken?" Stu tabağına döndü.

"Bu... bizim için çok yeni. Benim için. Alışık olduğumdan çok daha fazlasını talep eden bir sound ve... bir hayli de riskli."

"Yani?" dedi Stu, kendini tamamen çatalında doğru tat kombinasyonunu yakalamaya vermişti.

"Yani... Gerçekten risk alamam."

Sewanee, Nick'in ona özellikle bakmadığını hissedebiliyordu.

"Neden?"

"Çünkü her şeyi tekrar kaybetmek istemiyorum."

"Bunu nasıl başaracaksın kral?"

Nick kıkırdadı. Fazla mütevazı bir tavırla içini çekti. "Denemezsem başarısızlığa da uğramam."

Stu kafasını yeniden kaldırmıştı, gülümsüyordu. "Güzel numara."

"Teşekkür etmeliyim sanırım." Nick sırıtarak şarabını aldı. "Beni çözmek için can atıyorsun, değil mi?"

"Kim, ben mi? Hiç de bile. Burada çözmem gereken yeterince şey var zaten." Stu parmağıyla kafasına vurdu. "Ama bir lafın bana dokundu... müzisyenden müzisyene!" Gülmeye başladı. "Bunu hiç beklemiyordum!"

Nick de gülmeye başladı. "Bence sen her şeye hazırlıklısındır, Stu. Neydi sana dokunan?"

Bu dostça bir pinpon maçına dönüşmüştü, sanki iki adam da birkaç içkiden sonra eline raketi alıp göster bakalım hünerlerini demişti. Sewanee ve Marilyn de tribündeki seyirciler gibi her vuruşun tadını çıkararak heyecanla izliyordu.

"Yanlış yoldasın."

Nick başını geriye atıp güldü. "Öyle mi?"

Stu kıkırdadı. "Kötü haber verdiğim için üzgünüm dostum."

Nick, Stu'nun cevabını hoşgörüyle karşılayarak elini uzattı. "Çak bir beşlik."

Stu içini çekerek biraz düşündü. "Kesinlikle haklısın. İnsan deneyip başaramayınca pişman olur. Ama ben biraz daha ileri gideceğim. Denemezsen, elinden geleni yapmazsan başarıp başaramayacağını asla bilemeyeceğin için asıl o zaman pişman olursun."

Nick gülümsedi. "Gerçekten müthiş dostum. Bak, haklı olduğunu kabul ediyorum. Ama yine de korkutucu."

"Ne olmuş yani? Korkutucu olması neden bu kadar önemli?" Nick cevap vermedi. "Niyetim seni sıkboğaz etmek değil Nick, ben..."

"Biliyorum dostum. Sadece aklıma iyi bir şey..."

"Çünkü pişmanlık hayatının sonuna dek peşini bırakmaz," diye söze karıştı Sewanee. Bir şey söylemek niyetinde değildi ama cevabı hissettiği an ağzından çıkıvermişti. Marilyn'le göz göze geldi. Annesi kederle gülümsedi. "Evinden gitmeyi reddeden bir hayalet gibi."

Stu gözlerini kocaman açtı. "Neden gitmesi gereksin ki? Hayatınızı pişmanlıktan kaçarak sürdürebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Çuvallamaktan kaçarak?" Bir kahkaha attı. "Size bir *spoiler* vereyim: Hayat pişmanlıktır, hayat çuvallamaktır. Ama o hayalet gibi bununla yaşamayı öğrenirsin. Çünkü başarıyı önemli kılan başarısızlıktır."

Stu ellerini tüm restoranı kuşatır gibi havaya kaldırdı. "Bu çocuk, Michelin yıldızı olan bu yirmi sekiz yaşındaki şef. Anasının karnından böyle mi doğdu sanıyorsun?" Artık boş olan tabağını işaret etti. "Sence bunu, neydi adı, köpük bulutu denen şeyi yapmayı ilk seferde mi becerdi? Onuncu denemede mi? Bu bir başarısızlık tabağı. Azmedersek hepimiz Michelin yıldızı alırız demek istemiyorum. Çoğunlukla işler yolunda gitmez. Kendi adıma konuşacak olursam, başarıdan çok başarısızlık yaşadım."

"Ama başarılı oldun."

"Zaman zaman."

"Genel olarak," dedi Nick.

Stu başını iki yana salladı. "Ama hayat düz bir çizgiden ibaret değildir senatör. Çıkarsın, inersin, kalkarsın, düşersin. Kırk yedi yıl Nike'ta çalıştım, kunduracılıktan genel müdür yardımcılığına kadar yükseldim. Dürüst olmak gerekirse terfi ettiğim kadar da kovulma badiresi atlattım." Stu içkisinden içerek biraz düşündükten sonra Nick'e doğru eğildi. "Şimdi bir ihtiyar gibi davranıp sana istemediğin bir tavsiyede bulunacağım: Risk al. Çuvalla." Sewanee'ye döndü. "Ve pişmanlığın da bu yolculukta sana eşlik etmesine izin ver." Bir parmağını kaldırdı. "Sürücü olarak değil, yolcu olarak." Arkasına yaslandı. "Orta yaş krizine zamanın nereye kaybolduğuna ve onu neden değerlendirmediğine şaşarak giren pek çok insan gördüm. Siz ikiniz hâlâ bu saçmalıklardan kaçınacak kadar gençsiniz. Dünya sizin istiridyeniz!"

"Of, Nick istiridyeden nefret eder," dedi Sewanee ve yan yan Nick'e bakıp sırıttı.

Nick gülmemek için kendini zor tutarak Stu'ya, "Demek senin de pişmanlıkların var," sordu.

"Şaka mı yapıyorsun? Arka koltuğum dolu. Bagaj da! Bak, işimi seviyordum ama o kadar çok seviyordum ki gerçek hayatım yanımdan geçip gitti. Hiçbir zaman uzun süre yanımda oturan bir kadın olmadı." Elini havada salladı. "Masada karşımda oturan bir Sewanee hiç olmadı. Besleyip büyütmem, büyümesini izlemem gereken ve beni şimdi sadece nasıl olduğumu sormak için arayan bu muhteşem yaratığa, böyle

kıymetli birine hiç sahip olmadım. Demek istediğim" elini uzatıp Sewanee'nin yanağından makas aldı "ayakkabı yapmak gibi aptal bir iş bunlarla nasıl kıyaslanabilir ki?" Sewanee'yle birbirlerine bakıp gülümsediler. "Kıyaslanamaz," dedi Stu dalgın dalgın, "Kendimi aynadan başka bir yerde asla görmeyeceğim. Zaten şimdi tek gördüğüm bu." Kel kafasını işaret edince Nick güldü.

Stu'yu böyle bir sözdükten sonra masaya bakıp düşünmeye başladı. "Birden fazla ömrümüz olsa harika olmaz mıydı? Birkaç farklı yaşam deneyip içinden en iyisini seçseydik?"

"Ah Nicky." Stu babacan bir gülümsemeyle Nick'e baktı. "Tek bildiğim..." Susup Nick'in omzunun üstünden restoranın arka tarafına doğru baktı. Oturduğu yerde biraz doğruldu. "Ah," diye mırıldandı. "İşte başlıyoruz."

Garson masanın ortasına muhteşem bir çikolatalı pasta koydu. Üzerine beyaz kremayla bir şey yazılmıştı. Sewanee boynunu eğerek yazıyı tersten okumaya çalıştı. "Ne yazıyor?" O akşam ilk kez açıklama yapmadan parmaklarının ucunu seyreden garsona baktı.

"Annen İtalyancasını epey ilerletti," dedi Stu; Sewanee ona baktığında annesinin eliyle ağzını kapattığını gördü.

"Stu," diye fısıldadı.

"Ne yazıyor?" Sessizlik. "Anne?"

"*Sposami.*" Marilyn kelimeyi zar zor söyleyebilmişti.

Sewanee bir kez daha "ne" diyecekti ki Stu sandalyesinden kalkıp diz çökerek Marilyn'e döndü, ceketinin cebinden küçük kadife bir kutu çıkardı.

"Vay canına!" diye bağırdı Sewanee ve tüm restorana bir sessizlik çöktü. Sewanee de annesi gibi eliyle ağzını kapadı. Marilyn elini kızına uzattı, Sewanee annesinin titreyen elini tutup hayatının değişmesini izledi.

"Marilyn," dedi Stu, sonra sesi yumuşadı: "Aşkım." Sewanee hiç anlamadan ağzından bir hıçkırığın kaçtığını duydu. "Sen hayatımın sürprizisin. Bu ihtiyar spor ayakkabıcının böyle bir şey yapacağını hiç... Tanrım." Stu kıkırdayarak Sewanee'ye ve Nick'e baktı. "Kulağa hakaret gibi geliyor." Hepsi gözlerinde yaşlarla güldüler, Stu tekrar Marilyn'e döndü. "Vazgeçtiğim şeye sonunda sahip olacağım hiç aklıma gelmezdi. Beni her gün bir önceki günden daha mutlu eden birine. Ve o kişinin karım olmasını istiyorum." Kutuyu açtı.

Marilyn, Stu'ya bakakalmıştı. Beklediler. Marilyn elini ağzından çekti, ellerini beline koydu. "O pastadan bir dilim dışında bundan daha çok istediğim bir şey yok." İkisi de gözyaşları içinde gülümsedi. "Evet. Karın olmayı çok isterim."

Marilyn ayağa kalktı, Stu'yu elinden tutup kalkmasına yardımcı oldu, sonra Stu yüzüğü nazikçe Marilyn'in parmağına taktı. Öpüşüp sarıldılar, Nick ıslık çalarken, Sewanee yanağından süzülen sevinç gözyaşlarını silerken öpüşüp sarıldılar. Bütün restoran alkışlamaya başladı, Stu'nun eli yavaşça poposuna kayınca Marilyn eline şakadan bir şaplak attı ve herkes kahkahalara boğuldu.

Az sonra masanın yanında üstünde dört kadeh şampanya bulunan gümüş bir tepsi belirdi. Kadehleri aldılar. Stu

duraklayıp sesini düzeltti. "Bu dünyadaki yerimi bulmam bir ömür sürdü ama buna değdi çünkü seninleyim."

Şampanyalarını içtiler, restorandakiler yeniden alkışlayarak değişik dillerde tebriklerini ilettiler.

Salondaki toplu heyecana kendini kaptıran Sewanee etrafına bakındı, restoran çalışanları mutfağın kapısına üşüşmüştü, elleri göğüslerinde onları izliyorlardı, yüzlerindeki gülümseme Büyük Kanal kadar genişti.

LAGÜNÜN KARŞI KIYISINA DÖNERLERKEN Sewanee ve annesi küçük kamaranın sıcağını tercih etti, Nick ve Stu ise akşam soğuğuna göğüs gererek yine pruvada kaptanın yanına yerleşti. Marilyn bir sonraki durakları olan Bari'den bahsederken Sewanee sohbet eden Nick ve Stu'yu izliyordu. İskeleye yanaştıklarında Sewanee iki adamın kucaklaştığını gördü, tatlıdan bir parça daha almak gibi hissettiren bir manzaraydı doğrusu.

Tekne Stu ve Marilyn'i gemiye geri götürürken Sewanee ve Nick, St. Mark limanında durup onlara el salladı.

Aynı anda birbirlerine döndüler, Sewanee'nin bakışları beklenti doluydu. Önce ne diyeceğini bilemedi. Daha önce söylediği her şey için özür dilemek istiyordu. Gecenin her tadını yeniden yaşamak istiyordu. Annesinin mutluluğuna ağlamak istiyordu. Bu mükemmel gece için Nick'e teşekkür etmek istiyordu. Onu öpmek istiyordu, Tanrı biliyor ya onu öpmeyi çok istiyordu. Ama daha hiçbirini yapamadan Nick, "Şükürler olsun ki bitti," dedi.

Sewanee bir kahkaha attı. "Çekilir gibi değil. Daha sıkıcı biriyle tanışmış mıydın?"

"Neredeyse onu tekneden aşağı atacaktım."

"Öf, ya yemekler. Ardı arkası kesilmedi."

"Ya saçma sapan bir evlilik teklifine tanık olmak zorunda kalmak? Biz orada değilmişiz gibi."

"Bitişini kutlamak için bir şeyler yapmalıyız."

"Bence de." Nick ona bakıp gülümsedi, Sewanee'nin içi pır pır etti. "Ne yapalım?"

"Ne yapmak istersin?"

"Yine kavga mı etsek?"

Sewanee kıkırdadı. "Onu geç."

"Ne yapalım öyleyse?"

Sewanee iç gıcıklayıcı bir tavırla bir omzunu kaldırdı. "Ben her şeye açığım."

Nick çenesini kaldırdı. "O konuya hiç girmiyorum."

"Henüz."

Nick hafifçe güldü, Sewanee'nin elini tutup parmaklarına baktı. Sewanee, Nick'e doğru çekildiğini hissetti ama bu hissin tamamen fiziksel olduğundan emin değildi. "Sewanee," dedi Nick içini çekerek, başını kaldırdı. "O kadar istiyorum ki..." Gözleri matlaştı. "Ne istediğimi gayet iyi biliyorsun."

Sewanee heyecanlandı. "Öyle mi?" Şuh ses tonunun Nick'in sorudan hissedilebileceği herhangi bir güvensizliği örtmesini umuyordu. "Bir kez bile harekete geçmeye çalışmadın."

Nick parmaklarını Sewanee'nin parmaklarına geçirdi. "Çok meşguldük, değil mi?" Yüzünü buruşturdu. "Ayrıca sen neden bahsediyorsun, sana bu sabah evlenme teklifi ettim!"

Sewanee bir kaşını kaldırdı. "*Belki de* seni evlendirme dairesine götürürüm, *belki*, kim bilir, aman neyse, sen bana bakma, acaba hâlâ uçuş yorgunu muyum? Kesinlikle çok heyecanlıyım. Kalbim yerinden çıkacak."

"Tamam, kabul, biraz daha cilalayabilirdim. Ama Stu'nun beni gölgede bırakacağından haberim yoktu." Gülüşerek birbirlerine sokuldular. "Şundan emin ol," diye mırıldandı Nick, "Vegas'ta yaşadığımız her şeyi yeniden yaşamak istiyorum. Seni bir Venedik duvarına dayamak istiyorum, bu kez gerçek bir Venedik duvarına."

"Bu bir tehdit mi, yoksa söz mü?"

Nick derin bir nefes aldı. "Ama."

"Yine amalara başlama," diye inledi Sewanee.

Nick elini sıktı. "Ama! Bu gece değil. Bu gece seni sağ salim pansiyonuna götüreceğim. Belki biraz ileri gidip yatmaya da hazırlarım..."

"Zaten hazırım," dedi Sewanee boğuk bir sesle.

"Tanrım, zaten zor olacaktı ama daha da zorlaştırmaya kararlısın."

"*Reaksiyonundan* mı bahsediyorsun?"

"Çok hoş."

Sewanee ona iyice yaslandı, ikisini de ateş basmıştı.

Nick araba koltuğundan kurtulmaya çalışan bir çocuk gibi kıvrıldı. "Amaaaa," dedi gülerek. "Bu gece seni yalnız bırakacağım. Yapmam gereken bir şey var."

Sewanee ters ters ona baktı. "Hayır bırakmayacaksın ve evet, yapman gereken bir şey var."

"Evet bırakacağım ve hayır, işim seninle ilgili değil."

Meydan okuma, şeytanlık ve özlem dolu gözlerle birbirlerine baktılar. Sewanee ilk kez Nick'in yanında kendini rahat hissettiğini fark etti, vücudu ihtiyaçtan kıvranırken bile. Onu nasıl bu kadar etkileyebiliyordu? Nasıl oluyordu da hem bu kadar heyecanlandırıp hem de rahat hissetmesini sağlayabiliyordu? Tehlikeli bir kombinasyon, diye düşündü.

"Peki," dedi kibirli kibirli, "pansiyonuma gidince ne olacağını göreceğiz."

"Göreceğiz."

Sewanee, Nick'in elini tuttu, yürümeye başladılar, ahşap iskeledeki ayak sesleri gecenin sisine karışıyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Çözüm"

SEWANEE, COSMO'NUN STÜDYOSUNUN GİRİŞİNDE ZİLE BASMAK ÜZEREYDİ.

Aklında bir sürü şey vardı.

Yemek ve konuşma. Marilyn ve Stu'nun nişanı. Annesiyle yaptığı konuşma. Bir şeylerin değişmesini istiyorsa kendisinde değiştirmesi gereken şeyler. Ama gecenin Nick'le nasıl sona erdiği gerçeği tüm bunları gölgede bırakıyordu.

Nasıl? Onu pansiyona kadar götürüp odasına çıkardıktan, soyunmasını izledikten –özellikle de *nasıl* soyunduğu düşünülürse– yatağa yatırdıktan sonra nasıl... çıkıp gidebilmişti? Pansiyona dönerlerken her adımda bunun çok hoş olduğunu düşünüyor, Nick'in dediğinin arkasında ne kadar durabileceğini merak ediyordu. Ama durmuştu. Yine de her an kapının çalınacağından emindi. Birkaç dakika sonra. Beş dakika sonra, on, yirmi dakika sonra.

Kapı çalınmamıştı.

Nick'in onu istediğini biliyordu. Rıhtımda bunu açıkça söylemişti. Yine de o his içini kemiriyordu. O sinsi güvensizlik.

Derin bir nefes alıp sabahın taze havasını içini çektikten sonra zile bastı.

Kapı hemen açıldı, Sewanee merdivenlerden çıktı ve Nick'i dalmadağın bir suratla sahanlıkta onu beklerken buldu. "Günaydın," dedi Nick fısıltıdan hallice bir sesle. Gülümsüyordu. Sewanee de ona uyup gülümsedi.

"Günaydın. Sen de erkencisin."

Nick'in gülümseyişi yüzüne daha da yayıldı. "İçeri gel," diye fısıldadı. Bir parmağını dudaklarına götürerek geçmesi için kenara çekildi.

Sewanee stüdyonun kontrol odasına girince Cosmo'nun kanepede uyuduğunu gördü. Bu, fısıltıyı açıklıyordu. Nick eliyle işaret ederek onu küçük bir dinlenme odasına çağırdı, küçük formika masaya gidip plastik bardaktaki kahveyi ve kese kağıdındaki çörekleri aldı. "Öncelikle: kafein ve karbonhidrat." Elindekileri Sewanee'ye uzattı.

Sewanee minnetle gülümsedi, kahveden o çok ihtiyaç duyduğu yudumu alıp çöreği ısırdı, sonra yapmacık bir masumiyetle sordu, "Ee. Gecen nasıl geçti?"

"Güzeldi."

"Yapman gereken işi hallettin mi?"

"*Absolute-mente*,"* dedi Nick, hanka bir Stu taklidi yaparak.

"Pek uyumamış gibi görünüyorsun. Kimdi o kadın?" Bir ısırık daha aldı.

Nick kıkırdadı. "O konuya hiç girme."

Cosmo leopar baskılı terliklerini sürüyerek odaya girdi, saçları darmadağın, gözleri sulanmış iki yarık halindeydi.

---

* *(İt.)* Kesinlikle. (e.n.)

Çarpık bir gülümsemeyle "*Buongiorno*" ve "*Scusami*"* diye mırıldandı, bir de Sewanee'nin "*Caffe*" dışında tek kelimesini anlamadığı bir şeyler söyledi. Nick yolundan çekilerek, "Keyfine bak," dedi, "biz stüdyoya giriyoruz."

"*Grazie mille.*"** Sesi larenjitli bir kurbağa gibi çıkıyordu, sonra bir şey hatırlayarak döndü, "Ah Nick. Dün akşam... sen beni şaşırtmak. Gerçekten çok iyisin."

"Teşekkürler dostum."

Cosmo yeniden kahve makinesine döndü. Nick ve Sewanee dinlenme odasından çıktı, "Yani kadın değil, adam mıydı?" diye mırıldandı Sewanee.

"Ne?"

"Nick," diye soludu kulağına doğru, "gerçekten çok iyisin, oh."

Nick bir inilti koyuvererek ses paneline geçti ve kulaklıklardan birini aldı. "Otursana."

Sewanee elini kaldırdı. "Yargılamıyorum! Cosmo gerçekten çok tatlı biri."

Nick, Sewanee'yi omzundan tutup sandalyeye oturttu. "Kulaklık tak."

Sewanee sırıttı. "Ne dinleyeceğim?"

"Dayanabildiğin kadar dinle, sonra bana bağırabilir, vurabilir, ne istersen yapabilirsin."

"Tamam söz." Sewanee kulaklığı takıp kollarını kavuşturdu.

---

* *(İt.)* Günaydın, affedersiniz. (e.n.)

** *(İt.)* Binlerce kez teşekkürler. (e.n.)

Nick uzaklaşıp kontrol panelinde bir düğmeye bastı.

Brock McNight'ın sesi Sewanee'nin kulaklarını doldurdu. Önceki gün kaydettikleri sahneydi.

Sewanee yanlış kaydı açtığını söylemek için ağzını açmıştı ki onu duydu.

Farkı.

Bu dünkü kayıt değildi. Sözler aynıydı ama seslendirme yeniydi. Bu sefer hissederek okuyordu. Nick *İyi Geceler Ay*'ı okurken duyduğu sesti. Brock McNight'tı.

Kokunun insanı yemeğe çekmesi gibi hikayenin içine çekildi. Kollarını çözdü, alnını masaya dayadı ve dinledi. Şehvetli kısma geldiğinde kendini tutamayıp Nick'e baktı. Nick Cosmo'nun sandalyesinde oturup arkasına yaslanmıştı, ayaklarını sehpanın kenarına dayamıştı. Kucağında bir gitar vardı.

Sewanee onu hiç kendi ortamında görmemişti. Bu şekilde çok daha anlaşılır oluyordu. Brock'un elleriyle yaptığı şeyleri tarif edişini dinlerken Nick'in gitarın boynunda bir yukarı bir aşağı kayan ve ustaca telleri çekiştiren ellerini izliyordu. Kulaklık yüzünden sesi duymuyordu. Nick gitarı sessizce çalıyordu, başını geriye atmıştı, dudakları hafifçe kımıldıyordu. Sewanee şarkı söylediğini sanmıyordu; kafasında bir şeyler mi yazıyordu?

Sesi kulağında şehvetle çınlıyordu. Duygu doluydu. Bu savunmasızlık sinir bozucuydu. Tahrik edici.

Nick'in bölümü bitip onunki başlayınca Sewanee yavaşça kulaklığı çıkardı.

Nick kımıldandığını görünce gitar çalmayı bırakıp sandalyeyi hafifçe ona doğru çevirdi. Sewanee ne diyeceğini bilemiyordu ama Nick'i, bir sessizliğin uzamasına izin vermeyeceğini bilecek kadar iyi tanıyordu. İşin içinde dokunmak olmadığı müddetçe.

"Tamam," diye mırıldandı Nick. "Başla bakalım. Göster kendini." Dirseklerini dizlerine dayadı, başını odun kesme kütüğünün üstüne koyacakmış gibi öne uzattı. Gözlerini kapadı.

Sewanee yanağına bir öpücük kondurdu, dudaklarını hemen çekmedi.

Nick gözlerini açtı.

Sewanee birbirlerine bakmalarına yetecek kadar geri çekildi. Nick gülümsedi. Sewanee gülümsedi. Sonra dudaklarını hafifçe Nick'in dudaklarına bastırdı. Göz temasını hiç kesmeden öylece kaldılar. Vegas'taki gibiydi, almıyor, veriyorlardı. Bir takas. Saygı, hayranlık. Bir öpücüğün içinden görünmenin armağanı.

Sonunda ayrılıp sandalyelerinde geriye yaslandılar.

"Nick." Gülümsemesine rağmen nefesi daralıyordu. "Bu inanılmazdı."

Nick bir kez başını salladı. "Kaydederken çok keyif aldım. Anla anlayabilirsen." Sewanee'nin elini tuttu. "Dün söylediklerim için özür dilerim. Sen gerçekten bir yönetmensin. Hem de çok iyi bir yönetmen. Sen sen olduğun için, Stu da Stu olduğu için tek söyleyebileceğim şey teşekkürler. Buna ihtiyacım vardı."

"Ne kadar vaktini aldı? Kaç kerede kaydettin?"

"Tek bir seferde."

"Cidden mi?"

Nick omuz silkti. "Karşımdaymışsın gibi hep sana konuştum."

Sewanee sırıttı. "Yani rol yaptın."

Nick başını iki yana salladı. "Gerçekti."

Sewanee daha da sırıttı. "Kesinlikle."

Cosmo elinde kahvesiyle içeri girdi. "Dün gece yaptığı şeyi göstermek?"

"Evet."

"İyi olmak, ha?"

"İyi, evet."

Cosmo gülümsedi. "Ben gidip odayı hazırlar." Parmağını onlara doğru salladı. "Sizi özleyecek ben, ikinizi de." Kayıt odasına gidip mikrofonlarını yeniden ayarlamaya başladı.

Sewanee, Nick'e döndü. Elini kalbine koydu. "Onu da yanımıza alamaz mıyız?"

Nick hafif bir kahkaha attı. "Keşke."

Sewanee ses panelini işaret etti. "Harika bir mühendis."

"Sen onu bir de basgitar çalarken gör." Sewaanee'nin şaşkın bakışlarını görünce "Birlikte bir şeyler çaldık da," diye ekledi.

"Dün gece mi? Yanımdan ayrıldığında gece yarısıydı."

Nick dudaklarını büktü. "Burası bir müzik stüdyosu, Cosmo'nun burada olacağını biliyordum. Enzo, Mario ve... adı *o* ile biten başka birisiyle birlikte prova yapıyordu. Ben de biraz takıldım ve saat iki gibi ara verdiklerinde bir kayıt daha yapabilir miyim diye sordum."

"Sonra da otele mi döndün?" dedi Sewanee.

"Şey," Nick çenesindeki uzamış sakalları ovuşturdu. "Diğer o'nun eve gitmesi gerekiyordu ve bir gitariste ihtiyaçları vardı, yani..."

"Dur tahmin edeyim." Sewanee gülümsedi.

Nick de gülümsedi. "Sonra saat dört civarı diğerleri gitti, Cosmo da bir şarap açıp bana yıllardır aşık olduğu Amerikalı oyuncudan bahsetmeye başladı."

Sewanee bir kahkaha attı. "Ve Amerikalı olduğun için onu tanıyor musun diye sordu."

Nick de bir kahkaha attı. "Değil mi? Ama kadının adını bilmiyordu, sadece oynadığı diziyi biliyordu. Anlaşılan burada hayli popülermiş."

"Dizi neymiş, belki ben biliyorumdur."

"Adı *Get Chelsea* imiş, sonra..."

"Nick!" Sewanee'nin gözleri yuvalarından dışarı fırladı. "O dizide bir sezon ben de oynamıştım."

"Sonra dizideki oyuncuların adını bulduk, bil bakalım oyuncu kimmiş?"

Sewanee gözlerini kırpıştırarak Nick'e baktı. İdrak etmesi biraz zaman aldı. "Ben."

"Cosmo dün deliye döndü." Nick kıkırdadı. "Seni tanıdığına yeminler etti. Ama utandığı için soramamış."

Sewanee, camın arkasından Cosmo'nun gözlerine baktı. Cosmo süklüm püklüm gülümseyip el salladı. Sewanee de ona el sallarken dişlerini sıkarak "Çok utanç verici," diye mırıldandı.

"Neden? Muhteşemdin."

Başını Nick'e çevirdi. "Ne?"

"Gerçekten muhteşemdin. Biraz izledik de..."

"Diziyi mi izlediniz?"

"Hayır."

Sewanee rahat bir nefes aldı.

"İnternette tanıtım videonu bulup onu izledik."

Sewanee'nin yüzü kızardı. Nefesi daraldı. "Bana öyle bir şey yapmadığınızı söyle."

Nick omuzlarını kaldırdı. "Tamam, izlemedik."

"Gerçekten izlemediniz mi?"

Nick güldü. "Elbette izledik! Neden izlemeyelim ki?" Gülüşü yumuşadı. Düşüncelere dalar gibi oldu. "İzlememizi neden istemiyorsun?"

Cevap sessizce aralarına çökmüştü. Sewanee peşini hiç bırakmayan güvensizliğini yüksek sesle aktaramıyordu. Ne diyeceğini bilemediğinden yine yere baktı.

"Harikaydın," diye mırıldandı Nick. "Tıpkı *Casanova*'da olduğun gibi. Sen bambaşka bir şeysin, Swan."

"Hayır," diye mırıldandı Sewanee. "Bambaşka biriyim."

Nick'in dudakları aralandı. Elini uzatıp Sewanee'nin çenesini yukarı kaldırdı. "Bir gün, ne zaman bilmiyorum ama bir gün kendinin hasarlı bir versiyonuymuşsun gibi düşünmeyi bırakacaksın."

Sewanee cevap vermeye fırsat bulamadan Cosmo kontrol odasına döndü ve mikrofonlarının hazır olduğunu ve ne zaman isterlerse başlayabileceklerini söyledi.

Nick ayağa kalktı.

Elini Sewanee'ye uzattı.

"Dün gece şansımı kaçırmış olabilirim ama bu işi tamamına erdirmeye ne dersin?"

STÜDYODAN PARLAK gün ışığına çıkınca başları döndü. Bir ayağa kapanma sahnesi, bir aşk itirafı, akıllara durgunluk veren bir barışma seksi ve sonra, elbette evlilik teklifi ve mutlu son. Ve kayıt boyunca birbirleriyle etkileşim halindeydiler. Gerçek etkileşim.

Kaldırımda durdular, Nick ellerini çırptı. "Tamamdır! Şimdi sana mı gidelim, bana mı?"

Sewanee kirpiklerini kırpıştırarak düşünüyormuş gibi yaptı. "Şey, aman yarabbi. Bilemiyorum Nick."

Nick sırıtarak elini tuttu, sonra bileğini, sonra kolunu, Sewanee'yi halat gibi kendine çekiyordu. "Hemen buracıkta yapabilirim."

Sewanee onun elinden kurtulup geri çekildi, ellerini kalçalarına koydu. "Daha neler! Asla olmaz." Sonra sekerek uzaklaştı. Nick'in peşine düşmekten başka seçeneği yoktu.

Nick bir kaşını kuşkuyla kaldırdı. "Neden kendimi *Grease*'in bir sahnesindeymişim gibi hissediyorum?"

Sewanee neşeyle kıkırdadı. "Gelin önce bir kutlama içkisi içelim bayım, bakalım sonra neler olacak."

"Bana milkshake'ten değil içkiden bahsettiğini söyle."

"Elbette, seni aptal!"

Nick, Sewanee'ye yaklaşıp parmaklarını kot pantolonunun arka cebine götürdü. "Bu retro şeylerin beni tahrik etmesi garip mi?"

Sewanee eline vurdu. "Kendine gel, Nicholas Sullivan."

Nick inledi. "Bu dün gecenin intikamı mı, Sandra Dee?"

Sewanee durdu, kocaman açılmış gözlerle dönüp elini göğsüne koydu. "Ne demek istiyorsun?" Göz temasını hiç kesmeden elini yavaşça aşağı kaydırdı, göğüslerinin etrafında gezdirdikten sonra tutması için Nick'e uzattı. Büyük bir zarafetle. Bir hanımefendi gibi. "İzninizle."

Nick tam elini tutacaktı ki Sewanee dönüp yürümeye başladı.

"Vay, izninizle ha, tamam öyleyse." Nick peşinden koşturdu.

Bir meydandan geçtiler, bir meyhanenin açık kapısı karşıdan onları çağırıyordu. Meyhanenin önüne birkaç masa atılmış, katlanmış tahta sandalyeler masalara yaslanmıştı. Oturdular, garsonun gelip siparişlerini almasını beklediler. Sewanee normalde birine bakmak için içeri girerdi ama bugün yapmayacaktı, şimdi olmazdı. Nick'le oynadığı fazladan her dakika Nick'e bir saat gibi geliyordu. Ayrıca eğri büğrü bir masada, iğreti bir sandalyede son derece düzgün bir Nick'le oturmaktan fazlasıyla memnundu. Biraz hüsrana uğramış, biraz yoldan çıkmış, biraz keyfi kaçmış olsa da düzgün bir Nick.

Garson daha masaya varmadan Nick iki parmağını kaldırıp "Prosecco, *grazie*,"* diye seslendi.

---

* *(İt.)* Prosecco, lütfen. – Prosecco, bir tür köpüklü şaraptır. (e.n.)

Garson geriye geri dönüp içeri girdi.

Nick konuşmadan meydana bakıyor, parmaklarını masaya vuruyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Sewanee normal sesiyle.

"Sana önce ne yapmak istediğimi," dedi Nick hiç tereddüt etmeden.

Bu açık sözlülüğü onu hep böyle hazırlıksız mı yakalayacaktı? Ne de seksiydi.

Sewanee, Nick'in eline baktı. Orta parmağındaki yüzüğe. Elini uzatıp yüzüğe dokundu. "Bunun bir hikayesi var mı?"

Nick parmaklarını Sewanee'ninkilere doladı. "Tom'un yüzüğüydü. June'un eski sevgilisi var ya? June onunla evlenmek istemedi. Yüzüklere de inanmıyordu. Ama Tom inanıyordu, o yüzden de bir yüzük taktı."

"Çok hoş."

"Hayır, değil. Kavga etmişlerdi. Zaten durmadan kavga ederlerdi. Benimle evlenmek istemiyor musun? Sen bilirsin! Ben yine de yüzük takacağım, bakalım buna ne diyeceksin?" Nick kendini tutamayıp güldü. "Manyaklar." Bakışlarını tekrar yüzüğe çevirdi. "June öldükten sonra yüzüğü eşyalarının arasında buldum. Amerika'ya döndüğümüzde yüzüğü de yanında getirdiğinden haberim yoktu."

"Tom hâlâ hayatta mı?"

"Evet. Aslında dönerken Dublin'e uğrayacağım. Ziyaretine gideceğim." Nick, Sewanee'nin gözlerine baktı. "Tom, June'un ölümünü kaldıramadı. Hem de ayrılmalarının üstünden yirmi yıl falan geçtiği halde. Galiba hep June'un bir gün ona döneceğine inandı."

Garson iki kadeh köpüklü şarap getirdi, Nick ücreti ödeyip üstü kalsın dedi. Garson gidince kadehlerini kaldırdılar.

"Kime..." dedi Nick Vegas'taki kadeh kaldırışları gibi.

Sewanee'nin de katılmasını bekledi ama Sewanee biraz düşündükten sonra, "June'a," dedi.

"Elbette," diye mırıldandı Nick, "June'a." Sonra ekledi: "Seni bana getirdiği için."

"Seni de bana."

İçkilerini yudumladılar.

"Dün gece işi bırakmaya kesin karar verdim," dedi Nick kadehini masaya bırakarak. "*Casanova* Brock McNight'ın son projesi olacak."

"Gerçekten mi?"

Nick bir elini havada salladı. "Ben hazırım. En iyisi zirvede bırakmak." Gülümsedi. "Ayrıca Sarah Westholme beni öyle şımarttı ki başka seslendiriciyle çalışamam, üstelik o da tekrar emekliliğin sisleri arasına çekiliyor."

Sewanee kadehinin içinde yükselen kabarcıkları izliyordu. "Aslında bundan pek emin değilim." Nick başını eğerek ona baktı, göz göze geldiler. "Hoşuma gitti. Aşk romanı seslendirmekten hoşlandım."

Nick elini Sewanee'nin kadehinin üstüne kapattı. "Daha fazla içme, galiba içine bir şey koymuşlar."

Sewanee omuz silkerek güldü. "Ben ciddiyim."

"Ama sen sonsuza kadar mutlu yaşadılar saçmalığından nefret edersin."

Sewanee, Nick'in kuşku dolu bakışlarını görünce kadehini yeniden eline aldı. "Yani, evet. Tek yapmamız gereken zorlukları ve hayatın önümüze koyduğu engelleri aşmak ve bam! Ödülümüzü alırız. Saçma."

"Haklısın."

"Ama son zamanlarda düşünüyorum da..." Sewanee meydana baktı. "Tam olarak çözemedim ama sanırım benim sorunum ulaşılamaz bir şey vadetmesiydi. Artık bu insanların sonsuza dek mutlu yaşayacaklarından emin olabiliriz. Ama gerçekte sonsuza dek mutlu yaşamak masallardan geliyor ve masallar da şöyle biter: ve sonsuza kadar mutlu yaşadılar. Yaşadılar. Yaşıyorlar değil. Geçmiş zaman, şimdiki zaman değil. Bana uyar."

Nick kaşlarını kaldırdı. Öne eğildi. "Pardon, zaman değişikliği mi sana uyar?"

"Kabul, ben bir kelime manyağıyım ama evet." Nick hâlâ anlamamış gibiydi, o yüzden Sewanee de öne eğildi. "Sonsuza kadar mutlu yaşamak, bugünden itibaren mutlu bir hayat sürmek demek. İyi de bunu nasıl bilebilirsin ki? Aksilikler olur. Tekrar tekrar. Stu'nun yemekte söylediği şey buydu, beni bu konuda düşünmeye iten de buydu. Stu hayatın düz bir çizgi olmadığını söylemişti. O muhteşem yemeğin bir başarısızlıklar tabağı olduğunu söylemişti." Sewanee şarabından bir yudum içti. "Bence hayatın sona erene kadar sonsuza dek mutlu yaşayıp yaşamadığını bilemezsin." Kadehini masaya bıraktı. "Belki de ölürken bütün hayatın bu yüzden film şeridi gibi gözünün önünden geçiyordur. Filmi baştan sona görüp anlayabilmen için."

Nick çenesini ellerinin arasına alıp Sewanee'ye baktı. Parmaklarıyla şakağına vurdu. "Burası hep böyle midir? Bütün gün o koca beyni taşımaktan boynun ağrımıyor mu?"

Sewanee güldü. "Her neyse, yani saçma değil. Deli zırvası değil. Gayet olası. Fantezi de değil, gerçeklik de. Sonsuza dek mutluluk iki kişi tarafından birlikte, bir ömür boyunca inşa edilen bir şey."

Nick biraz düşündü. "Evet, ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyordum." Sewanee güldü ama Nick atıldı: "Hayır, ciddi söylüyorum, St. Mark'a dönerken teknede Stu'ya tam olarak bundan bahsediyordum."

"Hayır."

"Evet."

"Ne hakkında konuşuyordunuz?"

"Emerson ve yunuslar."

Sewanee güldü.

"Stu çizgili yunusların göç yolları ve düzensiz çiftleşme alışkanlıkları üzerine heyecan verici bir söylevden sonra Emerson'ın şu sözünü söyledi: Önemli olan varış noktası değildir, yolculuktur. Emerson'ın da benim gibi yanlış yolda olduğunu söyledi. Önemli olanın yolculuk değil, varış noktası olduğunu. Çünkü ancak hedefe vardıktan sonra yolculuğun önemini anlayabilirsin. Ama sonra dedi ki –Nick, Stu'nun taklidini yaparak konuşmaya başladı– 'Büyük ihtimalle bunu söyleyen Emerson değildi, muhtemelen tampon çıkartmaları hazırlayan birinin uydurduğu bir sözdü ve kimse bir tampon çıkartmasının ya da bir spor ayakkabı üreticisinin aklına

uymamalı, ayrıca yemekte her şarabın farklı şekillerde kadehlerle geldiğini söylemiş miydim?'"

Sewanee bir kahkaha attı, sonra annesinin taklidini yaptı. "Stuuuu."

Nick de gülmeye başladı. "Bence o ikisinin sonsuza kadar mutlu yaşama şansı yüksek." Nick arkasına yaslanıp şarabından bir yudum daha alarak Sewanee'yi süzdü. "Demek yeniden aşk romanları seslendirmeyi düşünüyorsun, ha?"

Sewanee de şarabını yudumladı. "Olabilir. Seslendirme olması gerekmez. Belki düetleri falan yönetirim. Belki bir sonraki Brock McNight'ı bulurum."

Nick imalı imalı baktı.

Sewanee elini uzatıp hafifçe koluna vurdu. "Kıyamam, merak etme. Sen daima ilk göz ağrım olacaksın."

Nick çekmek üzere olduğu elini yakaladı. Ağzına götürdü. Dudaklarını bileğinden serçe parmağına kadar gezdirdi. Parmağının ucunu öptü. Sonra da avucunun ortasını. Derin bir nefes aldı. "Oyun oynamayı bıraktın mı?"

Sewanee'nin yüzü bir çiçek gibi açıldı. "Evet."

Diğer eliyle kadehini kaldırdı. Nick de geri çekilip kendi kadehini kaldırdı. Sewanee usulca şarkı söylemeye başladı. "*You're the one that I want, you are the one I want.*"

Nick sırıtarak devam ettirdi. "Ooo-ooo-ooo."

Prosecco'larını bitirip el ele masadan kalktılar.

GETTODAN ŞEHİR MERKEZİNE doğru giderlerken uzaktan gelen bir yelki sesi onları başka bir meydana çekti. Meydanın ortasında bir kadın tahtıreyo oturmuş çelloyla bir sonat çalıyordu, ayağının dibindeki şapkanın içi bozukluklarla doluydu. Bir müddet onu izlediler, sonra Nick, Sewanee'yi kollarına alıp dans etmeye başladı.

Sewanee pansiyona dönmeyi ne kadar istese de bu ritmik sallanmadan daha öte bir yakınlık olamazmış gibi hissediyordu, bu yüzden kendini tamamen Nick'in kollarına bıraktı. "Sonsuza dek böyle kalamaz mıyız?"

Nick'in gülüşünü yanağının altında hissetti. "Evet. En azından gerçek dünyaya dönmek zorunda kalana kadar. Ya da acıkana."

Dans etmeyi sürdürdüler. Sewanee, Nick'in esprilerinin arkasında insanın aklını başına getiren bir gerçeklik olduğunu biliyordu. Bir otel odasında ondan ne bekleyebileceğini biliyordu, ondan ötesini bilmiyordu. Kollarında kendini bunu soracak kadar güvende hissediyordu: "Sonra ne olacak?"

"Niyetimin ne olduğunu mu soruyorsun?" Sewanee bunu söylerken gülümsediğini duyabiliyordu.

"Bir bakıma. Evet."

"Çok basit. Seninle olmak istiyorum." Sewanee cevap vermeyince onu kendinden uzaklaştırarak yavaşça döndürdü. "Sen ne istiyorsun?"

Sewanee de ona gülümsedi, sonra içini çekti. Uzun uzun.

Nick onu tekrar kollarına çekti. "Unutma: Ne istediğini bilen bir kadından daha çekici bir şey yoktur."

Rahat, kayıtsız bir ses tonuyla konuşuyordu. Ama Sewanee sesinde belli belirsiz bir huzursuzluk hissetti.

"Bunun gerçek olduğunu bilmek istiyorum," dedi Sewanee. "Ama bu nasıl mümkün olabilir ki?"

"Aşk romanı versiyonunu mu istiyorsun, yoksa kadın edebiyatı versiyonunu mu?"

Sewanee başını kaldırıp Nick'e baktı. "İkisini de istemiyorum. Gerçek hayat versiyonunu istiyorum."

Nick, Sewanee'yi yeniden döndürerek düşündü. "Bir müddet uzun mesafe ilişkisi yaşarız. En azından hayatımızı birlikte olabileceğimiz şekilde düzenleyene kadar." Sewanee'yi tekrar kendine çekti.

"Peki, nasıl?"

"Bir yolunu bulacağız."

"Ama nasıl?"

"Bulacağız işte."

"Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Çünkü bize inanıyorum." Sewanee'ye baktı. "Sen inanmıyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum." Sewanee göz temasından kurtulmak için fırsattan yararlanıp Nick'in kolunun altından geçti. "Ama olup biten çok fazla şey var. İkimiz için de. Bir şeyler olabilir, o zaman ne olacak?"

"Bir şey olacak zaten. Muhtemelen pek çok şey olacak. Hüsrana uğrayacağız. Öfkeleneceğiz. Birbirimizi hayal kırıklığına uğratacağız. Ağzımızdan istemediğimiz şeyler çıkacak ama derinlerde bir yerde onlara biraz da inanıyor olacağız."

"Ya da daha kötüsü."

Nick'in ayakları yavaşladı. "Neler oluyor?"

Sewanee dansa devam etmesi için Nick'in omzunu kendine doğru çektiği halde gözlerini kaçırıyordu. "Galiba korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Senden. Sen... biraz şey gibisin..."

"Evet?"

"Her an yoldan çıkabilecek süper gizli bir seks silahı gibisin."

Nick bir kahkaha attı. "Ne?"

"Aşk romanlarının Jason Bourne'u gibisin. Hiçbir erkeğin bilmemesi gereken şeyler biliyorsun. Güpegündüz ortada gezinen tehlikeli bir silah." Gözlerini kocaman açarak korkularının ne kadar saçma olduğunu düşündü, özellikle de yüksek sesle söylediği zaman. "Gücünü kötüye kullanmayacağını nereden bilebilirim?"

Nick dürüstçe cevap verdi. "Bilemezsin."

Battı balık yan gider, diye düşündü Sewanee. "Beni daima isteyeceğini nasıl bilebilirim?"

"Bilemezsin." Nick bunu da samimi bir ses tonuyla söylemişti. Aslı olmayan güvenceler vermeye ya da boş komplimanlarda bulunmaya yanaşmaması karşısında Sewanee sinirli sinirli güldü. "Ciddiyim. Peki sen *beni* daima isteyeceğinden nasıl emin olabilirsin? Ya kırk kilo alırsam? Ya kel kalırsam? Ya aklımı kaybedersem? Ya, ya, ya?"

"Yine de seni isterdim," dedi Sewanee ciddi bir sesle.

Dans etmeyi bıraktılar ama birbirlerinden uzaklaşmadılar. Nick başını iki yana salladı. "Bunu bilemezsin."

"Biliyorum."

"Duygular kalıcı değildir, geçicidir. Bazen daha iyiye giderler, bazen de kötüye. Onlara inanabilirsin ama onları bilemezsin. Bir şeyin ne olduğunu o şey olmadan önce nasıl bilebilirsin ki? Tıpkı..." Sesi alçaldı. "Bir tırtıl ve kelebek gibi."

"Ne?"

Nick başını iki yana salladı. "Hiç. Şaka yapıyorum." Elini uzatıp Sewanee'nin saçını yüzünden geriye itti. "Yaşamadıkça sonsuza kadar mutlu olup olamayacağımızı bilemeyiz diye az önce sen söyledin, şimdi de bu konuda garanti mi istiyorsun?"

"Garanti değil ama güvence gibi..."

"Seni aldatmayacağımın güvencesini verebilirim çünkü bu benim kontrolümde olan bir şey. Sadece eylemlerimi kontrol edebilirim, hayatı kontrol edemem." Nick yeniden dans etmeye başladı. "Neden hep en kötüsünü düşünüyorsun?"

Sesi yargılamaktan çok uzaktı. Sadece meraktan sormuştu. Sewanee içini çekti. Geçirdiği kaza yüzünden? Babası yüzünden? Kendine güvensizliği yüzünden? Seç beğen al. "Çünkü... çünkü..." A-ha. "Çünkü bana gerçekmişiz gibi gelmiyor. Bir aşk romanı ağacından düşmüşüz ve yere inene kadar her temaya çarpmışız gibi geliyor."

Nick güldü. "Kar yüzünden mahsur kalmak."

"Tek gecelik ilişki."

"Yazışmalar."

"Kimlik karmaşası."

"Aşk Üçgeni."

Sewanee kıkırdadı. "Bir dakikalığına."

"Galiba bu ikinci şans kısmında olduğumuz anlamına geliyor, değil mi?" Sewanee cevap vermedi. Nick parmaklarını açarak belini ve sırtını daha sıkı kavradı. Diğer elinin parmaklarını Sewanee'ninkilere dolayarak göğsüne götürdü. "Bu senin için yeterince gerçek değil mi? Ne gerekiyor? Deux ex machina mı? Neye sahip olduğunu, neyi kaybetmek üzere olduğunu anlaman için anlamsız bir yanlış anlama yüzünden uyduruk bir kavga mı gerekiyor?"

Sewanee başını iki yana salladı. Bu bir June French romanı değildi. Tekrar bir araya gelmek için dramatik bir şekilde ayrılmaları gerekmiyordu. Sadece dans etmeyi öğrenirken birbirlerinin ayağına basmamak için ellerinden geleni yapan iki insandılar.

Çellocu şarkıyı bitirdi. Bir an için ayrılıp beğeniyle alkışladılar. Kadın yeniden çalmaya başladı.

Tekrar bir araya gelmeden önce Sewanee, "Bunu bir aşk romanıyla karıştırmadığımızdan emin olmak istiyorum," dedi.

"Karıştırmıyoruz. Kendi kitabımızı yazabiliriz. Gün gün, sayfa sayfa."

Sewanee, Nick'in gözlerinde bir an minik bir kuşkunun belirdiğini gördü. Doğru olduğuna inandığı şeyden değil, onun da buna inanabileceğinden kuşku duyuyordu. Bilinmeyen bir şeye inanıp inanamayacağından. Sewanee elbette felsefi açıdan sonsuza kadar mutlu yaşama konseptini kabul edebiliyordu ama burada, özel bir anın gerçekliğinde, bir seçim yapıp o seçimin sonuçlarıyla yaşamak zorunda kalmak gerektiğinde... Nick onun bunu yapabileceğinden emin değildi.

Sewanee o anda Nick'i olanca açıklığıyla gördü. Onunla bölük pörçük paylaştığı ve kendisinin gayretle toplayıp da bir türlü bir araya getiremediği parçalarını gördü: istendiğini bilmenin verdiği güvenden yoksun büyümüş bir çocuk; hayallerini kaybetmiş ve onlara yeniden inanmayı öğrenmeye çalışan bir adam. Sewanee başarısızlık ve başarı, zayıflık ve güç görüyordu, daha da önemlisi tüm bunları sevecek birine duyduğu özlemi görüyordu. Onu sevecek birine.

"Ne istediğimi bir daha sorsana," diye mırıldandı.

"Ne istiyorsun aşkım?"

"Artık seninle hiçbir kitapta olmak istemiyorum. Seninle birlikte gerçek hayatta olmak istiyorum."

"Sonu ne olursa olsun mu?"

"Evet."

"Mutlu son olsa da olmasa da?"

Sewanee buna bu kadar kolay cevap verebildiğine şaşırdı. "Evet." Sonra ekledi: "Kesinlikle."

Bu kez öpüşmeleri hiç de masumca olmadı.

Sewanee alkışlar ve birkaç ıslık sesi duyunca zamanda geriye gitti: Las Vegas'taki kar fırtınasındaydılar, Nick onu bir duvara yaslamıştı, başıboş delikanlılar ıslık çalıyordu. Bu sefer onu dik tutacak hiçbir şey yoktu, kaldırım taşı döşeli bir meydanın ortasındaydılar, başı dönüyor, dizlerinin bağı çözülüyordu. Nick'e daha sıkı tutundu, sonunda Nick "Gitmemiz gerek," diye fısıldadı.

"Lütfen," dedi Sewanee soluğu kesilerek.

"Bir şey bunu mahvedecek diye ödüm patlıyor."

Sewanee bir kahkaha attı. "Kadere meydan okuyoruz."

Nick belinden tuttu. "Bunu hissettin mi?!" Sewanee'nin gözlerine baktı. "Deprem olmadı, değil mi?" Sonra Sewanee'yi gıdıkladı.

"Ah hayır!" diye bağırdı Sewanee kurtulmaya çalışarak.

Nick onu arkasından yakaladı. "Seni kurtaracağım!" Sewanee'yi kucağına alıp kendisinden biraz daha küçük bir çocuğu taşıyan bir çocuk gibi yürümeye koyuldu. Kıkır kıkır gülüyorlar, yürürken tökezliyorlar, utançtan yerin dibine giriyorlardı. "Her şey olabilir! Her an..."

Sewanee'nin telefonu çaldı.

Donup kaldılar.

"Hayır," diye fısıldadı Nick telefon onu duyabilirmiş gibi. Sewanee'yi yere indirdi. Sewanee hemen döndü. Nick parmağını onun dudaklarına koydu. "Açma."

"Nick, açmak zorundayım. Üç gündür bir kez bile çalmadı, ya..."

"Evet, haklısın." Nick geri çekildi, yüzünü ovuşturarak içini çekti, bu esnada Sewanee ceketinin cebinden telefonunu çıkarıyordu.

Bilmediği bir numara arıyordu ama Los Angeles'ın koduyla başlıyordu. Kalbi duracak gibi oldu. Telefonu açtı. "Alo?"

"Merhaba, Sewanee Chester'la mı görüşüyorum?"

"Evet?"

"Ben Adaku Obi'nin menajeri Manse Rollins, nasılsınız?"

"Şey. İyiyim."

"Güzel, bunu duyduğuma sevindim. Bakın, bir sorunumuz var."

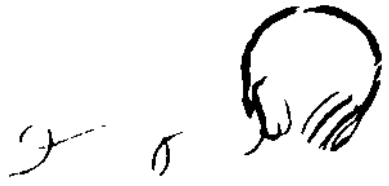
Sorun mu? Menajerin onu aramasını gerektirecek nasıl bir sorun olabilirdi ki? Yoksa rolü ona mı veriyorlardı? Bunu düşününce yüreği hopladı. Ama ne tuhaftır ki içinde sevinç veya heyecan yoktu. Korkuya benzeyen rahatsız edici bir his vardı.

O anda oyunculukla ilişkisi netlik kazandı: Artık bunu istemiyordu.

"Neler oluyor?" diye sordu.

"Şey. Adaku şu anda hastanede."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Barışma"

SEWANEE LOS ANGELES HAVAALANINA İNİP HASTANEYE GİTMEDEN ÖNCE bir yere uğradı, sonra kimliğini üç farklı yerde gösterdikten sonra Adaku'nun odasına kabul edildi. Çekinerek içeri girip de Adaku'nun yalnız başına yatakta oturmuş pencereden dışarı baktığını görünce nefesi kesildi. Adaku hastane dizisinde trajik bir rolü üstlenmiş gibi görünüyordu. Ama oda, koku, monitörler, sağ kaşındaki sargı, eline bantlanmış serum hortumu her şeyi fazla gerçek kılıyordu.

Sewanee ne yapacağını bilemedi. Sessizce yanına mı gitseydi? Geldiğini belli mi etseydi? Yutkundu, arkadaşının sırtına elini koyar gibi bir sesle, "Adaku?" dedi.

Adaku başını yavaşça kapıya çevirdi. Gözlerini kırpıştırdı. "Swan. Burada ne işin var?"

Sewanee elindeki küçük, beyaz kutuyu kaldırdı. "Yaramaz bir şeyler yemek istersin diye düşündüm de."

Gülümseme Adaku'nun her zamanki göz alıcı gülümsemesine benzemiyordu. Daha çok kasvetli bir günde bulutların

arasından sızan cılız güneş ışığı gibiydi. "Havalı bir giriş yapmayı daima başarıyorsun." Sewanee yanına gidip kutuyu uzattı. "Sen nasıl..."

Konuşmayı çok istiyordu, soru tamamlanmadan cevap verdi. "Manse aradı. Ben senin acil durumlarda aranacak kişinim, unuttun mu? Daha çabuk gelirdim ama Venedik'teydim."

"Batı yakasında trafik korkunç," dedi Adaku otomatikman.

Sewanee kıkırdadı. "Venice Beach değil. İtalya. İtalya'daki Venedik'teydim."

"Ne? Orada ne... ne zamandır buradayım ben?"

Sewanee, Adaku'nun kan çanağına dönmüş gözlerine dikkatle bakınca durumun söylediklerinden de kötü olduğunu anladı. Manse ilk arayışında sorunun ne olduğunu bilmediklerini, sadece hastaneye yatırıldığını söylemişti. Bu kadarı yeterliydi. Sewanee aceleyle eşyalarını toplayıp havaalanına koşmuş, peşinden gelen Nick de onu sakinleştirmek için elinden geleni yapmıştı. O da gelmek istemişti ama Sewanee, Tom'u Dublin'de ziyaret etme planına sadık kalmasının daha iyi olacağını söyleyince kabul etmişti. Aktarma esnasında Manse'den gelen sesli mesajı görmüştü: Aslında Adaku sadece biraz susuz kalmıştı ve onu mümkün olduğunca çabuk Georgia'ya geri getirmek için yapabileceği her şey çok makbule geçecekti.

Sewanee yatağın ucuna oturdu. "Yaklaşık on sekiz saattir. Hemşire bunun büyük kısmını uyuyarak geçirdiğini söyledi." Kutuyu açtı. "Double-double, ekstra çıtır patatesli."

Adaku elini kağıda sarılı köftenin altından geçirdi, köfteyi Oscar ödülü gibi kutudan kaldırdı. Köfteden bir ısırık aldı,

gözlerini kapatıp inledi. Biraz patates alıp köfteyle dolu ağzına tıktı. Adaku yerken ne kadar keyif alıyorsa Sewanee de izlemekten alıyordu. Elini Adaku'nun kalçasının yanına koydu, çok istese de ona dokunmaktan özellikle kaçındı.

"Aman Tanrım, peynir. Yağ. Ekmek. Harika." En azından Sewanee söylediklerinin bunlar olduğunu düşünüyordu. "Köfte ağzında patateslerle karışıyor ya?" Adaku ağzındakileri yutup gözlerini açtı. "Teşekkür ederim." Keyiften yüzü bir anlığına aydınlanmıştı ama sonra ne karardı. "Swan, ne diyeceğimi hiç..."

Sewanee yine sözünü kesti. "Ben konuşayım, sen ye."

Adaku'nun yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Beni nasıl susturacağını biliyorsun." Köfteyi yeniden ağzına götürüp koca bir ısırık aldı.

Sewanee içini çekti. "Kolay kısımdan başlayayım. Çok özür dilerim, A. Bu kelimeler söylediğim her şey için ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya yetmiyor bile. Berbat bir haldeydim. Hem de sandığımdan da uzun bir süre boyunca. Sonra o rol ortaya çıktı, boğulmak üzere olan birine atılan can simidi gibi. Beni kurtaracaktı. Bizi kurtaracaktı. Yine biz olabilecektik."

"Bunu çok istiyordum." Adaku yutkundu. "O pervaneyi izlerken... onu durdurmak için elimden hiçbir şey gelmedi. Ama sonunda bir şey yapabilecektim. Zamanda geri gidip hiç yaşanmamış olmasını sağlayacaktım," diye fısıldadı Adaku ve Sewanee'nin kalbi parça parça oldu.

Elini yataktan kaldırıp nazikçe Adaku'nun bacağına koydu. "Ama bu mümkün değil. İmkansızı başaramadığın için

kendini berbat hissetmene neden oldum." Sewanee kederle gülümsedi. "İllallah dedirten iyimserliğin beni çıldırtsa da bunu istiyordum. Ve belli ki sende bunu yapacak kadar bol iyimserlik vardı. Ben de ondan bende de varmış gibi yaptım. Ama ihtiyacım olan şey bu değildi."

Adaku kutuyu Sewanee'ye doğru itti. "İhtiyacın olan şey şu patates kızartmalarından biraz yemek."

Sewanee ağzına birkaç patates atıp çiğnemeye başladı. "Annem dedi ki..."

"Anneni ne zaman gördün?"

"Venedik'te. Zaten onu görmeye gitmiştim. Konuştuğumuzda söylediği bir şey vardı ki senin de orada olmanı isterdim. Annem hepinizin olanları kabullenmemi, kendimi olduğum gibi kabul etmemi beklediğini söyledi, sizin de ancak o zaman kabulleneceğinizi. Oysa ben hepinizin bana her şeyin yolunda olduğunu söylemenizi bekliyordum..." Nefesi tıkandı. "İyi olduğumu söylemenizi. Bunu başkalarının üstüne yıkarak büyük haksızlık yapıyordum. Kendimi kurtarmak istemediğim için bana bir can simidi atmanızı istiyordum. Yüzmeyi öğrenmek istemiyordum."

Adaku hiç konuşmadan lokmasını çiğneyerek düşünüyordu.

"Sonra Nick dedi ki..."

Adaku'nun gözleri yuvalarından fırladı. "Nick'le konuşuyor musunuz?"

"Evet, o da oradaydı."

"Ne?" Adaku ağzındakileri yuttu. "Bu zirve ne zaman toplandı ve ben neden davet edilmedim?"

"Kendimin hasarlı bir versiyonu olduğumu düşünmekten vazgeçmemi söyledi. Eskiden kimsem yine o olduğumu kabul etmemi." Sewanee başını eğip battaniyeye baktı. "Bu beni düşündürdü: Pek çok farklı şekilde kırılıyoruz. Ama bu parçalandığımız anlamına gelmiyor. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Adaku eliyle hastane odasını, geceliğini, patlamış kafasını işaret etti. "Kesinlikle hayır." Boşalmış olan kutuyu bir kenara atıp kollarını açarak Sewanee'yi sarılmaya davet etti. "Hepsini seruma koyup doğrudan damardan veremez misin?"

Birbirlerine sarılıp suda sürükleniyormuşçasına öylece kaldılar. İkisi de kurtulmak için diğerine ihtiyaç duymuyordu, ikisi de yüzme biliyordu ama soluklanmak için bir an birbirlerine yaslanmışlardı.

Ayrıldıklarında Sewanee göz bandını, sonra da arkadaşının sargısını işaret etti. "İkizler!"

Adaku bir kahkaha attı.

Sewanee biraz bekledikten sonra "Ee, ne oldu?" diye sordu.

Adaku içini çekti, başını önüne eğip tırnağının altındaki tuzu çıkardı. "Çok utanç verici. "Senden ayrıldığımda Londra gezisinin yorgunluğunu daha tam atamamıştım. Yorgunluk, mide bulantısı, kas ağrıları, adrenalin. Georgia'ya varınca bizi hemen ormana götürdüler. Kamp, avlanma... kaynaşma." Gözlerini devirdi. "Ama iki gün sonra fırtına çıkınca medeniyete geri döndük. Orada bir e-posta aldım. Angela Davis'in adamları bir toplantı yapmak istiyordu..."

"Hayır."

"Evet. Bir gece uçuşuyla Los Angeles'a döndüm." Adaku alaycı bir sesle devam etti. "Çünkü öyle olması gerekiyordu! Ve bunun üstesinden gelebilirdim. Her şeyin üstesinden gelebilirdim. Uyumasam da sorun değil. Haftanın her günü altı saat idman, hay hay. Yıllarca kendime ayıracak tek bir günüm bile olmadı. Bunca zaman kıçımı yırttım ve hâlâ Washington Heights'taymışız da senin on seçmene karşılık bir seçmeye giriyormuşum gibi hissediyorum. Yarısı kadar yol almak için iki kat fazla çabalıyorum. Bu saçmalığın sonu gelmiyor. O yüzden de elbette o toplantı olsun diye kendimi paralayacaktım. Kusursuz başarılı siyah kadın portresi olmak için kendimi paralayacaktım ve..." Birden ağlamaya başladı. Gözlerinden yaşlar dökülürken başını oksijen almak ister gibi pencereye çevirdi. Sewanee gözyaşlarını bastırmaya çalışarak Adaku'nun elini tutup battaniyenin üstünden bacağını okşadı. Adaku kendini toplayıp gergin bir sesle devam etti: "Toplantıya gidemedim."

"Ne oldu?"

"Galiba panik atak. Ama bastırıyordum. Uçaktan inip terminalden çıktığım anda... küt. Kaldırıma yığılıverdim." Sargıyı işaret etti. "Çatladı."

Sewanee yüzünü buruşturdu. "Tanrım."

"Bitkinlikten," diye mırıldandı Adaku. "Ne kadar klişe."

Sewanee yatağın yanındaki sehpadan bir bardak su alıp Adaku'ya verdi. "İç şunu."

Adaku bir yudum aldıktan sonra suyu Sewanee'ye geri verdi. Biraz bekledi. "Bu çok boktan bir iş, Swan. Kimsenin umurunda değil. Paradan, güçten ve iltimastan başka bir an-

lam taşımıyor. O zaman anlamıyorduk ama büyük hedefimizi hatırlıyor musun? Otuz beş yaşına gelmeden bir milyon kazanmak istiyorduk. Derdimiz sanat, yetenek ya da dünyada önemli biri olmak değildi. Bir şey olmaktı. Alınıp satılan bir şey. Günün birinde bir milyon edecek bir şey." Gözlerini kapatıp başını arkaya attı. "Ne kadar şanslı olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir zaman kolaylaşmıyor. Her kazandığımda cesaret edip de bu galibiyetin bana neye mal olduğunu düşünemiyorum. Sadece bir sonrakine hazırlanıyorum." Gözlerini açtı, sertçe yatağı gösterdi. "Yani uyanmamız için ne gerekiyor?"

Sewanee elini sıktı. "Bilmiyorum."

"Umarım gereken şey buydu." İçini çekti. "Artık bunu neden yaptığımı bile bilmiyorum. Benim yararıma olmayan bir sisteme hizmet etmek için mi? Belki sonunda mutlu olurum diye mutluluktan vazgeçmiyor muyuz?" Başını iki yana salladı.

Sewanee bu konuda ona istediği şekilde yardımcı olmaya hazır değildi. Tek yapabildiği ona su vermek, elini tutmak ve yanında olmaktı, sonunda, *onun* için. Adaku biraz sakinleşince Sewanee sordu: "Sence bir alana bir bedava terapi kampanyası bulabilir miyiz?"

Adaku kıkırdadı. "Sen ve ben öyle ucuz bir kafa doktorunu hasta ederiz. Bize Cadillac paketi lazım."

"Sen de razıysan bana uyar."

Adaku serçe parmağını kaldırdı. "Anlaştık."

Sewanee de serçe parmağını Adaku'nunkine doladı, sonra Adaku derin bir nefes alarak gözlerini kapadı. "Biraz Nick'ten bahsetmeye ne dersin?"

"Sonra. Şimdi uyuman gerek."

"Hayır, ben iyiyim." Ama sesi uykuya dalmak üzereymiş gibi çıkıyordu.

Sewanee kalktı. "Halletmem gereken bazı işler var. Çok geçmeden dönerim."

"Acaba bana..." Adaku gerçekten uyumak üzereydi.

Sewanee gülümsedi. "Ne?"

"Bana şey getirebilir misin... hani çikolatalı-vanilyalı. Milkshake..."

Sonra da uyuyakaldı.

SEWANEE HASTANEDEN ÇIKTI, bir oturma alanına geçti, telefonunu çıkararak BlahBlah'yı aradı. Biraz zaman tanımasını söylemişlerdi, o da tanımıştı. Herhalde bu kadarı fazlasıyla yeterliydi.

Büyükannesinin sesi yerine bir ses kaydı duydu. Numara kullanılmıyordu.

Bir anda paniğe kapıldı. Seasons'ı arayıp doğru soruları doğru sırayla sormaya çalıştı. "Barbara Chester"a kadar gelmişti ki resepsiyonist beklemesini söyledi.

Az sonra "Alooo?" sesini duydu.

Rahat bir nefes alarak banklardan birine çöktü. "BlahBlah. Ben Sewanee."

"Kim?"

Bunu bekliyordu. "Bebek surat?"

Üç saniye geçti, sonra büyükannesinin sesini yeniden duydu. "Bebek surat! Benim güzel kızım nasılmış bakalım?"

Bu nakaratı duyduğuna hiç bu kadar mutlu olmamıştı. Nakarat tarihinin en güzeliydi şüphesiz. "İyiyim," dedi titrek bir sesle, "peki, sen nasılsın? Her şey yolunda mı?"

"Ah, evet! Burada herkes çok nazik. Çok hoş bir genç adam bana kitap okuyor." Blah sesini alçalttı. "Aslına bakarsan bana biraz asılıyor gibi. Ona merhaba demelisin."

"Hayır BlahBlah, gerek yok. Ben sadece..."

"Merhaba, Swan."

Babasının sesini hemen tanıdı. "Baba." Oturduğu yerde doğruldu. "Orada ne arıyorsun? Neler oluyor? Blah iyi mi?"

"Sakin ol, Sewanee. Dünya hâlâ kendi ekseninde dönüyor."

"Baba lütfen, bana neler olduğunu söyle."

"Blah'yı yeni odasına yerleştiriyorum."

"Ne?"

Babası daha ciddi bir ses tonuyla devam etti. "Amanda aradı. Zaman gelmişti, yer açılmıştı. Ben de annemi demans bölümüne aldım."

Sewanee'nin ağzı açık kaldı. "Ya. Vay canına. Peki. Odası nasıl?"

"Güzel. Çok güzel. Blah burayı çok sevdi." Babası bir an duraksadı. "Beni dinlemene sevindim."

Sewanee'nin ağzı daha da açıldı. Ama babası güldü. Kederle. Barışçı bir tonla. Sewanee bozuntuya vermemeyi seçti. "En iyisini sen bilirsin."

"Bazen." Henry en fazla bu kadar özür dileyebiliyordu.

Sewanee de bunu kabul etti.

Bir an duraksadı. "Gerçekten Blah'ya kitap mı okuyorsun?"

"Ailedeki profesyonelin yerini aldığım için özür dilerim ama Blah sorun ediyormuş gibi görünmüyor."

"Ne okuyorsun?"

"Hemingway."

"Blah'yı uyutmaya mı çalışıyorsun?"

"Çok komik."

"Teşekkür ederim."

Espriler tükenmişti. Babasıyla arasındaki bir sessizlikten rahatsız olmayalı uzun zaman olmuştu. Söyleyecek zekice ya da alaycı bir şey bulmaya çalışmıyordu. Üç adım ilerisini düşünmüyordu. İki kelimeyi, bu kez farklı bir tonda, tekrarlayıp duruyordu. "Teşekkür ederim."

Şimdi duraksama sırası Henry'deydi. "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Katılmıyorum." Sewanee sonraki kelimelerini özenle seçti. "Seni dinlemek çok zor çünkü sen dinlemiyorsun. Ama bu kez dinledin. Ve fikrini değiştirdin. Bunun için sana teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim, baba. Bunu yaptığın için minnettarım."

"Buna gerek yok, teşekkür etmek zorunda..." Birden sustu. Az sonra sesi duyuldu: "Teşekkür ederim. Büyükanneni veriyorum."

Babasının Blah'ya torununun telefonda olduğunu söylediğini duydu. Sonra Blah'nın babasına bir torunu olmadığını söylediğini duydu. Sonra Henry, "Swan, anne," dedi, "Sewanee."

"Kim?" dedi Blah.

Henry bir kez daha denedi. "Bebek surat?"

Sewanee babasına boş vermesini söylemek üzereydi, Blah'yı başka zaman arardı. Ama fırsat bulamadan hattın diğer ucundan çok hoş ve ahenkli bir ses geldi: "Bebek Surat! Benim güzel kızım nasılmış bakalım?"

Görüşme sona erdiğinde Sewanee –hayrete düşerek– rahatladığını hissetti. Başını arkaya yasladı, gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. Olayların aldığı bu yeni şekli düşünürken telefonu çaldı.

"Ne!" diye bağırdı dünyaya, ama dünya onu dinlemiyordu. Arayan numaraya baktı. Tabii ya. İstemeye istemeye telefonu açtı. "Alo?"

"Ben Manse. Adaku nasıl?"

"Dinleniyor."

"Mükemmel! Doktorundan durumu hakkında bilgi almaya çalışıyorum ama bir türlü mümkün olmuyor. Adaku'nun telefonu da sürekli telesekretere düşüyor."

"Evet, aramaları cevapladığını sanmıyorum, Manse."

"Tabii tabii. Ama prodüksiyon sabırsızlanıyor. Georgia'ya ne zaman dönebileceğine dair bir fikrin var mı tatlım?"

Sewanee cevap vermeden önce biraz düşündü. Kendini düşündü. Oyunculuğa olan tutkusunu. İşin gerçekleri karşısında hep nasıl zorlandığını. Belirsizlikleri, reddedilmeleri ve hayal kırıklıklarını. Olağanüstü yeteneğini oyunculuktan çok Manse gibi insanları seviyormuş gibi davranmaya harcadığını. Adaku'nun söylediği şeyi: Ne kadar şanslı olduğunu.

"Orada mısın tatlım?"

Sewanee öfkesini sesine yansıtmak istememişti ama şimdi öyle düşünmüyordu. Ne de olsa sesi onun süper gücüydü. "Öncelikle adım Sewanee, tatlım değil. İkinci olarak da bu, neden oldu biliyor musun?"

Kısa bir sessizlik oldu. "Çünkü Adaku bir gladyatör! O bir..."

"Senin yüzünden. Sen ve Adaku'yu önemsiyormuş gibi yapan soytarılar yüzünden. Adaku daha sonra seni arar..."

"Hey, sakin ol, tamam mı? Sırf Adaku..."

"Sözümü kesme yoksa kapatırım. Adaku hazır olduğunda seni arar. Bu arada, prodüksiyon sabırsızlanırsa sabırsızlansın. Alt tarafı bir film. Çok da önemli değil. Önemli olan Adaku. Bu arada, sen de sabırsızlanıyorsan yaptıklarınla bu işte nasıl bir rol oynadığın üzerine biraz düşünmeni öneririm. Söz gelimi adını A-do-ku diye söyleyip duruyorsun. Doğrusu A-daku. Sen onun menajerisin, diğer herkes seni örnek alıyor, bunu bile yapamıyorsan..."

"Oha, umurumda değilmiş gibi konuşamazsın, beni tanımıyorsun..."

"Sözümü kestin, Manse. Bay bay."

Sewanee telefonu kapattı. Kendini vergiler kesilmeden ö*nceki* bir milyon dolar gibi hissediyordu. Ayağa kalkıp gerindi ve kendine de bir milkshake almaya karar verdi.

SEWANEE ZİYARET SAATLERİNİN sonunda kapı dışarı edildikten, Seasons'a uğrayıp arabasını aldıktan, sabah atıştırmak üzere bir

şeyler aşırmak için Mark'ın evine sızdıktan ve olup biten her şeyi anlatana kadar onu bırakmayacağını söyleyen Mark'a her şeyi anlattıktan sonra gece yarısı evine girebildi.

Işığı açınca hâlâ kırılan çay takımının parçalarıyla dolu olan zemini ve mutfak tezgahını gördü.

Ah, evet.

Parçaları süpürdü, sonra duş aldı, tam yatağa giriyordu ki telefonu çaldı. Ekranda beliren ismi görünce duyduğu mutluluk birden yorgunluğunu unutturuverdi.

"Brock McNight arayınca telefonu açışıma bak."

Nick'in boğuk bir sesle güldüğünü duydu. "Ne kadar çok ilerleme kaydetmişiz."

"Günaydın?" Sewanee zaman dilimi hesabı yapacak halde değildi.

"Evet. Sana da iyi geceler?" Nick de pek emin değil gibiydi.

"Hava karanlık olduğuna göre öyle herhalde. Artık zamanın dışındayım. Yükselip başka bir... şey oldum."

Nick güldü. "Orada ne var ne yok?"

Sewanee olanları şöyle bir özetledi, ertesi gün daha fazlasını anlatacağına söz verdikten sonra içini çekti. "Şeye fırsatımız olmadığı için çok üzgünüm... biliyorsun işte."

"Oyun oynamak neymiş gördün, bu da sana ders olsun, Sandy."

"Ben dersimi aldım. Tatilimizin böyle bitmesini istemezdim."

"Eğer bilmek istersen –ayrıca örtmeceden hoşlanmadığını sanıyordum– şu anda önümüzdeki birkaç hafta Los Angeles'a yapılacak olan uçuşlara bakıyorum."

Bir tarih ayarladılar, Sewanee buna o kadar mutlu oldu ki sevinçle bekleyeceği o tarihe kadar diğer tüm tarihleri nasıl geçirebileceğini bilemedi. "Dublin nasıl? Tom nasıl?"

"İyi. Daha iyi. Barı da harika gidiyor. Dün gece çocuklarla biraz takıldık."

"Harika."

"Dinle, burada bir şey buldum."

"Tamam?" Sewanee'nin sesi birden kuşkulu bir tona büründü.

Nick güldü. "Neden hep en kötüsünü bekliyorsun?"

Sewanee ofladı. "Beni tanımıyor musun?"

Nick tekrar güldü. "Ee, bu... şey, ne olduğuna sen karar vereceksin. Sana bırakıyorum."

"Peki?"

"Tom'da June'un eski kitaplarıyla dolu bir kutu vardı. Artık baskısı yapılmayan ilk kitaplarından. Tutup tutmayacaklarından emin değilim ama... geçen gün yine aşk romanı seslendirebileceğini söylemiştin ya, bu kitaplardan hiçbirinin sesli versiyonu yok."

"Aman Tanrım."

"Yani kutu senindir."

"Ah, Nick, hayır..."

"Tom'un bir avukatı var, telif haklarını sana veren bir şey hazırlatacağım." Sessizlik çok uzun sürdü. "Orada mısın?"

"Nick. Bunu... yapamazsın."

"Yapabilirim. Yapıyorum."

"Ama bu... bu çok fazla. June French'in aşk romanlarıyla dolu bir kutu senin için altın madeni demek. Bunu yapamam..."

"Yapabilirsin, yapacaksın da. Yapmanı istiyorum. Lütfen. June da böyle isterdi."

Sewanee kendini yatağa attı. Neler yapabileceğini düşündü. Gerçekleştirebileceği projeler, yanında çalıştırabileceği insanlar, olasılıklar...

"Belki çıra olarak kullanılmaktan başka işe yaramazlar. Arka kapaktaki yazılara göre biri video dükkanında çalışan bir tezgahtarla bir çağrı cihazı satıcısı hakkında. Ama okuyup karar verecek olan sensin. Onlarla ne istersen yapabilirsin."

Sewanee yutkundu. "Nick?"

"Evet?"

"Çok mutluyum. Şimdi. Şu anda. Gerçek hayatımızda."

Nick içini çekti. Sewanee onun gülümsediğini duydu. "Ben de."

Sewanee o kadar mutluydu ki telefonu kapattıktan sonra bile elinde olmadan gülümsemeye devam ediyordu. Otuz dakika önce yorgunluktan ölürken şimdi zıpkın gibiydi. Bir şeyler yapmak istiyordu. Müzik açıp dans mı etseydi? Eski bir film mi izleseydi? Sonra birden aklına geldi.

Tam olarak ne yapmak istediğini anladı. Nick bahsettiğinden beri bunu yapmayı düşünüyordu.

İnternete girip tanıtım videosunu buldu.

Küçük fotoğrafta eski yüzünü görünce durdu... bunu gerçekten yapabilir miydi?

Derin bir nefes alıp oynatma butonuna bastı. Bir kez izlemeye başladı mı duramadı. Garipti. Hüzünlüydü. Üzücüydü. Muhteşemdi.

Ekrana yapışmıştı, bu kadar çok farklı duyguyu aynı anda hissettiği başka bir zamanı hatırlamıyordu, sanki yüz yirmi renkli bir boya kalemi kutusunu emrine vermişlerdi. Bunu izleyince kendisini beğenmeyeceğini düşünmüştü ama tam tersi oldu.

Başarılıydı. Oraya aitti. Büyüleyiciydi. Başka birini izliyor gibi olacağını sanmıştı. Ama öyle olmamıştı. İnkar edilemez şekilde kendisiydi. Bir parçası eve dönmüştü. Sevinçle karşılanmıştı. Bu parçası artık onunla yaşayacaktı. Gurur duyacağı bir parçası.

Video sona erdi, diğer tüm renkler solduğunda geriye kalan duygu gönül rahatlığıydı. Tek kişilik çay takımının parçalarını süpürürken hissettiklerine benziyordu: pişmanlık ve kabullenme.

Artık o geçmişe geri dönmek istemiyordu. O geçmiş bugünün bir parçasından ibaretti, geleceğinin peşinden gitmekte özgürdü. Heyecanla oynat tuşuna basıp yeniden izledi.

Buna bayılmıştı.

ÜÇ GÜN SONRA hastaneden çıkan Adaku'yu arka sokağın altındaki, çoğu insanın varlığından bile haberdar olmadığı bir garajdan aldı. "VIP çıkışı," dedi Adaku. Gece bire kadar beklemişlerdi ama değişen bir şey olmamıştı. Adaku yolcu koltuğunda telefonuna bakarak oturuyordu. "Komşum beş altısının evimin önünde kamp kurduğunu söylüyor."

"Eh," Sewanee içini çekti. "Kendini altmış dört basamak çıkacak kadar iyi hissediyor musun?"

"Hiç sormayacaksın sandım."

Sewanee'nin evine gittiler. Birkaç günü okuyarak, film izleyerek ve dışarıda oturup sonu gelmeyen sohbetler yaparak geçirdiler. Sonunda Adaku, Manse'yi aradı –adam Sewanee'yi bir daha aramamıştı– ve Georgia'ya dönmeyeceğini söyledi. Sonra Angela Davis projesi için sirk maymunu gibi çalışmayı bıraktığını ama isterse işini yapıp ona teklif getirmekte özgür olduğunu belirtti, tabii ki filmde adının yapımcı olarak yazılmasını da istiyordu. Telefonu kapatınca Sewanee'yle beşlik çaktılar.

Adaku evine gitmeden bir akşam önce Sewanee markete gidip ekşi krema ve taco sosu aldı. Komik olsa da çok lezzetliydi.

Verandada oturup havuç, kereviz, cips ve Sewanee'nin dolaplarında başka ne buldularsa sosa batırarak yediler. Güneş batarken sonraki planlarından bahsettiler. Adaku, June French kitaplarıyla ne yapabileceğini sordu, Sewanee de ilk aklına gelenleri anlattı. "Venedik'te birlikte kayıt yaptıktan sonra Nick bana ne dedi biliyor musun? 'Sen bir yönetmensin,' dedi."

"Hadi ya? Bak sen şu işe. Ben bunu bir on yıldır falan söylüyorum ama."

"Hiç de söylemedin," dedi Sewanee üçüncü sınıf öğrencisi gibi.

Adaku hemen karşılık verdi "Söyledim! Söyledim!" Bir havucu Birdie'nin tarifini verdiği sosa batırdıktan sonra ağzına attı. "Daha birkaç hafta önce yine söyledim! Tanıtım videosu çektiğimiz zaman."

"Hı hı."

"Evet, söyledim!"

Adaku, Sewanee'ye bir kereviz sapı uzattı. "Ciddi soruyorum: Bu şeyi satabilir miyiz? Clooney'nin tekilası var, benim de sosum olur."

"Tarif hâlâ sende mi?"

Gülerlerken Sewanee'nin telefonu çalmaya başladı. Gülümsediğini görünce Adaku hemen "Dur tahmin edeyim," diye atıldı.

"Nick final bölümünden bir parça göndermiş."

"Yaa!" Adaku ellerini çırptı. "Hadi, aç da dinleyelim!"

"Sen benim patronum değilsin."

Adaku'nun yüzündeki kararlı ifadeyi görünce teslim olur gibi ellerini kaldırarak güldü. İçeri girdi, Bluetooth hoparlörünü getirip telefona bağladı. Tekrar Adaku'nun yanına, üç ay önce Brock McNight'ın sesini ilk kez dinlediği yere oturdu.

"...*Casanova, LLC*, sekizinci bölüm. Yazar June French. Seslendiriciler Sarah Westholme ve Brock McNight. Dinlediğiniz için teşekkürler."

Adaku ayağa fırlayıp alkışladı.

Sewanee'nin yüzü aydınlanmıştı. "Evet?"

"Aman Tanrım! Bebeğim, bu... adama ne yaptın? Bunu hemen bana gönderiyorsun! Yeniden dinlemem lazım." Sewanee bir kahkaha attı. "Evde, yalnız başıma..."

"Şimdi de," dedi Brock'un sesi hoparlörden, "Nick Sullivan tarafından yazılan ve seslendirilen bir şarkı dinleyeceksiniz." Adaku ve Sewanee sevinçle bakıştı. "Adı Kuğunun Şarkısı."

Sewanee telefonu alıp kaydı durdurdu. Tüm neşesi kaçmıştı, şaşkın şaşkın Adaku'ya baktı. "Sen de duydun, değil mi?"

"Evet, duydum." Adaku kollarını kavuşturdu. "Oynat'a basacak mısın, ben mi basayım?"

Sewanee kaskatı kesilmişti. Nick'in bir şarkı yazdığını biliyordu ama bu kadar çabuk dinlemeyi beklediği söylenemezdi. Özellikle de bu şarkıyı.

Arkadaşının yüzünü görünce Adaku kollarını çözüp yavaşça yanına gitti. "Ben gidip çay yapayım." Elini Sewanee'nin omzuna koydu. Sıktı. "Sen dinle." İçeri girip sürgülü kapıyı arkasından kapattı.

Sewanee arkasına yaslandı, derin bir nefes aldı, korkulukların üstünden günün solmakta olan son ışıklarına baktı. Oynat'a bastı.

Gitar sesi. Yavaş. Ritmik. Ninni gibi. Bir gondolun suda süzülüşü gibi. Ustaca çalınan bir akort dizisi.

Sonra bir ses. Gür. Karamelize. Şehvetli bir ninninin ahenkli temposu. Şiirsel ama yalın sözler. Kalbe gizliden bir vuruş.

Tüm sadeliğine karşın aldatıcı bir derinliği vardı, sanki cesurca sığ sulara girmiş ve kendini birden derinlerde bulunmuştu.

Şarkı onu daha ileriye çağırırken bile az önceki yerini özlüyordu. Henüz bitmemişti ama durdurup baştan başlatmamak için kendini zor tutuyordu.

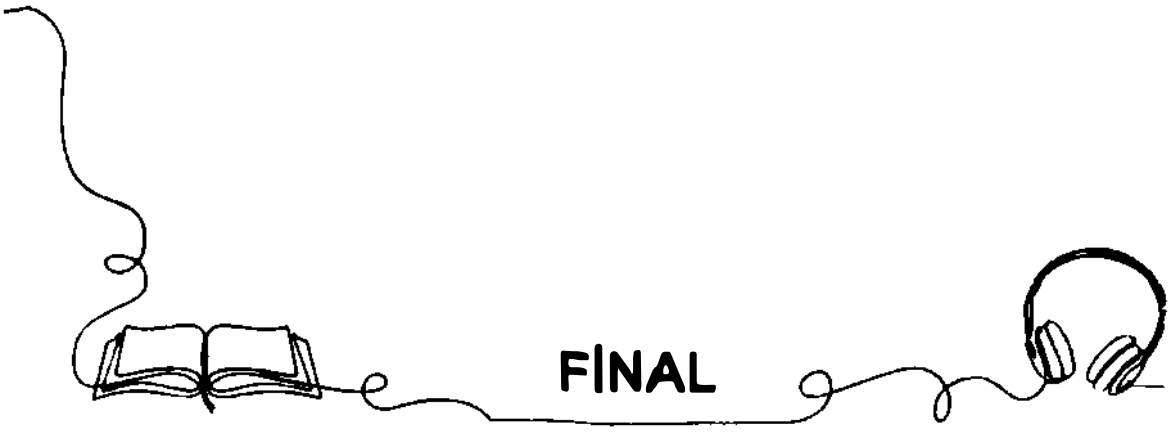
Ruhen İrlandalı ama güçlü bir Amerikan. Tam da Nick gibiydi.

Ve Nick'in sesi... "Biraz" şarkı söylüyorum dediği bu muydu? Yüce Tanrım.

Sonra değişti. Bir tırmanış başladı. Kararlı, güçlü bir gaye gitgide hızlanarak yüce bir zirveye doğru yükseliyordu.

Sewanee'nin kafa derisinde bir karıncalanma başladı. Çenesine kadar indi. Boğazına. Ayak parmaklarından başlayan başka bir karıncalanma kalçalarına, karnına doğru yayıldı. İkisi göğsünün derinliklerinde buluştu. Nick şarkıyı bitirirken birbirlerine karışıp titreştiler, sesi Sewanee'ye Tanrı'ya bir yakarış gibi geliyordu. Bir dua. Bir adak. Bir söz.

İnanılacak bir şey gibi.

FİNAL

Son, mutlu son anlamına gelmiyor... ki ben bununla suçlanıyorum. Mutlu sonlar yazdığımı sanmıyorum. ...Oyunu hep iki kişinin birbirlerinin kollarında olduğu bir sahneyle bitirmemeye çalışırım, bir müzikal olmadığı sürece.

-Neil Simon, *The Paris Review*

Elbette mutlu sonla bitmeli. Bu sorudan çok sıkıldım. Bu bir aşk romanı! Okuyucularımızla yaptığımız anlaşma böyle. Bu resmen kadın düşmanlığı. Kimsenin polisiye okurlarına, kitabın sonunda katilin kim olduğunu öğrenmek istedikleri için aptal ve ciddiyetsiz olduklarını söylediğini göremezsiniz. Siktirin gidin.

–June French, *Cosmopolitan*

SONSÖZ

"Şehre Bir Yabancı Gelir"

BLAHBLAH GÖRSE CENAZE TÖRENİNİ ÇOK BEĞENİRDİ. ZARİF, ARSIZ, BİRAZ da abartılı bir tören olmuştu. Tıpkı Blah gibi.

Küllerini ölümünden altı hafta sonra Hollywood Forever Mezarlığı'na gömmüşlerdi ve şu anda Seasons'ta bir bahçe partisi veriyorlardı. Sewanee, bir sevgi kelebeği olan Blah'nın daha fazla insan katılsın diye gömülmek için bu kadar uzun süre beklemek isteyeceğini biliyordu.

İşe yaramıştı.

Marilyn ve Stu, Panama Kanalı'ndan gelmişlerdi ve onlara iki martini getiren Dan'le sohbet ediyorlardı, Dan içkileri dağıtmasında Sewanee'ye yardım ediyordu; Mark yiyeceklerin başında Alice'e Kosta Rika'da bulduğu daireyi anlatıyordu; Angela Davis projesini önceki hafta sonlandıran Adaku hâlâ gücü kuvveti yerinde olan ve bağırarak konuşan Mitzi'yle sohbet ediyordu, daha doğrusu Mitzi'yi dinliyordu; Henry, Sewanee'nin aylar önce Nick'le birlikte oturduğu bankta Amanda'yla konuşuyordu.

Adaku, Mitzi'nin yanından ayrıldı (Mitzi pek farkına varmış gibi görünmüyordu), koca tabaktan bir Mallomar kurabiyesi alıp Sewanee'ye yaklaştı. Arkadaşının Amanda ve Henry'ye baktığını görünce "Amanda'ya mı yürüyor?" diye fısıldadı.

Sewanee ona vurdu.

"Ne, en azından yaşına uygun! İlerleme var!"

Sewanee isteksizce güldü, Dan gelip tepsisini bıraktıktan sonra buz almaya gitti. İki kadın konuşmadan kalabalığı gözden geçirdi. Adaku, Sewanee'nin koluna girip "Blah görse bayılırdı," diye mırıldandı.

Sewanee yavaşça başını salladı.

Adaku destek olmak ister gibi kolunu sıktı. Çok zor bir altı ay geçirmişti ve son ikisi özellikle korkunçtu. Aynı zamanda Sewanee'nin hayatının en verimli dönemi olmuştu, hem iş açısından hem de kişisel ve duygusal açıdan. Şimdi kederi de dahil olmak üzere her şeyin yeni, tutarlı bir normale oturmakta olduğunu hissedebiliyordu.

"Nick için üzgünüm," diye mırıldandı Adaku.

Sewanee üzgün üzgün içini çekti. "Lütfen hatırlatma."

"Evet, ben olsam hiç açmazdım, gerçekten hassas bir konu." Seksi sesi duyunca Sewanee ve Adaku dönüp arkalarına baktılar.

Vegas'ta giydiği takım elbise ve onu ünlü yapan sesiyle karşılarında duruyordu. "Belki de Burbank'a uçmuş olsaydı uçağı rötar yapmazdı," diye devam etti gelip barın önünde dururken, "ki biri ona böyle yapmasını söylemeye çalışmıştı." Sewanee'ye gülümsedi. "Ama osuruk kafanın teki işte."

Sewanee barın üstünden uzanıp Nick'in yüzünü ellerinin arasına alarak kendine çekti. İstediği kadar şiddetli öpemedi ve kollarını beceriksizce boynuna doladı. Nick dudaklarını kulağına çevirip normal sesiyle, "Özür dilerim," dedi. "Sen nasılsın bakalım?"

Sewanee yutkunarak geri çekildi. Nick'e gülümsedi. "Şimdi daha iyiyim."

Her ikisinin de hayatında olup bitenlerden ötürü, hemen hemen her gün konuşmalarına rağmen son birkaç aydır bir araya gelmemişlerdi. Bir bakıma aradaki mesafe onları daha da yakınlaştırmıştı. Ama şimdi Nick burada, karşısında olduğu için Sewanee kapıyı her şeye kapatıp kendini sadece ikisine bırakmak istiyordu. Ama önce, "Görüyorum ki yalnız gelmemişsin," dedi. Nick'in yanında duran koyu renk saçlı adama baktı. "Bize söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Gerçekten çok komiksin." Nick yine Brock'un sesine dönmüştü.

Sewanee gülerek "Sen Jason olmalısın," dedi.

Jason'ın yanık tenli yanaklarında iki gamze belirince Adaku'nun soluğu kesilir gibi oldu. *Uuu.* "Sewanee." Jason iki elini birden barın üstünden Sewanee'ye uzattı. "Sonunda tanıştığımıza çok sevindim."

Sewanee, Jason'ın ellerini tutup sıktı. "Nihayet!" New York'a gittiği tek sefer Jason'ın evinden çıkmamışlardı, diğer tüm görüşmeleri Los Angeles'ta olmuştu çünkü durumu ağırlaşan Blah'yı bırakmak istememişti. O aşamada Blah'nın ilk itirazları unutulmuş ve Sewanee büyükannesiyle istediği gibi

vedalaşabilmişti. "Gelmen büyük incelik." Jason'ın ellerini bırakıp Adaku'ya döndü, Adaku en etkileyici gülümsemesini takınıp elini uzatmıştı bile. "Bu en yakın dostum, Adaku."

"En yakın dostlar muhakkak tanışmalıdır," dedi Jason, Adaku'nun elini tutarak. "Memnun oldum."

"Ben de," dedi Adaku. Nick'e dönüp bir kaşını kaldırdı. "Sana da merhaba, Bay McNight. Seni tekrar aramızda görmek ne güzel."

"Lütfen." Nick elini göğsüne götürdü. "Bay McNight babam olur. Bana Stiffy deyin." Jason'a dönüp kendi sesiyle, "Tamam, benden bu kadar," dedi. "Bir daha asla."

Jason pişmiş kelle gibi sırıttı. "Sana bahse girme demiştim."

Nick tekrar kadınlara döndü. "Uçakta Seçmece oynadık da. Ben kaybettim."

Jason, Adaku'ya baktı. "Ayrıca Sewanee'nin son June projesini dinledik, senin rol aldığın projeyi." Afallamış gibi başını iki yana salladı. "Harikaydı. Muhteşemdin."

"Ayy," dedi Adaku sevinçle. "Teşekkür ederim." Kalçasıyla Sewanee'ye vurdu. "Sewanee'nin parlak yönetmenliği sayesinde."

Sewanee, Adaku'nun ekibine ulaşıp projeyi bir okuma/atölye çalışması olarak sahnelemek isteyen Broadway yapımcısından Nick'e bahsetme fırsatını henüz bulamamıştı. Ona haberi sonra verecekti. Sonra ona pek çok şey verecekti.

Adaku ellerini çırptı. "Ee, ne içersiniz?" Bara baktı. "Rom kokteylimiz ve istemediğiniz kadar martini malzememiz var."

Nick kokteyl alacağını söyledi, Sewanee ona bir bardak doldurdu.

Jason seçenekleri incelemek için eğildi. Adaku heyecanla onu izliyordu. "Kokteyl harika görünüyor ama içkiyi bıraktım, o yüzden..."

Adaku yine ellerini çırptı. "Aa bana bırak!" Barın arkasındaki bir kutuya eğildi. "Greyfurt sever misin? Bu içeceği nihayetinde yapmadığım bir iş için eğitim alırken öğrenmiştim ama tarifi aklımda kaldı! Gerçekten..."

Sewanee, Adaku'nun hikayesinin son derece heyecan verici olduğundan emindi, özellikle de Jason'ın her kelimeyi nasıl dikkatle dinlediğine bakılırsa. Ama o anda meşguldü. Gözlerini Nick'e dikmişti. Nick de ona bakıyordu.

Barın arkasından çıktı ama tam Nick'e sarılacakken Stu ve Marilyn çıkageldi, Nick'in sırtını sıvazlayıp kucaklaşmaya koyuldular. Son sekiz ayda uğradıkları her limanı anlatırlarken Sewanee büyük bir sabırla bekledi. Sonra Stu atıldı: "Swancık bize yeni şarkını gönderdi! 'June'un Çiçeği' idi, değil mi? Muhteşem bir şey. Hey, ayrıca gruba katılmak için hâlâ senden davet bekliyorum."

"Ne zaman istersen." Gülerlerken Nick, Stu'nun gözlerine bakıp "Teşekkürler dostum," dedi.

Stu da aynı şekilde cevap verdi. "Ne zaman istersen, Nickster. Ne zaman istersen."

"Galiba ben en çok bunu beğendim, Nick. O kadar güzel ki," dedi Marilyn ellerini kalbine götürerek. "Albümde yer alacak mı?"

Bitmek bilmiyordu. Bu zalimce ve alışılmadık bir cezaydı. Mark uğradıktan, Nick'i Henry'yle tanıştırma faslından, Mitzi bir kez daha bekar olup olmadığını sorduktan sonra Sewanee Nick'i kurtarmayı başardı. Onu binanın yan tarafına sürükledi, boş bardağını alıp yere koyduktan sonra bir vaşak gibi üstüne atladı.

Yumuşak öpüşler ve usulca okşayan ellerle dolu bir dakikanın ardından Nick onu çevirip duvara yasladı ve aralarındaki her şey yine değişiverdi.

"Gitmek istiyorum," diye fısıldadı Sewanee.

"Nereye?"

Bu güzel bir soruydu. Sewanee, Mark'ın evini Doug Carrey satın aldığından beri, Adaku'nun ince duvarlı, iki odalı küçük evinde kalıyordu. Ama Adaku artık çekimlere gitmiyordu. Sewanee, Nick ve Jason'ı bu hafta sonu orada kalmaya davet ettiklerine pişmandı. Otele gitmeliydiler.

"Austin?" dedi Sewanee ciddi olmasa da çaresizce.

Nick kıkırdadı. "Al birini vur ötekine." Nick ve Jason albümü bitirmeye çalışırken yapımcılarının küçük havuzlu evinde kalıyorlardı.

"Seninle baş başa kalmak istiyorum," diye sızlandı Sewanee dudaklarını Nick'in dudaklarından ayırmadan. "Hey. Bana Tennessee'de bir otlak arazisi miras kaldı."

"Acaba gitmemiz gereken yer orası mööööö?"

Sewanee, Nick'in dudaklarına doğru güldü. "Ama şu anda bir işimize yaramıyor."

"Doğru. Elimizde bulunan soruna geri dönelim."

Sewanee sırıttı. "Elimizde bulunan sorun. Örtmeceler hakkında ne düşündüğümü biliyorsun."

Nick elini kaldırdı. Orta parmağında yüzük olan elini. "Örtmece olduğunu kim söylemiş?" Sonra gözlerini Sewanee'den ayırmadan yüzüğün çıkıntısını yaladı.

Sewanee'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Nick! Hayır!" Dehşet içinde etrafa bakındı. Bir çöp konteynerinin yanındaydılar. Bir yaşlı bakımevinin arka sokağında.

Nick tek kelime etmedi. Gözlerini Sewanee'den ayırmadan yüzüğü parmağından çıkardı ve elini aşağı indirdi...

"Sen delirdin mi?!"

Ve Sewanee'nin sol elini nazikçe tutup kaldırdı. Eli ikisinin arasında havada kaldı. Nick yüzüğü Sewanee'nin yüzük parmağına geçirdi.

Sewanee ağzını açtıysa da tek kelime edemedi.

"Seni seviyorum," dedi Nick. "*Sposami.*"

Sewanee'nin ağzı açık kaldı.

Sonunda Nick devam etti. "Söz sende."

Sewanee ağzını kapatarak yutkundu. "Seni seviyorum. Seninle evlenmeyi çok isterim."

Nick ardından ne geleceğini çok iyi biliyordu. "Ama?"

"Ama. Cidden şimdi mi teklif mi ediyorsun?"

"Bütün iyi aşk romanları evlilik teklifiyle biter."

"Blah'nın cenazesinde mi?"

"Büyükanneni anmak için bundan daha güzel bir yol olabilir mi?"

"Ben... sen..." Sewanee bir kahkaha attı, başını göğsüne eğip derin bir nefes aldı. Başını kaldırdı, kahkaha gözyaşları çok daha fazlasına dönüştü. "Evet."

Nick'in rahatladığı gözlerinden belliydi. "Evet mi?" Cevabından nasıl şüphe edebilirdi?

Sewanee Nick'in yüzünü ellerinin arasına alıp gülümsedi. "Evet."

Öpüştüler, bir müddet sonra Nick geri çekildi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Bunu Mitzi'ye nasıl söyleyeceğim?"

"Bence kurtuldun, onu Jason'a asılırken gördüm."

Biraz daha öpüştüler, Nick tekrar geri çekildi. "Hey. Nereye gideceğimizi buldum."

"Nereye?"

Cevabı Nick'in gözlerindeki ışıltıda gördü. Neon ışıkları ve kar.

Las Vegas.

Sewanee parmaklarını Nick'in parmaklarına geçirdi. "Muhteşem bir bar biliyorum."

"İstersen en yakın şapele de gidebiliriz çünkü bana deli olduğun açık."

Sewanee'nin kalbi midesiyle yer değiştirdi. "Şapel mi?"

Nick sırıttı. "Şahitlere ihtiyacımız olabilir."

Tam o anda Adaku'nun meşhur kahkahası binanın yan tarafından sekerek çöp konteynerinde yankılanınca ikisi de güldü. "Sanırım onları nerede bulacağımızı biliyoruz."

Nick onu iyice kendine çekti. Saçlarını geriye atarak yüzüne bakıp gerçek olmayan bir şey aradı. Bulamadı. "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?"

Sewanee bu soruyu Nick'e bir keresinde yazışırken sormuştu, şimdi üstünden bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

O zaman Nick'in verdiği cevabı verdi. "Gerçekten yapıyoruz."

Bir kez daha öpüştüler, sonra haberi vermek için kalabalığa geri döndüler. Partiyi eyalet sınırları ötesine taşımak isteyenleri görmek için.

Bu arada, merak ediyorsanız söyleyeyim. Sonsuza dek mutlu yaşadılar.

ALTI YIL ÖNCE

Nick, Prescott'a döneli yedi hafta olmuştu.

Burada olmak tuhaftı, özellikle de şimdi ikisi de evdeyken, Jason rehabilitasyondan dönmüşken ve birinin papyon taktığı bir sokak kedisi gibi görünürken. Dönmüş olmaları, onları uzaktayken olduklarından daha fazla özlemesine neden oluyordu. Çünkü bu yeni versiyonlarını tanımıyordu. Bu adamları.

E-postayı yazmak için masasına oturdu, bu iki dağınık, şamatacı, inatçı liseliyle ne kadar çok uğraştığını hatırladı. Garajdan gelen aynı hantal akort dizisini duymaya nasıl –pek de zarifçe olmadan– tahammül ettiğini. Yazmaya çalışırken evin önünde saatlerce basketbol oynamalarına katlanmak için nasıl elinden geleni yaptığını. Kaybedene kadar bunun kıymetini bilememişti. Ortalık sessizleşene kadar.

Gürültülerini yeniden duymak istiyordu. İki çocuğun da bir zamanlar mutfağa girdiğinde susturmaya çalıştığı o ruhu geri

kazanmasını istiyordu. Artık kalıcı hasarlar almış olan o ruhu. Tıpkı Vietnam'dan döndüğünde yaralı bir metanetle uyuşuk uyuşuk gezinen ağabeyi gibi. Ta ki yeniden gidene dek. Temelli gidene dek.

Bazen kendini Nick'e bakarken, Tom'un barında, tezgahın arkasında kadeh kurulayan yağlı saçlı ergeni ararken buluyordu. Gülümseyişi kız kardeşininkine çok benzeyen –bu yüzden bazen başını çevirmek zorunda kalırdı– o küçük çocuğu arıyordu. Ama o Nicklerin hepsi yok olmuştu.

Hiç anaç biri olmamıştı. En büyük hatası –Nick'in de bir zamanlar öfkeyle ve isabetli bir biçimde söylediği gibi– tüm duygusal yatırımını karakterlerine saklamasıydı. Aslında bir şans daha istiyordu. Her şeye yeniden başlamak için. Sosyal hizmet görevlisinin Nick'i ve yırtık pırtık Eeyore oyuncağını yeniden kapısının önüne bırakması için.

Aptalca bir düşünceydi ama bu düşünce onu bu büyümüş de küçülmüş çocuğun, gelişinden birkaç yıl sonra durmadan "neden" diye sormaya başlamasına ve ona cevap vermek için yaptığı hüsran dolu girişimlere dair anılara götürdü. Hayatın ne olduğunu anlatmak için nasıl da didinmişti. Neden artık onun annesi olduğunu anlatmak için. Kız kardeşinin neden öldüğünü ve neden Nick için kötü sonuçlara yol açan seçimler yaptığını. Hayatı ve neden bununla yaşamak zorunda olduğumuzu. Neden hiçbir şeyi eski haline getiremediğimizi. Geçmişe gidip bir şeyleri değiştirmek istesek de bunu neden yapamayacağımızı.

Birden fazla hayat yaşayıp sonunda istediğimizi seçme şansımız olmadı. Üzgünüm.

Yedi yaşında tüm ciddiyetiyle yüzüne bakıp verdiği cevap, "Öyleyse her şeyi ilk seferinde doğru yapsam iyi olur," olmuştu.

Onu bir çıkmaza sürüklemişti.

Ve Nick şimdi ne haldeydi.

İkinci bir şans için geri dönemeyeceğini biliyordu ama daha kötüsü ilerisi için de bir şansı yoktu. Nick neden diye sormayı uzun zaman önce bırakmıştı, aslında onu dinlemeyi de tamamen bırakmıştı.

O da kendini yazmaya verdi. Nasıl yapılacağını bildiği tek şey buydu.

Alıcı: Sarah Westholme
Gönderen: JF Admin
Tarih: 23 Nisan, 23.51
Konu: Daha dikkat çekici bir konu başlığı olsun diye: İMDAT

Merhaba tatlım,

Umarım iyisindir. Umarım bu e-posta eline geçer. Son yazışmamızın üstünden, sen Sarah Westholme'u emekli ettiğinden beri, neredeyse bir yıl geçti ve ben gerçek adını bir türlü hatırlayamıyorum. Yoksa hiçbir zaman bilmiyor muydum? Seninle iletişime geçmemin tek yolu bu, o yüzden umarım bu e-posta sana ulaşır.

Doğruca konuya gireceğim (tarzımın bu olduğunu kesin biliyorsundur): Senden bir ricam var. Daha doğrusu hayli utanç verici bir ricam var.

İçini hemen rahatlatayım, bu bir talep değil. (Gerçi tek bir sözünle sana istediğin kadar iş vereceğimi de biliyorsun.) Hayır, ne yazık ki bu kişisel bir mesele.

Bir yeğenim var. Onu büyütme görevi bana kaldı. "Görev" diyorum çünkü kendimden başka birine bakma konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. Bu artık kabullenmek zorunda kaldığım üzücü bir gerçek.

İyi bir adamdır (bundan kendime herhangi bir pay çıkarmıyorum). Son zamanlarda hayat onu bolca hayal kırıklığına uğrattı. Tanıdığım adamlar arasında bunu hak edenler var. Yeğenim onlardan biri değil.

Bana bir defasında, dostluğumuzun başlarında, kendi korkunç şartlarından bahsetmiştin. Yeğenimin eve dönüşü aklıma geçirdiğin kazayı getirdi. Geçmişle hesaplaşabildin mi? Durumu kabullenebildin mi? Kendini yeniden eksiksiz hissediyor musun? Öyle olmasını umuyorum ve bunu başardıysan nasıl yaptığını bilmem gerek. Yeğenimin bilmesi gerek.

Şimdi utanç verici istediğime geliyorum: Seni onunla görüştürebilir miyim? Bunun işe yarayacağını düşünüyorum. Yeğenim için. Belki senin için de. Lütfen yanlış anlama, çöpçatanlık yapmaya çalışmıyorum. Buna yazar sezgisi de. Aslında ne istersen diyebilirsin, karıştığım için gözlerini devirebilirsin, ikiniz için de söylüyorum, umurumda değil, yeter ki onunla bağlantıya geç.

Konuyla alakası yok ama yeğenim iyi bir anlatıcı olabilir. Espri yaparken çıkardığı hoş bir ses tonu var, eğer biraz ciddiye alırsa gerçekten iyi olabilir. Ama yazma amacım bu değil, sen de bunu konuyla alakalı görmemelisin. Belki sadece bir sohbet girişimi?

Yalvarma faslını kitaplarıma bırakıyorum ama lütfen onunla konuş. Onu dinle. Ben ikisini de beceremedim ve iş bu raddeye geldi.

Bu yazdıklarımı hiçbir zaman görmeyebileceğinin farkındayım. Senden cevap gelmezse başka bir yolunu bulacağım.

Ciao,
June

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle sesli kitap mesleğimin sakinlerine teşekkür ediyorum. Hikaye anlatıcılarına. Hikayeleri muhafaza edenlere. Çılgın adam ve kadınlara. Bu kitabı yazarken hakkında pek konuşmasam da bazılarınız çeşitli nedenlerle bu yolculuğun anahtarları oldu: Will Damron, Abby West, Andi Arndt, Erin Mallon, Amy Landon, Edoardo Ballerini, Sebastian York ve Sarah Mollo-Christensen.

Son teşekkür yazımda uzatmamak için öğretmenlerimi atlamıştım. Bu kez doğru olanı yapıp onları öne çıkarmak istiyorum. Muhteşem ilkokul öğretmenlerimden bana okuma sevgisi kazandıran Bayan Dewey'ye kadar. Stüdyo eğitmenlerim Caryl Pine-Crasnick ve Barbara "Buzzy" Gogny'ye çok teşekkür ederim. Buzzela, beni yazabileceğime inandırdın, bunu aynı zamanda yazar olan bir kadından duymak gerçekten çok anlamlıydı.

Üniversitede Mary Ellen Bertolini edebiyat okuyacağımı söyledi, bu gerçekten çok işime yaradı, sonra da Jane Austin

derslerini bana verdirdi. Oxford'a başvurmamı tavsiye ettiği ve Britanya Tarihi'ni pazartesi sabahı saat sekizde derse gitmeye üşenmeyeceğim kadar eğlenceli hale getirdiği için Paul Monod'a teşekkür ediyorum. Bu kadarla sınırlı olmamak üzere diğer hocalarıma: John Bertolini, Larry Yarborough, Teo Ruiz, Eric Jager (teknik olarak hiç hocam olmadınız ama bana öyleymiş gibi geliyor), Stephen Gill ve Peter McCullough'a teşekkürler. Şairler İçin Fizik dersinden beni kesinlikle sınıfta bırakması gerekirken bırakmayan Jeff Dunham'a teşekkür ederim; Jane Austen üzerine sohbetlerimizden büyük keyif aldım.

Yıllar içinde değişik kurumlarda ders aldığım yaratıcı yazarlık hocalarıma: Rob Cohen, Summer Block, Chris Noxon, Laura van den Berg, Antonio Ruiz-Camacho, Mona Simpson, Don Mitchell'e ve onların atölyelerindeki öğrenci arkadaşlarıma teşekkürler çünkü onlar olmadan bu atölyeler de olmazdı. Bu atölye çalışmalarından –on beş yıl sonra– seslendirmem için harika kitaplar yazmakla kalmayıp Sewanee'nin engeline ilişkin ayrıntılar konusunda bana danışmanlık yapan Bri Cavallaro'ya ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Son olarak ve en çok da onu hiç hak etmeyen bir üniversitede (işte, söyledim) yorulmak nedir bilmeden ders veren ve bilgeliğini, tavsiyelerini ve duyarlılığını her gün –abartmıyorum– düşündüğüm Barbar Ganley'ye çok teşekkür ederim. Bana bir yazar gibi okumayı öğrettiniz ve bu bana her şeyden önce bir değil, iki meslek kazandırdı.

Öğrenmek mezun olmakla son bulmuyor. Diğer yazarlardan, kitaplarını kaydettiklerimden ve yol boyunca tanıştığım

arkadaşlarımdan öğrenmeye devam ediyorum. Burada isimlerini sayamayacağım kadar çoklar ama özellikle: Catherine McKenzie, Therese Walsh, Allison Winn Scotch, Emily Henry, Benjamin Percy, Philip Dean Walker, Amy Spalding, Kosoko Jackson, Thea Harrison ve elbette ikinci kitabında –tesadüf eseri– Nick ve June adında iki karakter olan Linda Holmes. Ayrıca bu kitap için erken okumaya vakit ayıran yazarlara özel teşekkürlerimi sunuyorum: Allie Larkin, Malcolm Brooks, Andrea Dunlop, Robinne Lee ve Her Şeyin Kraliçesi Taylor Jenkins Reid.

Aşk romanları seslendirmeyi bıraktığımdan beri kaçırdıklarımı yakalamama yardımcı olan muhteşem podcast'leri *Fated Mates* için Sarah MacLean ve Jen Prokop'a çok teşekkürler.

Temsilcim Abby Koons'a teşekkürler: Sana gösterecek hiçbir şeyim yokken birlikte çalışmaya başladık, nihayet gösterecek bir şeyim olduğunda küresel bir salgının başlangıcındaydık ve yine de... her şey yoluna girdi. Editöryal gözü de hukuk gözü kadar keskin olan Alex Greene'e teşekkürlerimi sunuyorum. Park&Fine ekibinin geri kalanına ama özellikle Emily Sweet, Andrea Mai, Anna Petkovich ve Kat Toolan'a teşekkürler. Yardımcı temsilcilerimize, özellikle de Anoukh Foerg'e teşekkür ediyorum. Penguin Verlag'daki güzel insanlara, inancınız ve desteğiniz için teşekkürler.

HarperCollins/William Morrow/Avon ekibine, Lisa Nicholas, Brittani DiMare, Robin Barletta, Julie Paulauski, Francie Crawford, Elsie Lyons ve Nathan Burton'a teşekkürler. Özellikle başlangıçta Liate Stehlik'e ve sonda Erika

Tsang'a... *dua eden eller*. Ve en çok da Elle Keck'e: Bu kitabı sensiz yazmak istemedim. DNA'n kitabın iliklerine işledi ve bunu birlikte yaptığımız için çok mutluyum.

İşin kişisel tarafına gelecek olursak:

On yıl önce Tim, Dana, Jeff, Pam ve Laura ben büyükbabamın yanında olabileyim diye yanımdaydılar; Marvin, Jolie ve Chris de ben olamadığımda büyükbabamın yanında oldular. Bakımevindeki ve Serenity Hospice'teki herkese, özellikle de Tanrı'nın bir lütfu olan saygıdeğer Melinda'ya teşekkürler.

Sadece gerçek büyükannem ve büyükbabam için değil, bu hayali büyükanne için de yaşlı bakımı hakkındaki sorularımı yanıtladığı için Karen Gang'e teşekkür ederim. En başta böyle muhteşem bir anneye sahip olduğu için Elena Hecht'e de teşekkürlerimi sunuyorum.

Sesli kitap yolculuğumu başlatan Laura Grafton'a; yolculuğun nereye varacağını asla tahmin edemezdim. Ve Ellen Sreans'a da böyle muhteşem bir anneye sahip olduğu için teşekkürler.

Merriem-Webster'ın *areole* için ikinci bir telaffuz eklediğine dair HARİKA haberi veren Andrea Kaufman'a çok teşekkürler.

Bu kitabı yazmam gerektiğini anladıkları için Audm ailem e teşekkür ederim. Christian Brink'in ruhuna: Sana bu hikayenin Cyrano'nun yeniden anlatımı olduğunu söylemiştim çünkü o zaman öyleydi. Cin ve karaoke eşliğinde Cyrano versiyonunun daha iyi olacağını anlatmak için burada olmaman beni tekrar yıkıyor ve kızdırıyor.

Gerçek aileme. Özellikle anneme ve Ken'e, bendeki Zen yitliği karşısında gösterdikleri Zen için. Anne, pandeminin bizi ayırdığı o on sekiz ay boyunca sarılmanı çok özledim. Büyükbabama: ebediyete intikal ederken yanında olmaktan şeref duydum. Babama: on yıl sonra, burada olup tüm bunları göremediğin için sana hâlâ kızgınım ve sanırım hep kızgın olacağım.

Ortadan kaybolmalarıma katlandıkları için arkadaşlarıma teşekkür ederim. Özellikle de bu kitap için sadece adını (ve şimdi fark ettim ki köpeğinin adını!) değil, arka plan gürültüsü olarak golf izleme alışkanlığını çalmama da izin veren Sarah'ya. Keşke Nick'i senin için gerçek kılabilseydim.

Ve benim Nick'ime: Benim Geof'uma. Her şeyin yolunda gitmesinin nedenine. Bir şeylerin peşinden gidebileyim diye her şeyi hallettiğin için çok teşekkür ederim. Hayatımızı bu kadar güzel ve kusursuz kıldığın için. Dediğin gibi, sahip olduklarımız bize yeter de artar bile. Beni her yönden beslediğin için: sevgin ve desteğinle, olağanüstü yeteneğin ve içgörünle, mizah zekan (sayfalara yansıyan ve yansımayan) ve kelimenin gerçek anlamıyla yemeklerinle. Benim için ne kadar değerli olduğunu biliyor musun?